

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ο Κληρος
στην Εθνεγερσια
του 1821

ΑΠΟ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΕΓΓΡΑΦΑ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
περί τεχνῶν

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΝΟΠΟΥΛΟΥ
Ἐπιτ. Δ/ντοῦ Α' Ὑπ. Οἰκονομικῶν

Ο ΚΛΗΡΟΣ ΣΤΗΝ ΕΘΝΕΓΕΡΣΙΑ ΤΟΥ 1821

ΑΠΟ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΕΓΓΡΑΦΑ
ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

ISBN 960 - 86814 - 8 - 0

© ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΝΟΠΟΥΛΟΣ
Μαιζώνος 229, Πάτρα Τ.Κ. 262 22, Τηλ. 336.409

Τίς τυπογραφικές διορθώσεις φρόντισαν με ἐνδιαφέρον
ἡ δασκάλα Εὐτυχία Μάστορα καὶ ὁ φιλόλογος Στέφανος Κ. Σκαρπέλλος.
Τό ἐξώφυλλο καὶ τὰ σίτσα φιλοτέχνησε
ἡ Ζωγράφος Μάγδα Κουνούσου - Ραυτοπούλου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΕΡΙ - ΤΕΧΝΩΝ
Κέντρο Πολιτισμοῦ - Πολιτιστικές Ἐκδηλώσεις
Ἐκδοση Βιβλίων καὶ Περιοδικῶν
Κανακάρη 65, 262 21 Πάτρα, Τηλ. 625.257

περί
τεχνῶν
ΠΑΤΡΑ 2001

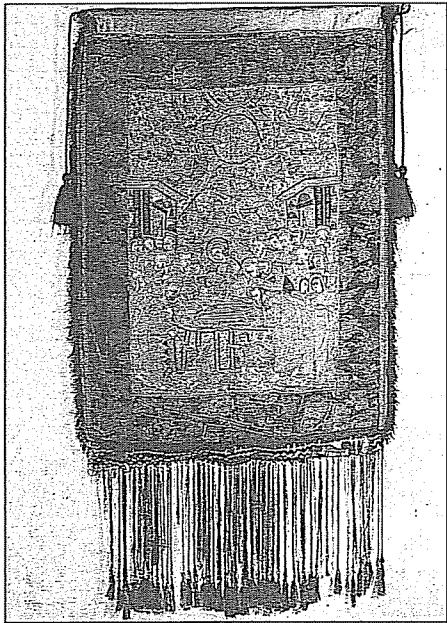

Ὁ Δημήτριος Γ. Πανόπουλος γεννήθηκε στήν Κλειτορία (Μαζείικα) Ἀχαΐας τό 1929. Γιός τοῦ Διδασκάλου Γεωργίου, ἔζησε τά παιδικά του χρόνια σέ οἰκογενειακό περιβάλλον πού τηροῦσε τά ἦθη καί ἔθιμα τοῦ τόπου του. Τελείωσε τό ὀκτατάξιο Γυμνάσιο Κλειτορίας καί σπούδασε Πολιτικές Ἐπιστήμες. Ὑστερα ἀπό ἐξετάσεις προσελήφθη ὑπάλληλος στό Ὑπουργεῖο Οἰκονομικῶν ὅπου ἔφθασε στόν βαθμοῦ τοῦ Διευθυντοῦ Α'. Διετέλεσε συνδικαλιστής τοῦ χώρου ἐργασίας του. Εἶχε τήν ἰδέα τῆς ἰδρύσεως δανειστικῆς

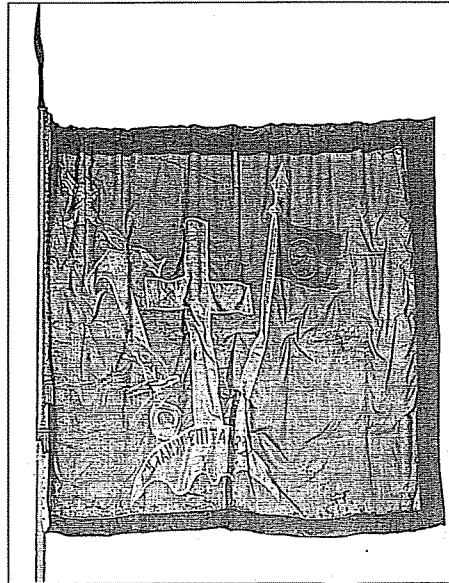
βιβλιοθήκης στήν Κλειτορία. Ἐτσι στο τέλος τοῦ 1953 μαζί μέ ἄλλους νέους ἴδρυσε στήν Κλειτορία τόν Σύλλογο «ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ», τοῦ ὁποίου ἦταν καί ὁ Πρόεδρος. Ὁ Σύλλογος γιά τήν ἀξιόλογη δράση του ἀπέσπασε τά συγχαρητήρια τῶν Παν. Κανελλοπούλου, Γιάννη Κουτσοχέρα, Νικ. Στασινοπούλου καί πολλῶν ἄλλων ἐπωνύμων ἀνθρώπων τῶν γραμμάτων.

Διετέλεσε Γενικός Γραμματεὺς τοῦ Συλλόγου Κλειτοριῶν Ἀθηνῶν καί Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου Κλειτορολευκασίων Πατρῶν. Τυγχάνει μέλος τῆς Ἱστορικῆς καί Ἐθνολογικῆς Ἐταιρείας Πελοποννήσου. Ἐγραψε ἄρθρα ἐπαγγελματικῆς φύσεως ἀλλά καί γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος σέ περιοδικά καί ἑφημερίδες. Ἀσχολήθηκε μέ τήν μελέτη ἱστορικῶν κυρίως κειμένων καί συνέγραψε τό Ἱστορικοῦ περιεχομένου ἔργο «ΟΙ ΜΑΖΑΙΟΙ ΑΓΩΝΙΣΤΑΙ ΤΟΥ 1821». Ἄλλο ἔργο του εἶναι: «ΤΑ ΜΑΖΙΩΤΙΚΑ ΕΥΘΥΜΟΛΟΓΗΜΑΤΑ».

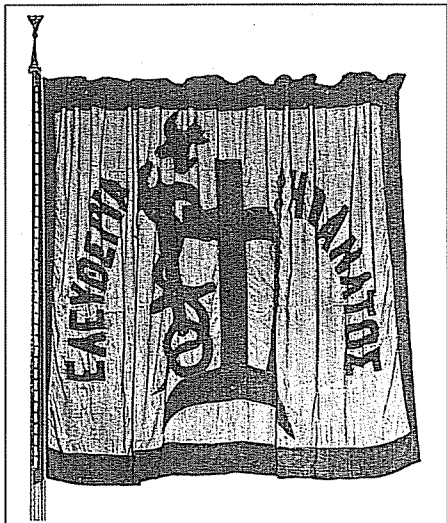
*Μέ σεβασμό καί εὐλάβεια
ἀφιερώνεται στούς γνωστούς καί ἄγνωστους
κληρικούς τοῦ μεγάλου ξεσηκωμοῦ τοῦ 1821.*

Τό Λάδαρον τῆς Ἁγίας Λαύρας.

Πολεμική Σημαία τῆς Ὑδρας.

Πολεμική Σημαία τῶν Σπετσῶν.

Πολεμική Σημαία τῶν Ψαρῶν.

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ 11

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΛΗΡΙΚΟΙ ΑΓΩΝΙΣΤΑΙ ΤΟΥ 1821 ΑΠΟ ΕΓΓΡΑΦΑ
ΤΩΝ ΑΡΧΕΙΩΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ 15

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Α - ΚΛΗΡΙΚΟΙ ΑΓΩΝΙΣΤΑΙ ΤΟΥ 1821 ΑΠΟ ΕΓΓΡΑΦΑ
ΤΩΝ ΑΡΧΕΙΩΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
ΣΕ ΠΕΡΙΛΗΨΗ 556
Β - ΜΑΧΕΣ ΣΤΙΣ ΟΠΟΙΕΣ ΕΛΑΒΑΝ ΜΕΡΟΣ ΚΛΗΡΙΚΟΙ 579
Γ - ΑΓΩΝΙΣΤΑΙ ΤΟΥ 1821 ΠΟΥ ΕΓΙΝΑΝ ΙΕΡΕΙΣ
ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ 583

ΕΠΙΛΟΓΟΣ 587

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ 590

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τό βιβλίό αυτό εἶναι καρπός μακρᾶς ἐρεύνης στά ἀρχεῖα τοῦ τμήματος χειρογράφων καί ὁμοιοτύπων τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἑλλάδος (Ε.Β.Ε.), κατά τήν διάρκεια τῆς ὁποίας κατέβαλα προσπάθεια νά φέρω στήν ἐπιφάνεια, ἀπό τήν ἀφάνεια, τήν λησμονιά καί τό σκοτάδι, τά ὀνόματα τῶν κληρικῶν πού ἔλαβαν μέρος στόν μεγάλο ξεσηκωμό τοῦ γένους τό 1821. Ποιός ἦταν ὁ τόπος καταγωγῆς καί ποιά ἦταν ἡ συμμετοχή καί ἡ θυσία τοῦ καθενός στόν μεγάλο ἀγῶνα. Γιά τόν σκοπό αὐτό ἐρεύνησα μέ κάθε δυνατή προσοχή τό σύνολο τῶν 25.000 περίπου φακέλων τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 1821 καί ἀπό αὐτούς ξεδιάλεξα τά ὀνόματα τῶν κληρικῶν ἀγωνιστῶν.

Πιστεύω ὅτι τό ὕλικό τοῦ βιβλίου πού ἀποτελεῖται στό σύνολό του σχεδόν ἀπό ἀνέκδοτα μέχρι σήμερα πρωτότυπα ἔγγραφα, αὐθεντικά καί ἀξιόπιστα, θά βοηθήσει τόν φιλόστορο ἀλλά καί τόν ἀπλό ἀναγνώστη νά σχηματίσει ἀντικειμενική εἰκόνα γιά τήν προσφορά τοῦ κλήρου στήν ἐπανάσταση τοῦ 1821, ἀλλά καί στήν προετοιμασία τῆς.

Εἶναι χωρίς ἀμφιβολία πολύ μέγανος ὁ ἀριθμός τῶν κληρικῶν πού ἔλαβαν μέρος στόν ἱερό ἀγῶνα τοῦ 1821, γιά τήν λευτεριά τοῦ ἔθνους. Θά περιορισθῶ ὅμως νά ἀναφέρω στό βιβλίό αὐτό, μόνον αὐτούς γιά τούς ὁποίους συγκέντρωσα στοιχεῖα κατά τήν μακρά ἐρευνά μου στά ἀρχεῖα τῶν ἀγωνιστῶν τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἑλλάδος.

Τά αὐθεντικά κείμενα πού ἀφοροῦν στόν κάθε κληρικό ἀγωνιστή δημοσιεύονται σέ φωτοτυπία, μέ σκοπό, ἀφ' ἑνός μὲν τό ἀναμφισβήτητο τοῦ ἔγγραφου καί ἀφ' ἑτέρου νά χαρεῖ ὁ ἀναγνώστης τήν γραφή, ἀλλά καί τίς ὑπογραφές τῶν ἀγωνιστῶν, πού εἶναι κάτι ζωντανό, καί νά ἔλθει ἔτσι σέ ἀμεσώτερη ἐπικοινωνία μαζί τους. Ἐπίσης τῶν κειμένων πού ἀφοροῦν κάθε ἀγωνιστή προηγεῖται ἡ ἀντίστοιχη μεταγραφή τους, ἔτσι ὥστε νά διευκολύνεται ὁ ἀναγνώστης στό διάβασμά τους.

Θεωρῶ χρεός μου νά εὐχαριστήσω τήν κυρία Αἰκατερίνη Κορδούλη Ἐπιμελήτρια Χειρογράφων τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἑλλάδος καί τούς βοηθούς της, πού μέ κατανόηση καί προθυμία ἔθεσαν στήν διάθεσή μου γιά δεύτερη φορά - ἡ πρώτη ἦταν ὅταν ἔγραψα τό βιβλίό μου ΟΙ ΜΑΖΑΙΟΙ ΑΓΩΝΙΣΤΑΙ ΤΟΥ 1821 - τό πολύτιμο ὕλικό τῶν 25.000 φακέλων τῶν ἀγωνιστῶν.

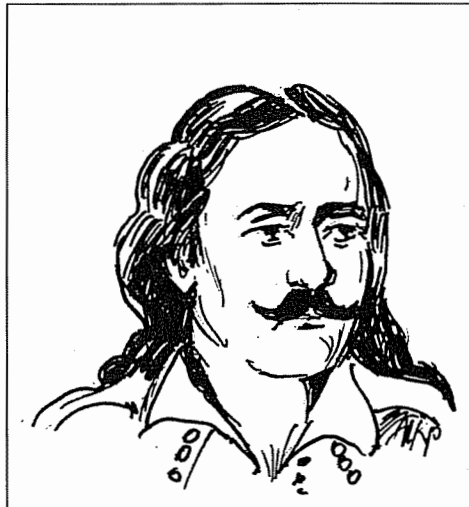
Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανός.

Ἐπίσκοπος Βρεσθῆνης Θεοδώρητος.

Παπαφλέσσας.

Ἀθανάσιος Διάκος.

Ἐπίσης θεωρῶ χρέος μου νά εὐχαριστήσω ἰδιαιτέρως τόν Πανοσιο-
λογιώτατο Ἀρχιμανδρίτη πατέρα Ἱερόθεο Ἀργύρη, τόν Λογοτέχνη
Σταῦρο Ἰντζεγιάννη καί τόν Κωνσταντῖνο Κουτσαντώνη ἰδιοκτήτη
τῶν Φροντιστηρίων Ξένων Γλωσσῶν Κ. ΚΟΥΤΣΑΝΤΩΝΗ Πάτρα-
Ἀθήνα, οἱ ὅποιοι μέ στήριξαν στήν προσπάθειά μου γιά τήν ἔκδοση
τοῦ βιβλίου καί μοιράσθηκαν μαζί μου τήν ἀγωνία μου.

Τέλος νά εὐχαριστήσω τήν Δασκάλα Εὐτυχία Μάστορα καί τόν
Φιλόλογο Στέφανο Κ. Σκαρπέλλο πού φρόντισαν τίς διορθώσεις τῶν
κειμένων καί τήν Ζωγράφο Μάγδα Κουνούσου-Ραυτοπούλου πού
φιλοτέχνησε τό ἔξωφυλλο καί τά σκίτσα τοῦ βιβλίου.

Πάτρα Ἀπρίλιος 2001
Δ. Γ. Πανόπουλος

Ο ΚΛΗΡΟΣ ΣΤΗΝ ΕΘΝΕΓΕΡΣΙΑ ΤΟΥ 1821

•

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΛΗΡΙΚΟΙ ΑΓΩΝΙΣΤΑΙ ΤΟΥ 1821 ΑΠΟ ΕΓΓΡΑΦΑ ΤΩΝ ΑΡΧΕΙΩΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

Ἀπό τήν πρώτη ἡμέρα τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, οἱ κληρικοί βρέθηκαν στήν πρώτη γραμμή καί παρέμειναν ἀγωνιζόμενοι μέχρι τό τέλος τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος.

Θά παραθέσω στήν συνέχεια, μέ ἀλφαθητική σειρά τά ὀνόματα τῶν κληρικῶν ἀγωνιστῶν, ὅπως αὐτά προκύπτουν ἀπό διάφορα ἀνέκδοτα ἔγγραφα πού φυλάσσονται — ὅπως ἀναφέρω καί στόν πρόλογό μου — στό τμήμα χειρογράφων καί ὁμοιοτύπων τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἑλλάδος καί στά ὁποῖα ἀναγράφονται οἱ ἀγῶνες καί οἱ θυσίες τοῦ κάθε ἀγωνιστοῦ. Ἡ παράθεση τῶν ὀνομάτων θά γίνει μέ τόν ἀκόλουθο τρόπο: Γιά κάθε ἀγωνιστή θά προηγεῖται σέ μεταγραφή τό κείμενο τῶν ἐγγράφων πού τόν ἀφοροῦν, ἔτσι ὥστε νά εἶναι εὐχερῆς ἡ ἀνάγνωσή τους καί θά ἀκολουθεῖ σέ φωτοτυπία μέ τήν ἴδια σειρά ἡ δημοσίευση τῶν χειρογράφων μέ τήν ἔνδειξη Π.Σ.Φ. Νο... (πρωτότυπο σέ φωτοτυπία Νο...).

Κατά τήν μεταγραφή τῶν χειρογράφων θά διατηρηθεῖ ἡ ὀρθογραφία τους, ὥστε καί τοῦ πρωτοτύπου ἡ ἀνάγνωση νά εἶναι εὐκολώτερη. Τά γράμματα Κ ἢ Φ καί ὁ ἀριθμός πού ἀκολουθοῦν τό ὄνομα κάθε ἀγωνιστοῦ ὑποδηλώνουν τό «ΚΟΥΤΙ» καί τήν σειρά πού βρίσκεται ὁ φάκελος μέ τά ἔγγραφα. Σέ ὅσες περιπτώσεις δέν κατέστη δυνατόν νά διαβασθεῖ κάποια ἢ κάποιες λέξεις τῶν χειρογράφων, στήν μεταγραφή ἀντ' αὐτῆς ὑπάρχει κενή ἀγκύλη [...]. Σέ ὅσες περιπτώσεις στήν ἀγκύλη τοποθετεῖται μεταγεγραμμένη λέξη, αὐτή εἶναι καθ' ὑπόθεση τοῦ συγγραφέως. Ὅπου ἀναγράφεται ἡ συντομογραφία Α.Α. παραπέμπει στά Ἀρχεῖα τῶν Ἀγωνιστῶν τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἔνδειξη Ε.Β.Ε. σημαίνει Ἐθνική Βιβλιοθήκη τῆς Ἑλλάδος καί ἡ ἔνδειξη Τ.Σ. σημαίνει τίθεται σφραγίδα.

1. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Φ. 665

Ὁ ἀγωνιστής Ἀντώνιος Ἀναγνωστόπουλος ἀπὸ τὴν Κυπαρισσία, πού γεννήθηκε τὸ 1790, εἶχε μνηθεῖ στὴν Φιλικὴ Ἑταιρεία ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπο Χριστιανουπόλεως Γερμανό τοῦ ὁποῖου ὑπῆρξε καὶ συνεργάτης. Πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως ἀπεστάλη ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπο «πρὸς τοὺς ἐν Λαύρα συναχθέντας προκρίτους καὶ ἀρχιερεῖς διὰ τὰ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐπαναστάσεως».

Μὲ τὴν ἐναρξὴ τῆς ἐπαναστάσεως «δράξας τὰ ὄπλα καὶ τὸν σταυρὸν εἰς χεῖρας, ἔδραμεν εἰς διαφόρους μάχας...». Ἐλαβε μέρος σὲ πολλές μάχες τῆς Πελοποννήσου καὶ διεκρίθη κυρίως στὴν μάχη τῶν Δερβενακίων.

Στὰ Α.Α. σώζονται τρία ἔγγραφα πού μᾶς πληροφοροῦν γιὰ τὴν δράση τοῦ ἀγωνιστοῦ. Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ, τοῦ ἔτους 1844, πού ὑπογράφουν οἱ Πετρόμπεης Μαυρομιχάλης, Κανέλλος Δεληγιάννης καὶ Δημήτριος Πλαπούτας γράφει (Π.Σ.Φ. Νο 1):

«Πιστοποιοῦμεν, ὅτι ὁ Αἰδεσιμώτατος Παπᾶ κύρ Ἀντώνιος Ἀναγνωστόπουλος ἐκ Κυπαρισσίας ἅμα ἤρχισεν ὁ ὑπὲρ ἐλευθερίας Ἑλληνικὸς ἀγὼν δράξας τὰ ὄπλα καὶ τὸν σταυρὸν εἰς χεῖρας ἔδραμεν εἰς διαφόρους μάχας ἄλλοτε ἐκτελῶν τὰ ἱερά του καθήκοντα εἰς τοὺς στρατοὺς, ἄλλοτε ἐγκαρδιῶνων καὶ ἄλλοτε πολεμῶν. Ἰδίως δὲ εἰς τὰς μάχας τοῦ λάλα Δράμαλη, τῆς πολυορκίας τοῦ Νεοκάστρου τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῶν Ναυαρίνων ἀπὸ τοῦ Ἰμβραϊμῆ Πασσᾶ. τῆς Δραμπάλας καὶ ἄλλων.

Πρὸς πίστωσιν τοῦ δίδεται τὸ παρόν.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 18 Ἰαννουαρίου 1844

Οἱ ὄπλαρχηγοί

Κανέλλος Δεληγιάννης π. μαυρομιχάλης. Δ: πλαπούτας []

Ἐπικυροῦται ἡ γνησιότητα τῶν ὑπογραφῶν τῶν ἀνωτέρω τεσσάρων ὑπογραφῶν.

ἐν Κυπαρισσίᾳ 17 Δεκεμβρίου 1847

Ὁ Δήμαρχος Κυπαρισσίας
(ΤΣ ὑπογραφή)».

Ἄλλο ἔγγραφο, τοῦ 1845, μᾶς δίνει τίς ἐξῆς πληροφορίες (Π.Σ.Φ. Νο 2):

«Πιστοποιοῦμεν οἱ ὑποφαινόμενοι ὅτι ὁ φέρων τὸ παρόν ἔγγραφον Κύριος, Ἰερεὺς ἀντώνιος ἀναγνωστόπουλος ἡλικίας ἐτῶν ὡς ἔγγιστα

πεντήκοντα πέντε, ἀπὸ τοῦ 1821 ἔτους τὸν Ἰαννουάριον ὅτε οἱ ἀείμνηστοι καὶ Μακάριοι ἀρχιερεῖς Μονεμβασίας Χρῦσανθος, Ἀνδρούσης Ἰωσήφ, καὶ Χριστιανουπόλεως Γερμανός μετέβησαν εἰς Πάτρας καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Μοῦνην ἀγίας λαύρας, συμμετέβη μετ' αὐτῶν [] [] ὧν τὰ τῆς Ἰερᾶς ἐπαναστάσεως, καὶ ἐξεπλήρωσε ὅτι τὸ καθήκον του καὶ ὁ πρὸς τὴν πατρίδα ζῆλος τοῦ ὑπηγόρευον, ἀκολούθως ἐκκραγείσης τῆς ἐπαναστάσεως καὶ ἀνυφωθείσης τῆς Ἑλληνικῆς σημαίας ἐναντίον τῶν Τυράνων ἔλαβε τὰ ὄπλα εἰς χεῖρας καὶ ἔτρεξεν, πολεμῶν καὶ λαβῶν μέρος ἐνεργητικὸν εἰς τὰς πολιορκίας τῶν Μεσσηνιακῶν φρουρίων μέχρι τῆς πτώσεως αὐτῶν, μετὰ ταῦτα μετέβη εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Π. πατρῶν, ἐκεῖθεν δὲ καὶ μετὰ τοῦτο εἰς ἄργος, καὶ ἔπειτα εἰς Δερβενάκια, ὅπου διεκρίθη πολεμῶν πάντοτε μὲ ἀπαρδειγματίστον ζῆλον καὶ καρτερίαν κατὰ τῶν ἐχθρῶν καὶ ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς πατρίδος, χρήσιμος γενόμενος καὶ ὡς Ἰερεὺς τοῦ Τριφυλλιακοῦ Στρατοῦ, ἀκολούθως ἐπολέμησε μεθ' ὅλης τῆς ἀπαιτουμένης προθυμίας καὶ γεναιότητος καθ' ὅλας τὰς κατὰ τῶν ἀράβων καὶ Ἰμπραχίμ πασσᾶ μάχας καὶ ἐν γένει ἐθυσίασε τὸ πᾶν, πάντοτε μέχρι τῆς ποθητῆς ἀνεξαρτησίας τῆς πατρίδος, ὅ,τι διὰ τὴν ἐπιτυχίαν ταύτης ἀπητεῖτο.

Διὸ εἰς ἐνδειξιν δίδομεν τὸ παρόν ἵνα τῷ γίνῃ χρήσιμον ἔνθα ἀνήκει διὰ τὴν ἀπολαυτὴν τοῦ τε ἀνήκοντος αὐτῷ ἀργυροῦ ἐθνοσήμου καὶ τῶν λοιπῶν δικαιωμάτων του.

ἐν Κυπαρισσίᾳ τὴν 28 φεβρουαρίου 1845.

ἐπικυροῦται ἡ γνησιότης

μήτρος ἀναστασόπουλος

τῶν ἀντικρυς τριῶν ὑπογραφῶν

συνταγματάρχης

τοῦ συνταγματάρχου κ. Μῆτρου

Θεοδορος []

Ἀναστασοπούλου θεοδόρου [] Δημπέρης Δημητρακοπούλου ὑπολοχαγος

καὶ λυμπέρη δημητρακοπούλου

παρὰ τοῦ Δημάρχου Κυπαρισσίας

τὴν 20 Φεβρουαρίου 1845 Κυπαρισσία

ὁ Δήμαρχος

(ΤΣ) ὑπογραφή».

Τὸ τρίτο ἔγγραφο γράφει (Π.Σ.Φ. Νο 3):

«15342 Ὁ ὑποφαινόμενος πιστοποιῶ, ὅτι ὁ ἐκ Κυπαρισσίας Οἰκονόμος Ἀντώνιος Ἀναγνωστόπουλος ἱερεὺς ὢν κατὰ τὴν ἐναρξιν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος

12455

1836

Προσφώνημα... ἡμεῖς οὖν ἡμεῖς... ἡμεῖς οὖν ἡμεῖς... ἡμεῖς οὖν ἡμεῖς...

Ἐπιτομή... ἡμεῖς οὖν ἡμεῖς... ἡμεῖς οὖν ἡμεῖς...

Ἐπιτομή... ἡμεῖς οὖν ἡμεῖς... ἡμεῖς οὖν ἡμεῖς...

Ἐπιτομή... ἡμεῖς οὖν ἡμεῖς... ἡμεῖς οὖν ἡμεῖς...

12456

1534

Ἐπιτομή... ἡμεῖς οὖν ἡμεῖς... ἡμεῖς οὖν ἡμεῖς...

Ἐπιτομή... ἡμεῖς οὖν ἡμεῖς... ἡμεῖς οὖν ἡμεῖς...

Ἐπιτομή... ἡμεῖς οὖν ἡμεῖς... ἡμεῖς οὖν ἡμεῖς...

2. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΗΛΙΑΣ ΙΕΡΕΥΣ: Φ. 676-733

‘Ο αγωνιστής ‘Ηλίας ‘Αναγνωστόπουλος γεννήθηκε στα Δολιανά της ‘Αρκαδίας όπου και ήταν έφημέριος. Έλαβε μέρος στην επανάσταση «μέ τον σταυρόν εις χείρας και τά όπλα». Για τίς ανάγκες του ίεροϋ άγώνος διέθεσε μεγάλο μέρος της περιουσίας του.

‘Εγγραφο του έτους 1846 πού φυλάσσεται στα Α.Α. και άφορα τον ‘Ιερέα άγωνιστή ‘Ηλία ‘Αναγνωστόπουλο γράφει (Π.Σ.Φ. Νο 4):

«Πιστοποιητικόν ‘Ιερέως

επί τη όριζομένη ποιηή υπό του Νόμου και επί πολιτική άποζημιώσει εκ ψευδούς πιστοποιησεως.

‘Ο Αϊδεσιμώτατος ‘Ηλίας ‘Ιωαν. ‘Αναγνωστόπουλος ‘Ιερέυς ‘Εφημέριος του Χωρίου Δολιανών του Δήμου Βερβένων της Κυνουρίας εις τον υπέρ ‘Ανεξαρτησίας πόλεμον της Πατρίδος, μέ τον σταυρόν εις χείρας και τά όπλα επίσης υπηρέτησε την Πατρίδα στρατιωτικώς. ‘Ο ένθουσιασμός και ζήλος του Σεβασμιωτάτου τούτου ‘Ιερέως εστάθη άπαραδειγματίστος, μέ τάς συνεχείς παραινέσεις του εθάβρινε και έμφύχωνε τούς στρατιώτας εις τάς μάχας και τούς άκροβολισμούς, έδαπανούσεν εις τούς στρατιώτας έξ ιδίων του διάφορα χρηματικά μέσα, παρευρίσκετο πάντοτε εις τό στρατεύμα και συναγωνίζετο μετά των στρατιωτών καθ’ όλας τάς έκστρατείας και τάς μάχας.

Κατ’ αίτησίαν του όθεν τω δίδεται τό παρόν Πιστοποιητικόν έγγραφον, διά νά του χρησιμεύση όπου δεϊ.

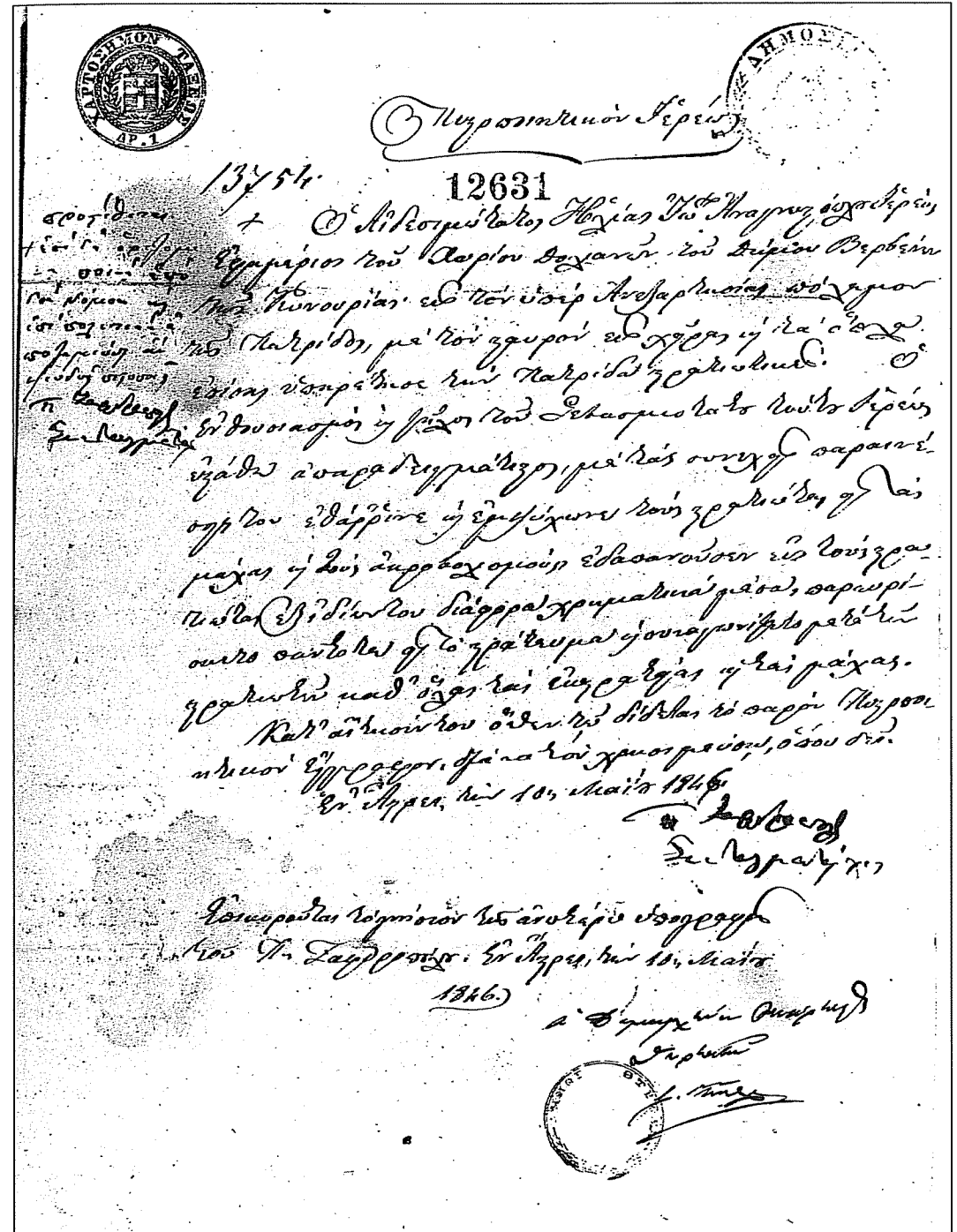
‘Εν ‘Αστρει, τήν 10^{ην} Μαΐου 1846.

Παναγ. Ζαφειρόπουλος
Συνταγματάρχης

‘Επικυροϋται τό γνήσιον της άνωτέρω ύπογραφής του Π. Ζαφειροπούλου. ‘Εν ‘Αστρει, τήν 10^{ην} Μαΐου 1846.

ό Δημαρχεύων πάρεδρος
Τ.Σ ύπογραφή ».

‘Η έπιτροπή άγώνων και θυσιών κατέταξε τον άγωνιστή στην δευτέρα τάξη των ύπαξιωματικών.

3. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Φ. 676 -733

Ο Ίερεύς Αναγνωστόπουλος Δημήτριος γεννήθηκε στο χωριό Κολλίνες τής Ἀρκαδίας. Εἶχε μνηθεῖ στήν Φιλική Ἐταιρεία καί ἐργάσθηκε γιά τήν διάδοση τῶν σκοπῶν τῆς. Μέ τήν ἐναρξη τῆς ἐπαναστάσεως ἔλαβε τά ὄπλα καί πήρε μέρος σέ πολλές καί σπουδαῖες μάχες τῆς Πελοποννήσου. Στήν μάχη τῆς Τραμπάλας τραυματίσθηκε. Ἀπό ἔγγραφο τοῦ ἔτους 1846 πού φυλάσσεται στά Α.Α. πληροφοροῦμεθα γιά τόν ἀγωνιστή τά ἐξῆς (Π.Σ.Φ. Νο 5):

«Πιστοποιοῦμεν οἱ ὑποφαινόμενοι ὄπλαρχηγοί τῆς επαρχίας λακεδαίμονος ἐπί τῇ ὀριζομένη ἀπό τόν Ποινικόν Νόμον ποινῇ, καί ἐπί τῇ ὑποχρεώσει τῆς ἀνηκούσης πολιτικῆς ἀποζημιώσεως ὅτι ὁ Δημήτριος Ίερεῦς ἀναγνωστόπουλος ἐκ τοῦ χωρίου κολίνας τοῦ Δήμου Καλτεζοῦντος, κατοίκου ἤδη εἰς Βάρσοβα τοῦ Δήμου Σπάρτης Εφημέριος, ἀμα ἀξερράγη ὁ ὑπέρ ἀνεξαρτησίας ἀγών λαβῶν τά ὄπλα εἰς χεῖρας ἐπαρευρέθη εἰς τὰς ἐξῆς κατά τῶν ἐχθρῶν Μάχας πολεμήσας γενναίως. 1) εἰς τήν ἐν Βραγγόβρυσω γενομένην, 2) εἰς τήν ἐν Βλαχοκαιρασιαῖς, 3) εἰς τήν ἐν Βαλτετσῶ, 4) εἰς τήν ἐν Βερβαίνοις, 5) εἰς τήν ἐν Δολιανᾷ, 6) εἰς τήν πολιορκίαν αὐτοῦ τοῦ φρουρίου τῆς Τριπόλεως 7) εἰς ἀργος ἐπί δράμαλι πολιορκουόμενος, 8) εἰς τήν πολιορκίαν τοῦ φρουρίου τῆς κορίνθου, 9) καί εἰς ὅλας τὰς γενομένας Μάχας κατά τοῦ Ἰβραήμ πασιᾶ τῶν ἀραβῶν, εἰς δέ τήν Γενομένην εἰς Δραμπάλα ἐπληρώθη εἰς τόν δεξιόν πόδα. Γνωρίζοντες ὅθεν τά ἀνωτέρω ἐκτεθέντα ὡς ἀληθῆ διά τόν εἰρημένον Δημήτριον Ίερέα ἀναγνωστόπουλον, δίδομεν αὐτῷ τό παρόν μας αὐθόρμητοι διά νά τοῦ χρησιμεύσῃ ὅθεν ἀνήκει.

Ἐν Σπάρτῃ τῇ 29 Ὀκτωβρίου 1846.

οἱ ὄπλαρχηγοί.

Ἀκολουθοῦν τέσσερες ὑπογραφές.

διά τό Γνήσιον τῶν ἀνωτέρω τεσσάρων ὑπογραφῶν.

ἐν Σπάρτῃ τῇ 4 Νοεμβρίου 1846

ὁ Δήμαρχος Σπάρτης

(ΤΣ ὑπογραφή)».

Μετά τήν ἀπελευθέρωση ἡ ἐπιτροπή τόν κατέταξε στήν δευτέρα τάξη τῶν ὑπαξιωματικῶν. Ο ἀγωνιστής εἶχε ὑποβάλει στήν ἐπιτροπή ἀγῶνων καί τό ἐφοδιαστικό ἔγγραφο πού εἶχε ἀπό τήν Φιλική Ἐταιρεία (Π.Σ.Φ. Νο 6).

40/107

7800.
724
6198 12546

Πιστοποιοῦμεν οἱ ὑποφαινόμενοι ὄπλαρχηγοί τῆς επαρχίας λακεδαίμονος ἐπί τῇ ὀριζομένη ἀπό τόν Ποινικόν Νόμον ποινῇ, καί ἐπί τῇ ὑποχρεώσει τῆς ἀνηκούσης πολιτικῆς ἀποζημιώσεως ὅτι ὁ Δημήτριος Ίερεῦς ἀναγνωστόπουλος ἐκ τοῦ χωρίου κολίνας τοῦ Δήμου Καλτεζοῦντος, κατοίκου ἤδη εἰς Βάρσοβα τοῦ Δήμου Σπάρτης Εφημέριος, ἀμα ἀξερράγη ὁ ὑπέρ ἀνεξαρτησίας ἀγών λαβῶν τά ὄπλα εἰς χεῖρας ἐπαρευρέθη εἰς τὰς ἐξῆς κατά τῶν ἐχθρῶν Μάχας πολεμήσας γενναίως. 1) εἰς τήν ἐν Βραγγόβρυσω γενομένην, 2) εἰς τήν ἐν Βλαχοκαιρασιαῖς, 3) εἰς τήν ἐν Βαλτετσῶ, 4) εἰς τήν ἐν Βερβαίνοις, 5) εἰς τήν ἐν Δολιανᾷ, 6) εἰς τήν πολιορκίαν αὐτοῦ τοῦ φρουρίου τῆς Τριπόλεως 7) εἰς ἀργος ἐπί δράμαλι πολιορκουόμενος, 8) εἰς τήν πολιορκίαν τοῦ φρουρίου τῆς κορίνθου, 9) καί εἰς ὅλας τὰς γενομένας Μάχας κατά τοῦ Ἰβραήμ πασιᾶ τῶν ἀραβῶν, εἰς δέ τήν Γενομένην εἰς Δραμπάλα ἐπληρώθη εἰς τόν δεξιόν πόδα. Γνωρίζοντες ὅθεν τά ἀνωτέρω ἐκτεθέντα ὡς ἀληθῆ διά τόν εἰρημένον Δημήτριον Ίερέα ἀναγνωστόπουλον, δίδομεν αὐτῷ τό παρόν μας αὐθόρμητοι διά νά τοῦ χρησιμεύσῃ ὅθεν ἀνήκει.

οἱ ὄπλαρχηγοί
Δημήτριος Ίερεῦς
Ἰωάννης Παναγιώτης
Ἰωάννης Παναγιώτης
Ἰωάννης Παναγιώτης

Ἐν Σπάρτῃ τῇ 29 Ὀκτωβρίου 1846

4. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΙΩΑΝΝΗΣ ΙΕΡΕΥΣ: Φ. 267

‘Ο αγωνιστής ‘Ιωάννης ‘Αθανασίου γεννήθηκε στό Καστρί τής Κυνουρίας τοῦ Νομοῦ ‘Αρκαδίας, ὅπου ἦταν καί ἐφημέριος. Ἐλαβε μέρος στόν ἱερό ἀγῶνα «μέ τόν σταυρόν ἀνά χεῖρας καί τά ὄπλα». Κατά τήν διάρκεια τοῦ ἀγῶνος διέθεσε διάφορα χρηματικά ποσά γιά τήν κάλυψη τῶν ἀναγκῶν του.

Πιστοποιητικό τοῦ ἔτους 1846 πού ὑπέβαλαν στήν ἐπιτροπή ὁ γιός του ‘Αθανάσιος καί ἡ κόρη του καί σώζεται στά Α.Α. μᾶς πληροφορεῖ (Π.Σ.Φ. Νο 7):

«Πιστοποιητικόν Ἱερέως

Υπόχρεος τῇ ὑπό τοῦ Νόμου ὀριζομένη πονῇ καί ὑποχρεώση Πιστοποιῶ ὅτι ‘Ο Αἰδεσιμώτατος ‘Ιωάννης ‘Αθανασίου Ἱερέυς Ἐφημέριος τῆς ἐνορίας Μπεριορή τῆς Κωμοπόλεως Καστρίου τοῦ Δήμου Τανίας τῆς Κυνουρίας εἰς τόν ὑπέρ Ἀνεξαρτησίας πόλεμον τῆς Πατρίδος μέ τόν σταυρόν ἀνά χεῖρας καί τά ὄπλα ἐνταυτῷ ὑπηρετήσεν τήν Πατρίδα στρατιωτικῶς.

‘Ο ἐνθουσιασμός καί ζήλος τοῦ Σεβασμιωτατου τούτου Ἱερέως ἐστάθη ἀπαραδειγμάτιστος, μέ τās συνεχεῖς παραινέσεις του ἐθάβρινε καί ἐμφύχωνε τούς στρατιώτας εἰς τās Μάχας καί τούς ἀκροβολισμούς· ἐδαπανοῦσεν ἐξ ἰδίων του διάφορα χρηματικά μέσα, παρευρίσκετο πάντοτε εἰς τό στρατεύμα καί συνιγωνίζετο μετά τῶν στρατιωτῶν καθ’ ὅλας τās ἐκστρατείας καί τās μάχας τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος.

Κατ’ αἰτησίαν του ὅθεν τῷ δίδεται τό παρόν Πιστοποιητικόν, διά νά τοῦ χρησιμεύσῃ ὅπου δεῖ, πρὸς ἀνταμοιβήν δικαίαν τῶν ἐξόδων καί θυσιῶν του.

Ἐν Ἄστρον τήν 10 Μαΐου 1846.

Π. Ζαφειρόπουλος

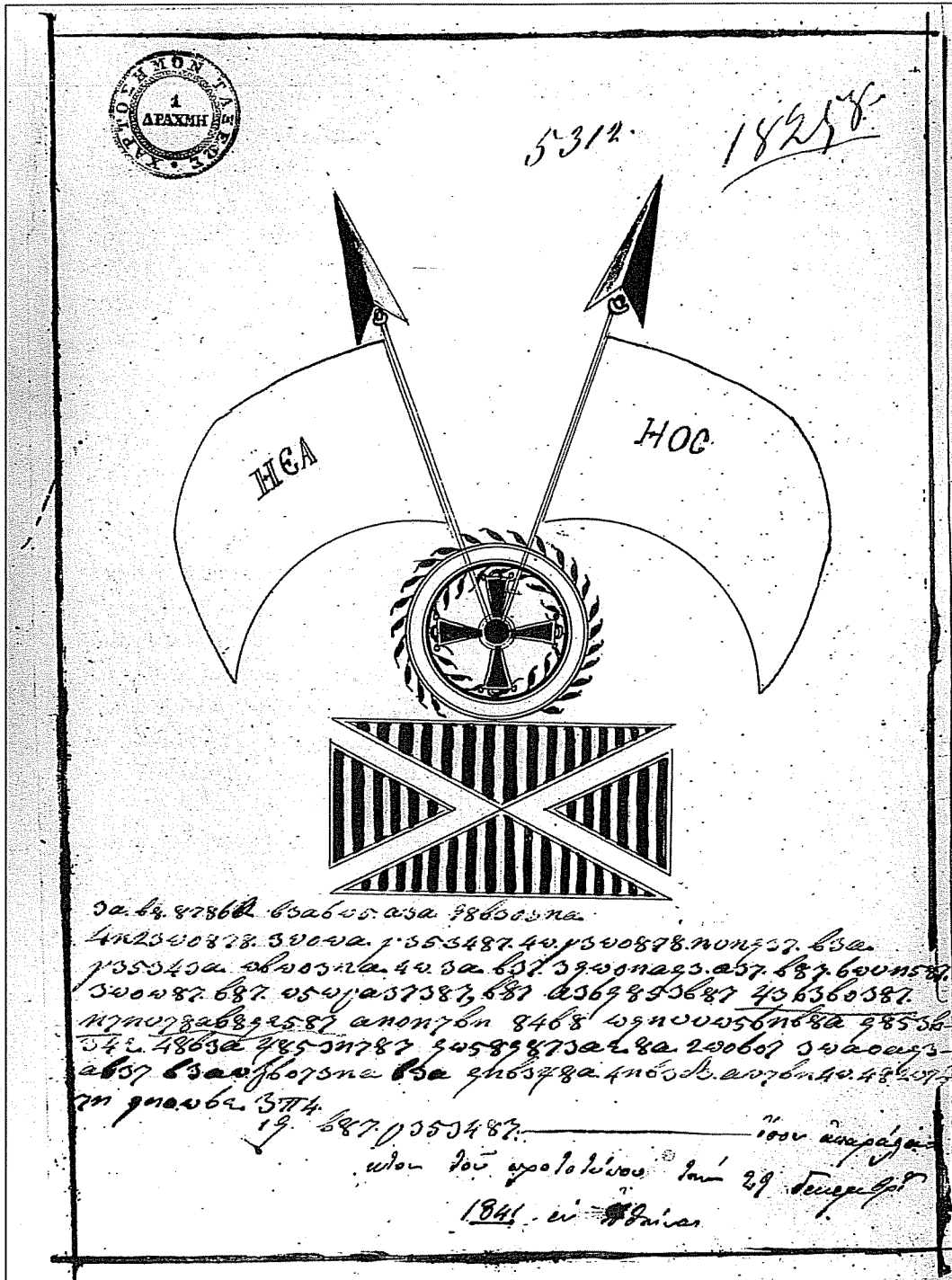
Συνταγματάρχης

Ἐπικυροῦται τό γνήσιον τῆς ἀνωτέρω ὑπογραφῆς τοῦ Π. Ζαφειροπούλου.

ἐν Ἄστρον τήν 10^{ην} Μαΐου 1846

(Ἐπογραφή σφραγίδα)».

Τό ἐκκλησιαστικό ταμεῖο ἐχορήγησε στόν ἀγωνιστή μνησιαία σύνταξη 15 δραχμῶν καί ἡ ἐπιτροπή τόν κατέταξε στήν πρώτη τάξη τῶν ὑπαξιωματικῶν.

5. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ (ΠΑΠΑΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ) ΙΕΡΕΥΣ: Φ. 306

Ο Ίερεύς Παναγιώτης Ἀθανασίου (Παπαπαναγιώτης) γεννήθηκε στο χωριό Λευκαδίτιο τῆς Δωρίδος τοῦ Νομοῦ Φωκίδος. Ἐλαβε μέρος στὸν ἱερό ἀγῶνα ἀπὸ τῆς ἐνάρξεώς του καὶ διέθετε ἐξ ἰδίων γιὰ τὴν προμήθεια τροφῶν καὶ πολεμοφοδίων διαφόρων στρατιωτικῶν σωμάτων.

Πιστοποιητικό τοῦ ἔτους 1845 ποῦ ὑπέβαλε στὴν ἐπιτροπὴ ἀγῶνων καὶ θυσιῶν καὶ φυλάσσεται στὰ Α.Α. μᾶς πληροφορεῖ τὰ ἑξῆς (Π.Σ.Φ. Νο 8):

«Τό Δημοτικόν Συμβούλιον τοῦ Δήμου Αἰγίου πιστοποιεῖ ὅτι

Ο ἱερεύς Παπαπαναγιώτης Ἀθανασίου, κάτοικος τοῦ χωρίου λευκαδιτίου τοῦ Δήμου τούτου δέν ἔλλειψεν ἐξαρχῆς τοῦ ἔτους 1821 νά λάβῃ μέρος ἐνεργητικόν εἰς τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας τῆς Πατρίδος ἱερόν ἀγῶνα, προτραίπων καὶ ἐνθαρρύνων τοὺς συγχωρίους καὶ ἄλλους συνεπαρχιώτας του εἰς τὰ ὄπλα καὶ δίδων εἰς αὐτούς καὶ πᾶσαν συνδρομὴν ἐκ τροφῶν καὶ πολεμοφοδίων ἐξ ἰδίων του ἐξόδων.

Ἐφανη τέλος πάντων καθ' ὅλον τό διάστημα τοῦ ἀγῶνος καὶ διεκρίθη ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ εἰς τῶν πρώτων ἀγωνιστῶν αὐτῆς διὰ τε τὴν ἐπιτροπὴν ἔχουσαν προτροπὴν καὶ τὴν ἐκ τῆς παρουσίας του γενναίως εἰς τροφάς καὶ πολεμοφόδια διαφόρων στρατιωτικῶν σωμάτων χορηγηθεῖσαν βοήθειαν, ἔνεκα τῆς ὁποίας τὰ πάντα μέχρι τέλους τοῦ ἀγῶνος ἀπώλεσε. Διό κατ' αἴτησίν του δίδεται τό παρόν διὰ νά τοῦ χρησιμεύσῃ. ἐν λιτωρικίῳ τὴν 5 νοεμβρίου 1845.

οἱ σύμβουλοι.

Ἀκολουθοῦν ὀκτώ ὑπογραφές».

Ἡ ἐπιτροπὴ κατέταξε τὸν ἀγωνιστὴ Ἱερέα στὴν δευτέρᾳ τάξῃ τῶν ὑπαξιωματικῶν.

Παναγιωτικὸν Ἱερεῖον.

Ἐπιτροπὴ τῶν ἀγῶνων ἐνεργητικῶν καὶ θυσιῶν
ἐκ τῆς ἐνάρξεώς του καὶ διέθετε ἐξ ἰδίων γιὰ
τὴν προμήθεια τροφῶν καὶ πολεμοφοδίων διαφόρων
στρατιωτικῶν σωμάτων.

Πιστοποιητικό τοῦ ἔτους 1845 ποῦ ὑπέβαλε
στὴν ἐπιτροπὴ ἀγῶνων καὶ θυσιῶν καὶ φυλάσσεται
στὰ Α.Α. μᾶς πληροφορεῖ τὰ ἑξῆς (Π.Σ.Φ. Νο 8):

13846. Παναγιωτικὸν Ἱερεῖον, ὅθεν καὶ τὸν χρόνον
2782. ἐκ τῆς ἐνάρξεώς του καὶ διέθετε ἐξ ἰδίων
γιὰ τὴν προμήθεια τροφῶν καὶ πολεμοφοδίων
διαφόρων στρατιωτικῶν σωμάτων.

Ἐπιτροπὴ ἀγῶνων ἐνεργητικῶν καὶ θυσιῶν
ἐκ τῆς ἐνάρξεώς του καὶ διέθετε ἐξ ἰδίων
γιὰ τὴν προμήθεια τροφῶν καὶ πολεμοφοδίων
διαφόρων στρατιωτικῶν σωμάτων.

7. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΝΑΓΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 12 IV /1220

‘Ο αγωνιστής ‘Ιερέυς Πανάγος ‘Αντωνόπουλος γεννήθηκε στο χωριό ‘Αραγόζενα (σημερινό ‘Αλσος) του πρώην Δήμου ‘Ερριναίου της επαρχίας Πατρών. Έλαβε μέρος στον αγώνα και πολέμησε τότε υπό τον ‘Ανδρέαν Λόντον και τότε υπό τον Μπενιζέλον Ρούφον.

Πιστοποιητικό του έτους 1865 πού υπογράφει ο Μπενιζέλος Ρούφος και υπέβαλε στην επιτροπή αγώνων ο γιός του ‘Αναστάσιος φυλάσσεται στα Α.Α. και μās πληροφορεί τά ακόλουθα (Π.Σ.Φ. Νο 10):

«Πιστοποιώ ο υποφαινόμενος ότι ο άποβιώσας Πανάγος ‘Ιερέυς ‘Αντωνόπουλος εκ του χωριού Ραγόζενας του Δήμου ‘Ερριναίου της ‘Επαρχίας Πατρών άμα ύψωθείσης της Σημιαίας της Ελληνικής επανάστασεως άμέσως δράξας τά όπλα υπέρ της άπελευθερώσεως της πατρίδος μας συναγωνίσθη μέχρι του 1823 παραυρεθείς εις διαφόρας μάχας υπό την όδηγίαν του κατά τά μέρη ταύτα ‘Οπλαρχηγού ‘Ανδρέου Λόντου, μετά δε ταύτα ήκολούθησε έμέ και έδειξεν άνδρίαν και γενναιότητα εις όλας τάς κατά του έχθρου μάχας.

εις ένδειξιν της ύπηρεσίας του ταύτης χορηγώ προς τον υίον του ‘Αναστάσιον Παπαπαναγόπουλον τό παρόν μου διά νά τώ χρησιμεύση όπου δεί.

Πατραι τήν 20 Μαΐου 1865
μ ρούφος».

Πιστοποιητικόν
13568 1189

Πιστοποιώ ο υποφαινόμενος ότι ο άποβιώσας Πανάγος ‘Ιερέυς ‘Αντωνόπουλος εκ του χωριού Ραγόζενας του Δήμου ‘Ερριναίου της ‘Επαρχίας Πατρών άμα ύψωθείσης της Σημιαίας της Ελληνικής επανάστασεως άμέσως δράξας τά όπλα υπέρ της άπελευθερώσεως της πατρίδος μας συναγωνίσθη μέχρι του 1823 παραυρεθείς εις διαφόρας μάχας υπό την όδηγίαν του κατά τά μέρη ταύτα ‘Οπλαρχηγού ‘Ανδρέου Λόντου, μετά δε ταύτα ήκολούθησε έμέ και έδειξεν άνδρίαν και γενναιότητα εις όλας τάς κατά του έχθρου μάχας.

εις ένδειξιν της ύπηρεσίας του ταύτης χορηγώ προς τον υίον του ‘Αναστάσιον Παπαπαναγόπουλον τό παρόν μου διά νά τώ χρησιμεύση όπου δεί.

Πατραι τήν 20 Μαΐου 1865
μ ρούφος».

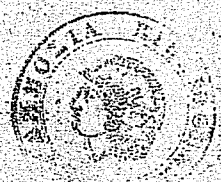

13996

2508

Handwritten Greek text, likely a letter or official document, written in a cursive script. The text is densely packed and covers the majority of the page's content area.

Π.Σ.Φ. No 10

8. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΣ) ΠΕΡΕΥΣ: Κ. 13 II

Ο αγωνιστής Δημήτριος Αποστολόπουλος γεννήθηκε στο Ντεντέμπε της Μεγαλοπόλεως (τήν σημερινή κοινότητα Τριπόταμος), γι' αυτό και είχε τό προσωνύμιο Ντεντεμπεγιώτης.

Από την αρχή τής επαναστάσεως επικεφαλής συγχωριανών του αλλά και άλλων από τά γύρω χωριά έλαβε μέρος σέ πάρα πολλές μάχες βοηθούμενος και από τόν γιό του Ευστάθιο.

Τό έτος 1844, και ένφ είχε πεθάνει ο αγωνιστής, ο γιός του υπέβαλε στην έπιτροπή αγώνων και θυσιών διάφορα πιστοποιητικά τά όποια φυλάσσονται στά Α.Α. Ένα άπ' αυτά πού ύπογράφει ο Νικηταράς μās πληροφορεί για τήν δράση του Παπαδημήτρη τά έξης (Π.Σ.Φ. No 11):

«Πιστοποιούμε εύσυνειδότως οι ύποφαινόμενοι ότι ό εκ του χωρίου Τετέμπεϊ του Δήμου Λυκοσουράς τής έπαρχίας Μεγαλοπόλεως αιδεσιμότητος Ίερεύς Παππά Δημήτριος, άμα ήρξατο ό περί άυτονομίας Έλληνικός άγών έλαβεν εις χείρας τά όπλα και επί κεφαλής ικανών στρατιωτών του χωρίου του και των άλλων περίξ χωρίων παρευρέθη εις διαφόρους έστρατείας και Μάχας οϊον του Βαλτετζίου, των Τρικόρφων, του Δερβιναχίου και Τραμπάλας κατά των έχθρών συντελών παντοιοτρόπως εις τήν εύτυχή έκβαση του ίεροϋ άγώνος και έμφυχόνων τους πάντας διά του παραδείγματός του και των προτροπών του εις τήν έξόντωση των έχθρών τής Πατρίδος εις όλας δέ τās περιστάσεις έδειξεν άρκετήν Γενναιότητα και ζήλον, και ώς τοιούτος έτιμήθη επί των παρελθουσών Κυβερνήσεων μέ βαθμόν άνάλογον οϋ μόνον δέ ο ειρημένος Ίερεύς αλλά και ο υϊός αυτου Ευστάθιος Παππα Δημητρόπουλος, δέν έλλειπε παρακολουθών τόν Πατέρα του εις διαφόρους μάχας και έστρατείας και λαμβάνων ένεργητικόν μέρος εις τās κατά του έχθρου Μάχας, Διό και εις πίστωση των άνωτέρω δίδεται τό παρόν έγγραφον εις τόν Κύριον Ευστάθιον παππαδημητρόπουλον, ώς άποβιώσαντος του Πατρός του. έν λεονταρίω τήν 4 Ίουνίου 1844.

Οί Όπλαρχηγοί

Νικηταράς σταματελόπουλος ύποστράτηγος.

Έπικυρούται ή γνησιότης τής ύπογραφής του ύποστρατήγου Νικηταρά Σταματελοπούλου. έν λεονταρίω τήν 14 Ίουνίου 1844.

ό Δημ. Φαλαισίας
(ΤΣ) ύπογραφή».

Ἐκ τῆς ἀποστολῆς φαίνεται ὅτι ὁ ἀγωνιστὴς ἔλαβε μέρος καὶ στὶς μάχες Καρυταίνης καὶ Ἰ. Αργους.

Στὸν φάκελο τοῦ ἀγωνιστοῦ ὑπάρχει καὶ ἀντίγραφο ἐπιστολῆς τῆς 31^{ης} Μαΐου 1826, πού κείνες τίς δύσκολες ὥρες, τοῦ ἀπηύθυνε ὁ Θ. Κολοκοτρώνης γράφοντάς του:

«Αἰδεσιμωτάτους παπὰ Κύρ Δημήτριον καὶ [] [] ταύτην τὴν στιγμήν ἔφθασα καὶ ἐγὼ ἐδῶ [] δὲν εὔρον οὔτε ἓνα στρατιώτην ἐκτός μέρος τοῦ κάμπου [] ἐγνωρίζεις ὅτι ἦλθα ἀπὸ τὰς πλέον μακρυνὰς ἐπαρχίας καὶ τοῦ λόγου σας θὰ εἶσθε ἀδιάφοροι θὰ παραμείνεται διὰ νὰ εἰξεύρω. λοιπὸν ἅμα λάβητε τὴν διαταγὴν μου ἀμέσως νὰ βάλετε [τσεκούρι] εἰς τοὺς πτοειθείας καὶ νὰ εὐγάλεται ὅλα τὰ ἄρματα ὅλα ἐν γένει καὶ νὰ στρατολογεῖτε πρὸς ἐτοῦτο τό μέρος καὶ ταχύτατα τὸν ἐρχομὸν σας ὅσον τάχος καὶ κάμεται διὰ νὰ προφθάσετε καὶ τὴν τετράδι θὰ περιμένω ἀφευκτα μὲ ὅλα τὰ ἐν αὐτῇ ἄρματα καὶ ἦσθε ἀρκετοὶ καὶ ἐγνωρίζετε τὰ κίνδυνα εἰς τὰ ὅποια εὐρίσκειται ἡ πατρίς καὶ δὲν σᾶς περιτολογῶ τόσο καὶ μένω

Βέρβαινα τῇ 31 Μαΐου 1826 ὁ Γεν ἀρχηγός
ΤΣ Θ. Κολοκοτρώνης».

Τὸ ἔτος 1838 ἀπενεμήθη στὸν ἀγωνιστὴ τὸ ἀργυροῦν ἀριστεῖον (Π.Σ.Φ. Νο 12):

Ἐ. Αριθ. πρωτ. 20179

Ἐ. Αρ. Διεκπ. 1434

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 Ἀπριλίου 1838

Ἐ. ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ.

Πρὸς τὸν αἰδεσιμωτάτον Πρεσβύτερον Κύριον

Δημήτριον ἀποστολόπουλον,

Ἐ. Α.Μ ὁ Σ. ἡμῶν Βασιλεὺς ἠδύοχησε νὰ διατάξῃ νὰ ἀποδοθῇ τὸ ἀργυροῦν νομισματόσημον (ἀριστεῖον) πρὸς ἀμοιβὴν τῶν ὑπηρεσιῶν Σας κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας Ἰεροῦ ἀγώνος. Τὸ νομισματόσημον τοῦτο διευθύνουσα πρὸς ὑμᾶς ἡ Γραμματεία ἐπιγνωστοποιεῖ συγχρόνως ὅτι τὸ [] αὐτοῦ δίπλωμα θέλει Σᾶς ἀποσταλῆ ὁσονούπω.

ὁ Γραμματεὺς

Γ. Γλαράκης».

Γιὰ τοὺς ἀγῶνες καὶ τίς θυσίες του ἡ ἐπιτροπὴ τὸν κατέταξε στὴν ἔκτη τάξη τῶν ἀξιωματικῶν.

22/7

Ἐπισημαστέον ὅτι ὁ ἀγωνιστὴς ἔλαβε μέρος καὶ στὶς μάχες Καρυταίνης καὶ Ἰ. Αργους. Στὸν φάκελο τοῦ ἀγωνιστοῦ ὑπάρχει καὶ ἀντίγραφο ἐπιστολῆς τῆς 31^{ης} Μαΐου 1826, πού κείνες τίς δύσκολες ὥρες, τοῦ ἀπηύθυνε ὁ Θ. Κολοκοτρώνης γράφοντάς του: «Αἰδεσιμωτάτους παπὰ Κύρ Δημήτριον καὶ [] [] ταύτην τὴν στιγμήν ἔφθασα καὶ ἐγὼ ἐδῶ [] δὲν εὔρον οὔτε ἓνα στρατιώτην ἐκτός μέρος τοῦ κάμπου [] ἐγνωρίζεις ὅτι ἦλθα ἀπὸ τὰς πλέον μακρυνὰς ἐπαρχίας καὶ τοῦ λόγου σας θὰ εἶσθε ἀδιάφοροι θὰ παραμείνεται διὰ νὰ εἰξεύρω. λοιπὸν ἅμα λάβητε τὴν διαταγὴν μου ἀμέσως νὰ βάλετε [τσεκούρι] εἰς τοὺς πτοειθείας καὶ νὰ εὐγάλεται ὅλα τὰ ἄρματα ὅλα ἐν γένει καὶ νὰ στρατολογεῖτε πρὸς ἐτοῦτο τό μέρος καὶ ταχύτατα τὸν ἐρχομὸν σας ὅσον τάχος καὶ κάμεται διὰ νὰ προφθάσετε καὶ τὴν τετράδι θὰ περιμένω ἀφευκτα μὲ ὅλα τὰ ἐν αὐτῇ ἄρματα καὶ ἦσθε ἀρκετοὶ καὶ ἐγνωρίζετε τὰ κίνδυνα εἰς τὰ ὅποια εὐρίσκειται ἡ πατρίς καὶ δὲν σᾶς περιτολογῶ τόσο καὶ μένω

Βέρβαινα τῇ 31 Μαΐου 1826 ὁ Γεν ἀρχηγός
ΤΣ Θ. Κολοκοτρώνης».

9. ΑΣΗΜΑΚΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 16 Ι

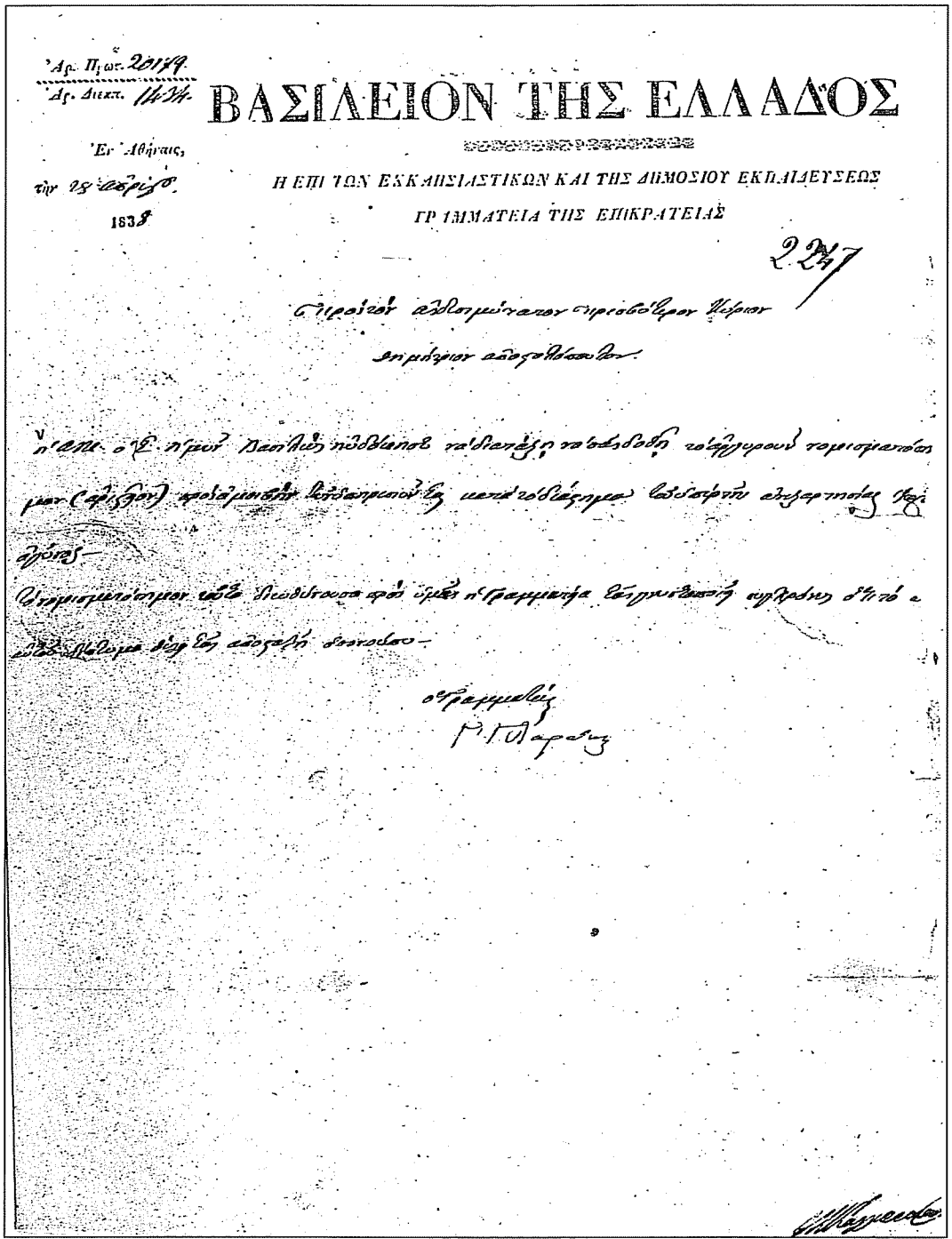
Ο Ίερεύς Ἀσημάκης Παναγιώτης ὁ ἐπικαλούμενος καὶ Παπαπαναγιώτης γεννήθηκε τὸ 1781 στὸ Κάτω Παλαιοξάρι τῆς Δωρίδος. Ἐπικεφαλῆς εἴκοσι περίπου συγχωριανῶν τοῦ ἔλαβε μέρος στὴν ἐπανάσταση καὶ πολέμησε σὲ μιά σειρά ἀπὸ σημαντικὲς μάχες, κυρίως στὴν Στ. Ἑλλάδα, ἀπὸ τὸ 1821 ἕως τὸ τέλος τοῦ 1828. Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἀγῶνος καὶ γιὰ τίς ἀνάγκες του, διέθεσε ὅλην του τὴν περιουσία καὶ παρέμεινε φτωχός.

Ἀπὸ πιστοποιητικὸ τοῦ ἔτους 1846 πού ὑπογράφουν γνωστοὶ ὄπλαρχηγοὶ τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος καὶ φυλάσσεται στὰ Α.Α. πληροφορούμεθα γιὰ τὴν δράση τοῦ Παπαπαναγιώτη τὰ ἐξῆς (Π.Σ.Φ. Νο 13 καὶ 13^α):

«Πιστοποιοῦμεν οἱ ὑποφαινόμενοι ἐπὶ τῇ ὀριζομένη ἀπὸ τὸν Ποινικὸν νόμον ποινῆ κλπ. ὅτι ὁ Κύριος Παπαπαναγιώτης Ἀσημάκης κάτοικος τοῦ χωρίου Κάτω Παλαιοξαρίου τοῦ Δήμου Ποτιδαίας τῆς Δωρίδος, ἐτῶν 65, ἅμα ἤχησεν ἢ ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας ἱερά ἡμῶν Σάλπιγξ ἄδραξε τὰ ὅπλα εἰς χεῖρας καὶ συσωματωμένος ἀπὸ εἴκοσι περίπου συγχωρίους του στρατιῶτας (τούς ὁποίους δι' ἰδίων του ἐξόδων ἐμισθώδοτε καὶ διέτρεφε) ὑπηρέτησεν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, ἥτοι ἀπὸ τοῦ 1821. μέχρι τέλους τοῦ 1828, ὅστις διατελῶν ὑπὸ τὰς διαταγὰς καὶ τὴν ὁδηγίαν τῶν ἀειμνήστων ὄπλαρχηγῶν Δήμου Σκαλτσᾶ, Ἀνδρῦτσου Σιαφάκα, Τριανταφύλλου Ἀποκωρίτου καὶ Βασιλείου Μαστραπᾶ, παρευρεθῆ εἰς τὰς ἀκολουθούς κατὰ τῶν ἐχθρῶν συγκροτηθεῖσας μάχας, ἥτοι εἰς τὴν Ἀμπλιανῆν, Ἀετόν, ἀγάθακα, Πεντεόρια, ὁμερεφέντι, ἐξῶθεν τῆς πολιορκίας τοῦ Μεσολογγίου, εἰς τὴν πρώτην καὶ δευτέραν πολιορκίαν τῆς Ναυπάκτου, εἰς ἀράχωβαν, εἰς Βαρνάκοβαν, εἰς Δίστομον καὶ εἰς ἄλλας πολλὰς, τὰς ὁποίας διὰ τὸ ἀσημαντον παραλείπομεν νά σημειώσωμεν.

Καθ' ὅλον δὲ τὸ ἀνωτέρω διάστημα τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος ὄχι μόνον ὡς στρατιωτικὸς καὶ ὡς Ἱερεύς ὑπηρέτησεν ὁ ῥηθεὶς ἀνωτέρω Παπαπαναγιώτης Ἀσημάκης, ἀλλὰ καὶ τὴν νεοτητά του ἐδαπάνησεν καὶ ἅπασαν τὴν περιουσίαν του ἐθυσίασε, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἤδη ἔχασε πολυἀριθμον οἰκογενεϊαν μένει ἄπορος καὶ ἀνίκανος σχεδόν τοῦ Ἱεουργεῖν.

Γνωρίζοντες ὅθεν τὰς στρατιωτικὰς του ταύτας ἐκδουλεύσεις καὶ θυσίας καὶ αὐτόν μὴ ἀνταμειφθέντα εἰσέτι, τὸν ἐφοδιάζομεν κατ' αἴτησίν του μὲ τὸ παρόν ἐνδεικτικόν, ἵνα τῷ χρησιμεύσῃ ὅπου δεῖ.

Π.Σ.Φ. Νο 12

1851

Προσώρουσε οι υποσημασμένοι, δι' ολίγον, παλαιά βασιλεία
 γενομένη, πάσις δι' όλην όλην, άνατολικά έως όλην κα' όλην
 ός οι ύδα αλαζονείας άρραία, με άραυ άνα το άνατολικά
 ύδα με άνα ύδα ός όλην γενομένη, άνατολικά με άνα
 όλην γενομένη κατ' όλην όλην με άνα με άνα όλην γενομένη.
 άνα άνατολικά, άνατολικά, άνατολικά, άνατολικά, άνατολικά.
 άνα, ός όλην, ός άνατολικά με άνα άνατολικά με άνατολικά. άνα.
 άνατολικά με άνατολικά με άνα άνατολικά, άνα άνα
 άνα με άνατολικά ός όλην κατ' όλην άνατολικά ός όλην
 ός όλην κατ' όλην, άνα άνατολικά όλην όλην κατ' όλην
 άνατολικά άνατολικά άνα. άνα άνα όλην άνατολικά
 άνατολικά ός άνατολικά άνα άνα άνατολικά άνα όλην
 άνα άνατολικά όλην άνα άνα άνατολικά άνα όλην
 άνα άνατολικά όλην άνα άνα άνατολικά άνα όλην

άνα άνατολικά όλην άνα άνα άνατολικά άνα όλην
 άνα άνατολικά όλην άνα άνα άνατολικά άνα όλην
 άνα άνατολικά όλην άνα άνα άνατολικά άνα όλην
 άνα άνατολικά όλην άνα άνα άνατολικά άνα όλην

άνα άνατολικά όλην άνα άνα άνατολικά άνα όλην
 άνα άνατολικά όλην άνα άνα άνατολικά άνα όλην
 άνα άνατολικά όλην άνα άνα άνατολικά άνα όλην
 άνα άνατολικά όλην άνα άνα άνατολικά άνα όλην
 άνα άνατολικά όλην άνα άνα άνατολικά άνα όλην

11. ΒΛΑΧΑΚΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΕΡΕΥΣ: Κ. 23 ΠΙ

‘Ο αγωνιστής ‘Ιερεύς Βλαχάκης ‘Αθανάσιος γεννήθηκε στο Νησί, σημερινή Μεσσήνη Καλαμών. ‘Από τις πρώτες ήμέρες τής επαναστάσεως του 1821 βρέθηκε στις γραμμές των επαναστατών και πάντοτε υπό τας διαταγάς του Θ.Κολοκοτρώνη ή του γιού του Γενναίου. ‘Ελαβε μέρος σε πολλές μάχες και τραυματίσθηκε στην μάχη του Βαλτετίου.

Πιστοποιητικό του έτους 1865 που φυλάσσεται στα Α.Α. μās πληροφορεί για την δράση του αγωνιστου τ' ακόλουθα (Π.Σ.Φ. No 15):

«‘Εν Νησίω τή 10 ‘Ιουλίου 1865

Πιστοποιούμε οι υποφαινόμενοι ότι ό συμπολίτης μας ‘Αθανάσιος ‘Ιερέας Βλαχάκης υπηρέτησε μετά ζήλου εις τον ύπέρ ανεξαρτησίας ‘Ιερόν άγώνα, παραυρεθείς δε εις πολλές μάχας, εις την του Βαλτετίου, Κορώνης, Μανιάκης, εις την άλωσιν τής Τριπόλεως, του Ναυπλίου και Δερβενακίου υπό τας διαταγάς πάντοτε του άμνηστου Αρχιγού τής Πελοποννήσου Θεοδώρου Κωλοκοτρώνη, και του υιού αυτού ‘Αντιστρατήγου ‘Ιωάννου Θ. Κωλοκοτρώνη, όστις και τραυματισθείς κατά τον δεξιόν πόδα εις την έν Βαλτετίου μάχην.

Οι λοχαγοί τής Β. Φάλαγκος.

‘Ακολουθούν δύο ύπογραφές».

‘Από άλλο έγγραφο του 1823 φαίνεται ότι ή προσωρινή Διοίκηση τής ‘Ελλάδος είχε προιδάσει τον παπα-Θανάση, για τις μεγάλες εκδουλεύσεις του κατά τον άγώνα, στον βαθμό τής Πεντηκονταρχίας.

‘Η επιτροπή άγώνων και θυσιών για τις εκδουλεύσεις και θυσίες του κατέταξε τον άγωνιστή στην έβδομη τάξη των άξιωματικών.

17470

Εν Αθήναις τῆς 10 Φεβρουαρίου 1868

20288

Πιστοποιούμεν οἱ ὑποφαινόμενοι
 ἔνθεν ὅτι οὐκ ἔστιν ἡμεῖς ἄδυνατοι ἐν τῇ
 βασιλείᾳ ὑποφίλοι μετὰ τῆς ἐν τῇ ὑποφ
 ἀντιφαστικῆς ἐπιπέρας, παρὰ τὴν
 δι' ἡμετέρας μάχης, ἐν τῇ βασιλείᾳ, κα
 ρύου, Ἀμερικής, ἐν τῇ βασιλείᾳ τῆς Γροισίας,
 τῆς Ουαυαίου ἢ Φερβαναίου ὑποφίλοι
 μετὰ τῆς ἐπιπέρας τῆς ἀρχηγῆς τῆς
 Δοκουαίου διουβίου Κεζαμοφάνης, ἢ τῆς
 οὐ αὐτοῦ ἀντιγράφου φιλίου δ. Κεζαμο
 φάνης, ἀντιγράφου τῆς ἐπιπέρας τῆς ἀρχι
 ον οὐδὲ ἐν τῇ βασιλείᾳ μάχης

Οἱ ἀρχαγοὶ τῆς Β. βασιλείας
 ἀρχηγῆς τῆς Β. βασιλείας
 ἀρχηγῆς τῆς Β. βασιλείας
 ἀρχηγῆς τῆς Β. βασιλείας

12. ΒΡΑΝΟΠΟΥΛΟΣ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ: Κ. 26/2415

Ὁ ἀγωνιστὴς Ἀρχιμανδρίτης Δαμασκηνὸς Βρανόπουλος γεννήθηκε στὸν Μυστρά. Μὲ τὴν ἔναρξιν τῆς ἐπαναστάσεως ἠγούμενος 50 περίπου στρατιωτῶν κατετάγη στὸ σῶμα τοῦ Παν. Γιατράκου καὶ ἔλαβε μέρος σὲ πολλές μάχες ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἕως τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος. Στὴν μάχη τῶν Δολιανῶν (17 καὶ 18 Μαΐου 1821) τραυματίσθηκε στὸ ἀριστερὸ τοῦ πόδι.

Πιστοποιητικὸ τοῦ ἔτους 1846 ποῦ ὑπογράφουν ὁ Λιάκος Γιατράκος καὶ ἄλλοι τέσσερεις ὄπλαρχηγοὶ καὶ φυλάσσεται στὰ Α.Α. μᾶς πληροφορεῖ τὰ ἑξῆς (Π.Σ.Φ. Νο 16):

«Πιστοποιούμεν οἱ ὑποφαινόμενοι ἐπὶ τῇ ὀριζομένη ἀπὸ τὸν Ποινικὸν Νόμον ποινῇ καὶ ἐπὶ τῇ ὑποχρεώσει τῆς ἀνηκούσης πολιτικῆς ἀποζημιώσεως, ὅτι ὁ Κ^{ος} Δαμασκηνὸς Βρανόπουλος Αρχιμανδρίτης ἐτῶν 52 κάτοικος Μυστρᾶ τοῦ Δήμου Σπάρτης τῆς Λακεδαιμόνος ὑπηρετήσεν εἰς τὸν περὶ ἀνεξαρτησίας Ἱερὸν ἀγῶνα ὡς ὑπαξιωματικὸς φέρων μεθ' ἑαυτοῦ ἐπέκεινα τῶν 50: Στρατιωτῶν ἐπίσης καὶ θρησκευτικῶς ὑπαγορευῶν παρακινῶν καὶ προτρέπων ἅπαν τὸν Στρατὸν ὅστις διὰ τῶν παραινήσεων τοῦ ἔφερε αὐτόν εἰς πλήρη ἐνθουσιασμόν. καταταχθεὶς δὲ εἰς τὰς ἀμέσους διαταγὰς τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Λακεδαιμόνος Κ. Παναγιωτάκη Γιατράκου καὶ ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ ὑποφαινομένου ὄπλαρχηγοῦ ἀπὸ τὸ ἔτος 1821, μέχρι τοῦ 1828 ὑπηρετῶν μὲ ζῆλον. Παραυρεθεὶς δὲ εἰς τὰς ἀκολούθους μάχας. εἰς Φραγκόβρυσον, Τρίκορφα, Κερασιά, Δολιανά ὅπου εἰς αὐτὴν ἐπληγώθη εἰς τὸν ἀριστερὸν ποδᾶ, [Μπολιανή] ἀγιοσώστη κλπ. μέχρι τῆς πτώσεως τοῦ Φρουρίου Τριπόλεως, καὶ κατὰ τοῦ Δράμαλης εἰς ἀργος. μετὰ δὲ τὴν ἔφοδον τοῦ Ἱμπραήμ πασᾶ εἰς Καλάμας καὶ Δηραχη. ἐν τῷ διαστήματι τῶν εἰρημένων πολέμων ὑπέστη διαφόρους κινδύνους καὶ ἀπέναντι τούτων δίδεται πρὸς αὐτόν ἢ παροῦσα πιστοποιήσεις πρὸς ἀπόδειξιν τῶν πρὸς τὴν Πατρίδα ἐκδουλεύσεών του καὶ οὕτω ὑποφαινόμεθα.

Ἐν Σπάρτῃ τὴν 5 Νοεμβρίου 1846 Οἱ ὄπλαρχηγοί.

Ἀκολουθοῦν πέντε ὑπογραφεῖς.

διὰ τὸ Γνήσιον τῶν ἀνωτέρω πέντε ὑπογραφῶν.

ἐν Σπάρτῃ τὴν 11 Νοεμβρίου 1846

ὁ Δήμαρχος Σπάρτης ΤΣ ὑπογραφή».

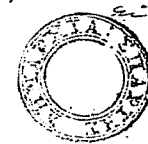
Ἡ ἐπιτροπὴ κατέταξε τὸν ἀγωνιστὴ στὴν πρώτη τάξιν τῶν ὑπαξιωματικῶν.

18377
2151

Καταστασιακός... Ουδωραγαμειος... Ημερομηνία... 1821... 1822... 1826...

Επι του παρόντος... Ουδωραγαμειος... Ημερομηνία...

13. ΒΑΛΒΗΣ ΠΑΝΤΕΛΕΩΝ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 18/1741 Π

Ο Ίερεϋς Παντελέων Βάλβης γεννήθηκε στό Μεσολόγγι καί κατά τά πρό τῆς ἐπαναστάσεως χρόνια λειτουργοῦσε στόν ἐκεῖ ἱερό Ναό τοῦ Ἀγίου Σπυριδωνος.

Ἦταν μέλος τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας καί μέγας Οἰκονόμος τῆς Μητροπόλεως Μεσολογγίου. Προσέφερε πολλά κατά τήν προετοιμασία τῆς ἐπαναστάσεως ἀλλά καί κατά τήν διάρκεια τοῦ ἀγῶνος, κυρίως κατά τίς πολιορκίες τοῦ Μεσολογγίου, «ἀγωνιζόμενος καί χειρί καί ποδί καί πάση δυνάμει».

Ἐπесе μαχόμενος κατά τήν ἔξοδο τοῦ Μεσολογγίου.

Πιστοποιητικό τοῦ ἔτους 1865 τό ὁποῖο ὑπέδωσε στήν ἐπιτροπή ἀγῶνων καί ἐκδουλεύσεων ὁ γιός του Ζαφείριος, μᾶς πληροφορεῖ γιά τόν ἀγωνιστή τά ἐξῆς (Π.Σ.Φ. No 17):

«Οἱ ὑποφαινόμενοι, ἐπί τῆ ὀριζομένη ὑπό τοῦ Ποινικοῦ Νόμου Ποινῆ, καί τῆ ὑποχρεώσει ἡμῶν εἰς τήν προσήκουσαν πολιτικήν ἀποζημίωσιν,

Πιστοποιοῦμεν εὐσυνειδήτως

Ὅτι ὁ φέρων τό παρόν μας Ζαφείριος Π. Βάλβης, κάτοικος Μεσολογγίου, ὑπάρχει νόμιμος υἱός, καί κληρονόμος τοῦ ἀειμνήστου Παντελέοντος Βάλβη, Ίερέως παρά τῷ ἐν Μεσολογγίῳ Ἱερῷ Ναῶ τοῦ Ἀγίου Σπυριδωνος, καί Μέγα Οἰκονόμου τῆς Μητροπόλεως Μεσολογγίου.

Ὅτι ὁ πατήρ αὐτοῦ μεμνημένος τά τῆς Φιλικῆς ἑταιρείας, καί καταπλεονεκτῶν ὡς ἐκ τῆς πνευματικῆς θέσεώς του διενήργει μετ' ἀπείρου πατριωτισμοῦ τήν ἐλληνικήν ἐπανάστασιν.

Ὅτι, καί ἄμα τῇ ἐκρήξει τῆς ἐπαναστάσεως δέν ἔλειψε παραινῶν, καί παρακλεύων* τοῦς ἔλληνας, μικρούς καί μεγάλους εἰς τόν ὑπέρ πίστεως, καί τῆς ἐθνικῆς αὐτονομίας Ἱερόν ἀγῶνα.

Ὅτι παρευρέθη καί εἰς τάς τρεῖς πολιορκίας τοῦ Μεσολογγίου κατά τά ἔτη 1822, 1823, καί 1825-1826 ἀγωνιζόμενος καί χειρί, καί ποδί, καί πάση δυνάμει, πνευματικῇ τε καί πατριωτικῇ, ὑπέρ τῆς ἐλευθερίας τῆς πατρίδος, καί τῆς προτιμήσεως τοῦ θανάτου ἂντ' αὐτῆς.

Ὅτι ἐπί τῆς τελευταίας πολιορκίας τοῦ Μεσολογγίου κατά τό ἔτος 1825 ἕως 1826, καθ' ἦν κατεῖχεν τά [δευτερεῖα] ἀπό τόν Μητροπολίτην Ἰωσήφ [], δέν ἐπρόσφερεν ὀλιγωτέρας ὑπηρεσίας παρακλεύων καί διά

*Παρακλεύω: Προτρέπω.

λόγων πατριωτικών, και έργων τήν φρουράν Μεσολογγίου εις τήν δόξαν της.

Ότι κατά τήν ένδοξον έξοδόν μας από Μεσολόγγιον τό 1826, έπεσεν ένδόξως εις τήν πεδιάδα του Μεσολογγίου μέ τινας οικείους του. Πρός βεβαίωσιν των τόσων χρησίμων έκδουλεύσεων κτλ. παρέχομεν τό παρόν μας εις τόν υιόν του Ζαφείριον Π. Βάλβην.

έν Μεσολογγίω τή 10 Μαΐου 1865

οί ταγματάρχαι

ό Στρατηγός

Ακολουθοϋν δύο ύπογραφές.

ύπογραφή.»

Στήν επομένη σελίδα αναγράφεται:

«έπικυροϋται ή γνησιότης των όπισθεν τριών ύπογραφών

Μεσολόγγι τήν 20 Ιουνίου 1865

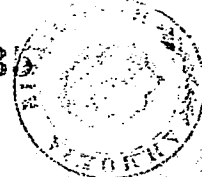
ό Δήμαρχος

(ΤΣ) ύπογραφή.»

Η επιτροπή αγώνων και θυσιών κατέταξε τόν ήρωα αγωνιστή στήν πέμπτη τάξη των άξιωματικών.

1563

13658

Αι ύπογραφεύμεναι, εις τόν ήρωα αγωνιστή τόν πατέρα μου,
 κτλ. και τόν υιόν μου τόν ανδρα πατριωτικήν ανδρείαν,
 τήν ανανδρικήν ανδρείαν,

Ότι ήρωον ή ανδρείαν Ζαφείριον Π. Βάλβην, κατόικου Μεσολογγίου,
 υτόσφι τήν ειρήνην ήλιαν και την ανανδρικήν ανδρείαν, ήρωον
 ος πατέρα τόν ανδρα πατριωτικήν ανδρείαν, ήρωον
 υτόσφι τήν ανανδρικήν ανδρείαν, ήρωον

Ότι ήρωον ανδρείαν ήρωον τόν ανδρα πατριωτικήν ανδρείαν, ήρωον
 υτόσφι τήν ανανδρικήν ανδρείαν, ήρωον

Ότι ήρωον ανδρείαν ήρωον τόν ανδρα πατριωτικήν ανδρείαν, ήρωον
 υτόσφι τήν ανανδρικήν ανδρείαν, ήρωον

Ότι ήρωον ανδρείαν ήρωον τόν ανδρα πατριωτικήν ανδρείαν, ήρωον
 υτόσφι τήν ανανδρικήν ανδρείαν, ήρωον

Ότι ήρωον ανδρείαν ήρωον τόν ανδρα πατριωτικήν ανδρείαν, ήρωον
 υτόσφι τήν ανανδρικήν ανδρείαν, ήρωον

Ότι ήρωον ανδρείαν ήρωον τόν ανδρα πατριωτικήν ανδρείαν, ήρωον
 υτόσφι τήν ανανδρικήν ανδρείαν, ήρωον

Ότι ήρωον ανδρείαν ήρωον τόν ανδρα πατριωτικήν ανδρείαν, ήρωον
 υτόσφι τήν ανανδρικήν ανδρείαν, ήρωον

Handwritten signature and initials.

14. ΓΑΪΤΑΝΑΡΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ (ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΣ) ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 27 IV

Ο αγωνιστής Ιερεύς Θεόδωρος Γαϊτανάρος (Παπαθεόδωρος) γεννήθηκε στο χωριό Ἀτσιχόλο του Νομού Ἀρκαδίας κοντά στην Καρύταινα. Από τις πρώτες ημέρες της ἐπαναστάσεως του 1821 δρέθηκε στις γραμμές των ἐπαναστατών ἀκολουθώντας τό στρατιωτικό σῶμα του Δημητρίου Πλαπούτα. Ἐλαβε μέρος σέ πολλές μάχες τόσο κατά των Τούρκων ὅσον καί κατά των Αἰγυπτίων του Ἰμπραήμ.

Πιστοποιητικό του ἔτους 1846 πού ὑπογράφουν ὁ Δ. Πλαπούτας καί ἄλλοι τρεῖς ὄπλαρχηγοί καί φυλάσσεται στά Α.Α. γράφει γιά τόν ἀγωνιστή (Π.Σ.Φ. Νο 18):

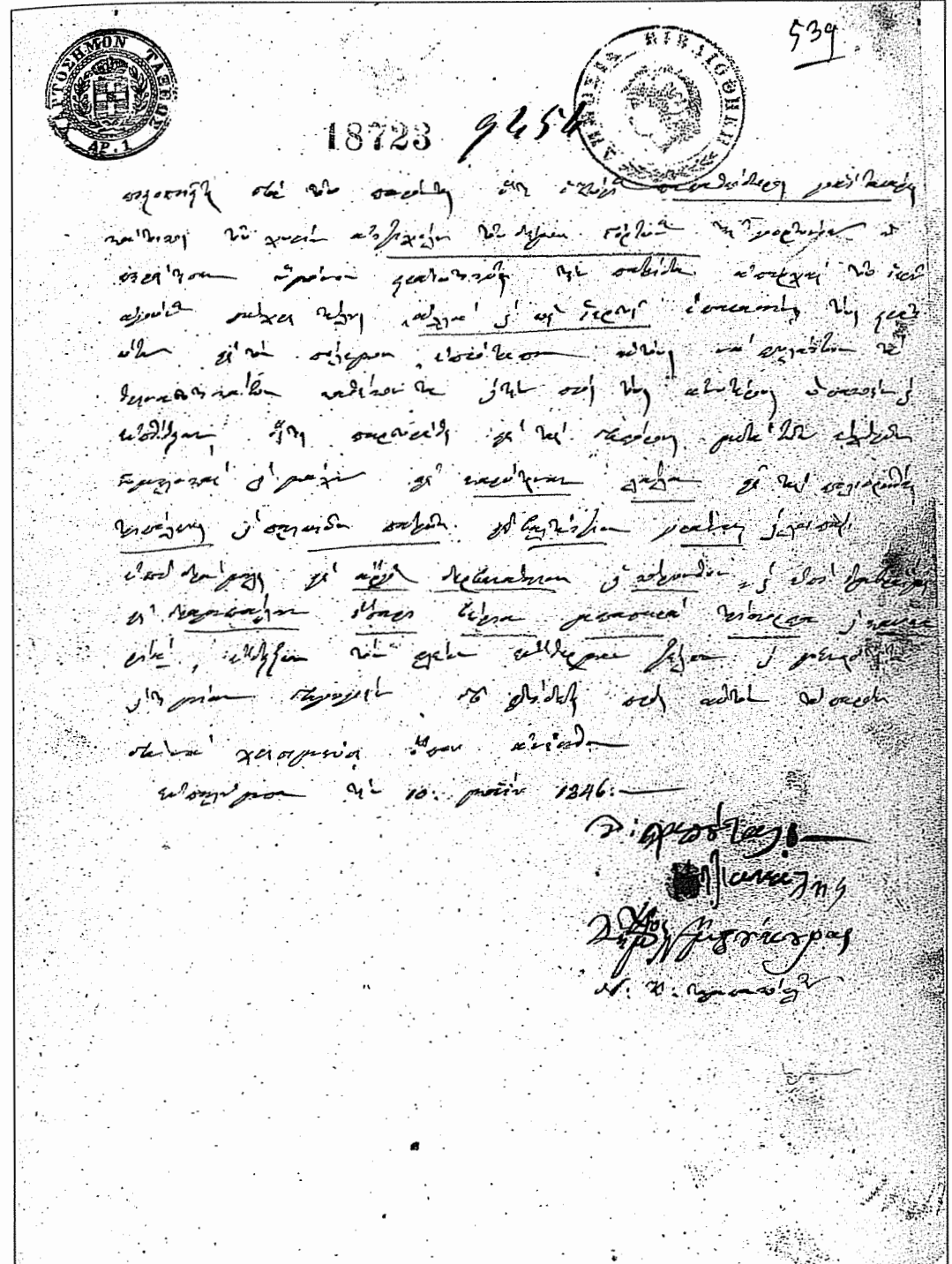
«Πιστοποιεῖται διά τοῦ παρόντος ὅτι ὁ Κύριος παπαθεόδωρος γαϊτανάρος κάτοικος τοῦ χωρίου Ἀτσιχόλου τοῦ δήμου Γόρτυνος τῆς γορτυνίας ὑπηρετήσεν οὐ μόνον στρατιωτικῶς τήν πατρίδα ἀπαρχάς τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνα μέχρι τέλους, ἀλλά καί ὡς ἱερεύς ὑποκινούσε τούς στρατιώτας εἰς τόν πόλεμον, ἐπρότρεπεν αὐτούς νά φυλάττουν τά θρησκευτικά τους καθήκοντα καί τήν πρός τούς ἀνωτέρους ὑπακοήν καί εὐπίθειαν, ὅστις παρευρέθη εἰς τάς διαφόρους μετά των ἐχθρῶν συμπλοκάς καί μάχας εἰς καρύταιναν λάλα εἰς τάς πολιορκίας τριπόλεως καί παλαιῶν πατρῶν εἰς βαλτέτζιον γράναν καί λοιπάς. ἐπί δράμαλη εἰς ἄργος δερβενάκια εἰς κόρυνθον, καί ἐπί Ἰμβραίμη εἰς τραμπάλαν ἴσαρι βέργα [] Τρίκορφα καί καυκαριά. ἔδειξεν τόν πλέον ἔνθερμον ζήλον καί γεναιότητα καί τιμίαν διαγωγήν τοῦ δίδεται πρός αὐτόν τό παρόν διά νά χρησιμεύσῃ ὅπου ἀνήκῃ.

ἐν παλούμπα τήν 10 μαΐου 1846.

Δ: πλαπούτας.

Ἀκολουθοῦν ἄλλες τρεῖς ὑπογραφές.

Ἡ ἐπιτροπή κατέταξε τόν ἀγωνιστή στήν δευτέρα τάξη των ὑπαξιωματικῶν.

15. ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΑΤΡΩΝ: Κ. 29 ΠΙ/59

Ο Μητροπολίτης Παλαιών Πατρών Γερμανός, του οποίου τό κατά κόσμον όνομα ήταν Γεώργιος Κόζιας ή Γκοτζιάς γεννήθηκε στην Δημητσάνα τό 1771 και πέθανε στις 30 Μαΐου 1826. Από τις διαπρεπέστερες μορφές τής εκκλησίας και του άγώνος του 1821.

Τό 1818 ό Γερμανός μνήθηκε στην Φιλική Έταιρεία και από τότε εργάστηκε μέ μεθοδικότητα και σύνεση για τήν προετοιμασία τής επαναστάσεως. Έμίσησε πολλούς όχι μόνον στην Πελοπόννησο – όπου τό κύρος του ήταν μεγάλο – αλλά και τήν Στερεά και μέχρι τήν αύλη του Άλη Πασά των Ίωαννίνων.

Τό όνομά του συνδέθηκε μέ τήν ύψωση του Λαδάρου τής επαναστάσεως στην Άγία Λαύρα όπου πρώτος έδωσε τό σύνθημα τής έναρξεως τής επαναστάσεως και εύλόγησε τά όπλα των επαναστατών τής περιοχής. Έκήρυξε τήν επανάσταση στην Πάτρα και έλαβε μέρος στην πολιορκία της από τήν πρώτη ήμέρα. Τόν Σεπτέμβριο (18/30) του 1822 διορίστηκε μαζί μέ τόν Γεώργιο Μαυρομιχάλη εκπρόσωπος τής επαναστατημένης Ελλάδος στον Πάπα, όπου παρέμεινε έως τόν Ίούλιο του 1824. Κατά τήν παραμονή του στην Ίταλία έδαπάνησε έξ ιδίων τό ποσόν των 57.373 γροσιών, τό όποιο διεκδίκησαν άργότερα (τό 1865) μέ αίτησή τους οι κληρονόμοι του.

Ο Γερμανός συνέγραψε άπομνημονεύματα σχετικά μέ τήν Τουρκοκρατία, τήν Φιλική Έταιρεία και τούς πρώτους χρόνους τής επαναστάσεως.

Άντίγραφο έγγραφου του έτους 1825 που ύπογράφουν οι Άσημάκης και Άνδρέας Ζαΐμης, ό Σωτήρης Χαραλάμπης ό Άσημάκης Φωτήλας και οι Άνδρέας και Άναστάσιος Λόντος και φυλάσσεται στα Α.Α. μάς δίνει τις άκόλουθες πληροφορίες για τόν Παλαιών Πατρών Γερμανό (Π.Σ.Φ. Νο 19):

«Διά του παρόντος ένδεικτικού γράμματος γίνεται δήλον, ότι ό Πανιερώτατος μητροπολίτης άγιος Π. Πατρών κύριος Γερμανός ζήλω πάντοτε κινούμενος υπέρ έλευθερίας τής πατρίδος ούκ έπαύσατο άνέναθεν συνεργών υπέρ των κοινή συμφερόντων του γένους μας και λόγοις, και έργοις, και αναλώμασιν ιδίοις, ει τοίς πᾶσι γνωστόν. μετά δέ τήν επαναστασιν ού μόνον ύστερήθη όλης τής περιουσίας του ίκανής ποσότητος ούσης, αλλά και εις πολλές περιστάσεις διεκινδύνευσε και αύτήν τήν ζωήν.

άφ' ού δέ κατεπυρπολήθη υπό των έχθρών ή πόλις των Πατρών, και άπαντες οι κάτοικοι αύτης τής πόλεως διεσκορπίστησαν ένθεν κακειθεν, μόνος ή Πανιερώτης του έσύστησε στρατεύμα εκ τής έπαρχίας ταύτης των Πατρών, και τό οικονόμησεν έξ' ιδίων του εις διάστημα πέντε περίπου μηνών και μετά του Κυρίου Άνδρέα Ζαΐμη άρχηγού του στρατεύματος τής έπαρχίας των Καλαβρύτων, έφύλαξαν τήν πολιορκίαν του φρουρίου των Πατρών έστρατοπεδευμένοι εις τά μοναστήρια του όμπλου, και του μπαμπιώτου και εις τό Σαραβάλη, μέχρις ότου προσκεκλημένος παρά πάντων των προκρίτων τής Πελοποννήσου μετέβη εις τά Τρίκορφα, και συγκαταρρίθμηθη μέλος εις τήν τότε έν Καλτετζαΐς συστηθείσαν Πελοποννησιακήν Γερουσίαν. μετά δέ ταύτα εις τήν πρώτην ένθικήν συνέλευσιν εκλεχθείς ως μέλος Παραστατικόν τής Πελοποννήσου συμπεριφέρετο μετά των λοιπών χωρίς να λάβη ούδέν παρά τής πατρίδος ένεκα των έξόδων του. Όθεν εις ένδειξιν τής άληθείας ταύτης ύπεγράφη τό παρόν.

(αωκε! Ίουλίου κδ!)*

Άσημάκης Ζαΐμης,

Σωτήριος Χαραλάμπης,

Άσημάκης Φωτήλας

Άνδρέας Ζαΐμης,

Άνδρέας Λόντος,

Άναστάσιος Λόντος.

Διά τό άκριβές τής άντιγραφής

Τριπολις τήν 14 Ίουνίου 1865

ό Νομάρχης Άρκαδίας

(ΤΣ) ύπογραφή».

Τό έγγραφο διορισμού του Παλαιών Πατρών Γερμανού στον «Άγιο θρόνο τής Ρώμης» αναφέρει τά εξής (Π.Σ.Φ. Νο 20):

«Προσωρινή Διοίκησις τής Ελλάδος
των έξωτερικών

Πανιερώτατε!

Διά τής έγκλίστου διαταγής ύπ' άριθ. 2079 διορίζεστε παρά τής Διοικήσεως μέλος τής ίκεσίας άποστελλομένης. Προς τόν Άγιον θρόνον τής Ρώμης. κατά τάς δοθεισομένας προς τήν Πανιερώτητά σας οδηγίας όφείλετε να ενεργήσετε διά να επιτύχετε τόν σκοπόν τής ίκεσίας ταύτης άφωρώσας εις τό να γνωρισθ ή Έλληνική διοίκησις από τήν αύλήν τής ρώμης και εις τό να συστηθουν μετ' αύτης σχέσεις φυλικές τά φώτα σας και ό Ζήλος σας θ' αναπληρωσωσι ότι έλλείπη από αυτάς τάς οδηγίας. Πανιε-

*1825 Ίουλίου 24!

Προσωρινή Διοίκηση της Ελλάδας. —

19396

της Εξωτερικών. —

Περί κληρονομιάς

Δια της εγγυήσου διαταγής Νο 2079. διατάσσεται
σερβί της Διοικήσεως μέγας της Γραμματείας εφορολογική
προς τού Αγίου δρόμου της Ρώμης. μετὰ τῆς δόδο-
μίας ἀπὸ τῶν Πεντηκοντακτῶν ὀδύγῳ ἀρξάτω νῦν
ἐπιγράφουτε διὰ νῦν ἐπιτάσσεται τῶν ομοσῶν τῆς Γραμματείας
τῆς εὐρωπῶν ἐξ τῶν γινωσκῶν ἢ ἐξ ἑλληνικῆς Διοικήσεως
ἀπὸ τῆς ἐπιτάξεως τῆς Ρώμης ἢ ἐξ τῶν νῦν ἀρξάτω μετὰ
αὐτῆς ἀρξάτω φησὶ τῆς φώτασος ἢ ὁ Σίμος ἀπὸ δ' ἀνε-
σχυροσῶν ὅτι ἐξ ἑλλῶν ἀπὸ αὐτῆς τῆς ὀδύγῳ. Πεντη-
κοντακτῶν τῶν ἑπιτάξεως ἀπὸ τῶν ἀρξάτω τῆς ἐπιτάξεως
τῆς ἐπιτάξεως τῆς εὐρωπῶν, ἢ ἐξ οἴσῳ νῦν γίνου διὰ
μικρῶν τῆς Διοικήσεως ἀπὸ τῶν ἀρξάτω τῆς Πεντη-
κοντακτῶν ἀρξάτω ἀρξάτω μετὰ.

Ἀρξάτω 18/30. 7/1822. 15.

τῆς ἐπιτάξεως
ἀρξάτω τῆς ἐπιτάξεως
ἀρξάτω τῆς ἐπιτάξεως
δ. Νέστον

Προς τὸν Πεντηκοντακτῶν
ἀρξάτω ἀρξάτω ἀρξάτω
ἀρξάτω ἀρξάτω
ἀρξάτω ἀρξάτω

16. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 31 I/8

Ο Ἱερεὺς Σταμάτιος Γεωργαντόπουλος γεννήθηκε στό χωριό τοῦ Ἄργους Καρυές καί ἔλαβε μέρος στόν ἱερό ἀγῶνα ἀπό τίς πρῶτες ἡμέρες. Σέ μάχη πού ἐγινε τόν Αὐγούστο τοῦ 1821 κοντά στήν Τρίπολη (ἴσως στήν μάχη τῆς Γράνας στίς 10 Αὐγούστου 1821), ὁ ἀγωνιστής Ἱερεὺς Γεωργαντόπουλος ἐφονεύθη. Στήν ἴδια μάχη ἐφονεύθησαν καί δύο ἀδελφοί τοῦ πατέρα του (θεῖοι του), Δημήτριος καί Ἰωάννης Γεωργαντόπουλοι.

Πιστοποιητικό τοῦ ἔτους 1865 πού ὑπογράφουν τριάντα κάτοικοι τοῦ χωριοῦ του καί φυλάσσεται στά Α.Α. μᾶς πληροφορεῖ γιά τόν ἀγωνιστή τά ἐξῆς (Π.Σ.Φ. Νο 21):

«Πιστοποιοῦμεν οἱ ὑποφαινόμενοι κάτοικοι τοῦ Δήμου [] χωριοῦ Καριάς ὅτι ὁ φονευθεὶς κατά μῆνα Αὐγούστου 1821 συγχώριος μας Ἱερεὺς Σταματίας Γεωργαντόπουλος μεταξύ Τσιπιανῶν καί Λουκά ἐπαρχίας Τριπόλεως ἀπὸ ἐξ ἀρχῆς τοῦ ἀγῶνος ἀδραξε τά ὄπλα κατά τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ καί ἐνδόξως ἀπεβίωσεν, ἀφῆκεν υἱόν τόν ἱερέα Δημήτριον Παππασταματίου, ὅστις εἶναι ὁ μόνος κληρονόμος τοῦ φονευθέντος πατρός του, καί ὅτι τήν αὐτὴν ἡμέραν, εἰς τὴν ἰδίαν μάχην ἐφονεύθησαν δύο ἀδελφοί τοῦ Πατρός του Δημήτριος καί Ἰωάννης Γεωργαντόπουλοι.

Τὴν ἀλήθειαν ὅθεν τῶν γεγονότων τούτων γνωρίζοντες ἐκδίδομεν τῇ αἰτήσει τοῦ Ἱερέως Παππασταματίου ἵνα τῷ χρησιμεύσῃ ὅπου δεῖ.
Ἐν Καριά τῇ 2 Μαΐου 1865».

Ἀκολουθοῦν τριάντα τρεῖς (33) ὑπογραφές τὴν γνησιότητα τῶν ὁποίων ἐπικυρώνει ὁ Δήμαρχος.

Πιστοποιητικό τοῦ Δημάρχου Ἄργείων τοῦ 1865 μεταξύ τῶν ἄλλων γράφει:

«ὅτι ὁ Δημήτριος Ἱερεὺς Παππασταματίου γνήσιος υἱὸς τοῦ φονευθέντος Σταματίου Ἱερέως Γεωργαντοπούλου κάτοικὸς Ἄργους..».

Ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ ἀγῶνος κατέταξε τόν ἥρωα Ἱερέα Σταμάτιο Γεωργαντόπουλο στήν πρώτη τάξη τῶν ὑπαξιωματικῶν.

Ἄλλο ἔγγραφο σέ ἀντίγραφο τοῦ ἔτους 1834, πού καί αὐτό φυλάσσεται στά Α.Α. μᾶς δίνει γιά τόν ἴδιο ἀγωνιστή τίς ἀκόλουθες πληροφορίες (Π.Σ.Φ. Νο 23):

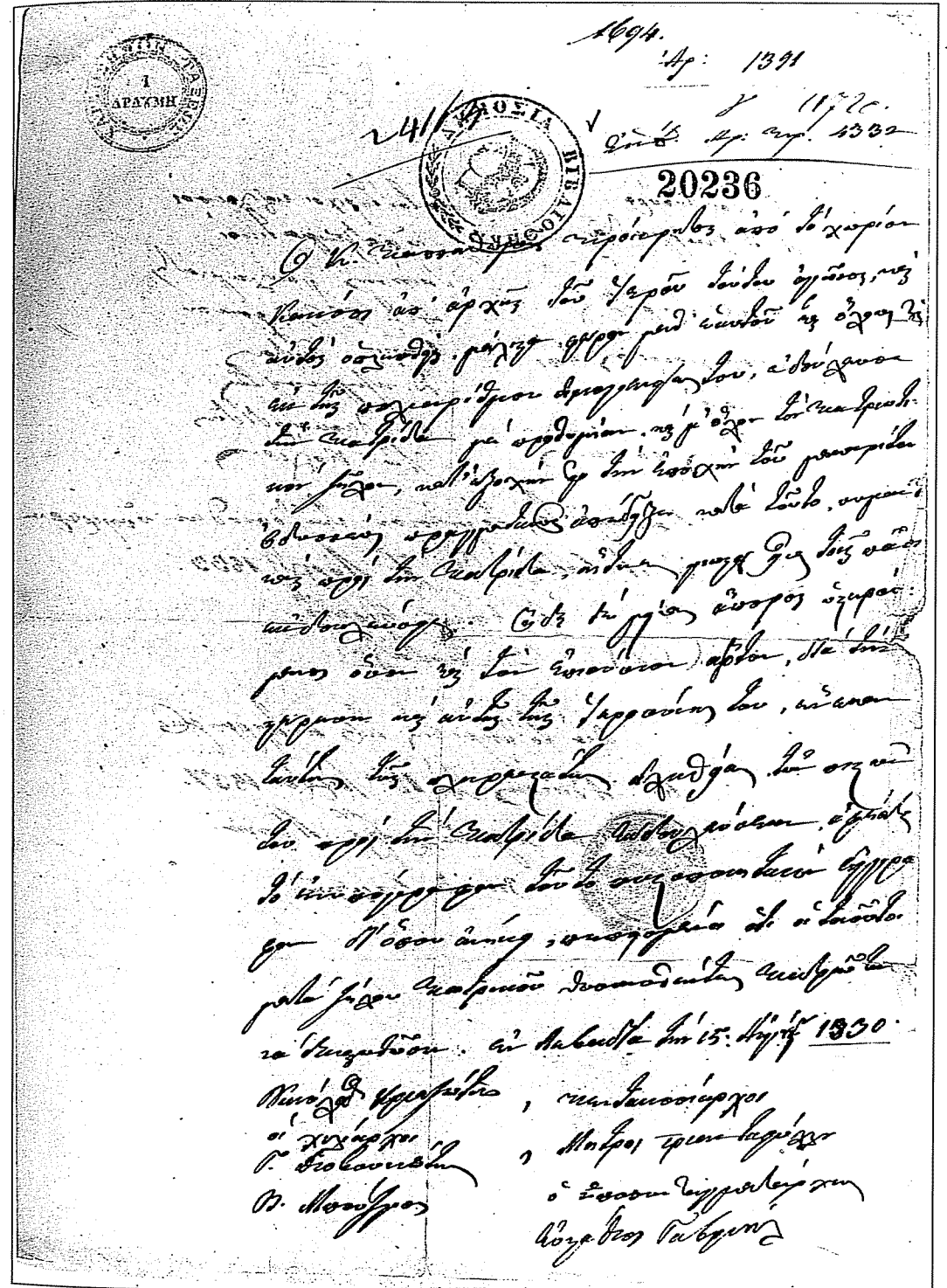
«Διά τοῦ παρόντος ἐμμαρτύρου ἐγγράφου γίνεται δῆλον ὅτι ὁ Παπᾶ Θωμᾶς ἀπό χωρίον Κακόσι τῆς ἐπαρχίας Λεβαδίας, [ἐκ πρότης ἐπαναστάσεως] καί εἰς ὄλην τήν διάρκειαν τοῦ ἀγώνος, καί μετά ταῦτα ἐδείχθη πάντοτε καί εἰς ὅλας τάς περιστάσεις καλῆς καί ἀμμηῆτου διαγωγῆς πολίτης. Συνέδραμε πάντοτε εἰς τάς ἐπωφελῆς καί σωτηριοδους Μάχας, καί ὑπερεμάχισε διά τό γενικόν συμφέρον χωρίς νά βλάβη πόποτε κανέναν εἰς τό παραμικρόν ὅτι τόν πρῶτον χρόνον τῆς ἐπαναστάσεως ἦτον ἐφημέριος εἰς τό χωρίον Ἀγόργιανη Λεβαδείας καί ἐλειτούργει. Διό τόν δίδομεν τό παρόν μας ἐμμαρτύριον ἐγγραφον εἰς βᾶρος τῆς συνειδήσεως μας διά νά τόν χρησιμεύση ὅπου ἀνήκει καί ὑποφαινόμεθα

ἐν Λεβαδείᾳ τήν 20 Μαΐου 1834 [τέσσερα]

Λάμπρος Νάκος, Π.Ν.Λοιδορίκης, Α.Π.Νάκος, Ν.Καλογερόπουλος Σπ.Κονταξῆς, Ἀλέξανδρος Πασπάλης.....».

Ἀκολουθοῦν καί ἄλλες ὑπογραφές, εἴκοσι ἑννέα ἐν ὅλῳ, καί ἐπικύρωσή τους ἀπό τούς Δημογέροντες τῆς Λιβαδειᾶς τήν 28^{ην} Μαΐου 1834. Τέλος τό γνήσιον τῆς ἀντιγραφῆς δεβαιώνει ὁ Συμβολαιογράφος Εἰρηνοδίκης Θηβῶν.

Ἡ ἐπιτροπή τοῦ ἀγώνος κατέταξε τόν Παπαθωμᾶ ἀπό τό Κακόσι τῶν Θηβῶν στήν ἐβδόμη τάξη τῶν ἀξιωματικῶν.

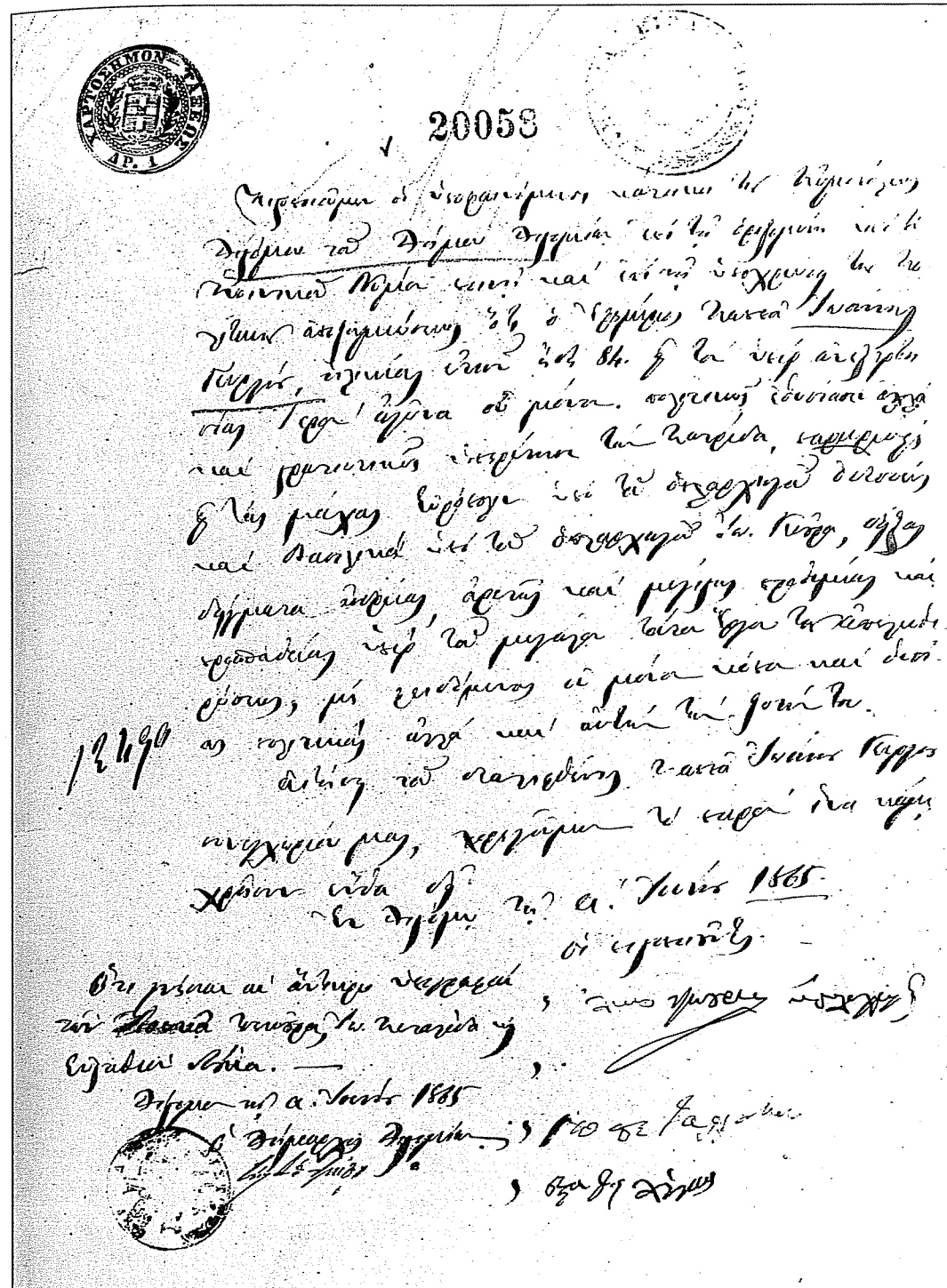
Τό περιεχόμενο τῆς ἐπιστολῆς εἶναι τό ἐξῆς (Π.Σ.Φ. Νο 25):

«Πρός τόν αἰδεσιμώτατον παπά Κύριον Ἰωάννην καί Κύριον Ἀναγνώστην καί λοιπούς προκρίτους χωριανούς.

ἀπό τό γράμμα σας ἐπληροφόρηθην τόν ἐγκαρδιακόν ζῆλον ὁπού ἔχετε πρὸς τήν πατρίδα καί τόν χριστιανισμόν. ἀκολουθεῖτε λοιπόν τό πλέον συμφερότερον, διότι ἀναμφιβόλως ἦλθεν ἡ ὥρα, καί ἡ ἀποφασίς τοῦ ἔθνους ὁπού θά κερδήσωμεν τήν ἐλευθερίαν, διά νά μήν χάσωμεν τῶν ἔξη χρονῶν ἀγώνα μας, παρακινᾶτε ὅλα τά ἄρματα νά ἀρπάξουν εἰς τό χέρι, ὅτι ὁ ἐχθρός εἶναι [] ἀδύνατος καί κατά πάντα παγωμένος καί θέλοντας ὁ θεός θά τόν κατατροπώσωμεν χωρῆς ἀμφιβολίαν παρά μικράν κατά τάς ὁδηγίας τοῦ στρατηγοῦ σπήρου μίλιου [] ὅπως σᾶς ὁδηγεῖ καί σᾶς διορίζει καθῶς καί ἔως τώρα πασχίζαται καί εἰς τό ἐξῆς ἀκόμη καλῆτερον καί ὑγι- αίνεται.

τῆ 6:Νοεμβρίου 1826 Κακόσι ὁ Πατριώτης Καραησκάκις».

Ἡ ἐπιτροπή κατέταξε τόν Παπαϊωάννη στήν δευτέρα τάξη τῶν ὑπαξιωματικῶν.

19. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 34 ΠΙ

‘Ο αγωνιστής ‘Ιερέυς Παναγιώτης Γιαννακόπουλος γεννήθηκε στο χωριό Θεολόγος τής Σπάρτης. Από τις πρώτες ημέρες τής επανάστασεως του 1821 βρέθηκε κοντά στους επαναστάτες και πήρε μέρος σε πολλές μάχες στην Πελοπόννησο. Για τούς αγώνες και τις θυσίες του ετιμήθη τό 1846 μέ τό χαλκοῦν ἀριστεῖον.

‘Ο αγωνιστής, τό 1865 πού ἦταν 68 ἐτῶν, ὑπέβαλε στήν ἐπιτροπή ἐκδουλεύσεων και θυσιῶν πιστοποιητικό πού ὑπογράφει ὁ Πέτρος Βαρβιτσιώτης. Τό πιστοποιητικό αὐτό πού φυλάσσεται στά Α.Α. γράφει γιά τόν ἀγωνιστή (Π.Σ.Φ. Νο 26):

«Πιστοποιητικόν

Πιστοποιῶ ὁ ὑποφαινόμενος ὄπλαρχηγός τής ἐπαρχίας Λακεδαιμόνος τού ἀνατολικού τμήματος αὐτῆς Πέτρος Βαρβιτσιώτης ὅτι ὁ ἐκ τού χωρίου θεολόγου τού Δήμου Σελλασίας Παναγιώτης ‘Ιερέυς Γιαννακόπουλος ἄμα ἤρξατο ὁ περί ἀνεξαρτησίας ‘Ιερός ἀγών τό 1821 λαβών τά ὄπλα εἰς χεῖρας του ἐτέθη ὑπό τās διαταγās μου, παραυρέθη μαχόμενος μετ’ ἐνθουσιασμοῦ και ζήλου εἰς τās μάχας φραγκοβρυσίου Βαλτετσίου Δολιανῶν Βερβένου Τρίκορφου μέχρι τῆς ἀλώσεως τού φρουρίου Τριπόλεως και εἰς λοιπās τῆς Πελοποννήσου μάχας. Γνωρίζων ὅθεν καλῶς τὰ ἀνωταίρω δίδω τό παρόν πιστοποιητικόν μου πρὸς τόν ἀνωταίρω πρὸς χρῆσιν του ὅπου δεῖ.

Τῆν 8 ‘Ιουνίου 1865 [Σκοῦρα]

ὁ ὄπλαρχηγός

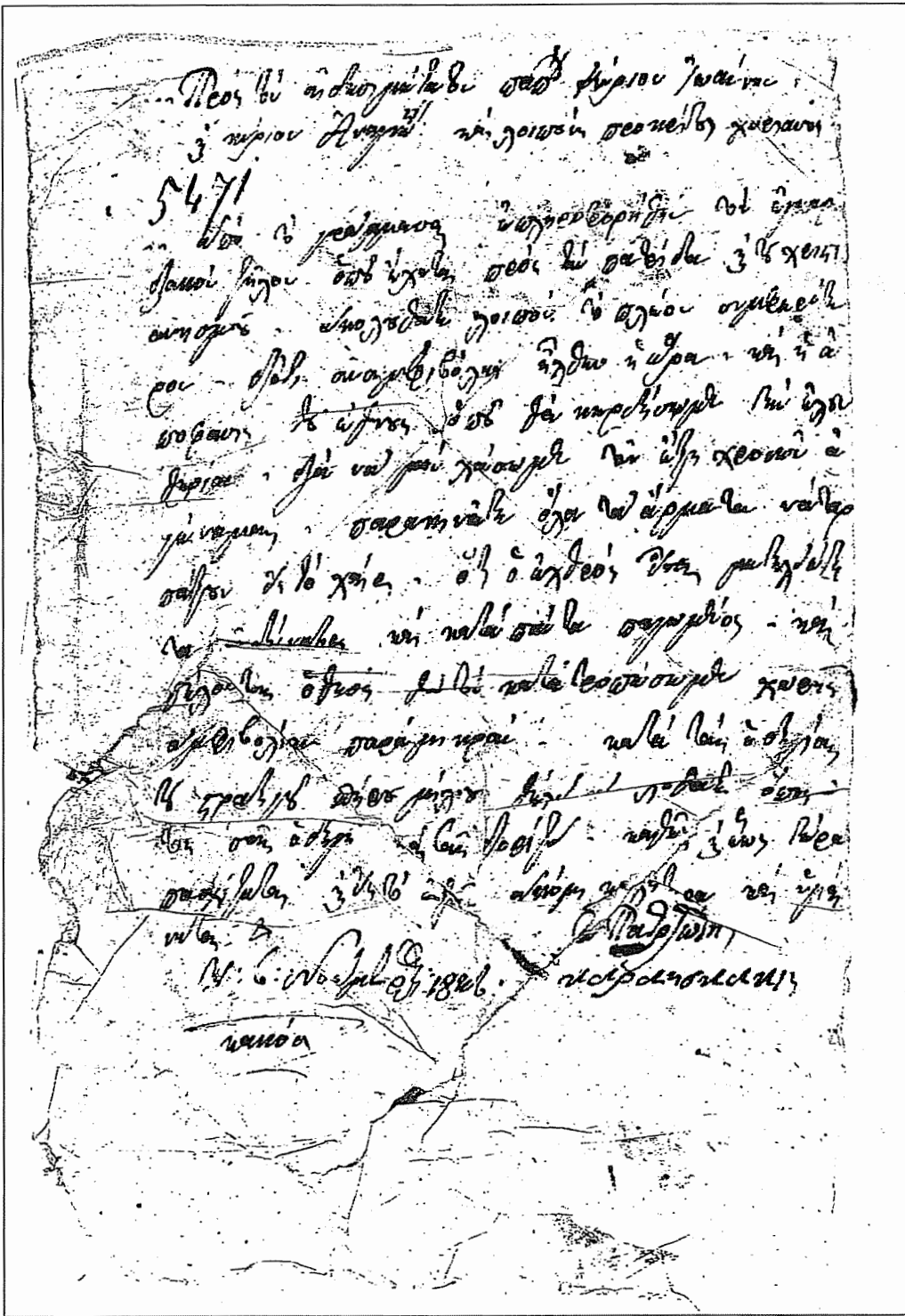
Π. Βαρβιτσιώτης».

Στήν δευτέρα σελίδα τοῦ ἐγγράφου γίνεται ἐπικύρωση τοῦ γνησίου τῆς ὑπογραφῆς τοῦ ὄπλαρχηγού Πέτρου Βαρβιτσιώτη ἀπό τόν Δήμαρχο Σελλασίας.

Τό περιεχόμενο τοῦ ἐγγράφου ἀπονομήζ τοῦ ἀριστείου εἶναι τό ἀκόλουθο (Π.Σ.Φ. Νο 27):

«ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

‘Αφοῦ ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Βασιλεὺς ἐπεφόρτισε τό ‘Υπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν νά ἀπονίμη εἰς τόν Παπαπαναγ. Γιαννακόπουλον ἐντίμως μεθέξαντα τοῦ ὑπέρ ἀνεξαρτησίας τῆς ‘Ελλάδος ἡρωϊκοῦ ἀγῶνος τό συστηθέν τῆν 18/30 Σεπτεμβρίου 1835 χαλκοῦν ἀριστεῖον, παραδίδεται τοῦτο

Π.Σ.Φ. No 25

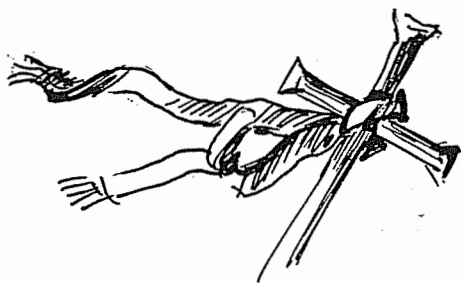
εις αυτόν μέ τήν άδειαν του να τω φέρη εις πάσαν περίστασιν, και προς πιστοποίησιν τούτου τῶ έγχειρίζεται συγχρόνως και τό παρόν Δίπλωμα.

Έν Ἀθήναις τήν 27 Αύγουστου 1846

Τό Υπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν
(ΤΣ) ὑπογραφή.

Ο Διευθυντής του Γραφείου
ὑπογραφή».

Ἡ ἐπιτροπή κατέταξε τόν ἀγωνιστή στήν τάξη τῶν στρατιωτῶν.

Πανοππουλάκης
20910

12534

Πανοππουλάκης
 Διευθυντής
 Τό Υπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν
 ὑπογραφή.
 Ο Διευθυντής του Γραφείου
 ὑπογραφή».
 Η ἐπιτροπή κατέταξε τόν ἀγωνιστή στήν τάξη τῶν στρατιωτῶν.
 8 Ιουνίου 1865

20. ΓΚΟΥΜΑΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ: Κ. 39 IV

Ο Ίερομόναχος Γκούμας Καλλίνικος Ήγούμενος τῆς Ἱερᾶς μονῆς Λευκῶν Εὐβοίας τῆς ἐπαρχίας Καρυστίας, μέ τήν ἑναρξη τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 καί ἀφοῦ ὄπλισε καί ἄλλους πέντε μοναχοὺς τῆς ἰδίας μονῆς κατετάγη στό σῶμα τοῦ Ν. Κριεζώτη. Ἐλαβε μέρος σέ πολλές μάχες καί διεκρίθη ὡς πολεμιστής.

Πιστοποιητικό τοῦ ἔτους 1844 πού ὑπογράφουν ὁ Νεόφυτος Εὐβοίας, ὁ Ν. Κριεζώτης καί ὁ Βάσος Μαυροβούνιος μᾶς πληροφορεῖ (Π.Σ.Φ. Νο 28):

«Πιστοποιῶ ὁ ὑποφαινόμενος, ὅτι ὁ Πανοσιώτατος Ίερομόναχος Καλλίνικος Γκούμας, καί ἤδη ἡγούμενος τῆς Μονῆς Λευκῶν, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ καί πέντε Μοναχοὺς τοὺς Κυ.Κυ. Θεοφάνη Βελησσαρίου, Ἀναγνώστην Ἀποστόλου, Ἰωάννην Ἀποστόλου, καί τοὺς ἤδη ἐσχάτως ἀποθανόντας Σημεῶν Τζαντίλην καί Ἰωάννην [Μπάλαρη], κατοίκους τῆς αὐτῆς Μονῆς, δράξας τὰ ὄπλα, συνοπλήσας καί τοὺς μοναχοὺς τούτους μέ ἰδικὰ του ὄπλα, τρέφων ἐν τ' αὐτῶ καί πληρώνων αὐτοὺς ἐξ ἰδίων του ἀδιακόπως τέσσαρα ἔτη ἀφ' ἧς στιγμῆς ἦλθε μετ' ἐμοῦ, ὑπηρέτησεν ὑπὸ τὴν διευθυνσίην μου στρατιωτικῶς, καί ὡς ἱερεὺς, ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς κοινῆς Πατρίδος, εἰς τὸν ἱερόν ἐκεῖνον ἀγῶνα ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν ἐπὶ τῆς εὐβοίας πολέμων μέχρι τέλους αὐτῶν, παρευρέθη εἰς τὰς μάχας ἐκεῖνας, αἵτινες ἔγειναν α) εἰς τὰ βρυσάκια β. εἰς τὸ διακόφτι*, γ. εἰς τὸ [] δ. εἰς τὸ [] τῆς καρύστου καί ε. ἀντίπεραν αὐτῆς εἰς τὰ ἀλώνια, καί εἰς ὅλας τὰς μάχας ταύτας ἔδειξε μεγάλην γενναϊότητα ἀγωνιζόμενος κατὰ τῶν ἐχθρῶν.

Ὅθεν τῶ δίδεται τὸ παρὸν πιστοποιητικὸν ἔγγραφο, διὰ νὰ τοῦ χρησιμεύσῃ ὅπου ἀνήκει.

ἐν Ἀθήναις τὴν 15 Ὀκτωβρίου 1844

ὁ ὑποστράτηγος

ὁ Εὐβοίας Νεόφυτος Νικόλαος Κριεζώτης Βάσος Μαυροβούνιος».

Ἡ ἐπιτροπή κατέταξε τὸν ἀγωνιστὴ στὴν δευτέρην τάξην τῶν ὑπαξιωματικῶν.

* Διακόφτι: Βουνὸ τῆς Εὐβοίας ἀνατολικά τῶν Στύρων. Ἡ μάχη ἔγινε στίς 23 Μαρτίου 1823 καί ὁ Κριεζώτης νίκησε τοὺς Τούρκους τοῦ Καρυστινῆ Ὀμέρ Πασᾶ.

22. ΓΡΙΒΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΣ)
ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 42 Π/32

Ο Ίερεύς Δημήτριος Γρίβας ή Οικονόμου (Παπαδημήτρης ή Παπαγρίβας) γεννήθηκε στην Μεθώνη. Έγινε μέλος της Φιλικής Έταιρείας και εργάσθηκε για την διάδοση των σκοπών της. Το έφοδιαστικό έγγραφο της Φιλικής Έταιρείας υπάρχει πίο κάτω (Π.Σ.Φ. Νο 35). Μέ την έναρξη της επανάστασεως του 1821, επικεφαλής συμπολιτών του έλαβε μέρος στην πολιορκία των φρουριών της Μεθώνης και του Νεοκάστρου. Έχαιρε μεγάλης εκτιμήσεως και αγάπης μεταξύ των συμπολιτών του, αλλά και μεταξύ των επιφανεστερων πολιτικών και στρατιωτικών ανδρών της Πελοποννήσου. Διετέλεσε πληρεξούσιος της επαρχίας του και διέθεσε την περιουσία του για τις ανάγκες του αγώνος.

Όταν ο Ίμπραήμ πασάς με 11.000 Αιγυπτίους απέβιδάσθη τό 1825 στα Μεθωκόρωνα, ο Παπαγρίβας με τους άνδρες του ήταν μεταξύ των ανδρείων υπερασπιστών της νήσου Σφακτηρίας πρό της Πύλου και κατά την φονική μάχη της 16^{ης} Απριλίου 1825 συνελήφθη αιχμάλωτος. Διασωθείς από την αιχμαλωσία έξακολούθησε να προσφέρει τις υπηρεσίες του στο μαχόμενο έθνος. Μετά την άπελευθέρωση, με την πολυμελή οικογένειά του και πτωχός, διέμενε στην Μεθώνη όπου και πέθανε τό 1863, όπως γράφει πιστοποιητικό του Δημάρχου Μεθώνης της 7^{ης} Ιουνίου 1865 πού σώζεται στα Α.Α.

Πλήθος εγγράφων πού φυλάσσονται στα Α.Α. αναφέρονται στον Παπαδημήτρη Παπαγρίβα. Από τό περιεχόμενο των εγγράφων αυτών φαίνεται ή προσωπικότητα του ανδρός και ή προσφορά του στον αγώνα του 1821.

Η έπιτροπή των αγώνων και θυσιών τον κατέταξε στην πέμπτη τάξη των άξιωματικών.

Πιστοποιητικό του έτους 1834 πού ύπογράφει ο Κανέλλος Δεληγιάννης μάς πληροφορεί για την δράση του Παπαδημήτρη Γρίβα τά έξης (Π.Σ.Φ. Νο 30):

«Ο ύποφαινόμενος όμολογώ έν συνηδείσει ότι ο αιδεσιμώτατος παπά κύρ δημήτριος πρώην σακελάριος νύν δέ οικονόμος μεθώνης άμα ήχησεν ή σάλπιγξ της έλληνικης επαναστάσεως έτρεξεν αυθόρμητος παρακινόν και προτρέπον τους κατοίκους να κινηθούν εις τά όπλα, και μετ' αυτών έτρεχε

Χρήστος Βασιλειάδης
Δημήτριος Μανολιάδης
Διονύσιος Σόφης
Χαράλαμπος Στεφανιάδης
Γεώργιος Στεφανιάδης
Κωνσταντίνος Μιχαηλίδης
Δημήτριος Μανολιάδης
Ανδρέας Μανολιάδης
Αλέξανδρος Μανολιάδης
Κωνσταντίνος Μανολιάδης
Χρήστος Μανολιάδης
Παπαγιάννης Μανολιάδης
Διονύσιος Κασταρός
Δημήτριος Στεφανιάδης

Επισημαίνεται ότι ανωτέρω 27: μυστική διαγραφή των κλητών κυριακής
παρά της Διοικήσεως Δημαρχοντίας της μεθώνης κυριακής
Εκκυριακή της 19: εορτασίου

1834

Βιδυροφίροντας
Διονύσιος Σόφης
Γεώργιος Στεφανιάδης
Α. Στεφανιάδης

Πιστοποιητικό της 19ης Ιουνίου 1865
Α. Στεφανιάδης

καί ὁ ἴδιος εἰς ὄλας τάς πολυορκίας καί ἐκστρατείας συμπολεμόν καί συγκινδυνεύον μέ τούς συνεπαρχιώτας του, καί αἰσχάτως κατά Ἰουλ. 1825 ἔπεσεν αἰχμαλώτος εἰς τούς ἄραβας ἐν τῇ νήσῳ σφακτηρία. διασωθεῖς δέ ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας, ἐξακολούθη πάντοτε τόν αὐτόν δρόμον τοῦ φιλοπατριωτισμοῦ ὑπέρ τῆς ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας, ἡ ἐπαρχία του πάντοτε τοῦ ἐνεπιστεύθη τά Ἱερότερα θέσπιά της εἰς πληρεξουσιώτητας ἀντιπροσωπείας δημογεροντείας, καί ἄλλας εὐπολείπτους ὑπηρεσίας. Ἐχαιρε καί χαίρει πάντοτε τήν πρώτην ὑπόλειψιν ὄχι μόνον τῶν συνεπαρχιωτῶν του, ἀλλά καί τῶν προκριτοτέρων πολιτικῶν καί στρατιωτικῶν τῆς πελοποννήσου, καί ἄλλων μερῶν. Ἐξάντλησεν ὅλην του τήν κατάστασιν εἰς τάς ἀνάγκας τοῦ ἀγῶνος τῆς πατρίδος, καί ἤδη ζῆ ἐν πενίᾳ ἔχον πολυάριθμον καί ἀδύνατον οἰκογένειαν. Ἐξακολουθεῖ τά χρέη τῆς Ἱεροσύνης του κατά τούς κανόνας τῆς ἐκκλησίας μας, καί σέβεται παρά πάντων ὡς τοιοῦτος. διό δίδεται πρὸς τήν αἰδεσιμότητά του τό παρόν ἐνδεικτικόν μου πρὸς πίστωσιν τῆς ἀληθείας διά τήν ἐντιμον διαγωγὴν του καί διά νά τῷ χρησιμεύσῃ ὅπου ἀνήκει.

ἐν Τριπολιτζαῖς τῆν 2:σεπτεμβρίου 1834

ὁ συνταγματάρχης κλπ.
κατέλλος δελιγιάννης».

Ἄλλο πιστοποιητικὸ τοῦ ἰδίου ἔτους πού ὑπογράφει ὁ Παναγιώτης Γιατροκόκος γράφει (Π.Σ.Φ. Νο 31):

«Ὁ ὑποφαινόμενος χρηματίσας ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ τῶν ἐλλήνων ἀγῶνος Ἀρχηγός τῶν ἀτάκτων σωμάτων τῆς ἐπαρχίας [Μάρτης]* πιστοποιῶ ἐν συνειδήσει, ὅτι ἐπὶ τῆς κατὰ γῆν καί διά θαλάσσης πολιορκίας Νεοκάστρου παρά τῶν Ἀράβων ὅτε ἐμβῆκα εἰς τό φρούριον αὐτό μέ τό ὑπό τήν ὀδηγίαν μου σῶμα εὖρον ἐκεῖ τόν ἅγιον Οἰκονόμον Μεθώνης Παπαδημήτριον Γρίβαν, συναγωνιζόμενον μέ ὄλους τούς συγγενεῖς του καί μέρος τῶν συμπολιτῶν του. Τήν ἐπιούσαν ἐξῆλθε τοῦ φρουρίου μέ τούς ὑπό τήν ὀδηγίαν του καί ἠνώθη εἰς Ἀβαρίνους μέ τόν ἐν μακαρία τῇ λήξει ἅγιον Μεθώνης καί μέ τόν Χατζῆ Χρήστον, ὅπου γενομένης μάχης φρικτοτάτης ἠχμαλωτίσθη παρά τοῦ ἐχθροῦ μετά τῶν εἰρημένων τοῦ ἀγίου Μεθώνης καί Χ-Χρήστου μαχόμενος γενναίως καί προθύμως ὑπέρ πατρίδος.

*Μᾶλλον ἐννοεῖ Μάνης.

Κατά τό διάστημα τῆς πολιορκίας τοῦ εἰρημένου φρουρίου εἰς τήν κατὰ τούς Ἀβαρίνους ἔξω μάχην, καί εἰς διαφόρους ἄλλας προτέρας μάχας κατὰ τῶν ἐντοπίων ὀθωμανῶν ὁ διαληφθεῖς ἔδειξε πατριωτισμόν καί στρατιωτικὴν καί ἐμπειροπόλεμον εὐτολμίαν καί ὄχι μόνον ἠγωνίζετο προσωπικῶς ὁ ἴδιος, ἀλλά καί τούς συναγωνιστάς του ἐπρότρεπε καί ἐνεψύχωνε κηρύτων καί διδάσκων.

Εἰς ἐνδειξιν τῶν ἡρωϊκῶν αὐτοῦ ἀγῶνων καί τῆς χρηστῆς τῷ ὄντι διαγωγῆς του, δίδεται τό παρόν μου κατ' αἴτησίν του, διά νά τοῦ χρησιμεύσῃ ὅπου ἀνήκει

Ἐν Πύλῳ τῇ 5 Νοεμβρίου 1834.

Π: γιατροκόκος».

Τρίτο πιστοποιητικὸ πού ὑπογράφει ὁ συμπολεμιστῆς του Χατζῆ Χρήστος γράφει (Π.Σ.Φ. Νο 32):

«Ὁ ὑπογεγραμμένος πιστοποιῶ ὅτι, κατὰ τό ἔτος 1825 ὡν διορισμένος παρά τῆς τότε Διοικήσεως ν' ἀπέλθω ἐναντίον τοῦ εἰς Ἀβαρίνους Στρατοπεδευμένου Σώματος τοῦ Ἱμπραῖμ. συγχρόνως ἀπεστάλλει παρά τῆς Αὐτῆς Ἀρχῆς καί ὁ κύριος Παπαδημήτριος τότε Σακελλάριος Μεθώνης, νύν δέ Οἰκονόμος, ὁ ὁποῖος ἐνωθεῖς μέ ἡμᾶς, καί ὡς ἀπεσταλμένος παρά τῆς ἀνωτέρω Ἀρχῆς καθῶς καί ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐπαρχίας του ὄλαις δυνάμεσι συνηγωνίσθη, συνεπολέμησε καί συνεκινδύνευσε μαζί μας εἰς ὄλας τάς μάχας ἐμφυχῶνων καί προτρέπων τόν Στρατόν ἐπρομήθευε δέ εἰς ὄλον τό διάστημα τοῦ πολέμου καί τάς ἀναγκαίας τροφάς καίλπ. εἰς τούς ἐν τῷ Φρουρίῳ Νεοκάστρου ἡμετέρους. Τέλος αἰχμαλωτισθέντες συγχρόνως εἰς μίαν καί τήν αὐτὴν μάχην, ἐκρατήθη εἰς τήν αἰχμαλωσίαν σχεδόν μῆνας ἕξ. Μετά δέ τήν ἀπελευθέρωσίν του ὁ διαληφθεῖς Ἱερεὺς ὄθεν ἡ χρεία τόν ἐκάλεσεν, ἔτρεξε προθυμότατα εἰς τάς ἀνάγκας τῆς Πατρίδος πολιτικῶς τε καί στρατιωτικῶς φερόμενος πάντοτε μέ ζῆλον, πίστιν τε καί ἀφοσίωσιν εἰς τά καθήκοντά του. Ἀναλώσας δέ τά ἑαυτοῦ εἰς τάς ἀνάγκας τῆς Πατρίδος τώρα μέ τήν πολυάριθμον φαμελίαν του, εἰς ἐνδειαν ὡν, ζῆ ἐν μεγάλῃ καί ἄκρα πενίᾳ. Ὅθεν ἐν εὐσυνειδότητι τῷ δίδεται παρ' ἐμοῦ τό παρόν ἐνδεικτικόν, εἰς πίστωσιν τῶν πρὸς τήν Πατρίδα ἐκδουλεύσεών του καί τῆς χριστῆς καί ἀμώμου διαγωγῆς του, διά νά χρησιμεύσῃ αὐτῷ ὅπου δεῖ.

Ἐν Ἀθήναις, τῆν 1 Ἰουνίου 1835

χατζῆ - χρῆστος».

Ὁ Πανοῦτσος Νοταρᾶς μέ πιστοποιητικό του μᾶς βεβαιώνει (Π.Σ.Φ. Νο 33):

«Ὁ ὑπογεγραμμένος πιστοποιῶ ὅτι, κατά τήν 1^η Περίοδον τοῦ 1824 ἔτους ὁ κύριος ἐν Ἱερεῦσιν Δημήτριος τότε Σακελλάριος τανῦν δέ Οἰκονόμος Μεθώνης, ἀπεστάλλει παρά τῆς Ἐπαρχίας του Μεθώνης Ἀντιπρόσωπος. (ἔχων τό πρότερον καί πληρεξουσιότητα τῆς αὐτῆς Ἐπαρχίας του). Ὅθεν παρευρεθείς εἰς ὅλας τὰς κατά τόπους ἔθνοσυνελεύσεις, ἐκπληροῦσε τά καθήκοντά του καθ' ὅλην τήν ἔκτασιν. Γνωῦσα δέ αὐτόν ἡ κατά τό ἔτος 1825 Π. Διοίκησις ζηλωτήν καλῶν ἔργων, πλήρη ἐνθουσιασμοῦ καί πίστεως ὑπέρ τῆς ἐλευθερίας τῆς Πατρίδος, ἐξαπέστειλεν αὐτόν εἰς Ἀβαρίνους διά νά παρευρεθῆ εἰς τήν ἐκεῖσε ἔφοδον τοῦ Σατράπου τῆς Αἰγύπτου ὅπου ἐμφανισθείς συναγωνίσθη συνεπολέμησε καί συνεκινδύνευσεν ὁμοῦ μέ τόν Ἑλληνικόν Στρατόν. Τέλος αἰχμαλωτισθείς παρά τῶν Ἀράβων, ἔμεινεν εἰς τήν αἰχμαλωσίαν σχεδόν μῆνας ἕξ. ἐπομένως ἐλευθερωθείς ἀπό τήν αἰχμαλωσίαν, πάλιν ὑπηρέτει τήν Πατρίδα μέ ζῆλον καί ἐνθουσιασμόν ἀγωνιζόμενος μέ ἄκραν ἀφοσίωσιν εἰς τὰς ἀνάγκας αὐτῆς. Ἀναλώσας δέ τά ἑαυτοῦ ὑπέρ τῆς ἐλευθερίας τῆς Πατρίδος, κατακυριεύεται τώρα ἀπό μεγάλην ἔνδειαν, καί ζῆ μέ τήν πολυάριθμον οἰκογενεῖαν του εἰς πενίαν ἄκραν. Ὅθεν κ' εὐσυνειδότης δίδεται παρ' ἐμοῦ πρός τόν διαληφθέντα κύριον Δημήτριον Οἰκονόμον τό παρόν ἐνδεικτικόν, εἰς ἔνδειξιν τόσον τῶν πιστῶν του ἐκδουλεύσεων καθῶς καί τῆς χριστῆς διαγωγῆς του, διά νά τῷ χρησιμεύσῃ ὅπου δεῖ.

Ἐν Ἀθήναις, τήν 2^α Ἰουνίου 1835.

Πανοῦτζος Νοταρᾶς».

Τέλος ὁ Πετρόμπης Μαυρομιχάλης μέ πιστοποιητικό του τοῦ ἔτους 1835 μᾶς βεβαιώνει ἐπίσης (Π.Σ.Φ. Νο 34 καί 34^α):

«Ὁ ὑπογεγραμμένος γνωρίζων καλῶς τόν ἐκ τῆς πόλεως Μεθώνης Αἰδεσιμότατον Κύριον Παπαδημήτριον πρώην Σακελλάριον, νῦν δέ Οἰκονόμον Μεθώνης, ὁμολογῶ ἐν συνειδήσει ὅτι καί πρό τῆς ἐνάρξεως τοῦ Ἱεροῦ ὑπέρ ἐλευθερίας ἀγῶνος καί μετά τήν ἐναρξιν αὐτοῦ δέν ἔλλειψε νά ἐνεργῆ μέ ἀνέφραστον ζῆλον καί ἀφοσίωσιν πρός τήν Πατρίδα παρακινῶν καί προτρέπων τούς κατοίκους νά κινηθοῦν κατά τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεως καί Πατρίδος, συντρέχων συμπολεμῶν καί συγκινδυνεύων μέ τούς συνεπαρχιώτας του εἰς ὅλας τὰς κατά καιρούς πολιορκίας καί ἐστρατείας τῆς Πελοποννήσου. Αἰχμαλωτισθείς ὑπό τῶν ἀράβων εἰς τήν Νῆσον Σφακτη-

ρίαν κατά τό 1825 ἔτος καί διασωθείς ἔπειτα ἐξηκολούθει ὡς καί πρότερον νά συμπολεμῆ καί συγκινδυνεύῃ. Ἐμπιστευθείς παρά τῆς ἐπαρχίας του τήν πληρεξουσιότητα τῆς Ἀντιπροσωπίας, Δημογεροντίας καί ἄλλας εὐύποληπτους ὑπηρεσίας ἐξεπλήρωσε τιμίως τά χρέη του, χαίρει πάντοτε τήν πρώτην ὑπόληψιν τόσον τῶν συνεπαρχιωτῶν του ὅσον καί τῶν προκριτοτέρων πολιτικῶν καί στρατιωτικῶν τῆς Πελοποννήσου καί ἄλλων μερῶν. Θυσιάσας ὅλην του τήν κατάστασιν εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς Πατρίδος καί ἔχων [πολύ...] καί ἀδύνατον οἰκογενεῖαν ζῆ ἤδη ἐν πενίᾳ, ἐξακολουθῶν τά χρέη τῆς Ἱερῆς ἐκκλησίας μας καί σεβόμενος ὡς τοιοῦτος παρά πάντων. Ὅθεν καί εἰς ἔνδειξιν τῆς ἀληθείας τῷ δίδεται τό παρόν μου διά νά τοῦ χρησιμεύσῃ ὅπου ἀνήκει.

Ἐν Ἀθήναις, τήν 1^η Μαΐου 1835.

π μαυρομιχάλης».

Ουροσφαιρίδιον προσφιλίαν...
Αγαπητοί μου φίλοι...
Πατριάρχης...
1833

1083-0 1795

Αγαπητοί μου φίλοι...
1833

23556

Αγαπητοί μου φίλοι

5709

Αγαπητοί μου φίλοι...
1833

23. ΔΑΡΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ (ΠΑΠΑΔΑΡΑΣ) ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 164

‘Ο αγωνιστής Νικόλαος Δάρας γεννήθηκε στο Σέρβου τῆς Ἀρκαδίας. Ἐλαβε μέρος στὸν ἱερό ἀγῶνα τοῦ 1821 ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἕως τὸ τέλος. Πολλές φορές ὑπέβαλε δικαιολογητικά ζητώντας νά ἀναγνωρισθοῦν οἱ θυσίες του ἀλλὰ δέν ἔτυχε τῆς προσοχῆς τῆς ἔξεταστικῆς Ἐπιτροπῆς. Τό 1865 ὑπέβαλε νέα αἴτηση στήν ὁποία ἀναφέρει τίς προσφορές του στὸν ἀγῶνα ἐπικαλούμενος τὴν μαρτυρία τοῦ προέδρου τῆς ἐπιτροπῆς Ι. Θ. Κολοκοτρώνη. Ἀπὸ τὴν αἴτησή του πού φυλάσσεται στὰ Α.Α. πληροφοροῦμεθα (Π.Σ.Φ. Νο 36 καί 36^α):

Πρὸς τὴν ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος Σεβαστ. Ἐπιτροπὴν
«ἐν Σέρβου τῇ 7 Ἰουνίου 1865

ὁ ὑποφαινόμενος Νικόλαος Ἱερεύς Δάρας κάτοικος Σέρβου τοῦ Δήμου Ἡραίας ἀπ’ ἀρχῆς καί μέχρι τέλους τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ὑπηρετήσα, στρατιωτικῶς τὴν Πατρίδα παρευρεθείς εἰς διαφόρους κατὰ τοῦ ἐχθροῦ μάχας οἷον τῆς ἐν Καρυταίνῃ, λάλα, Τριπόλει, Πάτρας, καθὼς καί ἐπὶ τοῦ Δράμαλῃ ἐν Ναυπλίῳ, καί ἐπὶ τοῦ Ἰμβραϊμῃ εἰς ὅσας κατ’ αὐτοῦ ἐγένοντο παρατάξεις, οἷον εἰς Δραμπάλαν, Τρίκορφα Καυκαριάν κλπ. Ἐκτὸς δέ τούτων παρευρέθη εἰς τὴν ἄλωσιν Μεσολογγίου, ἐν ταῖς μάχαις ταύταις ἔδειξα τὴν ἀπαιτουμένην γενναϊότητα καί διεκρίθην παρά τῶν τότε ὀπλαρχηγῶν Κανέλλου Δεληγιάνῃ, Δημ. Πλαπούτα καί τοῦ νῦν Προέδρου Κυρ’ Ἰωαν. Θ. Κολοκοτρώνου οὔτινος τὴν μαρτυρίαν ἐπικαλοῦμαι ἀλλ’ αἱ κατὰ καιροῦ συσταθεῖσαι ἐπιτροπαὶ δέν ἔλαβον ποσῶς ὑπόφιν τὰς ἐκδουλεύσεις τῶν ἀγωνιστῶν, καί ὡς ἐκ τούτου μένομεν ἠδικημένοι.

Τὰς πρὸς τὴν Πατρίδα ἐκδουλεύσεις μου ποιοῦντας γνωστὰς πρὸς τὴν Σ. Ἐπιτροπὴν παρακαλοῦμεν ὅπως εὐαρεστομένη διατάξῃ ἀνάλογον ἀποζημίωσιν, καθ’ ὅσον εἶναι ἄδικον τὰ λείψανα τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος νά μένωσιν ἀδικημένα καί νά λοιμόττωσι τῆς πείνης.

Ὁ Κύριος Ἐπαρχος Γόρτυνος παρακαλεῖται νά ὑποβάλλῃ τὴν παρούσαν μου πρὸς τὴν εἰρημένην ἐπιτροπὴν.

ὑποσημειοῦμαι εὐσεβάστως
Νικόλαος Ἱερεύς Παπά-Δάρας».

Ἡ ἐπιτροπὴ κατέταξε τὸν ἀγωνιστὴ στήν δευτέρω τάξῃ τῶν ὑπαξιωματικῶν.

24. ΔΑΝΙΗΛ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΟΣ: Κ. 43 ΠΙ/68

Ο Ἐπίσκοπος Λακεδαιμόνος Δανιήλ, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος ἀκολούθησε τὰ στρατιωτικά τμήματα τῆς περιοχῆς του καὶ παρευρέθη στὶς μάχες Βαλτετσίου, Βερβαίνων καὶ τὴν πολιορκία τῆς Τριπόλεως. Πιστοποιητικό τοῦ ἔτους 1838 ποῦ ὑπογράφει ὁ Πετρόμπεης Μαυρομιχάλης καὶ φυλάσσεται στὰ Α.Α. μᾶς κάνει γνωστὴ τὴν δράση τοῦ Ἱεράρχου (Π.Σ.Φ. Νο 37):

«Πιστοποιοῦμεν οἱ ὑποσημειούμενοι ὅτι ὁ Σεβασμιώτατος ἐπίσκοπος Λακεδαιμόνος ἅμα ἤχησεν ὁ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀγῶν ἐτρεξε μέ τὸν σταυρόν εἰς χεῖρας παρακινῶν καὶ ἐμφυχῶνων τὸν λαόν εἰς τὸν πόλεμον. παρευρέθη ἐξ ἀρχῆς εἰς τὴν πολιορκίαν Τριπόλεως μέχρι τῆς πτωσεῶς τῆς, ἔτυχε παρών εἰς τὴν περίφημον μάχην τοῦ Βαλτετζίου καὶ αὐτὴν τῶν Βερβαίνων, καὶ ἐπομένως μεταβάς εἰς τὴν ἐπισκοπὴν του Λακεδαιμόνα, Δέν ἔλειψεν ἀπὸ τοῦ νά φανῆ χρήσιμος εἰς ὅλας τὰς δεινάς περιστάσεις τῆς Πατρίδος ἰδίως δὲ ἐπὶ Ἰμβραῖμι, ἐστάθη ὡς ἀληθῆς ποιμὴν εἰς τὴν ἐπαρχίαν συγκινδυνεύων μέ τοὺς κατοίκους αὐτῆς, ἐμφυχῶνων καὶ Βοηθῶν αὐτοῦς λόγῳ τε καὶ ἔργῳ εἰς ὅτι ἠδύνατο.

Παρευρισκόμενος πάντοτε μέ τοὺς ὀπλαρχηγούς τῆς ἐπαρχίας Παρακινῶν τοὺς Λαούς διὰ τῶν πνευματικῶν του ὁμιλιῶν νά ἐξστρατεύωσι ὅπου ἦτον ἀνάγκη τῆς Πατρίδος.

Εἰς ὅλα ταῦτα καὶ ἄλλα ὅπερ χάριν Βραχυλογίας παραλείπωμεν θεωρεῖται τῷ ὄντι ὡς ἐπίσκοπος τοῦ Ἀγῶνος καὶ δικαιούται νά λάβῃ καὶ ἡ Πανιερότης του τό ἀργυροῦν νομισματόσημον.

Διὸ χάριν τῆς ἀληθείας, καὶ κατ' αἰτησίην του ἐδώθη τό παρόν μας ἵνα χρησιμεύσῃ τῇ Πανιεροτητὴ του ὅθεν ἀνήκει.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 25 Ἰουλίου 1838 π. μαυρομιχάλης».

Καὶ ἄλλο πιστοποιητικό τοῦ ἔτους 1865 ποῦ ὑπογράφουν ὁ ὑποστράτηγος Ἄντ. Μαυρομιχάλης καὶ ὁ ὀπλαρχηγός Β. Καπετανάκης ἀναλόγου περιεχομένου, ἀναφέρεται στὴν δράση τοῦ «ἐπισκόπου Λακεδαιμόνος μέχρι τοῦ ἔτους 1844 Δανιήλ ὀνόματι».

Ἡ ἐπιτροπὴ κατέταξε τὸν ἀγωνιστὴ στὴν ἕκτη τάξην τῶν ἀξιωματικῶν.

23927

Πιστοποιοῦμεν οἱ ὑποσημειούμενοι ὅτι ὁ Σεβασμιώτατος ἐπίσκοπος Λακεδαιμόνος ἅμα ἤχησεν ὁ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀγῶν ἐτρεξε μέ τὸν σταυρόν εἰς χεῖρας παρακινῶν καὶ ἐμφυχῶνων τὸν λαόν εἰς τὸν πόλεμον. παρευρέθη ἐξ ἀρχῆς εἰς τὴν πολιορκίαν Τριπόλεως μέχρι τῆς πτωσεῶς τῆς, ἔτυχε παρών εἰς τὴν περίφημον μάχην τοῦ Βαλτετζίου καὶ αὐτὴν τῶν Βερβαίνων, καὶ ἐπομένως μεταβάς εἰς τὴν ἐπισκοπὴν του Λακεδαιμόνα, Δέν ἔλειψεν ἀπὸ τοῦ νά φανῆ χρήσιμος εἰς ὅλας τὰς δεινάς περιστάσεις τῆς Πατρίδος ἰδίως δὲ ἐπὶ Ἰμβραῖμι, ἐστάθη ὡς ἀληθῆς ποιμὴν εἰς τὴν ἐπαρχίαν συγκινδυνεύων μέ τοὺς κατοίκους αὐτῆς, ἐμφυχῶνων καὶ Βοηθῶν αὐτοῦς λόγῳ τε καὶ ἔργῳ εἰς ὅτι ἠδύνατο. Παρευρισκόμενος πάντοτε μέ τοὺς ὀπλαρχηγούς τῆς ἐπαρχίας Παρακινῶν τοὺς Λαούς διὰ τῶν πνευματικῶν του ὁμιλιῶν νά ἐξστρατεύωσι ὅπου ἦτον ἀνάγκη τῆς Πατρίδος.

Εἰς ὅλα ταῦτα καὶ ἄλλα ὅπερ χάριν Βραχυλογίας παραλείπωμεν θεωρεῖται τῷ ὄντι ὡς ἐπίσκοπος τοῦ Ἀγῶνος καὶ δικαιούται νά λάβῃ καὶ ἡ Πανιερότης του τό ἀργυροῦν νομισματόσημον.

Διὸ χάριν τῆς ἀληθείας, καὶ κατ' αἰτησίην του ἐδώθη τό παρόν μας ἵνα χρησιμεύσῃ τῇ Πανιεροτητὴ του ὅθεν ἀνήκει. Ἐν Ἀθήναις τὴν 25 Ἰουλίου 1838

1838

π. μαυρομιχάλης

25. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 46/58

Ὁ Ἱερωμένος Εὐστάθιος Δημητρακόπουλος γεννήθηκε στήν Στρέζοβα (σημερινή Δάφνη) τῆς ἐπαρχίας Καλαβρύτων. Ἐλαβε μέρος στήν ἐπανάσταση τοῦ 1821 ἀπό τήν ἀρχή τοῦ ἀγῶνος καί ἔπεσε μαχόμενος κατά τῶν Αἰγυπτίων τοῦ Ἱμπραήμ στήν μάχη τῶν Τρικόρφων στίς 23 Ἰουνίου 1825. Στήν ἴδια μάχη ἔπεσε μαχόμενος καί ὁ συμπολίτης τοῦ Δημητρακόπουλου Γαρουφαλόπουλος Ἀναγνώστης. Γιά τήν δράση καί τό τέλος τοῦ Εὐσταθίου Δημητρακόπουλου μᾶς πληροφορεῖ ἔγγραφο τοῦ 1846 πού φυλάσσεται στά Α.Α. καί γράφει (Π.Σ.Φ. Νο 38):

«Πιστοποιητικόν

Πιστοποιῶ ὁ ὑποφαινόμενος ὅτι ὁ Κύριος Εὐστάθιος ἱερεύς Δημητρακόπουλος γεννηθεῖς εἰς τό χωρίον Στρέζοβα ἐφονεύθη εἰς τήν Μάχην τῶν Τρικόρφων πολεμῶν κατά τοῦ Ἱμπραχίμ πασᾶ ὡς στρατιώτης ὑπό τᾶς διαταγᾶς μου. παρευρέθη πρότερον εἰς τᾶς μάχας τῶν Καλαβρύτων καί τοῦ λεβιδίου. Ἐχασε [] καί τὰ πρόβατά του καί οὐδεὶς ἐξ' αὐτοῦ ἔλαβε καμμία ἀποζημίωση.

Γνωρίζων ὅθεν τὰ δίκαια του [] αὐτά διά τοῦ παρόντος μου ἐπί τῇ ὀριζομένη ὑπό τοῦ Ποιν. Νόμου Ποινῆ καί ἐπί τῇ ὑποχρέωσει τῆς ἀνηκούσης πολιτικῆς ἀποζημιώσεως.

Καλάβρυτα τῇ 13 Νοεμβρίου 1846

Β: πετμεζᾶς».

Ἄλλο σχετικό μέ τόν Εὐστάθιο Δημητρακόπουλο ἔγγραφο εἶναι καί πιστοποιητικό τοῦ Δημάρχου Ἀροανίας τοῦ ἔτους 1846 πού γράφει τά ἑξῆς (Π.Σ.Φ. Νο 39):

«Ἀριθ. 9208

Βασιλεῖον τῆς Ἑλλάδος

Ὁ

Δήμαρχος Ἀροανείας

Πιστοποιεῖ ὅτι

Ὁ φέρων τό ἀπό 13: Νοεμβρίου τρέχοντος Μηνός Πιστοποιητικόν τοῦ Στρατηγοῦ Κ. Βασιλείου Πετμεζᾶ εἶναι αὐτός ὁ ἴδιος υἱός τοῦ Εὐσταθείου Ἱερέως Δημητρακοπούλου Ὀνομαζόμενος Δημήτριος Ἱερεύς Παπαευσταθόπουλος καί ὡς τοιοῦτος γνήσιος υἱός καί κληρονόμος αὐτοῦ ἔχει καί χαίρει πάντα τίτλον καί δικαίωμα διά νά ζητήσῃ ὅθεν ἀνήκει τᾶς

ἀμοιβᾶς καί ἀποζημιώσεως, ἀπέναντι τῶν πρὸς τήν Πατρίδα ἐκδουλεύσεων θυσιῶν καί ἀγῶνων τοῦ παρὰ τοῦ Ἱμπραήμ Πασιά σφαγέντος Πατρός του. ἦτοι τοῦ ἄνωθεν Εὐσταθείου Ἱερέως Δημητρακοπούλου.

Εἰς ἔνδειξιν λοιπόν δίδεται τό παρόν ἐπίσημον ἔγγραφο τῆς ταυτότητος διά νά τοῦ χρησιμεύσῃ ὅθεν ἀνήκει.

ἐν Σιωποτῶ τῇ 12 Νοεμβρίου 1846.

τοῦ Δημάρχου ἀπόντος

Ὁ

Δημαρχῶν πάρεδρος

(ΤΣ) Ἀνδρέας Κ: Πετμεζᾶς».

Ἡ ἐπιτροπή κατέταξε τόν ἥρωα Ἱερέα στήν τάξη τῶν στρατιωτῶν.

15239

Handwritten text in Greek script, likely a library inventory or acquisition record. The text is dense and cursive, covering most of the page.

Βιβλιοθήκη

Αριθ. 9208

4. 406

15239

Βασίλειον Ἰωάννου Ἀγαπίου

Β

Βιβλιοθήκη Ἀποστολικῆς

Πατριαρχικῆς

Handwritten text in Greek script, likely a library inventory or acquisition record. The text is dense and cursive, covering most of the page.

αὐτῆς ἐπιπέσει τῆς 1846:

καὶ ἀναρτήσεται

Βιβλιοθήκη

Ἀποστολικῆς

26. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ (ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΣ)

ΠΕΡΕΥΣ: Κ. 49 IV/103

Ο αγωνιστής Νικόλαος Διαμαντόπουλος γεννήθηκε στο χωριό της Λακωνίας Εύρυσθενα. Μέ την έναρξη της επανάστασης ακολούθησε τον όπλαρχηγό Παναγιώτη Γιατράκο και έλαβε μέρος σε πολλές μάχες έναντι των Τούρκων, αλλά και των Αράβων του Ίμπραήμ.

Πιστοποιητικόν του έτους 1846 πού ύπογράφουν ο Λιάκος Γιατράκος και άλλοι δύο όπλαρχηγοί και φυλάσσεται στα Α.Α. μās πληροφοροει για τον αγωνιστή τά έξις (Π.Σ.Φ. Νο 40):

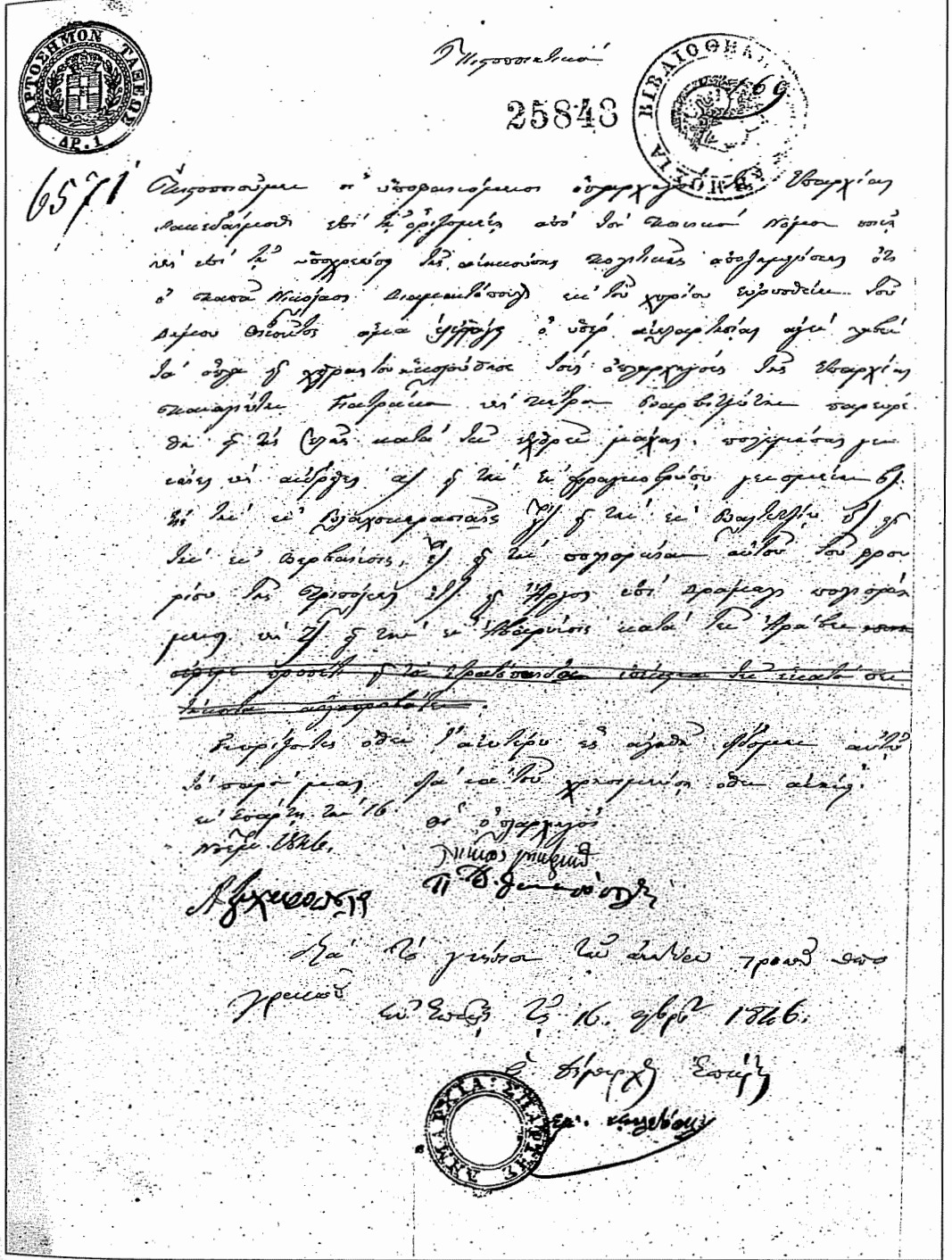
«Πιστοποιητικόν.

Πιστοποιούμεν οι ύποφαινόμενοι όπλαρχηγοί της επαρχίας Λακεδαίμονος επί τη όριζομένη από τον Ποινικόν Νόμον ποινή και επί τη ύποχρεώσει της άνηκούσης Πολιτικής άποζημιώσεως ότι ο παπα Νικόλαος Διαμαντόπουλος έκ του χωρίου Εύρυσθένων του Δήμου Οινόυντος άμα έξεβράγει ό ύπέρ άνεξαρτησίας άγών λαβών τά όπλα εις χείρας του ήκολούθησε τους όπλαρχηγούς της επαρχίας Παναγιώτην Γιατράκον και Πέτρον Βαρβιτζώντην παρευρέθη εις τάς έξις κατά των έχθρων μάχας, πολεμήσας γενναίως και άνδρείως α) εις τήν εν Φραγκοβρύσω γενομένην β) εις τήν εν Βλαχοκερασιαϊς γ) εις τήν εν Βαλτετζίω δ) εις τήν εν Βερβαινοις, ε) εις τήν πολιορκίαν αύτου του φρουρίου της Τριπόλεως στ) εις Άργος επί Δράμαλη πολιορκούμενος και Ζ) εις τήν εν Άβαρύνοις κατά των Αράβων.

Γνωρίζοντες όθεν τ' άνωτέρω ως άληθή δίδομεν αύτω τό παρόν μας διά νά του χρησιμεύση όθεν άνήκει.
έν Σπάρτη τήν 16
Νοεμβρίου 1846

οι όπλαρχηγοί
ληάκος Γιατράκος
και άλλες δύο ύπογραφές.
Διά τό γνήσιον των άνωτέρω τριών ύπογραφών
έν Σπάρτη τη 16 Νοεμβρίου 1846.
ό Δήμαρχος Σπάρτης
(Τ.Σ)εμ. Μελετόπουλος».

Η έπιτροπή κατέταξε τον αγωνιστή στην τάξη των στρατιωτών.

27. ΔΙΟΔΗΣ Ν. ΙΩΑΝΝΗΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 50 Π/37

Ο Ίερεύς Ίωάννης Διολής γεννήθηκε στην Ύδρα. Έλαβε μέρος στην επανάσταση του 1821 τόσο στον κατά θάλασσα όσο και στον κατά ξηρά αγώνα. Στά Α.Α. φυλάσσεται επικυρωμένο αντίγραφο πιστοποιητικού του έτους 1834 από το περιεχόμενο του οποίου πληροφορούμεθα την δράση του αγωνιστού (Π.Σ.Φ. Νο 41):

«Ο υποφαινόμενος λάζαρος ελευθερίου μανουήλ ύδραίος παραυρεθείς ως [εθελοντής] εις τό έλληνικόν πολεμικόν πλοϊον γολέτα, ή άθηνά, διοικουμένη παρά του τελευτήσαντος καπετάν γεωργίου δημητρίου νέγκα, δηλοποιώ ότι ο επιφέρων τό παρόν Ίωάννης Ίερεύς νικολάου διολή, γέννημα και θρέμμα τής νήσου ύδρας, ζήλω θείω και ύπέρ τής πίστewς και πατρίδος κινούμενος, εξέπλευσε διά θαλάσσης, εις τήν αύτήν πολεμικήν γολέταν άθηνά, του τότε πλοιαρχούντος εις αύτήν μακαρίτου[]: γεωργίου Δημητρίου νέγκα κατά τό χιλιοστόν όκτακοσιοστόν είκοστόν πρώτον έτος κατά μήνα άπρίλιον, εις τήν τότε γενομένην θαλάσσιον, έστρατείαν εις τάς άθήνας, πολιορκούτα αύτάς, ένθα διέτριψεν, ή πολιορκόν αύτη δύω ήμισυ μήνας. ο ρηθείς Ίωάννης Ίερεύς μ' όλην τήν προσήκουσαν τώ Ίερατικώ αύτου έπαγγέλματι, δέν έλληφεν ίνα πληρώση, έντίμως τε, και θεαρέγως τά προσήκοντα αύτάς χρέη, νουθετών πνευματικώς, και προτρέπων τούς λοιπούς συντροφονάυτας καθός και ο αύτός νά πολεμήση πολλάκις γενναίως, και διά ξηράς, ο αύτός Ίωάννης Ίερεύς έξικολούθησεν ώσαύτως και εις άλλην δευτέραν θαλάσσιον έστρατείαν γενομένην εις τήν πολιορκίαν τής Εύρίπου, εξακολουθών, και εις αύτήν τά αύτά καθήκοντα αύτου χρέη. ώς μάρτυς ών όλον των έκτεθεισών αληθειών. Διό εις ένδειξιν άποφένεται τό παρόν κατ' αίτησιν του Ίδιου.

έν ύδρα τή 27 νοεμβρίου 1834:

Ακολουθεί ύπογραφή.

Επικυρούται τό γνήσιον τής άνωθεν ύπογραφής

έν ύδρα τή 29 Νοεμβρίου 1834

(ΤΣ) Α. Κουντουριώτης

άπαράλλακτον τώ πρωτοτύπω

έν ύδρα τή 29 Νοεμβρίου 1834».

Ο υποφαινόμενος λάζαρος ελευθερίου μανουήλ ύδραίος, παραυρεθείς εις άθηνάς, ή εθελοντής εις τό έλληνικόν πολεμικόν πλοϊον γολέτα, ή άθηνά, διοικουμένη παρά του τελευτήσαντος καπετάν γεωργίου δημητρίου νέγκα, δηλοποιώ ότι ο επιφέρων τό παρόν Ίωάννης Ίερεύς νικολάου διολή, γέννημα και θρέμμα τής νήσου ύδρας, ζήλω θείω και ύπέρ τής πίστewς και πατρίδος κινούμενος, εξέπλευσε διά θαλάσσης, εις τήν αύτήν πολεμικήν γολέταν άθηνά, του τότε πλοιαρχούντος εις αύτήν μακαρίτου[]: γεωργίου Δημητρίου νέγκα κατά τό χιλιοστόν όκτακοσιοστόν είκοστόν πρώτον έτος κατά μήνα άπρίλιον, εις τήν τότε γενομένην θαλάσσιον, έστρατείαν εις τάς άθήνας, πολιορκούτα αύτάς, ένθα διέτριψεν, ή πολιορκόν αύτη δύω ήμισυ μήνας. ο ρηθείς Ίωάννης Ίερεύς μ' όλην τήν προσήκουσαν τώ Ίερατικώ αύτου έπαγγέλματι, δέν έλληφεν ίνα πληρώση, έντίμως τε, και θεαρέγως τά προσήκοντα αύτάς χρέη, νουθετών πνευματικώς, και προτρέπων τούς λοιπούς συντροφονάυτας καθός και ο αύτός νά πολεμήση πολλάκις γενναίως, και διά ξηράς, ο αύτός Ίωάννης Ίερεύς έξικολούθησεν ώσαύτως και εις άλλην δευτέραν θαλάσσιον έστρατείαν γενομένην εις τήν πολιορκίαν τής Εύρίπου, εξακολουθών, και εις αύτήν τά αύτά καθήκοντα αύτου χρέη. ώς μάρτυς ών όλον των έκτεθεισών αληθειών. Διό εις ένδειξιν άποφένεται τό παρόν κατ' αίτησιν του Ίδιου.

έν ύδρα τή 27 νοεμβρίου 1834.

Ακολουθεί ύπογραφή.

Επικυρούται τό γνήσιον τής άνωθεν ύπογραφής

έν ύδρα τή 29 Νοεμβρίου 1834

(ΤΣ) Α. Κουντουριώτης

άπαράλλακτον τώ πρωτοτύπω

έν ύδρα τή 29 Νοεμβρίου 1834».

28. ΔΙΠΛΑΡΑΚΟΣ ΠΕΤΡΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 50 ΠΙ/43

Ὁ ἀγωνιστής Πέτρος Διπλαράκος Ἱερεὺς καὶ οἰκονόμος γεννήθηκε στό μικρό χωριό Καρέα τῆς Λακωνίας στούς νοτίους πρόποδες τοῦ Ταῦγέτου. Ἐπικεφαλῆς πενήντα περίπου συγγενῶν καί συγχωριανῶν του ἔλαβε μέρος στήν ἐπανάσταση τοῦ 1821 καί διακρίθηκε γιά τήν γενναιότητά του. Γιά τίς ἐξαιρετικές ὑπηρεσίες του κατά τήν διάρκεια τοῦ ἀγῶνος, τιμήθηκε μέ τό ἀργυροῦν ἀριστεῖον.

Πιστοποιητικό τοῦ ἔτους 1846 πού φυλάσσεται στά Α.Α., μᾶς κάνει γνωστή τήν δράση τοῦ ἀγωνιστοῦ Ἱερέως (Π.Σ.Φ. Νο 42):

«Ἀποδεικτικό

Πιστοποιῶ ὁ υποφενόμενος ἐπί τῆς ὀριζομένης εἰς τόν Ποινικόν Νόμον Ποινῆς ὡς καί τῆς ὑποχρεώσεως τῆς ἀνικύσεως πολιτικῆς ἀποζημιώσεως ὅτι ὁ συμπολίτης μας Οἰκονόμος Διπλαράκος κατοικος Καρεος τοῦ Δίμου οἰτύλου ἅμα εἰρησεν ὁ υπέρ ἀνεξαρτησίας Ἱερός ἀγόνας τεθεις ἐπικεφαλῆς Διαφορῶν Συγγενῶν καί πολιτῶν του πενήντα τόν ἀριθμόν καί ὁ ἴδιος δαπάνας παρευρέθη εἰς διαφόρους κατά τοῦ εχθροῦ μαχας ἤτοι εἰς τήν πολιορκίαν τοῦ Φρουρίου Τριπόλεως μεχρι τῆς αλωσεως αὐτοῦ εἰς τῶν κατά τοῦ Δραμαλη εἰς τόν νεόκαστρον εἰς ἀρμυρόν καλαμῶν καί εἰς τόν Πολυάραβον Δια τοῦτο ετιμήθη μέ Ἀργηροῦν εθνώσημον.

Ἐπειδῆ δέ ὁ ρηθείς συμπολίτης μας Οἰκονομος Διπλαράκος δέν Ἀντιμίθη ἀρκούντος δια τάς ἐκδουλεύσεις του τοῦ χοριγούμεν τόν παρόν εἰς αὐτόν [] πρὸς χρήση του.

τῆ 15 Νοεμβρίου 1846
ἐν λιμένι*

Οἱ οπλαρχηγοί
Ἀκολουθοῦν δύο ὑπογραφές».

Τό κείμενο τοῦ Διπλώματος μέ τό ὁποῖο ἀπενεμήθη στόν ἀγωνιστή τό ἀργυροῦν ἀριστεῖον εἶναι τό ἐξῆς (Π.Σ.Φ. Νο 43):

«ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀφοῦ ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Βασιλεύς ἐπεφόρτισε τήν ἐπί τῶν Στρατιωτικῶν Γραμματεῖαν νά ἀπονεύμῃ εἰς τόν Κύριον Πέτρον Ἱερέα Διπλαράκον ἐντίμως μεθέξαντα τοῦ υπέρ ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος ἡρωϊκοῦ ἀγῶνος τό συστηθέν τήν 18/30 Σεπτεμβρίου 1835 ἀργυροῦν ἀριστεῖον παραδίδεται

*Λιμένιον: Οἰκ. Ἀρεοπόλεως τῆς ἐπαρχίας Οἰτύλου Λακωνίας.

τοῦτο εἰς αὐτόν μέ τήν ἄδειαν τοῦ νά τό φέρῃ εἰς πάσαν περίστασιν καί πρὸς πιστοποίησιν τούτου, τῷ ἐγχειρίζεται συγχρόνως καί τό παρόν Δίπλωμα.

Ἐν Ἀθήναις τήν 5 Μαΐου 1844

Τό Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν

(ΤΣ) Π.Γ.Ρόδιος

ὁ Διευθυντής τοῦ Γραφείου».

Ἡ ἐπιτροπή κατέταξε τόν ἀγωνιστή στήν ἕκτη τάξη τῶν ἀξιωματικῶν.

29. ΔΟΣΙΘΕΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΛΙΤΖΑΣ ΚΑΙ ΑΓΡΑΦΩΝ: Κ. 50 IV/83

Τό επίθετο του Δοσιθέου Ἐπισκόπου Λιτζᾶς καί Ἀγράφων, ἦταν Παναγιωτίδης καί κατήγετο ἀπό τό Καρπενήσι.

Μεγάλη ἦταν ἡ συμβολή του Δοσιθέου στήν προετοιμασία τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 καί τόν ξεσηκωμό τῆς Δυτικῆς κυρίως Ἑλλάδος. Ἐκπροσώπησε τήν περιοχή του στήν Ἐθνική συνέλευση τῆς Ἐπιδαύρου τό 1822. Γιά τίς πολλές του ὑπηρεσίες τοῦ ἀπενεμήθη τό 1837 τό ἀργυροῦν ἀριστεῖον. Τό ἀριστεῖον ἔχει ἀπονεμηθεῖ κατά τήν περίοδο τῆς ἀπολύτου Μοναρχίας (πρό του Σύνταγματος τοῦ 1844) γι' αὐτό καί τό σχετικό δίπλωμα ἔχει τόν τίτλο ΟΘΩΝ ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ καί ὑπογράφεται ἀπό τόν Ὅθωνα. Τά διπλώματα πού ἀκολουθοῦσαν ἀπονομή ἀριστεῖων κατά τήν περίοδο τῆς Συνταγματικῆς Μοναρχίας (μετά τό Σύνταγμα τοῦ 1844) ἔχουν τόν τίτλο ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ καί ὑπογράφονται ἀπό τόν ὑπουργό τῶν Στρατιωτικῶν (προηγούμενα Π.Σ.Φ. Νο 43, 27).

Τό 1865 οἱ κληρονόμοι τοῦ Ἐπισκόπου ὑπέβαλαν αἴτηση στήν ἐπιτροπή τῶν ἐκδουλεύσεων μαζί μέ τό Δίπλωμα ἀπονομῆς τοῦ ἀριστείου, τοῦ ὁποίου τό περιεχόμενο εἶναι τό ἑξῆς (Π.Σ.Φ. Νο 44):

«ΟΘΩΝ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

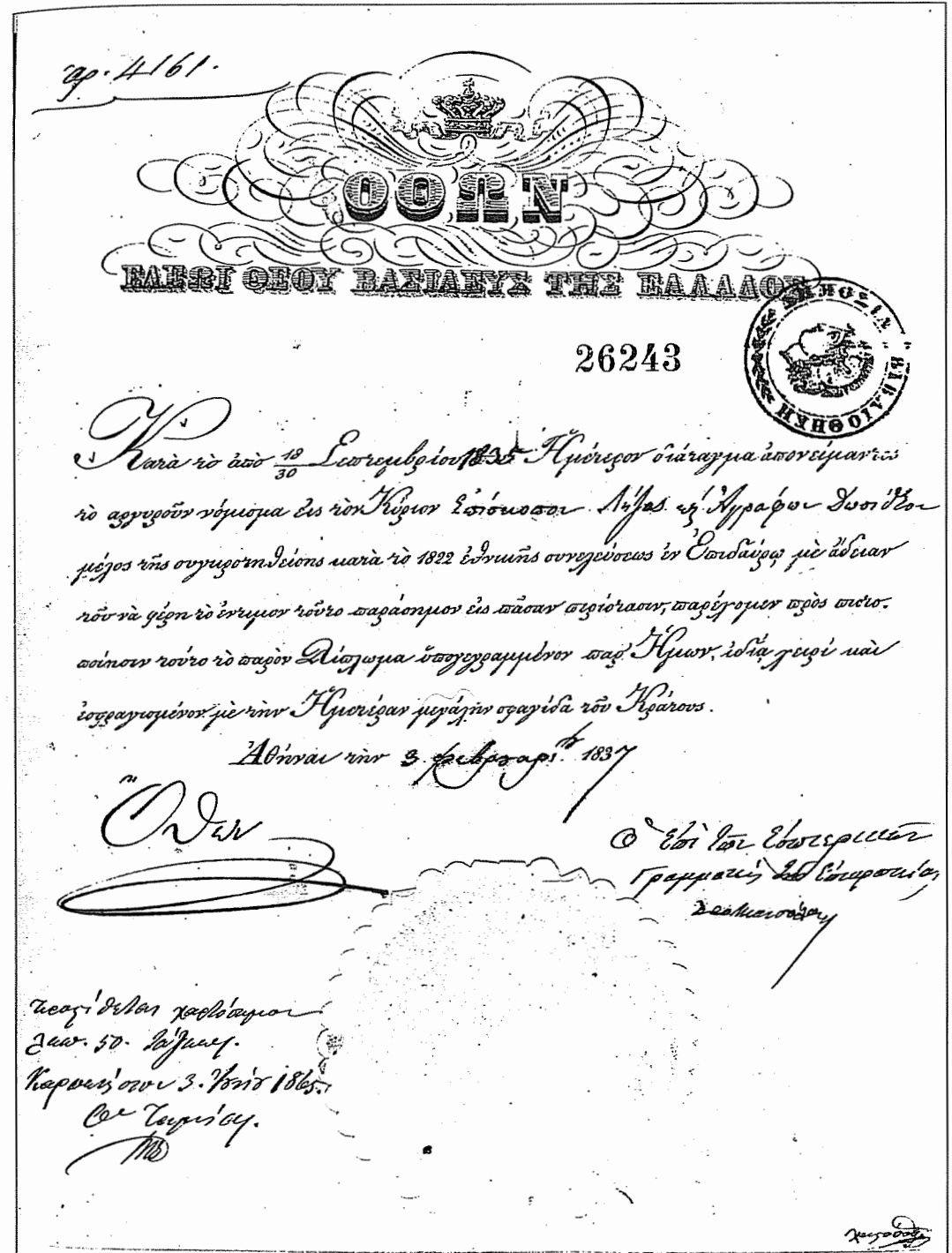
Κατά τό ἀπό 18/30 Σεπτεμβρίου 1835 Ἡμέτερον διάταγμα ἀπονείμαντος τό ἀργυροῦν νόμισμα εἰς τόν Κύριον Ἐπίσκοπον Λιτζᾶς καί Ἀγράφων Δωσίθεον μέλος τῆς συγκροτηθείσης κατά τό 1822 ἐθνικῆς συνελεύσεως ἐν Ἐπιδαύρῳ μέ ἄδειαν τοῦ νά φέρῃ τό ἔντιμον τοῦτο παράσημον εἰς πᾶσαν περίστασιν, παρέχομεν πρός πιστοποίησιν τοῦτο τό παρόν Δίπλωμα ὑπογεγραμμένον πάρ' Ἡμῶν, ἰδίᾳ χειρί καί ἐσφραγισμένον μέ τήν Ἡμετέραν μεγάλην σφραγίδα τοῦ Κράτους.

Ἀθήναι τήν 3 Φεβρουαρίου 1837

Ὅθων

Ὁ ἐπί τῶν ἐσωτερικῶν
Γραμματεὺς τῆς ἐπικρατείας
(ΤΣ) ὑπογραφή».

Ἡ ἐπιτροπή κατέταξε τόν ἐπίσκοπο Δοσίθεο στήν τετάρτη τάξη τῶν ἀξιωματικῶν.

30. ΔΡΟΥΓΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 25 IV/93

Ο αγωνιστής Γεώργιος Δρουγᾶς γεννήθηκε στην Ἀράχωβα τῆς Λακωνίας. Μέ τὴν ἔναρξη τῆς ἐπαναστάσεως τὸ 1821 ὁ Δρουγᾶς πῆρε τὰ ὄπλα καὶ καθ' ὅλη τὴν διάρκειά της ἔλαβε μέρος σὲ πάρα πολλές μάχες κατὰ τῶν Τούρκων ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν Αἰγυπτίων τοῦ Ἴμπραήμ. Διεκρίθη γιὰ τὴν γενναιότητα καὶ τὴν ἀνδρεία του.

Πιστοποιητικὸ τοῦ ἔτους 1846 πού ὑπογράφουν ὁ Λιάκος Γιατράκος καὶ ἄλλοι τρεῖς ὄπλαρχηγοὶ καὶ φυλάσσεται στὰ Α.Α. ἐπιβεβαιώνει τὴν δράση τοῦ ἀγωνιστοῦ (Π.Σ.Φ. Νο 45):

«Πιστοποιοῦμεν οἱ ὑποφαινόμενοι Ὀπλαρχηγοὶ τῆς Λακεδαιμόνος (ἐπὶ τῇ ὀριζομένη ἀπὸ τὸν ποινικὸν Νόμον ποινῆ, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποχρεώσει τῶν ἀνηκόντων πολιτικῶν ἀποζημιώσεων) ὅτι ὁ ἐξ Ἀραχόβης τοῦ δήμου Οἰνοῦντος Γεώργ. Ἱερεὺς Δρουγᾶς, ἅμα ἐξεβράγη ὁ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος ἀγὼν λαβὼν τὰ ὄπλα παρεύρεθη εἰς τὰς ἐξῆς κατὰ τῶν ἐχθρῶν συγκροτηθείσας μάχας πολεμῶν γενναίως καὶ ἀνδρείως, εἰς τὴν ἐν Κερασιαῖς τῆς Μαντινείας, εἰς Βαλτέτσι εἰς τὰς διαφόρους τῶν Τρικώρφων τῆς Τριπόλεως γενομένας μάχας, εἰς τὴν ἄλωσιν αὐτῆς, εἰς Ἄγιον Σώστην εἰς τὸ ἐν Ἄργει Φρούριον πολιορκημένος [ἐπὶ] δεκαοκτῶ ἡμέρας εἰς Κουτσόποδι εἰς ὄλας ἐν ἐνὶ λόγῳ τὰς εἰς Ἄργος γενομένας [] εἰς τὸ [Σούλι], καὶ εἰς Βόχαν τῆς Κορίνθου, εἰς τὰς κατὰ τοῦ Ἴμπραήμ Πασαῖα γενομένας μάχας εἰς Γαμπριάν καὶ εἰς χαλικιάκι τῆς Κορώνης, εἰς Καλάμας, εἰς Ἄκωβον εἰς Νεόκαστρον κλπ.

Γνωρίζοντες ὅθεν τ' ἀνωτέρω ὡς ἀληθῆ δίδομεν τὸ παρὸν μας ἵνα τῷ χρησιμεύσῃ ὅπου ἀνήκει.

ἐν Σπάρτῃ τῇ 12 Νοεμβρίου 1846

Λιάκος Γιατράκος

καὶ ἄλλες τρεῖς ὑπογραφεῖς.

διὰ τὸ γνήσιον τῶν ἀνωτέρω τεσσάρων ὑπογραφῶν

ἐν Σπάρτῃ τῇ 12 Νοεμβρίου 1846

(ΤΣ) Ὁ Δήμαρχος Σπάρτης

εμ. Μελετόπουλος».

Ἡ ἐπιτροπὴ κατέταξε τὸν ἀγωνιστὴ στὴν τάξιν τῶν στρατιωτῶν.

152

Μηχλι

Πιστοποιοῦμεν οἱ ὑποφαινόμενοι Ὀπλαρχηγοὶ τῆς Λακεδαιμόνος (ἐπὶ τῇ ὀριζομένη ἀπὸ τὸν ποινικὸν Νόμον ποινῆ, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποχρεώσει τῶν ἀνηκόντων πολιτικῶν ἀποζημιώσεων) ὅτι ὁ ἐξ Ἀραχόβης τοῦ δήμου Οἰνοῦντος Γεώργ. Ἱερεὺς Δρουγᾶς, ἅμα ἐξεβράγη ὁ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος ἀγὼν λαβὼν τὰ ὄπλα παρεύρεθη εἰς τὰς ἐξῆς κατὰ τῶν ἐχθρῶν συγκροτηθείσας μάχας πολεμῶν γενναίως καὶ ἀνδρείως, εἰς τὴν ἐν Κερασιαῖς τῆς Μαντινείας, εἰς Βαλτέτσι εἰς τὰς διαφόρους τῶν Τρικώρφων τῆς Τριπόλεως γενομένας μάχας, εἰς τὴν ἄλωσιν αὐτῆς, εἰς Ἄγιον Σώστην εἰς τὸ ἐν Ἄργει Φρούριον πολιορκημένος [ἐπὶ] δεκαοκτῶ ἡμέρας εἰς Κουτσόποδι εἰς ὄλας ἐν ἐνὶ λόγῳ τὰς εἰς Ἄργος γενομένας [] εἰς τὸ [Σούλι], καὶ εἰς Βόχαν τῆς Κορίνθου, εἰς τὰς κατὰ τοῦ Ἴμπραήμ Πασαῖα γενομένας μάχας εἰς Γαμπριάν καὶ εἰς χαλικιάκι τῆς Κορώνης, εἰς Καλάμας, εἰς Ἄκωβον εἰς Νεόκαστρον κλπ.

Γνωρίζοντες ὅθεν τ' ἀνωτέρω ὡς ἀληθῆ δίδομεν τὸ παρὸν μας ἵνα τῷ χρησιμεύσῃ ὅπου ἀνήκει.

ἐν Σπάρτῃ τῇ 12 Νοεμβρίου 1846

Λιάκος Γιατράκος

καὶ ἄλλες τρεῖς ὑπογραφεῖς.

διὰ τὸ γνήσιον τῶν ἀνωτέρω τεσσάρων ὑπογραφῶν ἐν Σπάρτῃ τῇ 12 Νοεμβρίου 1846

(ΤΣ) Ὁ Δήμαρχος Σπάρτης εμ. Μελετόπουλος».

31. ΕΞΙΔΑΚΤΥΛΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ (ΠΑΠΑΕΜΜΑΝΟΥΗΛ)
ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 53 Π/38

Ο Παπαεμμανουήλ γεννήθηκε στα Ψαρά και πέθανε στην Σύρο τό 1837. «Άφησε τήν συζυγόν του Άγγέλικα και τρία ανήλικα τέκνα εις μεγίστην ένδειαν», όπως γράφουν σχετικά πιστοποιητικά που φυλάσσονται στα Α.Α.

Έλαβε μέρος στην επανάσταση του 1821 ως Ίερεύς αλλά και ως ναυτικός. Υπηρέτησε σε διάφορα πλοία μεταξύ των οποίων και σε αυτό του διάσημου Πυρπολητή του 1821 Δ. Παπανικολή. Αντίγραφο πιστοποιητικού του έτους 1853 που υπογράφει ο Δ. Γ. Παπανικολής και φυλάσσεται στα Α.Α. αναφέρεται στον Παπαεμμανουήλ και γράφει (Π.Σ.Φ. Νο 46):

«Πιστοποιητικόν

Ο υποφαινόμενος πιστοποιώ διά του παρόντος μου ότι ο ήμέτερος συμπολίτης Ιερεύς Έμμανουήλ Νικολάου Έξιδάκτυλος [] άπ' αρχής του Ιεροῦ άγώνος μέχρι τέλους εις όλας τās κατά του έχθρου έκστρατείας μέ διάφορα πλοία καθώς και μέ τό ιδιόν μου εις τήν του Πειραιώς, και έτέλει μέ άπειρον ζήλον τά προς τό συμφέρον τής πατρίδος άποβλέπων τά χρέη του, και ως Ιερεύς, και ως άγωνηστής ναυτικός.

Δίδω όθεν τό παρόν μου εις τήν χήραν σύζυγόν του διά νά τή χρησιμεύση ένθα άνήκει και εις ένδειξιν τής άληθείας υποφαινομαι.

έν Αθήναις τήν 28 Ιαννουαρίου 1853.

Δ.Γ Παππά νικολής

διά τήν Άντιγραφήν
Αθήναι τῆ 29 Μαΐου 1865
ο Δήμαρχος Αθηναίων.
(ΤΣ) υπογραφή».

2. 74 8.

49 Πιστοποιητικό 1623 27067

ο υποφαινόμενος πιστοποιώ δια του παρόντος μου ότι ο ήμέτερος συμπολίτης Ιερεύς Έμμανουήλ Νικολάου Έξιδάκτυλος άπ' αρχής του Ιεροῦ άγώνος μέχρι τέλους εις όλας τās κατά του έχθρου έκστρατείας μέ διάφορα πλοία καθώς και μέ τό ιδιόν μου εις τήν του Πειραιώς, και έτέλει μέ άπειρον ζήλον τά προς τό συμφέρον τής πατρίδος άποβλέπων τά χρέη του, και ως Ιερεύς, και ως άγωνηστής ναυτικός.

Δίδω όθεν τό παρόν μου εις τήν χήραν σύζυγόν του διά νά τή χρησιμεύση ένθα άνήκει και εις ένδειξιν τής άληθείας υποφαινομαι.

έν Αθήναις τῆ 28 Ιαννουαρίου 1853.

Δε Γραμμάτιον
Αθήναις τῆ 29 Μαΐου 1865
ο Δήμαρχος Αθηναίων.

Δ. Γ. Παππά νικολής

32. ΖΕΡΠΙΝΟΣ ΑΝΘΙΜΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ: Κ. 57 ΠΙ/81

Ὁ Ἄνθιμος Ζερπίνος γεννήθηκε στήν Κορώνη καί κατά τήν ἔναρξη τῆς ἐπαναστάσεως ἦταν ἀρχιμανδρίτης.

Διαπρεπής κληρικός καί μέ μεγάλο κύκλο γνωριμιῶν μεταξύ τῶν ὁμογενῶν κυρίως τῆς Ρωσίας, ὅπου δραστηροποιήθηκε γιά τήν προετοιμασία τῆς ἐπαναστάσεως. Ἐπίσης δραστηρίως κινήθηκε στήν Ρωσία, ὑπέρ τῆς ἐπαναστάσεως, μετά τήν ἔναρξή της καί πρὶν ἀναχωρήσει γιά τήν ἐπαναστατημένη Ἑλλάδα. Διέθεσε σημαντικά χρηματικά ποσά γιά τόν ἐφοδιασμό διαφόρων σωμάτων μέ τροφίμα καί πολεμοφόδια ὅπως φαίνεται σέ αἴτηση τοῦ κληρονόμου του Δ. Ζερπίνου τοῦ ἔτους 1865 πού φυλάσσεται στά Α.Α. καί ἡ ὁποία ἀναφέρεται σέ 14.460 γρόσια. Ἐλαβε μέρος στήν ἐκστρατεία τῆς Κορώνης τό 1823 καί στήν ἀποτυχημένη ἔφοδο τοῦ 1824.

Σέ ἐπιστολή του τῆς 20^{ης} Φεβρουαρίου 1824, ἀντίγραφο τῆς ὁποίας φυλάσσεται στά Α.Α., γράφει πρὸς τοὺς κατοίκους ἴσως τῶν Βουναρίων, πού ἦταν κωμόπολη τῆς Μεσσηνίας στήν ἐπαρχία Πυλίας (Π.Σ.Φ. Νο 47):

«Αἰδεσιμώτατε παππα Δημήτρη, Κύριε Ἡλία Καράπαυλε καί λοιποὶ ἀδελφοὶ πατριῶται εὐχόμεθά σας.

Γνωστόν σας εἶναι τά ὅσα διά τήν γλυκυτάτην πατρίδα ὡς πατριώτης κατά τά ἀποδεικτικά τῆς ἐπιτροπῆς ἐκατέβαλον. Καί ἐπειδὴ ἐγὼ πάλιν ὑπάγω πρὸς ὠφέλειαν τῆς πατρίδος ὅσον ἀπεράση ἀπὸ χέρι μου. Διά τοῦτο σὰς λέγω ὅταν ὁ καιρὸς ἔλθῃ ὅπου οἱ λοιποὶ πατριῶται λάβουν ἀπὸ ὅσα Κατέβαλον νά ἤθελεν γνωρῆσεται καί νά δώσεται τοῦ ἀδελφοῦ μου. δι ὅσα μέ ἀκαρτεροῦν ὡς καί τῶν λοιπῶν. καί λαμβάνεται ἀποδεικτικόν διά τά ὅσα ἤθελε τοῦ δοθοῦν. καί μετά τήν ἀνταμωσίν μας σὰς ἐπιστρέφω τάς ρετζεβούτας τῶν ὅσων ἤθελε τοῦ Μετρήσεται. δέν ἐλπίζω νά φερθῆτε διαφορητικᾶ, ὡσάν ὅπου ἡ πατρίς ἐλπίζει. Ὁ στοχασμός μου ἀποβλέπει πάλιν χρείας τυχοῦσης νά ὠφελήσω τήν πατρίδα νά μὴν λείψω τοῦ πατριωτισμοῦ μου.

τῆ 20 φεβρ 1824 [λογκᾶ].

ὁ Ἀρχιμανδρίτης

*Ἀνθιμος Ζερπίνος

σὰς ἐπεύχομαι, εἰρήνην, ὁμόνοιαν, συμφωνίαν, ἐπ ἀγαθῶ τῆς πατρίδος.

θεωρήσας τὸ πρωτότυπον, μαρτυρῶ ὅτι ἴσον ἀπαράλλακτον ἐστὶ τῶ πρωτοτύπῳ.

τῆ 2 σεπτεμ 1824

ἐν βουναρίοις*

ὁ ἐπαρχος Κορώνης
(ΤΣ) ὑπογραφή».

Μετά ἀπὸ αὐτό ὁ Ζερπίνος, γιά τίς ἀνάγκες τῆς ἐπαναστάσεως βρέθηκε στά Ψαρά. Στήν μεγάλη καταστροφή τοῦ νησιοῦ ὁ Ζερπίνος συνελήφθη αἰχμάλωτος καί ἐκάη ζῶν ὑπὸ τῶν Τούρκων (21 Ἰουνίου 1824).

Στόν ἀγῶνα, ἐκτός ἀπὸ τόν Ἄνθιμο Ζερπίνο, ἔλαβε μέρος καί ὁ ἀδελφός του Γεώργιος ἢ Καλόγερος. Πολέμησε σέ πολλές μάχες καί τραυματίσθηκε στήν ἐπίθεση κατά τῆς Κορώνης. Μέ ἀπόφαση τῆς προσωρινῆς Διοικήσεως τῆς Ἑλλάδος τό Ὑπουργεῖο τοῦ Πολέμου τόν προβίδασε στίς 20 Ἰανουαρίου 1825 στόν βαθμὸ τῆς Πεντηκονταρχίας.

Γιά τοὺς ἀδελφούς Ζερπίνου αἴτηση στήν ἐπιτροπή ἀγῶνων καί θυσιῶν, πού σώζεται στά Α.Α., ὑπέβαλε τό ἔτος 1865 ὁ κληρονόμος τους Δημήτριος Ζερπίνος.

*Βουνάρια: Κωμόπολις τῆς ἐπαρχίας Πυλίας τῆς Μεσσηνίας.

33. ΖΟΥΓΛΟΥΔΑΚΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ (ΠΑΠΑΓΡΗΓΟΡΙΟΣ)
ΠΕΡΕΥΣ: Κ. 58 Π/48

Ο Παπααρηγόρης Ζουγλουδάκης, γεννήθηκε στα Χανιά της Κρήτης, όπου και ιερουργούσε και ήταν πρωτοσύγκελλος.

Πιστοποιητικό του έτους 1844 που υπογράφουν ο Νομάρχης Ναυπλίου και δύο Συνταγματάρχαι και φυλάσσεται στα Α.Α., αναφέρει σχετικώς με την ζωή και την δράση του Παπααρηγόρη:

«Έν ονόματι της αληθείας Πιστοποιείται ότι ο συμπολίτης μας Παπά Γρηγόριος Ζουγλουδάκης Κρής εκ της πόλεως Κυδωνίας (χανίων) έγκαταλείπων όλην την Πατρικήν κινητήν και ακίνητον περιουσίαν του εντός του ρηθέντος Φρουρίου, και προσφυγών μετά της μητρός του εις την εκτός της ειρημένης πόλεως πανσέπτου μονής του Αγίου Ιωάννου υπέφερε τά πάνδεινα κακά απ' αυτές τάς πρώτας ημέρας της δικαίας κατά των τυράνων επαναστάσεώς μας, καθότι ενώ ήρμισαν οι αίμοβόροι όθωμανοί έξωθεν των φολαιών των ως τήγρις έφόνευσαν κατά πρῶτον εις την ρηθείσαν μονήν (των καλογραιών) την μητέρα του μέ τούς εκεί συγγενείς του και λοιπούς χριστιανούς κατασπαράξαντες τους μέ τόν θηριοδέστερον τρόπον και μόλις διαφυλάχθη μόνος ό περί ου ό λόγος, ως εκ θαύματος και ότι περιεურησόμενος αδιαλείπτως εις τά στρατόπεδα ήγονίζετο τόν υπέρ πίστεως και Πατρίδος καλόν άγώνα Σκληραγογούμενος κακουχούμενος, και υποστάς την ζωήν του πολλούς κινδύνους μέ καρτερίαν εις την αίμοτοβαφθείσαν γην εκείνην της Γενήσεώς του μέχρι του 1824».

Μετά τίς πιο πάνω περιπέτειές του στην Κρήτη, ό Παπααρηγόρης έγκατέλειψε τό νησί και έφθασε στην Πελοπόννησο, όπου συνέχισε τόν άγώνα του κατά των Τούρκων.

Πιστοποιητικό του έτους 1846 που υπογράφεται από τούς Π. Μαυρομιχάλη, Π. Γιατράκο και Ι. Γρηγοράκη και σέ αντίγραφο σώζεται στα Α.Α. γράφει για την μετά τό 1824 δράση του Παπααρηγόρη (Π.Σ.Φ. Νο 48):

«Πιστοποιούμεν ότι ό Παπά Γρηγόριος Ζουγλουδάκης Κρής εκ της Πόλεως Κυδωνίας (Χανιά) υποφέρας πάνδεινα δεινά εις τούς διαφόρους της Πατρίδος του Κρήτης πολέμους, έγκατέληψε θύματα της θηριωδείας των άγρίων όθωμανών τούς γονείς του, άπολέσας συγχρόνως την κοινητήν και άκοίνιτον περιουσίαν του, διασωθείς δέ ως εκ θαύματος από τάς χείρας των άπίστων τούρκων και έλθόν εις την έλευθεράν Ελλάδα,

από τον πατέρα σου...
 28580
 Αρχιμανδρ. Γρηγόριος
 1824
 Π.Σ.Φ. Νο 47

34. ΖΩΓΡΑΦΟΥ ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ: Κ. 58 IV/113

Ο αγωνιστής αυτός γεννήθηκε τό 1789. Κατά τήν έναρξη τής επαναστάσεως ἦταν Ἱερομόναχος στήν Ἱερά Μονή Βαρνάκοβας Δωρίδος. Ἐπικεφαλῆς μεγάλου ἀριθμοῦ πολεμιστῶν ἔλαβε μέρος σέ πολλές μάχες ἀπό τό 1821 ἕως τό 1828 καί διέθεσε διάφορα χρηματικά ποσά γιά τήν διατροφή τῶν ἀνδρῶν πού τόν ἀκολουθοῦσαν, ἀλλά καί γενικώτερα γιά τίς ἀνάγκες τοῦ ἀγῶνος.

Πιστοποιητικό τοῦ ἔτους 1847 πού ὑπογράφει ὁ ὄπλαρχηγός τής Δωρίδος Τριαντάφυλλος Ἀποκορίτης καί σώζεται στά Α.Α. μᾶς κάνει γνωστή τήν δράση τοῦ ἀγωνιστοῦ (Π.Σ.Φ. Νο 49 καί 49^α):

«Πιστοποιῶ ὁ ὑποφαινόμενος ἐπί τῇ ὀριζομένη ἀπό τόν Ποινικόν Νόμον ποινεῖ καί ἐπί τῇ ἐπιχερώσει πολυτικῆς ἀποζυμηόσεως ὅτι ὁ Ἱερομόναχος τής διατηρομένης Μονῆς Βαρνάκοβας κειμένης κατά τήν περιφέρειαν τοῦ Δήμου Ποτιδανίας τής ἐπαρχίας Δωρίδος Παρθένιος Ζωγράφου ἑτῶν 58 ἄμα ἐξεράγει ὁ ὑπέρ ἀνεξαρτησίας τής πατρίδος Ἱερός ἀγῶν ἀδραξε τά ὄπλα εἰς χεῖρας καί ἠκουλοῦθησεν τούς τότε ὄπλαρχηγούς Δῆμον Σκαλτζᾶν καί Τριαντάφυλον ἀποχωρίτην ἀπό τό 1821 μέχρι τό 1828. Ἐπαυρέθη μετ' αὐτῶν εἰς τάς ἀκολουθούς κατά τῶν ἐχθρῶν μάχας ἦτοι εἰς Ναύπακτον, εἰς ἀντηρῖον, εἰς Καλιακούδαν, κατά τοῦ Σκόνδρα πασιᾶ σταλμένος ἀπό τούς ἀνωτέρω ὄπλαρχηγούς εἰς ἀγάθωνη, [] εἰς ἀράχωβαν, κατά τοῦ Μουστάμπεϊ, καί εἰς τήν πολιορκίαν τοῦ Ἰδίου Μαναστηρίου Βαρνάκωβας κατά τοῦ Σατράπου καί [] εἰς ὄλον τό ἀνωτέρω διάστημα τοῦ πολέμου ὁ Στρατιώτης οὗτος ἔδειξε γενεοφυχίαν καί ὑπακομήν εἰς τούς ἀνωτερούς του. Ὅχι μόνον τούς πολέμους εἰς οὓς παυρέθη ἀλλά ἐξόδευσεν ὁ εἰρημένος ἀνωτέρω Στρατιώτης περίπου τῶν 2000 χιλιάδων δραχμῶν πρὸς διατροφήν τούς ὁποίους εἶχεν πάντοτε 100 περίπου ὑπό τήν ὀδηγίαν του τά ὁποῖα εἶναι γνωστά εἰς πολλούς ὄπλαρχηγούς τοῦ δυστυχούς ἀνωτέρω Στρατιώτου.

Γνωρίζων λοιπόν μεταθετικώτητος τά προσμειωθέντα καί τόν Στρατιώτην τοῦτον μή ἀνταμνηθέντα μέχρι τοῦδε παντελῶς παρά τῆς Βασ. ὑμῶν Κυβερνήσεως εὐοδιάζω κατ' αἰτησίαν του αὐτῶν μέ τήν παροῦσα μου πιστοποιήσιν, ἵνα τῶ χρησιμεύση ἀνηκόντως.

ἐν Παλαιοξαρῖω
τῆν 18 Μαρτίου 1847

ὁ ὄπλαρχηγός
Τριαντάφυλος ἀποκοριτις
ἀντισυνταγματάρχης

Ἐπικυροῦται τό γνήσιον τῆς ὑπογραφῆς
τοῦ ἀντισυνταγματάρχου τριαντ. ἀποκορίτου
[Κ. Παλαιοξ] τῆν 18 Μαρτίου 1847.

ἀντί τοῦ Δημάρχου
ποτιδανείας ὁ πάρεδρος
(ΤΣ) ὑπογραφή».

Ἡ ἐπιτροπή τῶν ἐκδουλεύσεων κατέταξε τόν ἀγωνιστή στήν δευτέρα τάξη τῶν ὑπαξιωματικῶν.

35. ΖΩΡΑΣ ΚΟΣΜΑΣ (ΠΑΠΑΚΟΣΜΑΣ) ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 59 I/18

Ὁ Παπακοσμᾶς γεννήθηκε στό χωριό Κούμανη τῆς Ἡλείας. Ἐλαβε μέρος στήν ἐπανάσταση τοῦ 1821 ἀπό τήν ἀρχή ἕως τό τέλος. Ἐπικεφαλῆς πάντοτε συγχωριανῶν του πολέμησε σέ πολλές μάχες καί διέθεσε μεγάλα χρηματικά ποσά γιά τίς ἀνάγκες τοῦ ἀγῶνος. Διεκρίθη γιά τήν γενναιότητά του γι' αὐτό καί τιμήθηκε μέ τό ἀργυροῦν νομισματοσόμιο.

Σέ πιστοποιητικό πού ὑπογράφει ὁ Χρυστ. Σισίνης καί φυλάσσεται στά Α.Α. ἀναγράφεται: «Ἐστάθη ἕνας ἀπό τούς Καλλίτερος ἀξιωματικούς τῆς Κάπελης». Ὁ ἴδιος ἔλαβε μέρος στήν ἐξεγερση τῆς 3^{ης} Σεπτεμβρίου 1843 στήν πλατεία Συντάγματος τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐγγραφο τοῦ 1825 ἀπευθυνόμενο στόν Παπακοσμᾶ γράφει (Π.Σ.Φ. Νο 50):

«Παπακοσμᾶ Ζώρα χαίροις

ἄμα λάβης τό παρόν μου ἀμέσως χωρίς νά χάσης καιρόν νά μαζώξης ὅλα τά παλικάρια τοῦ χωριοῦ σου καί νά ἔλθης εἰς τήν Γαστούνην διά νά πᾶμε ὅπου τό χρέος τῆς πατρίδος μᾶς φωνάζει. ξεύρω πῶς εἶσε δυσχεροῦς διότι δέν ἐπληρώθης τούς λουφέδες* τῶν στρατιωτῶν σου, ἀλλά καί αὐτό θά τό διορθώσωμεν ὅταν ἔλθης κάτω.

σέ περιμένω χωρίς ἄλλο δεῖξε καί τώρα τήν προθυμίαν σου καθῶς τήν ἔδειξες εἰς τόσας ἄλλαις περιστάσεις καί δέν θά χάσης ταῦτα καί μένω

Λεχενά τήν 8 Οκτωβρίου 1825 Χρ. Σισίνης

Ἐπικυροῦται ἡ γνησιότης τῆς ἀνωτέρω ὑπογραφῆς

τοῦ Συνταγματάρχου Κυρίου Χρ. Σισίνη.

ἐν Κούμανη τήν 15 Νοεμβρίου 1840

ὁ Δήμαρχος Φολῆς

(ΤΣ) Π. Ροδόπουλος».

Ἄλλο ἔγγραφο τοῦ ἔτους 1835 σχετικό μέ τόν Παπακοσμᾶ καί τήν δράση του ὑπογράφεται ἀπό τόν Θ. Κολοκοτρώνη, φυλάσσεται στά Α.Α. καί γράφει (Π.Σ.Φ. Νο 51):

«Πιστοποιοῦμεν οἱ ὑποφαινόμενοι εὐσυνειδῶς ὅτι ὁ Παπακοσμᾶς Ζώρας ἀπό τό χωριόν Κούμανη τῆς Κάπελης ἄμα ἤρχισεν ὁ ἱερός ἀγῶν

*Στήν περίοδο τῆς ἐπαναστάσεως λουφέδες λεγόταν ὁ μισθός πού πλήρωνε ἡ Κυβέρνηση στούς στρατιῶτες ἢ οἱ καπεταναῖοι στούς ἀγωνιστάς.

τεθείς ἐπί κεφαλῆς πολλῶν συγχωριανῶν του, τούς ὁποίους ἐξ ἰδίων του ἐμισθοδότηι, ἔτρεξε μέ προθυμίαν ὅπου ἡ χρεία τῆς πατρίδος ἐκάλει καί ὄχι μόνον αὐτός ὁ ἴδιος ἔδειξεν εἰς τάς μάχας μεγάλην γενναιότητα καίτοι ἱερεύς, ἀλλά καί τούς ἄλλους διά τοῦ παραδείγματος καί ἐπαγγέλματος του ἐφιλοτιμοῦσε νά ἀνδραγαθήσωσιν. ἐκτός δέ τούτων συνεισέφερε καί ἀδρός, χρηματ. θυσίας ὑπέρ τῶν κοινῶν ἀναγκῶν χωρίς νά λάβη οὐδεμίαν ἀποζημίωσιν καί ἐπλήρωσεν ἀρκετήν ποσότητα ἐράνων, καί ἐν γένει δειχθεῖς ἀξίος ὁπαδός καί πιστός τοῦ Δεσπότη τοῦ τοῦ ἀειδήμου Γερμανοῦ Παλ. Πατρῶν ὑπέστη πάντα τά τοῦ πολέμου δυστιχήματα καί κακουχίας.

Συνεσθανόμενοι τήν ἀδικίαν του, διότι ὡς ἱερεύς καί ἀξιωματικός δέν ἔλαβε τήν παραμικράν ἀμοιβήν ἀπό τό ἔθνος, τοῦ ἐγχειρίζομεν τό παρόν μας διά νά τοῦ χρησιμεύσῃ ὅπου δεῖ.

ἐν Ἀθήναις τήν 19 Νοεμβρίου 1835

Θ: κολοκοτρώνης []».

Τό περιεχόμενο τοῦ ἀργυροῦ νομισματοσήμου εἶναι τό ἔξις: (Π.Σ.Φ. Νο 52):

«ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΣΡΤΑΤΙΩΤΙΚΩΝ

Πρός

τόν Κύριον Κωσμᾶν Ἰερέα Ζώρα ἐκ Κούμανης

Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Βασιλεὺς, ἠδύοκχησε νά ἐγκρίνη νά δοθῇ κατά συνέπειαν τῶν τῆς 20 Μαΐου/1 Ἰουνίου 1834 καί 18/30 Σεπτεμβρίου 1835 διαταγμάτων εἰς τόν Κύριον Κωσμᾶν Ἰερέα Ζώρα τό ἀργυροῦν Νομισματοσόμιο, δι' ἀνταμοιβήν τῶν κατά τόν ὑπέρ ἀνεξαρτησίας πόλεμον ἐκδουλεύσεών του, καί χορηγεῖ εἰς αὐτόν τήν ἄδειαν νά τό φέρῃ εἰς πᾶσαν περίστασιν. Τό δίπλωμα τοῦ Νομισματοσήμου τούτου ἐγχειρίζεται ὁσονούτω.

Ἀθῆναι τήν 25 Ἀπριλλίου 1844

Ὁ ὑπουργός

(ΤΣ) Π.Γ. Ρόδιος

Περί ἀπονομῆς

ἀριστείου τοῦ ἀγῶνος

ὁ Διευθυντής τοῦ Γραφείου».

Ἀπό ἄλλο πιστοποιητικό τοῦ ἔτους 1844 πού ὑπογράφει ὁ Χ. Σισίνης πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ παπα-Κοσμᾶς ἔλαβε μέρος στίς μάχες: «Πούσι, Πατρῶν, Μεσολογγίου, Ἀθηνῶν καί εἰς ὅλας τῆς Ἡλείας μετά τήν εἰσβολήν τοῦ Ἰμπράμη».

“Ολα τὰ πιά πάνω πιστοποιητικά υπέβαλαν στην επιτροπή αγώνων και θυσιών τό ἔτος 1865, μετά τόν θάνατο τοῦ ἀγωνιστοῦ, μέ αἴτησή τους οἱ κληρονόμοι του Γεώργιος, Λύσανδρος, Αἰκατερίνη, Εὐγενική και Ἄναστασία Ζώρα. Στην αἴτησή τους οἱ κληρονόμοι τοῦ Παπα-Κοσμά γράφουν: «...ἐκρέμασεν ἐπί τῶν ἱερῶν ἀμφίων του τήν σπάθην και τεθείς ἐπί κεφαλῆς πολλῶν ἄλλων ἔδραμεν...» και ἀφοῦ ἐξιστοροῦν τήν δράση του καταλήγουν: «Καί μ’ ὅλα ταῦτα ἡ Σ.αὐτή Ἐπιτροπή, ἄς μάθη μέ ἐκπληξίν της, ὅτι ὁ τοσαύτας πρὸς τήν Πατρίδα προσενεγκῶν ἐκδουλεύσεις Πατήρ μας, ἀπεβίωσεν πένης οὐδεμίαν ἀνταμοιβήν λαβών ποτέ παρά της Κυβερνήσεως».

Ἡ ἐπιτροπή ἐκδουλεύσεων κατέταξε τόν ἀγωνιστή στην ἐβδόμη τάξη τῶν ἀξιοματικῶν.

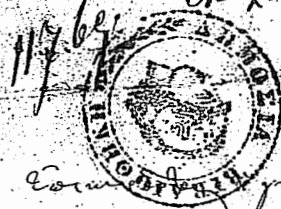

Παπακοσμά Ζώρα χαίροις

28175

ἄρα γὰρ τὸ ἄριστον μου ἀρετῶν χαίρις τὰ χάρις
 πρὸς τὰ μαζύνη θρα τὸ κατὰ τὴν ἰδίαν χαίρις σου
 ἡ τὰ ἕδρα τῆς τῶν Πατριῶν δια τὰ ἄριστον ἴσον ἰσχυρῶς
 τὴν πατρίδα μὲν φωνάζει. Ζώρα πρὸς τὸν ἀποστόλου
 διότι τὴν ἐκκαρτερῶν τοὺς γουρῆδες τὴν γραμματικῶν σου, ἀλλὰ
 ἡ αὐτὸ δὲ τὸ διορθώσασαι ὅλα ἕδρα πάντα.
 ὡς περιμένω χαίρις ἄλλο ἔγχε ἡ Ζώρα τὴν ἀποδομίαν
 σου πρὸς τὴν ἐδῆσεν τῆ ἰσοση ἕδρα περιελάσας ἡ δὲ δὲ
 χάρις τὰτα ἡ μένω

Περενα τὴν 8 οὐλεβρι 1825

Χαίρις σου

Ἐπιτροπὴ ἀγώνων. τὸ ἀπὸ τῆς ἀποδομῆς
 τῶν ἀποδομῶν τῆς τῶν χε. Σιότη.
 τὴν κατὰ τὴν 15 9/9 1840

ο ἀπὸ τῆς ἀποδομῆς

Πι. ροδόσχοις

36. ΘΕΟΔΩΡΗΤΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΒΡΕΣΘΕΝΗΣ: Κ. 61/1

Ὁ Θεοδώρητος Ἐπίσκοπος Βρεσθένης*, τοῦ ὁποῖου τό ἐπώνυμο ἦταν Ἀναγνωστόπουλος, γεννήθηκε στήν Νεμνίτσα τῆς Γορτυνίας τό 1787 καί πέθανε τό 1843. Ἀπό τούς πρώτους μυήθηκε στήν Φιλική Ἐταιρεία καί προσέφερε τόν ἑαυτόν του γιά τήν διάδοση καί ἐπιτυχία τῶν σκοπῶν τῆς. Ἐμύησε στά τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας πολλούς Ἱεράρχας καί σημαίνοντα πρόσωπα. Μέ τήν ἐναρξη τῆς ἐπαναστάσεως, ἀφοῦ εὐλόγησε τά Ἑλληνικά ὄπλα στόν Μυστρά, ἐτέθη ἐπικεφαλῆς στρατιωτικοῦ τμήματος καί στρατοπέδευσε στά Βέρβαινα ἔξω ἀπό τήν Τρίπολη. Ἐλαβε μέρος στίς μάχες Βαλτετσίου, Βερβαίνων καί Δολιανῶν καί ἡ προσφορά του σ' αὐτές ἦταν σημαντική. Τό 1822 καί ἐνῶ οἱ ἐπαναστάτες πολιορκοῦσαν τό Ναύπλιο, ἄρχισαν διαπραγματεύσεις μέ τούς πολιορκουμένους γιά τήν παράδοση τῆς πόλεως καί τοῦ Φρουρίου. Ὁ Θεοδώρητος, πού ἦταν μεταξύ τῶν πολιορκητῶν, κατά τήν διάρκεια τῶν διαπραγματεύσεων, προκειμένου νά διευκολύνη τήν παράδοση τῆς πόλεως καί τοῦ Φρουρίου καί νά ἀποφευχθεῖ ἔτσι ἡ αἵματοχυσία, δέχθηκε νά κρατηθεῖ ὡς ὄμηρος ἀπό τούς πολιορκουμένους Τούρκους τόν Ἰούνιο τοῦ 1822. Μετά ἀπ' αὐτό καί ἐνῶ διαρκοῦσαν οἱ διαπραγματεύσεις ἐγινε ἡ εἰσβολή τοῦ Δράμαλη στήν πεδιάδα τοῦ Ἀργους. Οἱ Τούρκοι φυλάκισαν τότε στό Παλαμήδι τόν Θεοδώρητο καί ἐπί ἕξι μῆνες παρέμεινε αἰχμάλωτος κάτω ἀπό ἀθλιότητες συνθηκῆς.

Ἐλαβε μέρος στήν συνέλευση τῶν Καλτεζῶν καί στήν δευτέρα ἐθνική συνέλευση τοῦ Ἀστρους ὅπου καί ἐκλέχθηκε ἀντιπρόεδρος. Πέθανε πάμπτωχος τό 1843.

Στά Α.Α. φυλάσσεται αἴτηση τοῦ ἔτους 1865 τήν ὁποία ὑπέβαλε στήν ἐπιτροπή ἀγῶνων καί θυσιῶν ὁ ἀνιψιός του Ἰωάννης Γ. Λάσκαρης. Στήν αἴτηση, πού ἀναφέρεται στό ἔργο ἀλλά καί τό τέλος τοῦ Θεοδώρητου, ἀναγράφονται τά ἑξῆς:

«Αἴτησις περί ἀμοιβῆς τῶν κληρονόμων τοῦ ποτέ ἀρχιερέως Βρεσθένης Θεοδώρητου Σελλασίας.

Ἀθῆναι τήν 15 Ἀπριλίου 1865

Πρός τήν ἐν Ἀθῆναις ἐπί τοῦ ἀγῶνος ἐπιτροπήν.

*Ἡ ἐπισκοπή Βρεσθένης μετονομάσθηκε σέ ἐπισκοπή Σελλασίας.

Ὁ ἀοίδημος ἀρχιερεύς Βρεσθένης Σελλασίας ὁ Θεοδώρητος ὁ κατά τόν Ἀπρίλιον τοῦ ἔτους 1843 ἐπί τῆς φάθας ἀποθανῶν καί δημοσίᾳ δαπάνῃ ταφεῖς, τοῦ ὁποῖου ὅλη ἡ περιουσία συνίστατο εἰς μίαν πενηχράν κλίνην, ἔνδεκα κοχλιάρια καί ἔνδεκα μεξικανικά τάλληρα, ὁ Θεοδώρητος Βρεσθένης τοῖς πᾶσι τά πάντα, κατά τόν Παῦλον γενόμενος, ὑπηρέτησε τήν πατρίδα πολυειδῶς καί πολυτρόπως. ὡς ἀρχιερεύς ἀφιλοκερδείας στρατευόμενος ὑπέρ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ διεκόσμησεν αὐτήν διά τῶν ἀρετῶν αὐτοῦ καί τῶν πνευματικῶν ἀγῶνων του, ἀγωνισάμενος τόν καλόν ἀγῶνα, εἰς ὃν καί ἐτελεύτησεν, ἐμμένων πιστῶς καί ἀδιασίτως εἰς τάς διατάξεις τῶν ἀποστολικῶν κανόνων, καθ' ὧν δέν κατίσχιζε τότε ἡ Βασιλική ἐκείνη ἐπιμονή καί ἀντίδρασις ὡς πολίτης δέ καί πιστόν τέκνον τῆς πατρίδος ἐνθουσιῶν εἰς τόν ὑπέρ ἀνεξαρτησίας τῆς πατρίδος ἀγῶνα ὑπηρέτησε στρατιωτικῶς καί πολιτικῶς καθ' ὅλας τάς κρίσιμους περιστάσεις τῆς πατρίδος, καί οὐδόλως ἠλάττωσαν τόν ἐνθουσιασμόν αὐτοῦ, οὔτε τοῦ ἐχθροῦ τά σμήνη μέ τά ὁποῖα ἐπολέμησε γενναίως, οὔτε ἡ σκληραγωγία καί κακουχία τῶν στρατιωτικῶν ἐκδρομῶν ἐκτιθέμενος εἰς τόν καύσωνα καί τόν παγετόν, οὔτε τοῦ Ναυπλίου ἡ ταλαιπωρία ἐπί ἱκανοῦς μῆνας ἔνθα ἔμεινεν ὡς ὄμηρος, καί ὅπου ἀντί ἄρτου ἐσιτίσθη βαμβακόσπορον, ἀντί συγγενῶν καί φίλων περιεστοιχεῖτο ἀπό τόν ἐχθρόν τῆς πατρίδος καθ' οὔ ὡς λέων ἐν κλοβῷ κατήμενος ἠτένιζεν ὑπερηφάνως. αὐτός οὗτος ὁ Βρεσθένης ὅστις καί ὡς πολιτικός καί ὡς στρατιωτικός καί ὡς κληρικός κατ' οὐδέν ἐφάνη κατώτερος τῶν μεγάλων ἐκείνων ἀνδρῶν τῆς πατρίδος, ἀπέθανεν ἐπί τῆς φάθης πένης πενέστατος, ὡς εἶναι πασίγνωστον, οὐδεμίαν λαβῶν ἀπό τό ἔθνος ἀμοιβήν τῶν κόπων καί θυσιῶν του μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἀπεβίωσεν. Ἀποθνήσκων ὁ ἀοίδημος μίαν μόνην εὐχὴν καί ἐντολήν ἄφησεν εἰς τούς περὶ αὐτόν τότε παρευρεθέντας φίλους, τήν εὐχὴν ὑπέρ τῆς εὐμερίας τῆς πατρίδος, ὑπέρ ἧς ἠγωνίσθη, καί τήν ἐντολήν τοῦ νά μήν ἀποθάνωσι καί οἱ κληρονόμοι αὐτοῦ, τά πνευματικά τέχνα του, ὡς αὐτός ἐπί τῆς φάθης πένης καί ἄπορος, ὑπέρ ὧν ὀφείλει τό ἔθνος νά λάβῃ πρόνοιαν. Οἱ νόμιμοι κληρονόμοι τοῦ ἀοιδήμου Βρεσθένης τοῦ Θεοδώρητου Σελλασίας εἰσὶν οἱ τρεῖς ὁμοπάτριοι καί ὁμομήτριοι ἀδελφοί αὐτοῦ, ἡ Θεοδώρα Β. Ἀναγνωστοπούλου (σύζυγος τοῦ ποτέ Γεωργίου Θ. Λάσκαρη καί μήτηρ τοῦ εὐσεβᾶστος ὑποσημειουμένου), ὁ Κωνσταντῖνος Β. Ἀναγνωστόπουλος καί ἡ Τασία Β. Ἀναγνωστοπούλου σύζυγος τοῦ ποτέ Ἀναγνώστου Βραχνοῦ τούς ὁποίους ἀναγνώρισαν ὡς τοιοῦτους ἦτοι ὡς κληρονό-

μους αὐτοῦ καί τό Δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 8308 τῆς 12 Ἰουνίου 1843 ἀποφασεῶς του τῆς ὁποίας ἐπισυνάπτεται ὡδε ἀντίγραφον, καί ἐν τῇ ὁποία προσαρτᾶται ἀποδεικτικόν τοῦ τότε φαρμακοποιοῦ Γεωργιάδου δι οὗ βεβαιοῦται, ὅτι οἱ δύο ἀδελφοί τοῦ αἰοιδήμου, ἡ θεοδώρα καί ὁ Κωνσταντῖνος ὡς κληρονόμοι αὐτοῦ ἐπλήρωσαν χρέη τοῦ ἰδίου.

Ἐγγραφα τινά ἀφορῶντα τάς πολιτικὰς καί ἐκκλησιαστικὰς ὑπηρεσίας τοῦ αἰοιδήμου διεσώθησαν καί ἐπισυνάπτονται ὡδε, τά ἀφορῶντα ὅμως τάς στρατιωτικὰς ὑπηρεσίας του, ἡ διηρπάγησαν καθ' ὄν καιρόν ἀπεβίωσε, μή ὑπαρχόντων τότε ἐνταῦθα τῶν κληρονόμων αὐτοῦ, ἡ ἀπολέσθησαν τυχαίως, ἀλλ' ὅμως αἱ στρατιωτικαί ἐκδουλεύσεις καί θυσίαι αὐτοῦ ὑπέρ τοῦ ἔθνους, ὅχι μόνον εἰσὶ γνωσταί εἰς τήν Σ. ταύτην ἐπιτροπήν, ἀλλά καί εἰς τό Πανελλήμιον καί εἰς τήν Ἱστορίαν. Εὐτυχῶς διεσώθη τό ὑπ' ἀριθ. 4188 τῆς πρώτης Νοεμβρίου 1834 ἔγγραφο τοῦ κυρίου Νομάρχου Λακωνίας ὑπὲρ ἐπισυνάπτεται ὡδε, καί ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξάγεται ὅτι ὁ αἰοιδήμος Σελλασίας ὑπέβαλε τότε πρὸς τήν Γραμματείαν τῶν ἐσωτερικῶν ἔκθεσιν τῶν ὑπηρεσιῶν του στρατιωτικῶν καί πολιτικῶν. ἐν τούτοις ἡ κηδεία αὐτοῦ ἐγένετο μέ τελετῆν ὑποστρατήγου, κατὰ τό πρόγραμμα τῆς κηδείας τῆς 26 Ἀπριλίου 1843 ὑπὲρ ἐπισυνάπτεται ὡδε. Τά ἔγγραφα τοῦ αἰοιδήμου μέ αἵτησιν περὶ ἀμοιβῆς ὑπεβλήθησαν ἐγκαίρως ἄλλοτε ἀπό τούς κληρονόμους αὐτοῦ πρὸς τήν τότε ἐπιτροπήν καί πρὸς τό ἀρμόδιον ὑπουργεῖον, ὡς βεβαιοῦται ἐκ τῆς ἐν πρωτοτύπῳ συνημμένης ὡδε ἀναφοράς του, καί ἐκ τῶν δύο ἐπισήμων ἐγγράφων, τοῦ μὲν τοῦ Δημάρχου Τριπόλεως ὑπ' ἀριθ. 1605 τῆς 17 Δεκεμβρίου 1845, τοῦ δέ τοῦ Νομάρχου Ἀρκαδίας ὑπ' ἀριθ. 3768 τῆς 15 Μαΐου 1846 ἀλλ' ὅχι μόνον οὐδεμία ἀμοιβή ἐδόθη, οὐδέ κἄν ἀκρόασις καί διά τοῦτο ἀληθῶς πολλοί ἀγωνισταί ἔλληνες, μοχθήσαντες καί θυσιάσαντες ὑπέρ τοῦ ἔθνους, ἐν οἷς καί ὁ αἰοιδήμος Σελλασίας, ἀπέθανον ἐπὶ τῆς φάθης πενέστατοι θλιβόμενοι καί ἀγανακτοῦντες καί καταρώμενοι τούς παραιτίους. ἐν τούτοις πᾶς τις πιστεύει ἤδη ἀδιστακτως, ὅτι ἡ Σ αὕτη ἐπιτροπή, δημιουργημὰ τῆς ἐθνικῆς συνελεύσεως καί συγχειμένη ἐκ τῶν Κυριωτέρων ἐπιζώντων μελῶν τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος, λείψανα τοῦ μεγάλου καί ἐνδόξου ἐκείνου κατορθώματος ὑπὲρ ἐξέπληξε πᾶσαν τήν ὑφῆλιον, ἡ ἐπιτροπή αὕτη θά ρίψη βάλσαμον εἰς τά τραύματα, θά δικαιώσῃ τούς ἀδικημένους, διά τῆς καταλλήλου ἀμοιβῆς, ἐν οἷς καί τούς νομίμους κληρονόμους ἀδελφούς τοῦ αἰοιδήμου Σελλασίας, καί θά

δικαιώσῃ τόν ἀγῶνα, τόν ὁποῖον ἐλάμπρινον τά κατορθώματα, αἱ θυσίαι, ἡ καρτερία καί ἡ ὑπομονή ἐκείνων, τούς ὁποίους πρόκειται ἤδη νά δικαιώσῃ καί ἐπὶ πᾶσι τούτοις πιστεύω ὅτι, ἐκλειπούσης τῆς ἀγανακτήσεως τῶν ἀδικουμένων θά ἐπέλθῃ ἡ εὐλογία τοῦ θεοῦ ἐπὶ τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἀπό τό ὁποῖον ἐπὶ τεσσεράκοντα ἤδη ἔτη ἐξέλιπεν ἡ ἐνότῃς καί ἡ ἀγάπη, ἡ ἱερά ἐκείνη αὐταπάρνησις τῶν πατέρων μας καί τό ὁποῖον κοιλύεται δυστυχῶς εἰς τήν διαίρεσιν καί τόν κομματισμόν καί τάς προσωπικὰς ἀντεκδικήσεις. εἶθε ἡ εὐχή καί ἡ εὐλογία τῶν ἐπιζώντων καί ἤδη δικαιουμένων ἀγωνιστῶν νά ἐπαναφέρῃ τήν Ἑλλάδα εἰς τήν εὐλογίαν τοῦ θεοῦ.

Εὐπειθέστατος

Ι.Γ. λάσκαρης».

Ἡ ἐπιτροπή κατέταξε τόν ἀγωνιστή Ἱεράρχη στήν πρώτη τάξη τῶν ἀξιωματικῶν.

37. ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΝΔΡΟΥΒΙΣΤΑΣ: Κ. 61 Π/80

Ο Έπίσκοπος Θεόκλητος γεννήθηκε στο Πετροβούνι του πρώην Δήμου Καρδαμύλης της Μάνης τό 1758 και ανήκε στην οικογένεια Άλεπουδέα. Περί τό 1810 έχειροτονήθη Έπίσκοπος Άνδρουβίστας* και τό 1820 σέ μεγάλη ηλικία (62 έτών) έμυήθη στην Φιλική Έταιρεία. Μέ την έναρξη του άγώνος παρά την ηλικία του άκολούθησε τά στρατιωτικά τμήματα των Μανιατών και έλαβε μέρος στην πολιορκία της Τριπόλεως και την μάχη των Τρικόρφων. Κατά την διάρκεια των έπιδρομών του Ίμπραήμ (1825-1826) διέθεσε πάν ό,τι είχε για την συντήρηση σώματος άγωνιστών από την Μάνη και άκολούθως άπεσούρθη πάμπτωχος στην Καρδαμύλη όπου πέθανε στερούμενος των πάντων, τό 1828.

Τό 1862 υπέβαλαν αίτηση στην έπιτροπή άγώνων και θυσιών οί εκ μητρός έγγονοι του Έπισκόπου, Στυλιανός Άλεπουδέας Μιχαλινάκος και λοιποί. Μέ την αίτησή τους υπέβαλαν και τό έγγραφο της Φιλικής Έταιρείας (Π.Σ.Φ. Νο 53) καθώς και άποκρυπτογράφησή του (Π.Σ.Φ. Νο 54). Και τά δύο αυτά έγγραφα φυλάσσονται στά Α.Α. Από άλλο έγγραφο πού ύπογράφει ό άγιοταφίτης Ματθαίος, φαίνεται ότι ό Θεόκλητος τόν Άπρίλιο του 1825 έδωσε σάν πρώτη δόση για τίς ανάγκες 40 άγωνιστών από τά Λιασίνοβα 800 γρόσια. Τό περιεχόμενο της άποκρυπτογράφησης του έγγράφου της Φιλικής Έταιρείας έχει ως έξής:

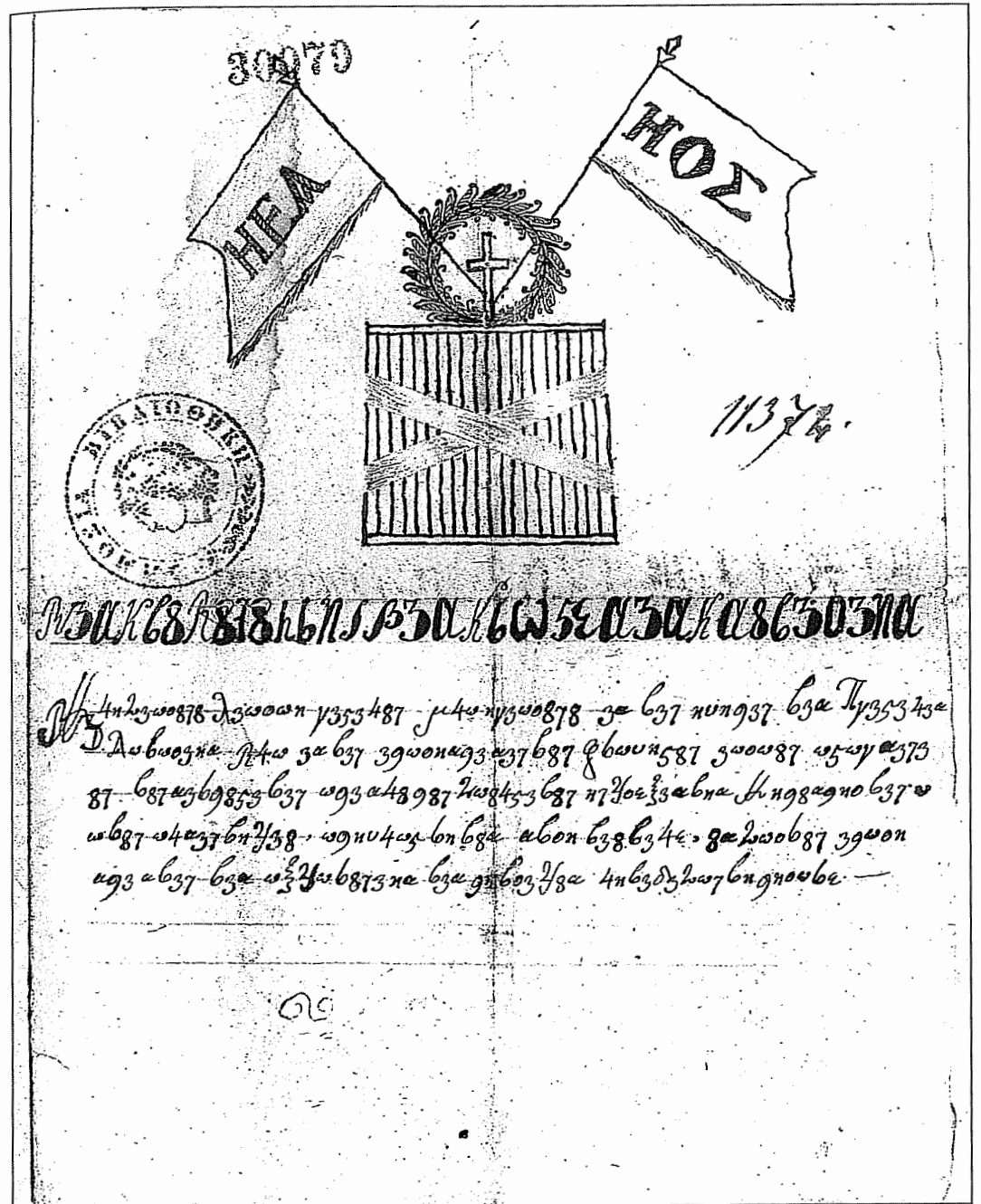
«ή Ελευθερία ή θάνατος

Είς τό όνομα, τείς, μελούσεις, σοτειρείας.

Κκαθηρόνο, ηερέα φηληκόν, κέ αφηρόνο εις την άγάπην της, φηληκής Ετερήας, κέ ής την ήπεράσπησιν τόν Μεγάλον Ιερέον ελεφσηνήον τόν σημπολήτην Επήσκοπον Θεόκλητον ανδρουβηστας, αποσπάτην ετόν εκσήντα δήο έπαγκέλματος στρατητοηκοϋ ός θερμόν ήπερασπηστήν της έβδεμονήας της Πατρήδος κατηχηθέντα παρ' έμοϋ.

Μετάφρασης του συνημμένου έταιρικοϋ Γράμματος».

Η έπιτροπή κατέταξε τόν Θεόκλητον στην πέμπτη τάξη των άξιωματικών.

Π.Σ.Φ. Νο 53

* Άνδρουβίστα: Κοινότητα του πρώην Δήμου Καρδαμύλης Λακωνίας.

38. ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΘΗΝΩΝ: Κ. 62/20

Ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Θεόφιλος γεννήθηκε στὴν Πάτρα τὸ 1800 καὶ τὸ ἐπώνυμό του ἦταν Βλαχοπαππαδόπουλος. Μὲ τὴν ἔναρξη τῆς ἐπαναστάσεως τὸ 1821 ἦταν κληρικός κοντὰ στὸν Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανό, τὸν ὁποῖο καὶ ἀκολούθησε σὲ ὄλους τοὺς ἀγῶνες καὶ τίς περιπέτειές του κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐπαναστάσεως καὶ μέχρι τοῦ θανάτου του. Τὸ 1865, Μητροπολίτης πλέον τῶν Ἀθηνῶν, ὅπως ἀναγράφεται στὸν φάκελό του, ὑπέβαλε αἴτηση στὴν ἐπιτροπὴ ἀγῶνων καὶ θυσιῶν γιὰ δευτέρη φορὰ, «καθ' ὑπόμνησιν» ὅπως γράφει, «πρὸς ἄνδρας ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως γνωρίζοντες τὰ περὶ τούτου».

Μὲ τὴν αἴτησή του, ποὺ φυλάσσεται στὰ Α.Α., ζητοῦσε τὴν ἀναγνώριση τῶν ὑπηρεσιῶν του. Ἡ ἐπιτροπὴ τὸν κατέταξε στὴν Δευτέρω (Β) τάξη τῶν ἀξιωματικῶν. Τὸ περιεχόμενον τῆς αἰτήσεως εἶναι τὸ ἀκόλουθο (Π.Σ.Φ. Νο 55, 55^α καὶ 55^β):

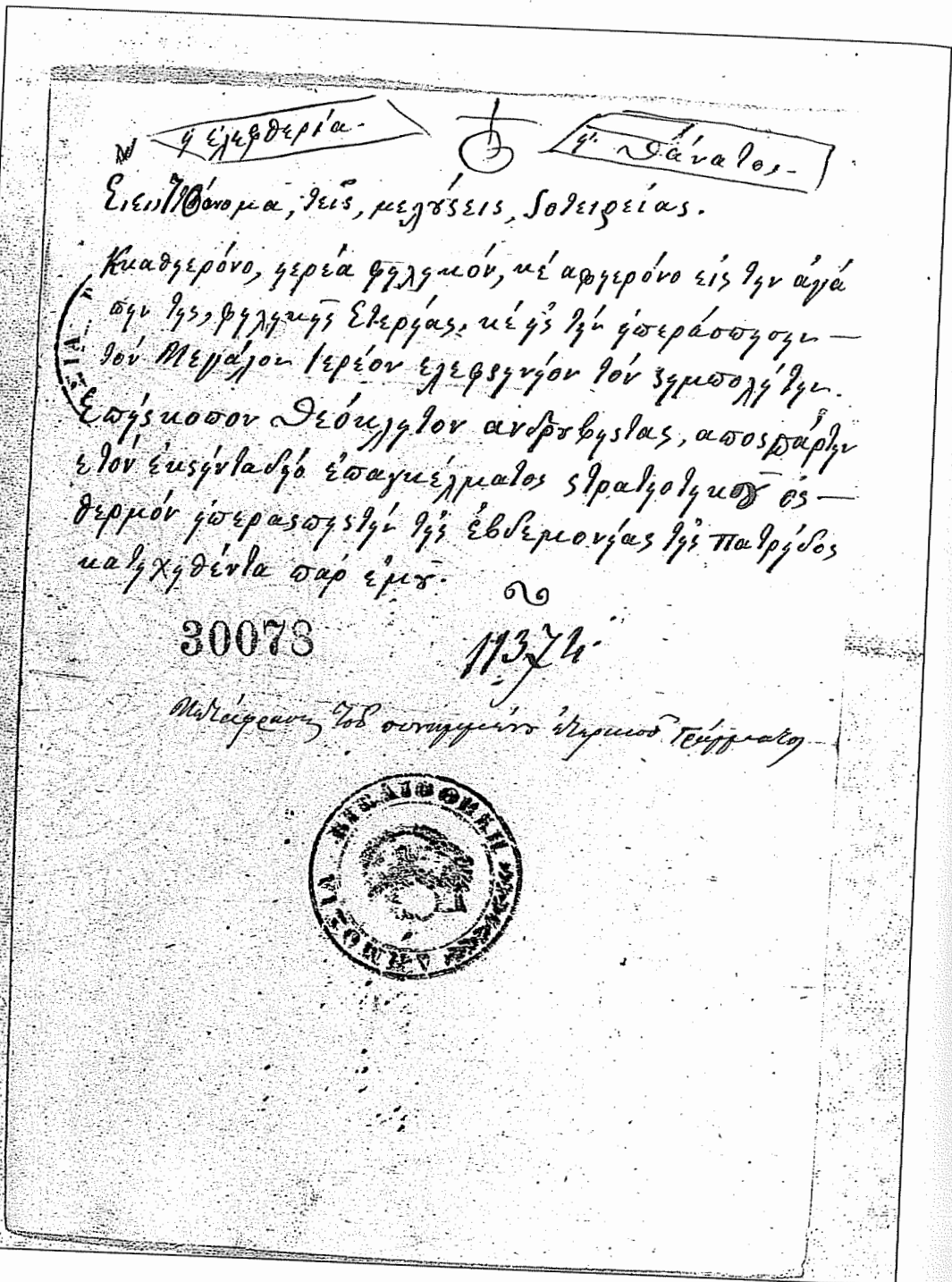
«ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Ἰουνίου 1865

Πρὸς

τὴν ἐπὶ τῶν ἐκδουλεύσεων καὶ θυσιῶν τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος ἐξεταστικὴν Ἐπιτροπὴν.

Ζηλότυπος οὐχ' ἦττον καὶ ὁ ὑποφαινόμενος ἐκ τῶν ὀλιγίστων λειψάνων τοῦ Ἱεροῦ ὑπὲρ τῆς φίλης ἡμῶν Πατρίδος ἀγῶνος, περὶ τῆς ἐπαγγελματικῆς ἀναγνώρισεως τῶν κατὰ τὰς ἐθνικὰς ἀποφάσεις, ἐκδουλεύσεων καὶ θυσιῶν ἐκάστου τῶν ἀγωνισαμένων. Ἔργον, ἀνατεθέν εἰς τὴν εὐσυνειδησίαν τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης καὶ ἐπὶ τῷ διπλῷ ἀποτελέσματι τῆς τοιαύτης προνοίας, τῆς δυνατῆς λέγω θεραπείας ὑλικῶς, καὶ τῆς ἀνεκτιμῆτου εὐκλείας εἰδικῶς, ὑπὲρ ἧς καὶ ἡ σπουδαιότερα ἄμιλλα τῶν αἰσθανομένων τὸ ἐθνικὸν μεγαλεῖον.

Προθέμενος δὲ τοῦ νὰ μὴ ὑστερήσω ἑμαυτὸν καὶ τῆς εἰς τὰς ἱστορικὰς τῆς τοιαύτης ἐργασίας σελίδας ἀναλόγου κατατάξεώς μου καί, Ἀναφερόμενος διὰ τῆς παρουσίας ἐκθέσεώς μου, ὅλως συντόμου καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν κυρίως τῆς καθ' ὑπόμνησιν Γενικὴν νήξεως τοῦ κατὰ τὸν αὐτὸν Ἱερόν ἀγῶνα βίου, ἢ τῆς πορείας καὶ ἐμοῦ, καθὸ ἀποτεινόμενος πρὸς ἄνδρας καὶ ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως γνωρίζοντας τὰ περὶ τούτου, ἐκθέτω. Πατρίς μου εἰσὶν αἱ Πάτραι, υἱὸς εἰμὶ τοῦ εὐπατρίδου Ἀντωνίου Βλαχοπαππαδοπούλου. Ἐγεννήθην τὸ 1800. ὁ δὲ πατὴρ μου ἀπεβίωσε τὸ 1820 ἀφήσας καὶ ἄλλα ἄρρενα καὶ θήλη.

39. ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ (ΠΑΠΑΘΕΟΧΑΡΗΣ) ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 63/40

Ο αγωνιστής Παπαθεοχάρης γεννήθηκε στο Λιδωρίκι τό 1798 και έλαβε μέρος στην επανάσταση από την αρχή μέχρι τό 1825. Σε μάχη του έτους αυτού (1825) σκοτώθηκε ο αδελφός του Ιωάννης και έκτοτε ο Παπαθεοχάρης απέμακρύνθη από τον στρατό. Κατά την διάρκεια της επαναστάσεως διέθεσε όλην του την περιουσία για τίς ανάγκες του αγώνος και «έμεινε πένης».

Πιστοποιητικό του έτους 1846 που ύπογράφει ο αντισυνταγματάρχης Τριαντάφυλλος Αποκορίτης μάς ενημερώνει σχετικώς (Π.Σ.Φ. Νο 56):

«Ο ύποφαινόμενος πιστοποιώ επί τη όριζομένη από τον Ποινικόν Νόμον ποινή και επί τη ύποσχέσει της ύποχρέώσεως Πολιτικής αποζημιώσεως ότι ο Παπαθεοχάρης Γεωργίου ηλικίας έτών 48, κάτοικος Λιδωρικίου του Δήμου Αιγηγίου της έπαρχίας Δωρίδος Ιερέυς, παρευρέθη εις την κατά τό 1825 μάχην κατά των έχθρων εις [], όπου και έφονεύθη ο αυτόαδελφός του Ιωάννης, τον όποιον δι' έξόδων του είχεν άπ' αρχής του αγώνος υπό την όδηγίαν του Μακαρίτου Δήμου Σκαλτσά [αντί] του έαυτου του μή άκολουθήσαντος τον στρατόν καθό Ιερέας, και ότι εις τό διάστημα του αγώνος έθυσίασεν όλην του την κινητήν περιουσίαν και έμεινε πένης.

Διό τω δίδεται τό παρόν διά νά του χρησιμεύση όθεν άνήκει.
έν Παλαιοζαρίω την 10 Νοεμβρίου 1846.

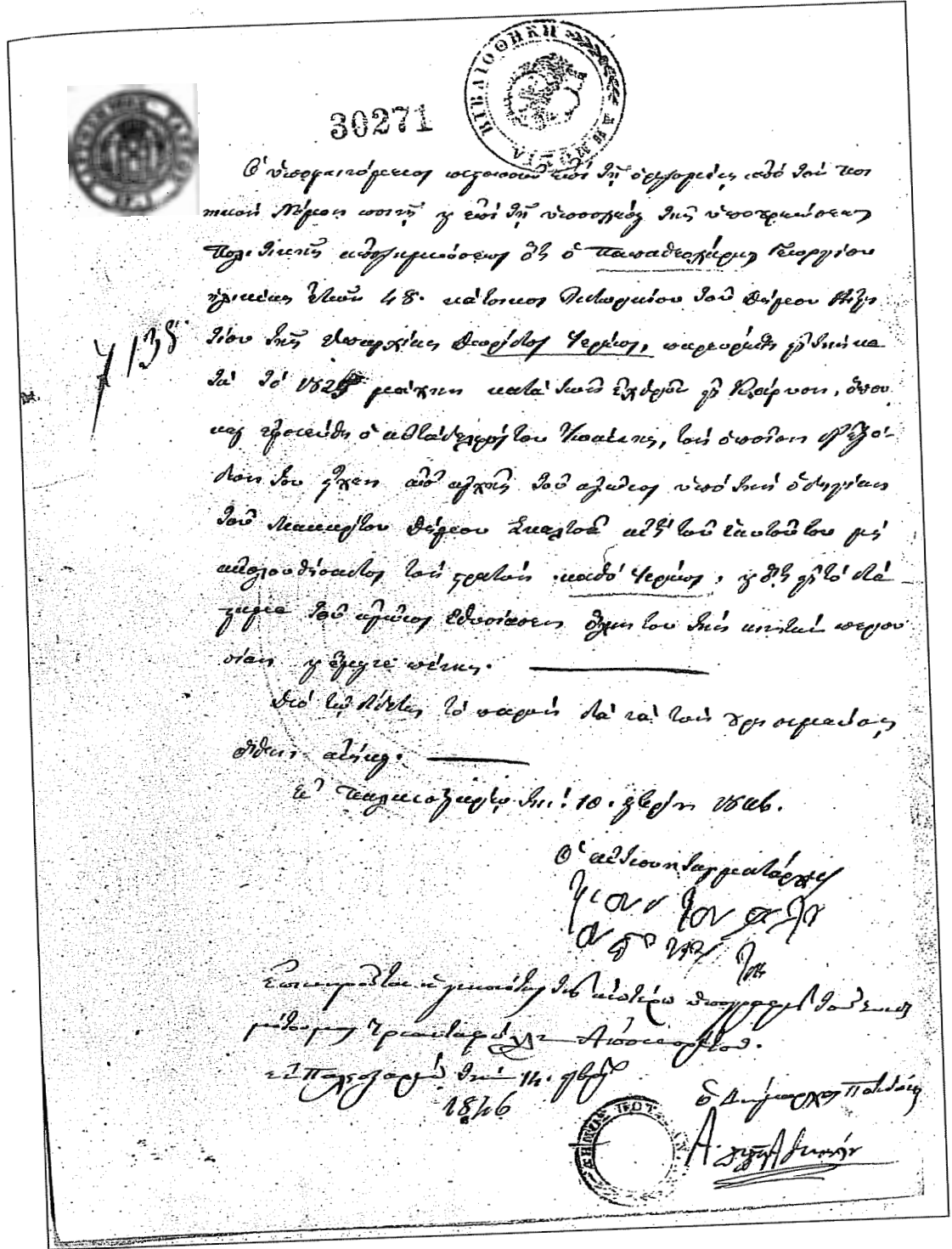
Ο αντισυνταγματάρχης
Τριαντάφυλος άποκορίτης

Έπικυρωται ή γνησιότης της άνωτέρω ύπογραφής του συνδημότου μου Τριανταφύλλου Αποκορίτου.

Έν Παλαιοζαρίω την 14 Νοεμβρίου 1846

ο Δήμαρχος Ποτιδανίας
(ΤΣ) ύπογραφή».

Η Έπιτροπή κατέταξε τον αγωνιστή στην τάξη των στρατιωτών.

30271

Ο ύποφαινόμενος πιστοποιώ επί τη όριζομένη από τον Ποινικόν Νόμον ποινή και επί τη ύποσχέσει της ύποχρέώσεως Πολιτικής αποζημιώσεως ότι ο Παπαθεοχάρης Γεωργίου ηλικίας έτών 48, κάτοικος Λιδωρικίου του Δήμου Αιγηγίου της έπαρχίας Δωρίδος Ιερέυς, παρευρέθη εις την κατά τό 1825 μάχην κατά των έχθρων εις [], όπου και έφονεύθη ο αυτόαδελφός του Ιωάννης, τον όποιον δι' έξόδων του είχεν άπ' αρχής του αγώνος υπό την όδηγίαν του Μακαρίτου Δήμου Σκαλτσά [αντί] του έαυτου του μή άκολουθήσαντος τον στρατόν καθό Ιερέας, και ότι εις τό διάστημα του αγώνος έθυσίασεν όλην του την κινητήν περιουσίαν και έμεινε πένης.

7/138

Διό τω δίδεται τό παρόν διά νά του χρησιμεύση όθεν άνήκει.
έν Παλαιοζαρίω την 10 Νοεμβρίου 1846.

Ο αντισυνταγματάρχης
Τριαντάφυλος άποκορίτης

Έπικυρωται ή γνησιότης της άνωτέρω ύπογραφής του συνδημότου μου Τριανταφύλλου Αποκορίτου.
Έν Παλαιοζαρίω την 14 Νοεμβρίου 1846

ο Δήμαρχος Ποτιδανίας
(ΤΣ) ύπογραφή».

40. ΘΗΣΕΥΣ ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ: Κ. 62/69

Ο Ἀρχιμανδρίτης Θησεύς Θεόφιλος γεννήθηκε στην Κύπρο. Ἀμέσως με τήν ἔναρξη τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος ἔφθασε στην ἐπαναστατημένη Ἑλλάδα μαζί με τόν ἀδελφό του Νικόλαο καί ἔλαβε μέρος σέ πολλές μάχες ὅπως στην πολιορκία τῆς Τριπόλεως, τοῦ Μεσολογγίου καί «ἀλλαχοῦ». Κατά τήν διάρκεια τοῦ ἀγῶνος τραυματίστηκε καί ἔχασε τό ἓνα του χέρι. Τό 1825 ἡ προσωρινή Διοίκησις τῆς Ἑλλάδος γιά τίς πρὸς τήν πατρίδα ἐκδουλεύσεις του τόν προβίβασε στόν βαθμό τῆς ἀντιστρατηγίας. Τό περιεχόμενο τοῦ ἐγγράφου τῆς προσωρινῆς Διοικήσεως τοῦ 1825 πού φυλάσσεται στά Α.Α. εἶναι τό ἐξῆς (Π.Σ.Φ. Νο 57):

«Περιοδ Γ' ΠΡΟΣΩΡΙΝΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΡ.8840 ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Πρὸς τόν Ἀρχιμανδρίτην Κύριον Θον Θησεάν.

Ἡ Σεβαστὴ Διοίκησις διὰ τὰς πιστάς πρὸς τήν Πατρίδα ἐκδουλεύσεις σου δι' ἐπιταγῆς αὐτῆς ὑπ' ἀριθμ 9344 σέ προβιβάζει εἰς τόν βαθμόν τῆς Ἀντιστρατηγίας.

Τό Ὑπουργεῖον τοῦτο σπεύδει νά σ' ἀναγγεῖλῃ τήν ἀγαθὴν ταύτην ἀγγελίαν, βέβαιον, ὅτι ἡ ἐκ μέρους τῆς Διοικήσεως τιμὴ αὕτη θέλει ἐξάψει εἰς τήν φυχήν σου νέον ζῆλον καί προθυμίαν.

Τό παρόν ἐπέχει τόπον Διπλώματος, ἕως οὗ σοί δοθῇ τό τακτικόν ἐν καιρῷ ἀρμοδιωτέρῳ. Δι' αὐτοῦ θέλουν σέ γνωρίζει τοιοῦτον ἅπαντες τῆς Ἐπικρατείας οἱ Πολιτικοὶ καί Πολεμικοί. Σοὶ ἐγκλείεται καί ἀντίγραφον τῆς ἐπιταγῆς τῆς Σεβαστῆς Διοικήσεως.

Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 3^ῃ Ἰουνίου 1825

Ὁ Ὑπουργός τοῦ Πολέμου
(ΤΣ) Α.Μεταξᾶς

Ὁ Γενικός Γραμματεὺς
(ὑπογραφή)».

Ἄλλο ἐγγράφο πού ἀναφέρεται στόν Ἀρχιμανδρίτη Θεόφιλο εἶναι τοῦ ἔτους 1834, ὑπογράφεται ἀπό τόν Πετρόμπεη Μαυρομιχάλη καί ἄλλους δύο ἀγωνιστάς καί ἔχει ὡς ἐξῆς (Π.Σ.Φ. Νο 58):

«Ἀποδεικτικόν

Ὁ Κύριος Θεόφιλος Θησεύς ἀρχιμανδρίτης ἐκ περιβλέπτου οἰκογενείας τῆς Νήσου Κύπρου καταγόμενος, ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ὑπέρ ἐλευθερίας τῆς

Ἑλλάδος ἱεροῦ ἀγῶνος ἐπαρουσιάσθη πρόθυμος εἰς τό στάδιον τῶν πολέμων, καί προσφέρων εἰς τήν πατρίδα καί τόν βραχίονά του, καί πᾶν ἄλλο εἶδος θυσίας εἰς αὐτήν.

Ἐγένετο ὠφέλιμος, καί ἐφήλκισε τήν Προσοχήν καί ἀγάπην τῶν εἰλικρινῶν Πατριωτῶν. Τόν ἴδαμεν οἱ ὑποφαινόμενοι, ἄλλος εἰς τήν Πολιορκίαν τῆς Τριπολιτζᾶς, ἄλλος εἰς ἐκείνην τοῦ Μεσολογγίου, καί ἕτερος ἀλλαχοῦ ἀγωνιζόμενον. διὰ τοῦτο τό συνειδός μας μᾶς ἐπιβάλλει τό χρέος νά τόν συνοδεύσωμεν μέ τό παρόν ὅπως [] τήν μαρτυρίαν μας, τῷ χρησιμεύσῃ ὅπως καί ὅπου ἀνήκει.

Ναύπλιον τήν 26^{ην} ὀκτωβρίου 1834

ὑποφαινόμεθα δέ
π. μαυρομιχάλης, Ἰωάννης
[]
[]».

Μετά τόν ἀγῶνα ἡ ἐπιτροπή θυσιῶν καί ἐκδουλεύσεων κατέταξε τόν ἀγωνιστή στην τετάρτη τάξη τῶν ἀξιωματικῶν. Σπουδαία προσωπικότητα τοῦ ἀγῶνος ἦταν ἐπίσης καί ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός τοῦ Θεοφίλου, Νικόλαος Θησεύς, εὐκατάστατος ἔμπορος στην Μασσαλία. «Ἐὐπατρίδης τῆς νήσου Κύπρου καί φέρων ὑπόληψιν γενικὴν διὰ τόν ἔντιμον χαρακτήρα καί τήν καλὴν ἄλλοτε οἰκονομικὴν του κατάστασιν», ὅπως γράφει πιστοποιητικό τοῦ ἔτους 1841 πού ὑπογράφει ὁ Θ. Κολοκοτρώνης. Μέλος τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας στην Μασσαλία ἀγωνίσθηκε γιά τήν διάδοση τῶν σκοπῶν τῆς καί γιά νά πείσει Φιλέλληνες νά ἐνισχύσουν τόν ἀγῶνα τῶν ἐπαναστατημένων Ἑλλήνων. Ὁ ἴδιος, ἀφοῦ διέθεσε ὅλην του τήν περιουσία γιά τίς ἀνάγκες τοῦ ἀγῶνος, ἦλθε στην Ἑλλάδα, ἔγινε ὑπασπιστής τοῦ Δ. Ὑψηλάντη καί ἔλαβε μέρος σέ πολλές μάχες κυρίως κατά τοῦ Ἰμπραήμ, ἀλλά καί στην πρώτη πολιορκία τοῦ Ναυπλίου μαζί με τόν Νικηταρά. Πάντοτε κατέβαλλε προσπάθειες συνδιαλλαγῆς μεταξύ τῶν διαφωνούντων ἀγωνιστῶν. Πέθανε πάμπτωχος στην Ἀθήνα τό 1839.

1834

№ 884-D

ΠΡΟΣΩΠΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Προς τὸν ὑποπλοίαρχον ἄξιον ἐξ ἀδελφῶν

Ἡ Σεβαστὴ Διοίκησις διὰ τῆς πιστῆς πρὸς τὴν Πατριὰν ἐξουσιαστικῆς σου δι' ἡμετέρας ἀδείας ἐπ' ἂν ἄρ. 9. 5. 1. αὐτῆς βεβαίωσις εἰς τὸν βαθμὸν τῆς ὑποπλοίαρχου.

Τὸ ὑπουργεῖον εὐχρὸς ἐπέβη νὰ σ' ἀνεγείλῃ τὴν ἀξιότιμον καὶ ἐπιφανῆ καὶ ἀγαθὴν ἀξιωματικὴν σου, βέβαιον, ὅτι ἡ ἐκ μέρους τῆς Διοικήσεως ἐπισημωμένη ἀξία ἐξέχει εἰς τὴν ψυχὴν σου νέον ζῆλον καὶ προθυμίαν.

Τὸ παρὸν ἐπέχει τὴν ἀπολύτως, ἕως οὗ τοὶ δόξῃ καὶ τακτικῶν ἐκ κατὰ ἐπιμελητέρας. Δι' αὐτῶν ὅλων αὐτῶν ἀποφασιστικῶν ἐπισημωμάτων τῆς ἐπιμελητέρας οἱ Πολίται καὶ Πολίταις. Σὺ ἐγγράφου καὶ ἀντίγραφον τῆς ἡμετέρας τῆς Σεβαστῆς Διοικήσεως.

Ἐν Νεαπόλει τῆς ἡμετέρας τῆς 1834

Ὁ ὑπουργὸς τοῦ Πολέμου

Ἰωάννης Γεωργιάδης

Ἰωάννης Γεωργιάδης

30370

5096

Ἄποδειξιμόν

9015 . 30377

Ὁ κτίριος δεξιότης ἡμετέρας ἀξιωματικῆς ἐπ' ἂν ἄρ. 9. 5. 1. αὐτῆς βεβαίωσις εἰς τὸν βαθμὸν κατὰ τὴν ἀξίαν, ἀπὸ τοῦ ὑποπλοίαρχου τῆς ἡμετέρας τῆς Σεβαστῆς Διοικήσεως ἀξιωματικῆς σου, βέβαιον, ὅτι ἡ ἐκ μέρους τῆς Διοικήσεως ἐπισημωμένη ἀξία ἐξέχει εἰς τὴν ψυχὴν σου νέον ζῆλον καὶ προθυμίαν. Τὸ παρὸν ἐπέχει τὴν ἀπολύτως, ἕως οὗ τοὶ δόξῃ καὶ τακτικῶν ἐκ κατὰ ἐπιμελητέρας. Δι' αὐτῶν ὅλων αὐτῶν ἀποφασιστικῶν ἐπισημωμάτων τῆς ἐπιμελητέρας οἱ Πολίται καὶ Πολίταις. Σὺ ἐγγράφου καὶ ἀντίγραφον τῆς ἡμετέρας τῆς Σεβαστῆς Διοικήσεως.

Νεαπόλι τῆς
26^η Ἰουλίου
1834

ὑποπλοίαρχος δὲ
Ἰωάννης Γεωργιάδης
ἐπ' ἂν ἄρ. 9. 5. 1.

41. ΙΓΝΑΤΙΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΡΤΗΣ ΚΑΙ ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ: Κ. 63/30

Ο Ίγνάτιος γεννήθηκε στην Μυτιλήνη τό 1765 και πέθανε τό 1829. Πρίν χειροτονηθεί όνομάζετο Ίωάννης Μπάμπαλος ή Κακκουγδός. Από τίς πιό φωτεινές μορφές του Έλληνικού κλήρου στην περίοδο του νεοελληνικού διαφωτισμού. Είκοσι όκτώ χρόνων έχειροτονήθη Ήπίσκοπος Ἄρτης και Ναυπάκτου. Στην Ἄρτα, όπου ήταν ή έδρα του, ανέπτυξε έντονη πατριωτική δράση γι' αυτό και ό Ἀλή Πασᾶς θέλησε νά τόν συλλάβει. Ο Ίγνάτιος διέφυγε και κατέφυγε αρχικῶς στην Κέρκυρα και αργότερα στό Βουκουρέστι, όπου ως Μητροπολίτης Ούγγροβλαχίας έξακολούθησε νά εργάζεται για τήν έθνική ανγέννηση. Τόν Μάιο του 1812 μετά τόν ρωσοτουρκικό πόλεμο ή Ρωσία επέστρεψε τίς παραδουνάδιες ήγεμονίες στην Τουρκία. Ο Ίγνάτιος αναγκάσθηκε νά εγκαταλείψει τήν Μητρόπολή του και νά καταφύγει στην Βιέννη. Η δράση του στην Βιέννη και ή παρακολούθηση τῶν κινήσεων του από τούς κατασκόπους του Μέττερνιχ τόν ανάγκασαν νά εγκαταλείψει τήν Βιέννη και νά εγκατασταθει στην Πίζα τῆς Ἰταλίας. Εκεί τόν βρήκε ή έναρξη τῆς Ἑλληνικῆς επαναστάσεως του 1821. Παρά τήν αρχική του αντίθεση για τήν έναρξη τῆς επαναστάσεως, αγωνίσθηκε μέ όλες του τίς δυνάμεις για τήν επιτυχία της (Ν. έλλ. έγκ. Χ. Πάτση τόμος 13 σελ. 948).

Στήν σύσκεψη πού έγινε στην Βοστίτσα στις 26-30 Ἰανουαρίου 1821 και στην όποία έλαβαν μέρος οι Ἀρχιερεῖς και οι πρόκριτοι τῆς Ἀχαΐας και ό Παπαφλέσσας, αποφασίσθηκε νά στείλουν επιστολές και νά ζητήσουν τήν γνώμη τους για τήν έναρξη τῆς επαναστάσεως μεταξύ τῶν άλλων και στον Ίγνάτιο.

Από αίτηση πού φυλάσσεται στα Α.Α. και είχε υποβάλει τό 1857 στην επιτροπή αγώνων και θυσιῶν ό άνιψιός του Ίγνατίου, γιατρός Νικόλαος Μαγκανᾶς, πληροφορούμεθα μερικά για τήν δράση του (Π.Σ.Φ. Νο 59, 59^α και 59^β):

«Αναφορά Νικολάου Μαγκανᾶ
κατοίκου Μεσολογγίου τήν 1^η Ἰουνίου 1865.

Πρός τήν Σ. Επιτροπήν τῶν κατά τόν ιερόν αγῶνα

έκδουλεύσεων και θυσιῶν. Διά τῆς ένταυθα Νομαρχίας.

Ο Ἀρχιερεῖς Ίγνάτιος Ναυπακτίας και Ἄρτης και μετέπειτα Ούγγροβλαχίας πρώτος θεῖος μου αποβιώσας κατά τό έτος 1829 εις Πίζαν τῆς

Τοσκάνης δικαίως κληρονομείται παρ' έμοῦ του μοναδικού του κληρονόμου.

Ο Ἀρχιερεῖς οὔτος ως γνωστόν τοῖς πᾶσιν υπῆρξεν εις τῶν αρχηγῶν τῆς υπέρ ανεξαρτησίας του Ἑλληνικού έθνους αναστάσεως. Πρίν ή έκραγεῖ αὔτη, υποπτευθείς ως τοιοῦτος υπό του ήγεμόνος Ἀλή Πασᾶ ὅστις απέπειράθη νά τόν συλλάβη ή νά τόν δολοφονήση, ανεχώρησεν έντευθεν εγκαταλείψας τήν τε ακίνητον περιουσίαν του ήν και έδήμευσαν πάραυτα, ως και τήν επισκοπήν του, μεταβάς δέ εις Πίζαν εκράτει μετά τῶν επισημοτέρων προσώπων αλληλογραφίαν αφορῶσαν τήν Ἑλληνικήν επανάστασιν. Ὅτε δέ εξεβράγη αὔτη πρώτος απέστειλεν εις Σούλιον Μεσολόγγιον και Πάτρας πολεμοφόδια, πυροβόλα και ὅπλα μεγάλης ποσότητος και αξίας, απέστειλε δέ ταῦτα πάντα διά του αεμνήστου υποστρατήγου Κίτσου Τζαβέλλα και Γεωργ. [] ζόντος υποστρατήγου κατά τό έτος 1823 ὅτε μετέβησαν αυτοπροσώπως εις Πίζαν, ως και ήματισμόν και τροφάς πολλάς. Κατηνάλωσε δέ ἅπασαν τήν περιουσίαν του υπέρ πατρίδος, αφήσας χρέος 16 χιλ: ταλήρων εις τήν Τράπεζαν του έν λιβόρνω μεγαλεμπόρου [] Γιαλιᾶ και [] και υπέρ τῶν αιχμαλώτων έλλην. Μεσολογγητῶν, και τρία ὀλόκληρα έτη διετήρησεν εις Ἀγκῶνα ὄλην τήν οικογένειαν του αεμνήστου Μάρκου Βότσαρη. Αποβιώσαντος δέ, προς απέτισιν του χρέους του έσυλήθησαν ή μεγαλοπρεπεστάτη οίκία του, τά Ἀρχιερατικά του, και τά πολύτιμα και τιμαλφή πράγματα του, καθῶς και πολλά τῆς τραπέζης ἀργυρᾶ σκεύη. Μετά δέ τήν πλήρη επιτυχίαν τῆς επαναστάσεως και τήν αποβίωσιν του θείου μου, έλθῶν ἐξ' Εὐρώπης κατά τῷ 1835 και ὄχι μόνον δέν άνταμοίφθην διά τās ατομικās έκδουλεύσεις του Ἀρχιερέως κληρονομικῶ δικαιώματι από τās τότε Κυβερνήσεις, ἀλλ' οὔτε και τά δημευθέντα υπό του τυράννου Ἀλή Πασᾶ κτήματά του Πιαλίμπεη και μήλον λουτρακίου ὀνομαζόμενα κείμενα εις Ἀκαρνανίαν ήθέλησε νά μοί παραχωρήση ἄτινα ή Ἐλ: Κυβέρνησις τῆς πεσοῦσης τυραννικῆς δυναστείας θεωρήσασα ως κτήματα της κατέλαβεν αὐτά δικαιώματι του πολέμου. Φρονῶ ήδη ὅτι δικαιῶμαι νά ζητήσω ως κληρονόμος του εἰρημένου Ίγνατίου ὅτι δικαιώματα αναφέρονται εις τήν Σ. επιτροπήν, Ὑποβάλλω ταῦτα πάντα ἀποδεικνυόμενα από τά ἀρχεῖα του [], και γνωστά εις πολλά τῆς επιτροπῆς μέλη, πέποιθα ὅτι θέλει ἀποδοθῆ εις ἐμέ ή δέουσα δικαιοσύνη.

εὐπειθείς ὁ ἀναφερόμενος

Ν.Μαγκανᾶς».

Handwritten text in Greek, appearing as bleed-through from the reverse side of the page. The text is dense and covers most of the page area.

Handwritten text in Greek, written on the right page. The text is arranged in several lines and appears to be a separate entry or note.

Handwritten signature or name at the bottom of the right page.

28811

8638

Πιστοποιώμεν ότι ουρανόμενοι ὄχι ὁ φέρων τὸ
 παρόντος Πάριος Πρωτοκόπου Μαριματῆς Γαβρὴν εἰς Πλάτσην,
 εἶτα ἀνεβίβη τὸν κεντρικὸν Ἀρχιερεὺς Ἰγνατίου Ἀρλῆ
 ἢ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἀποκρίσας ὄχι ὁ ἀδελφὸς τὸν ἀκριβῆ
 γὰρ Ἀρχιερεὺς Ἀρλῆ (Χριστόφορος, ἀπέβησαν ἐν Κερκύρῃ
 κατὰ τὸ 1866) ἀνεβίβησαν, ἔξω ὁμοίως ἐσέρχοντο ἄλλοι
 συγγενεὶς καὶ ἀφαιρέσαντες τὸν ἀκριβῆ Ἀρχιερεὺς Ἀρλῆ, εἶτα
 ὁ ἑρμηνεύων Πάριος Πρωτοκόπου ἀποκαταστάσας τὸν
 χρόνον ἐν Αἰουδαίῳ.
 Διὰ τὴν ἴστωρ τὸν ἀσὴν ἐκδόσαντες τὸ παρόν.
 ἐν Αἰουδαίῳ τῆς 10. Σεπτεμβρίου 1865.

Ἐν Αἰουδαίῳ
 τῆς 10. Σεπτεμβρίου 1865
 ὁ ἑρμηνεύων
 Πάριος Πρωτοκόπου
 Γαβρὴν
 Ἰγνατίου Ἀρλῆ

ἐπισημαίνεται ὡς ἀποστολὴ
 τὸν ἀκριβῆ τὴν ἀδελφὸν
 Μεσοδόξου τῆς 12. Σεπτεμβρίου 1865
 ὁ ἑρμηνεύων Πάριος
 Πρωτοκόπου

42. ΙΕΡΕΜΙΑΣ ΤΖΑΟΥΣΕΑΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΠΛΑΤΣΗΣ: Κ. 63/31

Ὁ Ἱερεμίας Τζαουσέας γεννήθηκε στὶς Γαῖτσες Καλαμῶν καὶ κατὰ
 τὴν ἐπανάσταση τοῦ 1821 ἦταν Ἐπίσκοπος Πλάτσης, γι' αὐτὸ καὶ
 «Ἱερεμίας Πλάτσης» ἐλέγετο. Σχετικὸ ἔγγραφο πού φυλάσσεται στὰ
 Α.Α. μᾶς πληροφορεῖ (Π.Σ.Φ. Νο 61):
 «Ἀριθ: 538

Βασιλεῖον τῆς Ἑλλάδος
 Ὁ Δήμαρχος λεύκτρου.

Ἐπὶ τῇ ὀριζομένη ἀπὸ τὸν Ποιν.Νόμον ποινῇ καὶ ἐπὶ τῇ ὑποχρεώσει
 τῆς ἀνηκούσης Πολ.ἀποζημιώσεως, πιστοποιῶ ὅτι ὁ ἐκ Γαῖτσῶν τοῦ
 Δήμου [] ἀποθανῶν Ἀρχιερεὺς Ἱερεμίας Τσαουσέας, ἐπίσκοπος ἐνταῦθα
 τὸ ἔτος 1821 διατελῶν, καὶ «Ἱερεμίας, Πλάτσης» ἐπικαλούμενος, ἅμα
 ἠγέρθη ἢ πρώτη περὶ ἀπελευθερώσεως τοῦ ἔθνους φωνή, ἀναλαβῶν εἰς
 χεῖρας τὸν τίμιον τοῦ Σωτῆρος Σταυρόν, καὶ προτρέπων τὸ ποιμνιον αὐτοῦ
 εἰς τὸ δράξας τὰ ὄπλα, συνετέλεσεν οὕτω εἰς τὴν τῆς ὀθωμανικῆς δυναστείας
 κατάλυσιν.

Πρὸς βεβαίωσιν τούτου καὶ χάριν τῆς ἀληθείας ἐκδίδεται τὸ παρόν.
 Ἐν Πλάτση τῆς 14 Ἰουνίου 1865
 ὁ Δήμαρχος
 (ΤΣ) ὑπογραφή ».

Τὸ ἔτος 1865 οἱ ἀνιψιοὶ τοῦ Ἱεράρχου Μῆτρος Τσαουσέας καὶ οἱ
 ἀδελφοὶ Γεώργιος καὶ Κυριακὸς Λογοθέτης κάτοικοι Γαῖτσῶν ὑπέβα-
 λαν μαζί μὲ τὸ πιὸ πάνω πιστοποιητικὸ στὴν ἐπιτροπὴ ἀγώνων καὶ
 θυσιῶν αἴτηση στὴν ὁποία μεταξὺ τῶν ἄλλων γράφουν: «Ἡ Σ. αὕτη
 ἐπιτροπὴ ἔξ' οἰκείας ἀντιλήψεως δέν ἀγνοεῖ τοῦτο, μήτε λανθάνει αὐτὴν ὅτι οὗτος
 ὡς ἐκ τῆς θεσεῶς του δέν ἐφρόντισεν νὰ λάβῃ ἔγγραφα τίς ἐκδουλεύσεις του». Καὶ
 πιὸ κάτω: «Πιστοποιητικὸν ταυτότητος δέν συνυποβάλλομεν, καθότι ὁ
 διευθύνων τὰ δημοτικὰ ἡμῶν θέλων νὰ προβάλλῃ προσκόμματα εἰς τὰ συμφέροντα
 ἡμῶν καθὼ ἀντιπολιτευόμενοι του ἀρνήθη καίτοι ἐπανειλημμένως πρὸς τοῦτο
 ζητηθέν τὴν ἐκδοσιν αὐτοῦ δι' ὅπερ καὶ καταγγέλθη ἐπὶ ἀρνήσει ὑπηρεσίας...». Ἡ
 ἐπιτροπὴ κατέταξε τὸν Ἱεράρχη στὴν δευτέρη τάξη τῶν ἀξιωμα-
 τικῶν.

46. ΚΑΛΙΑΜΠΑΚΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ (ΠΑΠΑΝΔΡΕΑΣ) ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 69/25

Ο Παπανδρέας Καλιαμπάκος γεννήθηκε στην Μεγάλη Λομποτινά της επαρχίας Ναυπακτίας τό έτος 1786. Όταν εξεργάγη η επανάσταση του 1821 ξεσήκωσε τους χωριανούς του και ακολουθούμενος από τριάντα περίπου απ' αυτούς και τόν πατέρα του, έλαβε μέρος στον αγώνα υπό τας διαταγάς διαφόρων όπλαρχηγών. Τό 1821 και τό 1822 τραυματίσθηκε ό πατέρας του Γεώργιος Καλιαμπάκος, ό όποιος τό επόμενο έτος (1823) έφονεύθη. Ο Παπανδρέας ευνέχισε νά προσφέρει τίς ύπηρεσίες του μέχρι τέλους του αγώνος.

Μέσα από ένα ψήφισμα του Δημοτικού Συμβουλίου του Δήμου Αποδοτίας του έτους 1846 που υπέβαλε ό ίδιος στην έπιτροπή αγώνων και θυσιών τό έτος 1865 και φυλάσσεται στα Α.Α. μαθαίνουμε τήν δράση του Παπανδρέα Καλιαμπάκου, αλλά και τήν τραγωδία της οικογενείας του. Τό ψήφισμα γράφει τά εξής (Π.Σ.Φ. Νο 65, 65^α και 65^β):

«αριθ.44

Τό Δημοτικό Συμβούλιον Αποδοτίας

Πιστοποιεί ότι

Ο επιφέρων τό παρόν μας Παπανδρέας Καλιαμπάκου, έτών 60(εξήκοντα), κάτοικος Μεγάλης λομποτινάς του Δήμου Αποδοτίας οτε ήχησεν η Σάλπιγξ του αγώνος της ανεξαρτήτου ελευθερίας μας επί του 1821 έτος, υψωσεν και ούτος εις τόν ανεγερθέντα ύψηλόν σταυρόν, τήν κατά του Τυράνου χείραν του και Βοήσας μετά των λοιπών Γηγαντηαία τη φωνή εξέφρασεν τας ακόλουθους φράσεις «Ελευθερία ή θάνατος!. ή Τάν, ή επί Τάν!!» και πάραυτα αδράξας τά όπλα μετά του Πατρός του Γεωργίου Καλιαμπάκου, ζώντος έτι, φέρων συνάμα και στρατιώτας περίπου των τριάκοντα δέν έλλειφεν υπό πᾶσαν κατά των τυράνων Καταδίωξιν, ακολουθών τούς ακόλουθους όπλαρχηγούς και συνευρισκόμενος μετ' αυτών εις τας ακόλουθους μάχας. Α! εις τόν του ακροτηρίου της Ναυπάκτου πολυορομον όπου ό Πατήρ του επληγώθη. Β! εις τήν εν [] [] [] κατά τό 1822 κατά των Όθωμανών μάχην επληγώθη ώσαύτως ό Πατήρ του ακολουθώντας τούς όπλαρχηγούς Παναγιώτην Σωτηρόπουλον, Γιαννάκην Γιολδάσην κλπ Γ! επί των 1823 έφονεύθη ό Πατήρ του εις τήν εν [Τζαγκαλάκι] της Παπαδιάς των Κραββάρων μάχην Διατελών υπό τήν όδηγίαν των όπλαρχηγών Δήμου Τζέλιου, Γεωργάκη Κόρακα, Ιωάννου

Handwritten Greek text, likely a transcription of the original document. The text is dense and includes names and dates, such as "Αποδοτίας", "1846", and "1865". It appears to be a list or a record of events related to the Greek War of Independence.

Φαρμάκη, και Άνδρίτζου Σαφάκα. και τούτου φονευθέντος ο υίός αυτού Παπανδρέας Καλιαμπάκος τό αυτό έτος 1823. ακολουθούν τούς όπλαρχηγούς Μάρκον Βότσαρην Παναγιώτην Σωτηρόπουλον, και άνδρίτζον Σαφάκα ήγωνίζετο Πολεμών και Πολυορκών τούς Όθωμανούς ήτοι τόν επί κεφαλής αυτών ήμέρ Πασάν, εις τάς θέσεις [Άγάνων] και πόρτας αυτού μ' όλον τόν πρόσ τήν Πατρίδα απαιτούμενον ένθερμον και Διακαή ζήλον, Πρός καταδίωξιν του τυράννου.

Ός Πολίτης δέ δέν έλλειφεν υπηρετών και τοιούτου ύπάρχοντος του κατέκαυσεν δύο οικίας κειμένας εντός της λομποτινάς εις τήν αρχήν της έπαναστάσεως, και έκτοτε μέχρι σήμερα, Δημογέρων διαγγελεύς της έπαρχίας μας έπαρχιακός Σύμβουλος κλπ. Όστις διαγγελεύς ών και εισπρακτωρ του έβδομου τμήματος της έπαρχίας μας τό 1835 και καταδιώκων αείποτε τήν ληστρικήν συμμοριάν ως υπάλληλος της Κυβερνήσεως έλθσεύθη παρ' αυτών ήτοι του αρχηγου [Τίγγα] Νάγκα και λοιπούς όπαδούς αυτού φονευθέντων εις τρόπον ώστε του κατέσφαξαν τήν νύκτα της πέμπτης Όκτωβρίου 1835 δύο υιούς όνομαζομένους Δημήτριον Καλιαμπάκον, και Νικολ. Καλιαμπάκον ο μέν ετών 10 ο δέ 8. μήν υποφέρων δέ ο πιστοποιούμενος καλιαμπάκος τόν φροικοδέστατον και αξιοθροίνητον αποκεφαλισμόν των ως ειρήται υιών του, έσπευσεν φεύγων όπως αποφύγει και ούτος τόν αποκεφαλισμόν τουτον. άλλ' έν καιρώ της φυγής του έπυροβολήθη υπό τρεις πυροβολισμούς, υπό τριών ληστών και του συνέθλησαν τήν άριστεράν του χειραν ήτις ως εκ τούτου εστάθη άνίατος και έπροξένησεν και προξενεί νόσον, και ανικανότητα της υπηρεσίας του. Μή δέ άρκεσθέντες οι ειρημένοι λησταί εις τουτο, του αφείρεσαν πρόσ τουτοίς και άπασαν τήν κινητήν περιουσίαν του συγκειμένην εκ Δραχμών δέκα χιλιάδων αρ. 10.000.

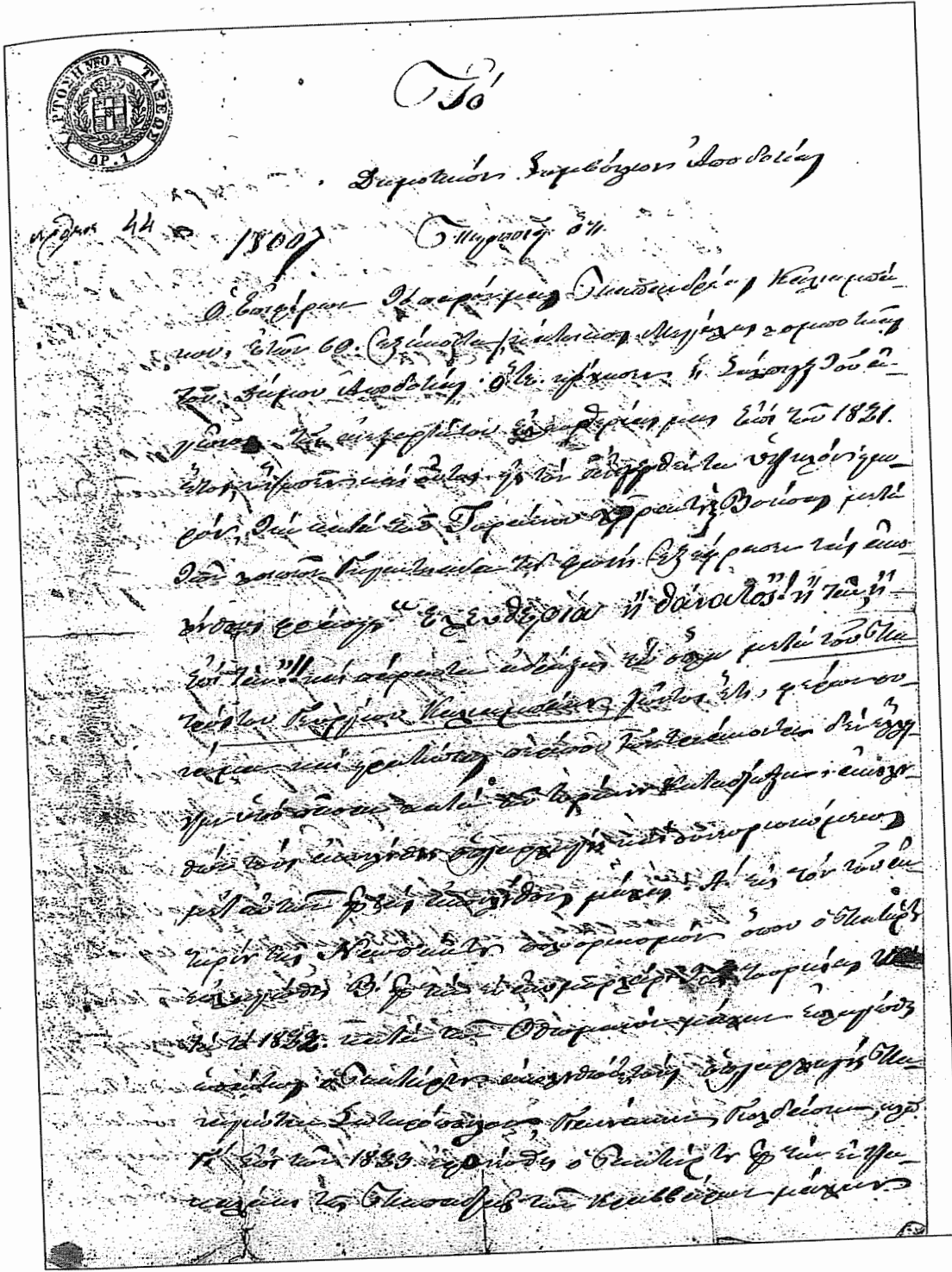
Διό θεωρούντες τά συμβάντα ταύτα του ειρημένου Κ.Καλιαμπάκου τόσον τά στρατιωτικώς και πολιτικώς υπηρετήσαντος άγωνιζόμενος, καθ όσον και τά ληστρικής αξιοθροίνητα δοκιμάσας συμβάντα Παραχωρούμεν αυτώ τό παρόν ίνα τω χρησιμεύση όπου δεί.

έν Μεγάλη λομποτινά τήν 5 Ιανουαρίου 1846.

ο πρόεδρος γεωργιος Θωμόπουλος

τά μέλη.

Άκολουθοϋν έπτά ύπογραφές.»

Handwritten text in Greek, appearing to be a list or account of items, possibly related to a library or collection. The text is dense and somewhat faded.

Handwritten text in Greek, appearing to be a list or account of items, possibly related to a library or collection. The text is dense and somewhat faded.

Handwritten text in Greek, appearing to be a list or account of items, possibly related to a library or collection. The text is dense and somewhat faded.

Handwritten text in Greek, appearing to be a list or account of items, possibly related to a library or collection. The text is dense and somewhat faded.

Handwritten text in Greek, appearing to be a list or account of items, possibly related to a library or collection. The text is dense and somewhat faded.

47. ΚΑΛΟΜΟΙΡΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 70/48

Ο αγωνιστής Ίερεύς Καλομοίρης Ίωάννης ό επιλεγόμενος Παπακαλομοίρης, κατήγετο από τήν Βαρδούνια τής Λακεδαίμονος. Μέ τήν έναρξη τής επανάστασεως ό Ίερεύς αυτός πέταξε τά ράσα, πήρε τ' άρματα και επικεφαλής πενήντα περίπου συγγενών και συγχωριανών του άκολούθησε τόν Παναγιώτη Γιατράκο. Μετά τήν άπελευθέρωση τών Βαρδουνοχωριών έξακολούθησε νά βρισκεται στήν πρώτη γραμμή του πολέμου μέχρι τήν 12^η Αυγούστου 1822 πού έπεσε μαχόμενος κατά τών λειψάνων τής στρατιάς του Δράμαλη στά Βασιλικά τής Κορίνθου. Για τήν δράση του γενναίου αυτού ιερωμένου πού έδωσε τήν ζωή του για τήν λευτεριά του έθνους, πιστοποιητικό, του έτους 1836, πού φυλάσσεται στά Α.Α. και υπογράφεται από πέντε όπλαρχηγούς μάς πληροφορεϊ (Π.Σ.Φ. Νο 66):

«Πιστοποιητικόν

Οί ύποφαινόμενοι, χρηματίσαντες όπλαρχηγοί τών επί τής Έπανάστασεως στρατευμάτων τής Λακεδαίμονος, πιστοποιούμεν, ότι ό εκ Βαρδωνίας του Δήμου [Μαστορίου] τής Έπαρχίας Λακεδαίμονος Ίωάννης Καλομοίρης Ίερεύς Οικονόμος, έμα ήρξατο ό Έλληνικός άγών, παραιτήσας τό ιερατικόν αυτού επάγγελμα, και περιζωθείς τά όπλα έτέθη επί κεφαλής τών συγχωριών του και συγγενών του, και καταταχθείς εις τόν στρατόν τής Λακεδαίμονος διοικούμενον υπό του άρχηγού αυτής κ. Π. Ίατράκου, ύπηρέτει ως αξιωματικός (καπετάνιος) τρέχων πανταχόσε, όπου ή παρουσία του ήτο αναγκαία, και ουδέποτε έλλειπεν εκ τών πολέμων. Παρευρέθη δε εις τάς μάχας Φραγγοβρύσου, Κερασιās, Βαλτετσίου, Δολιανών, Γράνας Πέτα και τήν επί Δράμαλη πολιορκίαν του Ναυπλίου εις δε τήν κατά τά Βασιλικά τής Κορίνθου συναφθείσαν μεταξύ Έλλήνων και Τούρκων μάχην, καρτερικώς και μετά ένθουσιασμοϋ μεγίστου διαμαχόμενος, έπεσεν ένδοξον θυμα τής γενναιότητος και του ήρωϊσμοϋ του. Ο άνήρ οϋτος υπήρξεν εις τών τά μέγιστα συντελεσάντων κατά τόν ιερόν άγώνα, προσενεγκών μέχρι του θανάτου αυτού σημαντικās εις τήν πατρίδα εκδουλεύσεις, και διακριθείς πάντοτε μεταξύ τών πολέμων ως γενναϊος στρατιωτικός, και έμπειρος αξιωματικός.

Κατ' αίτησιν του υιοϋ του δίδομεν τό παρόν.

Έν Σπάρτη τή α Μαΐου 1836.

Οί όπλαρχηγοί
ληακος γιατρακος

Α Ζαχαρόπουλος

Α Νικολόπουλος

ΎΑκολουθοϋν άλλες δύο ύπογραφές».

Άλλο έγγραφο του Μαΐου 1850 πού ύπογράφει ό Παν. Γιατράκος και αναφέρεται στον άγωνιστή Ίωάν. Καλομοίρη, γράφει μεταξύ τών άλλων ότι ό Καλομοίρης στον όποιον άπενεμήθη ό βαθμός του εκατόνταρχου, έλαβε μέρος και στίς μάχες Τριπόλεως μέχρι τής πτώσεως του Φρουρίου, Βερβαιών, Άργους, πολιορκίας τής Κορίνθου μέχρι τής πτώσεως «εις Ρούμελην και εις τάς φρικτάς μάχας εις Κομπότι και Πέτα», Δερβενάκια Σούλη και Βασιλικά «όπου ένθυσιάσθη γενναϊως ό άνωτέρω οικονόμος Καλομοίρης».

Στήν επανάσταση έλαβε μέρος και ό γιός του Άγωνιστοϋ Γεώργιος Οικονόμος (Κ. 156), ό όποιος για τούς άγώνες του κατά τήν διάρκεια τής επανάστασεως έτιμήθη μέ τόν βαθμόν του ταξιάρχου. Η έπιτροπή κατέταξε τόν γιοϋ του άγωνιστοϋ στήν έβδομη τάξη τών αξιωματικών.

Τόν Ίερέα Ίωάννη Καλομοίρη, για λογαριασμό του όποιοϋ αίτηση ειχαν ύποβάλει ό γιός του Γεώργιος και οι λοιποί κληρονόμοι του, ή έπιτροπή θυσιών και εκδουλεύσεων κατέταξε στήν πέμπτη τάξη τών αξιωματικών.

49. ΚΑΡΙΑΜΠΙΑΚΟΣ ΝΙΚ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 78/63

Ο αγωνιστής Ιερεύς Κωνσταντίνος Καριαμπάκος γεννήθηκε στα Δολιανά της Ἀρκαδίας, όπου ἦταν ἐφημέριος. Ὄταν ἐξερράγη ἡ ἐπανάσταση «μέ τόν σταυρόν εἰς χεῖρας καί τά ὄπλα ἐπίσης, ὑπηρέτησε τήν Πατρίδα στρατιωτικῶς», ὅπως γράφει σχετικό πιστοποιητικό τοῦ ἔτους 1846 πού φυλάσσεται στά Α.Α.

Στήν αἴτησή του πρός τήν ἐπιτροπή θυσιῶν καί ἀγώνων ὁ ἀγωνιστής γράφει μεταξύ τῶν ἄλλων: «Ἡ οἰκία μου ἐγινε παρανάλομα τοῦ πυρός ὑπό τῶν ἐχθρῶν, τά δέ κινητά μας πράγματα ἅπαντα ἀπολέσθησαν, τώρα δέ ἐπί τῶν ἡμερῶν τῶν γερατιῶν μας ζῶμεν ἐλλειπῶς καί δέν ἔχομεν παρά νά ἐπικαλεσθῶμεν τήν πρόνοιαν τῆς σεβαστῆς Βασιλικῆς Κυβερνήσεως». Ἡ ἐπιτροπή τόν κατέταξε στήν Α τάξη τῶν ὑπαξιωματικῶν. Τό περιεχόμενο τοῦ σχετικοῦ πιστοποιητικοῦ εἶναι τό ἀκόλουθο (Π.Σ.Φ. Νο 68):

«Πιστοποιητικόν Ἱερέως.

ἐπί τῇ ὀριζομένη ποινῇ ἀπό τόν Νόμον καί ἐπί πολιτικῇ ἀποζημιώσει ἀνφευδῶς πιστοποιῆ ὁ Αἰδεσιμώτατος Κωνσταντῖνος Νικολάου Καριαμπάκου Οἰκονόμος ἱερεύς ἐφημέριος τοῦ χωρίου Δολιανῶν τοῦ Δήμου Βερβέων τῆς Κυνουρίας εἰς τόν ὑπέρ ἀνεξαρτησίας πόλεμον τῆς πατρίδος, μέ τόν σταυρόν εἰς χεῖρας καί τά ὄπλα ἐπίσης ὑπηρέτησε τήν πατρίδα στρατιωτικῶς. Ὁ ἐνθουσιασμός καί ζῆλος τοῦ Σεβασμιωτάτου τούτου ἱερέως, ἐστάθη ἀπαραδειγμάτιστος. μέ τὰς συνεχεῖς παραινέσεις του ἐθάρρυνε καί ἐμφύχωνε τούς στρατιώτας εἰς τὰς μάχας, καί τούς ἀκροβολισμούς, ἐδᾶπανοῦσεν εἰς τούς στρατιώτας, καί ἐπιχορήγει διάφορα χρηματικά μέσα, παρευρίσκειτο πάντοτε εἰς τό στράτευμα, καί συναγωνίζετο μετά τῶν στρατιωτῶν καθ' ὅλας τὰς ἐκστρατείας καί τὰς μάχας.

Κατ' αἴτησίν του ὅθεν τῷ δίδεται τό παρόν πιστοποιητικόν ἔγγραφο, διά νά τοῦ χρησιμεύσῃ ὅπου δεῖ.

Ἐν Ἀστρεῖ τήν 6 Νοεμβρίου 1846.

Π. Ζαφειρόπουλος

Ἐπικυροῦται ἡ γνησιότης τῆς ὑπογραφῆς Συνταγματάρχου τούτου Π Ζαφειροπούλου [] [] 9 Νοεμβρίου 1846

(ΤΣ) ὑπογραφή».

2871

Πιστοποιητικόν Ἱερέως.

Ἐπί τῇ ὀριζομένη ποινῇ ἀπό τόν Νόμον καί ἐπί πολιτικῇ ἀποζημιώσει ἀνφευδῶς πιστοποιῆ ὁ Αἰδεσιμώτατος Κωνσταντῖνος Νικολάου Καριαμπάκου Οἰκονόμος ἱερεύς ἐφημέριος τοῦ χωρίου Δολιανῶν τοῦ Δήμου Βερβέων τῆς Κυνουρίας εἰς τόν ὑπέρ ἀνεξαρτησίας πόλεμον τῆς πατρίδος, μέ τόν σταυρόν εἰς χεῖρας καί τά ὄπλα ἐπίσης ὑπηρέτησε τήν πατρίδα στρατιωτικῶς. Ὁ ἐνθουσιασμός καί ζῆλος τοῦ Σεβασμιωτάτου τούτου ἱερέως, ἐστάθη ἀπαραδειγμάτιστος. μέ τὰς συνεχεῖς παραινέσεις του ἐθάρρυνε καί ἐμφύχωνε τούς στρατιώτας εἰς τὰς μάχας, καί τούς ἀκροβολισμούς, ἐδᾶπανοῦσεν εἰς τούς στρατιώτας, καί ἐπιχορήγει διάφορα χρηματικά μέσα, παρευρίσκειτο πάντοτε εἰς τό στράτευμα, καί συναγωνίζετο μετά τῶν στρατιωτῶν καθ' ὅλας τὰς ἐκστρατείας καί τὰς μάχας. Κατ' αἴτησίν του ὅθεν τῷ δίδεται τό παρόν πιστοποιητικόν ἔγγραφο, διά νά τοῦ χρησιμεύσῃ ὅπου δεῖ. Ἐν Ἀστρεῖ τήν 6 Νοεμβρίου 1846

Ἐπικυροῦται ἡ γνησιότης τῆς ὑπογραφῆς Συνταγματάρχου τούτου Π Ζαφειροπούλου [] [] 9 Νοεμβρίου 1846

50. ΚΑΤΡΙΜΟΣΤΑΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 83/23

Ο αγωνιστής Κατριμοστάκης Δημήτριος γεννήθηκε στο Νεοχώρι του Αιτωλικού. Έλαβε μέρος στην επανάσταση του 1821 και είχε συμμετοχή σε πολλές μάχες, καθώς και στην πολιορκία του Μεσολογγίου. Ήταν ένας από τους υπερασπιστές της νησίδος Δολμᾶς ή Ντολμᾶς ή Ντουλμᾶς πού ήταν στην λιμνοθάλασσα του Μεσολογγίου και αποτελούσε προπύργιο του Αιτωλικού. Όταν έπεσε τό Βασιλάδι (26 Φεβρουαρίου 1826) ο Αίγυπτιακός Στόλος κύκλωσε τόν Δολμᾶ και έγινε σφοδρότατη σύγκρουση κατά τήν όποία όλη σχεδόν ή φρουρά τής νησίδος κατεσφάγη. Στην μάχη αυτή σκοτώθηκε και ό ήρωας Ίερεύς Κατριμοστάκης Δημήτριος (28 Φεβρουαρίου 1826).

Όταν οί Τουρκοαιγύπτιοι κατέλαβαν τό Αιτωλικό στίς 13 Μαρτίου 1826 συνέλαβαν αίχμαλώτους τίς τρείς θυγατέρες και τόν γιό του αγωνιστού. Πιστοποιητικό πού υπέβαλε ό γιός του αγωνιστού τό 1846 στην έπιτροπή άγώνων και φυλάσσεται στά Α.Α. μᾶς πληροφορεί (Π.Σ.Φ. Νο 69):

«Πιστοποιητικόν

Πιστοποιούμεν οί ύποφαινόμενοι ότι ό έκ του χωρίου Νεοχωρίου του Δήμου Αιτωλικού ιερεύς Δημήτριος Κατριμοστάκης άπ' άρχής του υπέρ άνεξαρτησίας ιεροῦ άγώνος άκολούθησε τό στρατιωτικόν στάδιον μέ ζήλον άπαράμηνλλον, ότι πρός τόν σκοπόν τής έλευθερίας έπρόσφερε θυσίαν όλην του τήν περιουσίαν, και ότι εις τήν πολιορκίαν του Μεσολογγίου και Αιτωλικού συνέδραμε και αυτός έφονεύθη εις τήν μάχην τήν γενομένην εις τό Νησίδιον τολμᾶς, μετά δε τήν αίχμαλωσίαν του Αιτωλικού ήχημαλωτίσθησαν αί τρείς θυγατέρες του και ό μονογενής υίός του όστις έλευθερωθείς επίζη ήδη [] εις μεγάλην ένδειαν.

Όθεν κατ' αίτησιν τούτου και χάριν τής αλιθείας δίδομεν τό παρόν πιστοποιητικόν διά νά του χρισιμεύση όθεν δεϊ.

Έν Αιτωλικῷ τήν 5 φεβρουαρίου 1846».

Άκολουθοῦν δύο ύπογραφές καθώς και άλλες δέκα στην έπομένη σελίδα και ή έπικύρωση τής γνησιότητος τών ύπογραφών άπό τόν Δήμαρχο Αιτωλικού.

2557

1425

230/98

Πιστοποιητικόν

Πιστοποιούμεν οί ύποφαινόμενοι ότι έκ του χωρίου Νεοχωρίου του Δήμου Αιτωλικού ιερεύς Δημήτριος Κατριμοστάκης άπ' άρχής του υπέρ άνεξαρτησίας ιεροῦ άγώνος άκολούθησε τό στρατιωτικόν στάδιον μέ ζήλον άπαράμηνλλον, ότι πρός τόν σκοπόν τής έλευθερίας έπρόσφερε θυσίαν όλην του τήν περιουσίαν, και ότι εις τήν πολιορκίαν του Μεσολογγίου και Αιτωλικού συνέδραμε και αυτός έφονεύθη εις τήν μάχην τήν γενομένην εις τό Νησίδιον τολμᾶς, μετά δε τήν αίχμαλωσίαν του Αιτωλικού ήχημαλωτίσθησαν αί τρείς θυγατέρες του και ό μονογενής υίός του όστις έλευθερωθείς επίζη ήδη [] εις μεγάλην ένδειαν.

Έν Αιτωλικῷ τήν 5 φεβρουαρίου 1846

Επίσημο έγγραφο
Διαιτητικό έγγραφο
πρόσ
εγώ
αυτός κα:

51. ΚΑΤΣΑΡΔΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 83/42

Ο Ίερεύς Κατσαρδής Δημήτριος γεννήθηκε στα Σουδενά (Λουσούς) τών Καλαβρύτων. Από τις πρώτες ημέρες τής επανάστασεως του 1821, έπικεφαλής συγγενών και συγχωριανών του, βρέθηκε κοντά στους επαναστάτες και πήρε μέρος σέ πολλές μάχες. Σέ μία απ' αυτές τραυματίσθηκε και από τό τραῦμα του σέ λίγο πέθανε (ίσως στήν μάχη τών Τρικώρφων στίς 23 Ίουνίου 1825).

Πιστοποιητικό του έτους 1865 που υπέβαλε στήν έπιτροπή αγώνων και θυσιών ή σύζυγος του αγωνιστου και σώζεται στα Α.Α. μās κάνει γνωστή τήν δράση του (Π.Σ.Φ. Νο 70):

«Πιστοποιητικόν περί εκδουλεύσεων

Πιστοποιώ ό υποφαινόμενος επί τῇ όριζομένη από τόν Ποινικόν Νόμον ποινῆ, ότι ό ποτέ αιδεσιμότατος Δημήτρ. Ίερεύς Κατσαρδῆς εκ Σουδενά του Δήμου Καλαβρύτων τῆς όμονύμου Ήπαρχίας, άμα ήρχισεν ό υπέρ ανεξαρτησίας του έθνους Ίερός αγών, τεθείς επί κεφαλῆς συγγενών του και συχωρίων του πεντήκοντα τόν αριθμόν, ήγωνίσθη γενναίως, και καρτερως, προτρέπων και ενθαρρύνων τόν Στρατόν ένθα παρευρίσκειτο ως εκ τῆς Ίερατικῆς θέσεώς του, ιδίως παρευρέθη, εις Τρίκορφα, Βαλτέτζι, Τρίπολιν κλπ. υπό τās διαταγās μου γενόμενος δε τό παράδειγμα ένθουσιασμου, έπληρώθη έν μιᾷ μάχῃ, και ένεκα τούτου άπεβίωσε μετ' όλιγον.

Τῇ αίτησει όθεν τῆς αικατερίνης χήρας του ως άνω μνημονευθέντος αγωνιστου εκδίδεται τό παρόν προς χρῆσιν τῆς.

Καλάβρυτα Δεκεμβρίου 13 1865

ό όπλαρχηγός

γ: πετιμεζας

Ήπικυροῦται ή γνησιότης τῆς υπογραφῆς

του ταγματάρχου Γ. Πετιμεζα.

Καλάβρυτα 15 Δεκεμβρίου 1865.

ό Δήμαρχος Καλαβρύτων

υπογραφή».

Ή αίτηση τῆς χήρας του παπα-Δημήτρη Αικατερίνης καταλήγει: «εκ δε τών θυσιών του και τῆς αποβιώσεώς του λιμώττομεν έγώ και τά όρφανά του μέχρι σήμερα».

Ή έπιτροπή κατέταξε τόν αγωνιστή στήν δευτέρα τάξη τών ύπαξιωματικών.

Πιστοποιητικόν περί εκδουλεύσεων.

Πιστοποιώ ό υποφαινόμενος επί τῇ όριζομένη από τόν Ποινικόν Νόμον ποινῆ, ότι ό ποτέ αιδεσιμότατος Δημήτρ. Ίερεύς Κατσαρδῆς εκ Σουδενά του Δήμου Καλαβρύτων τῆς όμονύμου Ήπαρχίας, άμα ήρχισεν ό υπέρ ανεξαρτησίας του έθνους Ίερός αγών, τεθείς επί κεφαλῆς συγγενών του και συχωρίων του πεντήκοντα τόν αριθμόν, ήγωνίσθη γενναίως, και καρτερως, προτρέπων και ενθαρρύνων τόν Στρατόν ένθα παρευρίσκειτο ως εκ τῆς Ίερατικῆς θέσεώς του, ιδίως παρευρέθη, εις Τρίκορφα, Βαλτέτζι, Τρίπολιν κλπ. υπό τās διαταγās μου γενόμενος δε τό παράδειγμα ένθουσιασμου, έπληρώθη έν μιᾷ μάχῃ, και ένεκα τούτου άπεβίωσε μετ' όλιγον.

Τῇ αίτησει όθεν τῆς αικατερίνης χήρας του ως άνω μνημονευθέντος αγωνιστου εκδίδεται τό παρόν προς χρῆσιν τῆς.

Καλάβρυτα Δεκεμβ. 13. 1865

ό όπλαρχηγός.

γ: Γ. Πετιμεζα

13518

Επισημαίνεται ή γνησιότης τῆς υπογραφῆς του ταγματάρχου Γ. Πετιμεζα. Καλάβρυτα 15 Δεκεμβ. 1865.

ό Δήμαρχος Καλαβρύτων

υπογραφή

52. ΚΕΡΑΜΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 84/53

Ὁ ἀγωνιστής Ἱερεὺς Κεραμᾶς Νικόλαος, ὁ ἐπιλεγόμενος καὶ Παπανικόλαος, γεννήθηκε στὸ Κόρθιο τῆς Ἐπικουρίας τοῦ Ἄνδρου πιθανώτατα τὸ ἔτος 1778.

Μέ τὴν ἔναρξη τοῦ ἀγῶνος τὸ 1821 ὁ Παπανικόλαος ἀφοῦ συνεκρότησε σῶμα ἀπὸ ἑκατὸ περίπου στρατιῶτες ἀπὸ τὴν Ἐπικουρία καὶ ἄλλα νησιά, κατὰ τὸν Αὐγούστο τοῦ 1821 μαζί με τὸν τότε Ἐπίσκοπο Καρύστου καὶ μετέπειτα Εὐβοίας Νεόφυτο, πέρασε στὴν Εὐβοία καὶ ἀρχικῶς ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ν. Κριεζώτη καὶ ἀργότερα τοῦ Ἰωάννου Ἄνδρου τοῦ ἔλαβε μέρος σὲ πολλές μάχες στὴν Εὐβοία καὶ τὴν Στερεὰ Ἑλλάδα.

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἀγῶνος ἀπὸ τίς κακουχίες ἀρρώστησε βαριά καὶ ἐπέστρεψε στὴν Ἐπικουρία, ὅπου καὶ πέθανε, ἄγνωστο πότε ἀκριβῶς. Κατὰ τὸ 1843 πάντως εἶχε πεθάνει καὶ εἶχε ἀφήσει πολυμελῆ οἰκογένεια.

Ἀντίγραφο πιστοποιητικοῦ τοῦ ἔτους 1843, τὸ πρωτότυπο τοῦ ὁποίου ὑπογράφουν οἱ Α. Μαυρομιχάλης, Ν. Κριεζώτης, Νικήτας Σταματελόπουλος, Χατζῆ Χρήστος καὶ Γιάννης Κώστας καὶ τὸ ὁποῖο ὑπέβαλε τὸ 1865 στὴν ἐπιτροπὴ ἀγῶνων καὶ θυσιῶν ὁ γιὸς του Ἰωάννης Κεραμᾶς ἢ Παππαδάρας καὶ φυλάσσεται στὰ Α.Α., γράφει γιὰ τὸν ἀγωνιστὴ τὰ ἑξῆς (Π.Σ.Φ. Νο 71):

«Ἀντίγραφον

Ποιστοποιητικόν

Οἱ ὑποφαινόμενοι ὀπλαρχηγοὶ ποιστοποιοῦμεν, ὅτι ἐγνωρίζομεν ἀρκετὰ τὸν μακαρίτην ποτὲ Παππά Νικόλαον Κεραμᾶν πρεσβύτερον Ἱερεὺς ἐκ τῆς νήσου Ἐπικουρίας δημότης Κορθίου ἐτῶν 43 καὶ ὅταν ἡ σάλπηξ τοῦ ὑπὲρ πατρίδος ἡρωικοῦ ἀγῶνος κατὰ τὸ 1821 ἔτους ἐκίνησε ὁ Ἕλληνας κατ' ἐχθρῶν ζητήσας τὴν ἀπολευθέρωσιν τῆς πατρίδος ἔλαβεν ὁ ποτὲ Ἱερεὺς τὰ ὅπλα εἰς χεῖρας του καὶ συνάξας στρατιώτας ἀπὸ διαφόρους νήσους ὑπὲρ τοὺς ἑκατὸν καὶ κάμνοντας εἰς αὐτοὺς ἰδίῳ του ἔξοδα εἰς τροφὰς καὶ κινῶντας κατὰ τὴν Κάρυστον κατὰ τὸν μῆνα Αὐγούστον 1821 ὅπου συγκεντρώθη ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ πρῶτον ἐπισκόπου Νεοφύτου Καρύστου καὶ εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ ὑποστρατήγου Ν. Κριεζώτη πορευόμενος μεθ' ἡμῶν εἰς τὰς κινήσεις μαχόμενος κατ' ἐχθρῶν κατὰ τὴν θέσιν Στοῦρα ὁ ποτὲ Ἱερεὺς ἔδειξε μεγίστην καρτερίαν καὶ γεναιότητα κατ' ἐχθρῶν μετὰ τὸν ὑπὸ τὴν

ὁδηγίαν τοῦ στρατιώτας καθὰ ὑπήκοος εἰς τοὺς ἀνωτέρους τοῦ ὅπου ἐξετέλεσε τὸ χρέος αὐτὸ τῆς Καρύστου.

Ἐπομένως μετέβη εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ μακαρίτου Ἰωάννου μετὰ τοὺς ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ στρατιώτας καὶ εἰς τὴν μάχην Στυλῆδα καὶ ἁγίαν Μαρίνα ἐφάνη ἄσπικτος καὶ γενναῖος εἰς τὰ καθήκοντα τοῦ στρατιωτικοῦ καὶ ὀρητικοῦ κατ' ἐχθρῶν. ὁ ποτὲ Ἱερεὺς ἀρκετὰ ἐσυμμέθεξε καὶ μαχόμενος κατ' ἐχθρῶν εἰς τὸν Ἱερόν ἀγῶνα ἀκολούθως ἀσθενήσας βαρέως μετέβη εἰς τὴν νήσον Ἐπικουρίαν ὅπου ἐπλήρωσε τὸ κοινόν χρέος του καὶ ἐπειδὴ ἔμεινε ἀδικημένος εἰς τὴν βράβευσιν τῶν ἐκδουλεύσεων του, δι' αὐτὸ τοῦτο δίδομεν εἰς τὴν πολυάριθμον οἰκογένειάν του διὰ τὰς χρεωμενύσας ὅθεν ἀνήκει καὶ ὑποφαινομεθα.

ἐν Ἀθήναις τὴν 29 Δεκεμβρίου 1843.

α Μαυρομιχάλης Νικήτας Σταματελόπουλος
Ν. Κριεζώτης Χατζῆ Χρήστος
Γιάννης Κώστας

Ἐπικυροῦται τὸ γνήσιον τῶν παρόντων πέντε
ὑπογραφῶν

ἐν Ἀθήναις τὴν 18 Ἰαννουαρίου 1844

ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων
(ΤΣ) Α. Πετράκης»

ἀκολουθεῖ.

Στὴν δευτέρα σελίδα ἀναγράφεται «Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν»
ὑπογραφῆ.

Ἡ ἐπιτροπὴ κατέταξε τὸν ἀγωνιστὴ στὴν πρώτη τάξιν τῶν Ἐπικουρικῶν.

53. ΚΟΡΟΜΗΛΑΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 92/16

Ο Ίερεύς Ίωάννης Κορομηλάς γεννήθηκε στην Πολιανή της Μεσσηνίας (τό χωριό του Παπαφλέσσα), όπου ήταν και Οικονόμος. Στο ίδιο χωριό γεννήθηκε ο επίσης Ίερεύς Νικόλαος Κορομηλάς. Είναι άγνωστον εάν μεταξύ των δύο Κορομηλάδων υπήρχε συγγένεια. Και οι δύο έλαβαν μέρος στον ιερό αγώνα του 1821. Ο Ίωάννης ακολουθούσε μέχρι την μάχη του Μανιακίου τον Παπαφλέσσα ως μπουλουξής, ενώ ο Νικόλαος ακολουθούσε ως άπλος αγωνιστής τον Ί. Ν. Φλέσσα και τον πατέρα του, αδελφό του Παπαφλέσσα.

Γιά τον Ίωάννη Κορομηλά σώζεται και φυλάσσεται στα Α.Α. τό ακόλουθο πιστοποιητικό του έτους 1846 (Π.Σ.Φ. Νο 72):

«Πιστοποιητικόν

επί τη ώριζομένει από τον Πινηκόν Νόμον ποινή και επί τη πολιτηκή αποζημιώσει Πιστοποιώ ότι ό έκ πολιανής του Δήμου άμφείας της έπαρχίας Καλαμών Ίωάννης Ίερεύς οίκονόμος Κορομηλάς υπηρέτησε την Πατρίδα Στρατιωτικώς άπαρχης του υπέρ ανεξαρτησίας Ίερού αγώνος, μέχρι τέλους αυτού υπό των διαταγών του Μακαρίτου θείου μου Γρηγορίου Φλέσσα ως Μπουλουξης παρευρεθει εις τάς Μάχας Καρυτένης, Βαλτετζίου, Τριπόλεως άργους Δερβενακίων και Μανιακίου. — εις όλον τό διαστημα των πολέμων έφάνη εις τα προς την πατρίδα χρεη του πιστότατος έδειξε άπερίγραπτον γεναιώτητα και ζήλον πατριωτικόν, χάριν εις τάς προς την πατρίδα πιστάς εκδουλεύσεις του τω δίδεται τό παρόν ίνα του χρησημεύσει όπου δεϊ.

έν Φρουτζάλα την 15 Νοεμβρίου 1846.

Α: Μαυρομιχάλης

Ο πιστοποιών
Ι. Ν. φλέσσα

Έπικυρουτε τό γίσιον της άνωτέρω ύπογραφής του [άνωθι] ύπολοχαγου Κ. Ίωάννου Ν. Φλέσσα την 15 Νοεμβρίου 1846 έν []

ό Δήμαρχος άμφείας και [] (ΤΣ) ύπογραφή.

Έπικυροϋται ή γνησιότης των άνωτέρω ύπογραφών του ύποστρατήγου Α.Μαυρομιχάλη Φλέσα την 17 Νοεμβρίου 1846

ό Δήμαρχος Καλαμών (ΤΣ) ύπογραφή».

Η έπιτροπή κατέταξε τον Ίωάννη Κορομηλά στην δευτέρα τάξη των ύπαξιωματικών.

Αθήνα

Πιστοποιητικόν 1584

Οι υπαξιωματικοί... (Handwritten Greek text, partially illegible due to bleed-through and fading)

Επίσης... (Handwritten Greek text, partially illegible)

Εν Αθήναις, την 13 Νοεμβρίου 1846.

Α. Μαυρομιχάλης, Νικόλαος Σταματινός

Κ. Κορομηλάς, Χαρίλαος Τρικούπης

(Ι. Ν.) Α. Μαυρομιχάλης, Α. Τριβρόνι

A
3262

Πιστοποιῶ ὅτι ὁ ὑποφαινόμενος ὅτι Ὁ ἐκ τῆς Κωμοπόλεως Βερβί-
 τῆς τοῦ Δήμου Τροπαίων, πρεσβύτερος, Κύριος π. Κουλουράς, ἄμα ἤρχι-
 σεν ὁ ὑπὲρ ανεξαρτησίας Ἱερὸς ἀγὼν τῆς πατρίδος, δράξας καὶ αὐτὸς τὰ
 ὄπλα, καὶ τεθεὶς επικεφαλῆς ἀποσπάσματος στρατιωτῶν ἐκ τῶν Συγχω-
 ρίων του, καὶ ἔτρεξεν ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν μου, εἰς ὅλας τὰς κατὰ τῶν ἐχθρῶν
 μάχας καὶ ἐκστρατείας. εἰς τὴν πολιωρκίαν τοῦ λαλα, καὶ εἰς τὴν τρομερὰν
 Συμπλοκὴν τοῦ πουσίου, μέχρι τῆς πτόσεως αὐτοῦ, εἰς τὴν πολιωρκίαν
 τῆς Τριπολιτζᾶς, καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐκεῖ μάχας μετα τῶν ἐχθρῶν, εἰς τὴν
 πολιωρκίαν τῶν παλεῶν πατρῶν, καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐκεῖ γενομένας μάχας,
 εἰς τὴν Κατὰ τοῦ δράμαλι ἐκστρατείαν καὶ εἰς τὰς μεταυτοῦ γενομένας
 μάχας, εἰς τὸ ἄργος, εἰς τὰ δερβενάκια εἰς τὰ βασιλικὰ καὶ λοιπὰς μεταυ-
 τοῦ μάχας, εἰς ὅλας τὰς κατὰ τῶν ἀράβων μάχας καὶ ἐκστρατείας, εἰς τὴν
 μάχην τῆς δραμπάλας, τῶν τρικόρφων, τῆς αλονήστενας, τῶν μαγουλιά-
 νων τῆς δαβιάς, τῆς ζαράκοβας, καὶ εἰς ὅλας τὰς λοιπὰς μεταυτοῦ γενομέ-
 νας μάχας, ἐξεπλήροσεν πιστὸς καὶ τιμίως τὰ πρὸς τὴν πατρίδα στρατιω-
 τικὰ χρεὶοι του καθόλην τὴν Διαρκίαν τοῦ πωλέμου ἐξόδουσεν ἐξ' ἰδίου του
 εἰς ἄλλας τὰς ἐκστρατείας ἀρκετὰ ἔνεκα τούτου καὶ τῶν τοσούτων πρὸς τὴν
 πατρίδα πιστῶν στρατιωτικῶν ἐκδουλευσεῶν του δίδεται τό παρὸν μας
 πρὸς αὐτόν ἐνδεικτικὸν κατ' αἰτήσιν του διὰ να τοῦ χρυσημεύση ὅπου δεῖ.
 ἐν παλούμπα τὴν 12 μαΐου 1846.

Ἰ. Πλαπούτας
 Ἰ. Πλαπούτας

56. ΚΟΥΛΟΥΡΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 95/55

Ὁ Ἱερεὺς ἀγωνιστὴς Κουλουρᾶς Παναγιώτης γεννήθηκε στὴν
 Βερβίτσα τῶν Τροπαίων Ἀρκαδίας. Μὲ τὴν ἔναρξιν τῆς ἐπαναστά-
 σεως τοῦ 1821 ἐπικεφαλῆς συγχωριανῶν του κατετάγη στό σῶμα τοῦ
 Δημητρίου Πλαπούτα καὶ ἔλαβε μέρος σέ πάρα πολλές καὶ σπουδαῖες
 μάχες, τόσον κατὰ τῶν Τούρκων ὅσον καὶ κατὰ τῶν Ἀράβων. Γιά τίς
 ἀνάγκες τοῦ ἀγῶνος διέθεσε μεγάλο μέρος τῆς περιουσίας του.
 Πιστοποιητικὸ τοῦ ἔτους 1846 πού ὑπογράφουν ὁ Δ. Πλαπούτας
 καὶ ἄλλοι δύο ὄπλαρχηγοὶ καὶ φυλάσεται στά Α.Α. μᾶς πληροφορεῖ
 γιά τὴν δράση τοῦ ἀγωνιστοῦ τὰ ἐξῆς (Π.Σ.Φ. Νο 75):

«Πιστοποιῶ ὁ ὑποφαινόμενος ὅτι Ὁ ἐκ τῆς Κωμοπόλεως Βερβί-
 τῆς τοῦ Δήμου Τροπαίων, πρεσβύτερος, Κύριος π. Κουλουράς, ἄμα ἤρχι-
 σεν ὁ ὑπὲρ ανεξαρτησίας Ἱερὸς ἀγὼν τῆς πατρίδος, δράξας καὶ αὐτὸς τὰ
 ὄπλα, καὶ τεθεὶς επικεφαλῆς ἀποσπάσματος στρατιωτῶν ἐκ τῶν Συγχω-
 ρίων του, καὶ ἔτρεξεν ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν μου, εἰς ὅλας τὰς κατὰ τῶν ἐχθρῶν
 μάχας καὶ ἐκστρατείας. εἰς τὴν πολιωρκίαν τοῦ λαλα, καὶ εἰς τὴν τρομερὰν
 Συμπλοκὴν τοῦ πουσίου, μέχρι τῆς πτόσεως αὐτοῦ, εἰς τὴν πολιωρκίαν
 τῆς Τριπολιτζᾶς, καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐκεῖ μάχας μετα τῶν ἐχθρῶν, εἰς τὴν
 πολιωρκίαν τῶν παλεῶν πατρῶν, καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐκεῖ γενομένας μάχας,
 εἰς τὴν Κατὰ τοῦ δράμαλι ἐκστρατείαν καὶ εἰς τὰς μεταυτοῦ γενομένας
 μάχας, εἰς τὸ ἄργος, εἰς τὰ δερβενάκια εἰς τὰ βασιλικὰ καὶ λοιπὰς μεταυ-
 τοῦ μάχας, εἰς ὅλας τὰς κατὰ τῶν ἀράβων μάχας καὶ ἐκστρατείας, εἰς τὴν
 μάχην τῆς δραμπάλας, τῶν τρικόρφων, τῆς αλονήστενας, τῶν μαγουλιά-
 νων τῆς δαβιάς, τῆς ζαράκοβας, καὶ εἰς ὅλας τὰς λοιπὰς μεταυτοῦ γενομέ-
 νας μάχας, ἐξεπλήροσεν πιστὸς καὶ τιμίως τὰ πρὸς τὴν πατρίδα στρατιω-
 τικὰ χρεὶοι του καθόλην τὴν Διαρκίαν τοῦ πωλέμου ἐξόδουσεν ἐξ' ἰδίου του
 εἰς ἄλλας τὰς ἐκστρατείας ἀρκετὰ ἔνεκα τούτου καὶ τῶν τοσούτων πρὸς τὴν
 πατρίδα πιστῶν στρατιωτικῶν ἐκδουλευσεῶν του δίδεται τό παρὸν μας
 πρὸς αὐτόν ἐνδεικτικὸν κατ' αἰτήσιν του διὰ να τοῦ χρυσημεύση ὅπου δεῖ.
 ἐν παλούμπα τὴν 12 μαΐου 1846.

Δ: πλαπούτας
 Ἀκολουθοῦν ἄλλες δύο ὑπογραφές.

57. ΚΟΥΜΟΥΤΖΑΚΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ (ΠΑΠΑΣΤΕΦΑΝΟΣ) ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 96/4

Ὁ ἀγωνιστής Ἱερεὺς Στέφανος Κουμουτζάκης (Παπαστέφανος) γεννήθηκε στὰ Ἀνώγεια τῆς Σπάρτης. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, ἐπικεφαλῆς συγγενῶν καὶ συγχωριανῶν του, ἔλαβε μέρος σὲ πάρα πολλές μάχες στὴν Πελοπόννησο. Μὲ τὴν γενναιοτήτά του, τὸν ἐνθουσιασμό του, τὸ παράδειγμά του καὶ τοὺς λόγους του συνέβαλε ἀποφασιστικά στὸν ἀγῶνα τῶν ἐπαναστατῶν.

Πιστοποιητικὸ τοῦ ἔτους 1846 πού ὑπογράφουν μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ οἱ Πετρόμπεης Μαυρομιχάλης, Παν. Γιατράκος, Χατζῆ-Χρήστος καὶ ὁ Νικηταρῶς μᾶς κάνει γνωστὴ τὴν δράση τοῦ Παπαστέφανου (Π.Σ.Φ. Νο 76):

«Πιστοποιητικόν

Πιστοποιοῦμεν οἱ ὑποφαινόμενοι ὅτι ὁ ἐκ τοῦ χωρίου Ἀνωγῶν τοῦ δήμου φάριδος τῆς Λακεδαιμόνος Παππᾶ Στέφανος Κουμουτζάκος ἅμα [ὅτε] ἐξεβράγη ὁ υπὲρ Ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος Ἱερός Ἀγὼν λαβῶν τὰ ὄπλα ἐπὶ κεφαλῆς διαφόρων Συγχωριῶν του καὶ Συγγενῶν του κατετάχθη ὡς ὑπαξιωματικῶς ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ἀρχηγοῦ τῶν Λακεδαιμονίων Κυρίου Π. Γιατράκου ὑπηρέτησε μὲ ἐνθουσιασμόν καὶ Ζῆλον εἰς ὅλον τὸ διάστημα τοῦ πολέμου παρευρεθείς εἰς διαφόρους κατὰ τῶν ἐχθρῶν γενομένας μάχας ἤτοι εἰς τὰς μάχας Κερασιῶν, Δολλιανῶν, Βερβένων, Βαλτετζίου, Γράνας, καὶ εἰς διαφόρους ἄλλας ὡς καὶ εἰς τὴν ἐξ ἐφόδου ἄλωσιν τῆς Τριμπολιτζᾶς, ἐπωμένως δε εἰς τὰς πάτρας καὶ κατὰ τοῦ Δράμματος εἰς ἄργος Δερβενακία καὶ Κόρινθον, ἐπὶ δὲ τῆς ἐφόδου τοῦ Ἰμβραήμ πασσᾶ εἰς Νεόκαστρον καὶ Μανιάτη, Ἀκοβον, καὶ Διῦραχίου καὶ εἰς τὰς ἐν παρδουνοχωρίοις Γενομένας μάχας εἰς πολυάριθρον ὁ Ἱερεὺς οὗτος εἰς τὸ διάστημα τοῦ πολέμου ἐξετέλεσεν πιστὸς καὶ ἐντίμως μὲ τὴν ἀπαιτουμένην γενεώτητα καὶ ὑπακοήν εἰς τοὺς ἀνωτέρους του τὰ Στρατιωτικά του χρέη παρακινῶν προσέτι διὰ τοῦ Ἱερατικοῦ Σχηματός του τοὺς λαοὺς εἰς ἐνθουσιασμόν κατὰ τῶν ἐχθρῶν. διὸ κατ' Αἰτησίαν του καὶ χάριν τῆς Ἀληθείας τῶν διδεται τὸ παρὸν πιστοποιητικόν διὰ Νά τοῦ χρησιμεύσῃ ὅθεν ἀνήκει.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 8 Μαΐου 1846

π. μαυρομιχάλης.
Παν. γιατράκος
Χατζῆ Χρήστος

Νικηταρῶς Σταματελόπουλος».

Ἀκολουθοῦν ἄλλες τέσσερες ὑπογραφές στὴν ἐπομένη σελίδα τοῦ πιστοποιητικοῦ καὶ ἡ ἐπικύρωσις τοῦ γνησίου τῶν ὑπογραφῶν.

Ἡ ἐπιτροπὴ ἀγῶνων καὶ θυσιῶν κατέταξε τὸν ἀγωνιστὴ στὴν ἑβδόμη τάξη τῶν ἀξιωματικῶν.

τό 1823 μέχρι τέλους του 1826, διετέλεσεν υπό τήν ὀδηγίαν ἀμφοτέρων τῶν ὑποφαινομένων καθ' ὅλον τοῦτο τό διάστημα μέ τούς ὑπ' αὐτόν Στρατιώτας, παρευρέθη εἰς διαφόρους γενομένας κατά τῶν ἐχθρῶν μάχας καί διακρήθη εἰς τὰς μάχας τῆς Καρυστείας, τοῦ ἀνηφοριτίου, τῶν Σαλώνων, εἰς ἄμπλανι, εἰς πέντε ὄρνια, εἰς Καματερόν, εἰς Χαϊτάρι, εἰς ὅλας τὰς γενομένας ἐν [ελευσίτι] μάχας, καί εἰς ὅλας τοῦ Πειραιῶς, δεικνύων καθ' ὅλον τό διάστημα ὅπου διετέλεσε ὑπό τήν ὀδηγίαν μας καρτερίαν καί γενναϊότητα, εὐπέθειαν καί ὑποταγήν εἰς τὰς διαταγὰς μας μέ ὅλους τούς ὑπ' αὐτοῦ καί ἄκραν τιμιότητα.

Ὅθεν ἔνεκα τῶν πρὸς τήν Πατρίδα πιστῶν ἐκδουλεύσεών του ὁ Εἰρημένος Παππᾶ Χρήστος ἐτιμήθη ἀπό τήν Διοίκησιν τῆς Ἑλλάδος κατά τό 1824 μέ τόν Βαθμόν Χιλιάρχου, ὡς τοῦτο ἐξάγεται καί ἐκ τῶν ὁποίων φέρει ἀναχειρας του ἐπισήμων ἐγγράφων τῆς εἰρημένης Διοικήσεως, καί ἐπειδή ὁ διαληφθεὶς Παππᾶ Χρήστος δέν ἐβαθμολογήθη, οὔτε ἀνταμοίφθη παντελῶς, μετὰ τήν ἀποκατάστασιν τῶν ἐλληνικῶν Πραγματέων, καί κατ' αἰτήσιν του τῶν δίδομεν τό παρόν Πιστοποιητικόν διά νά τῶ χρησιμεύσῃ εἰς ἔνδειξιν τῶν ἀνωτέρω ἐκδουλεύσεών του ὅπου δεῖ.

Ἀθῆναι τήν 2 Ὀκτωβρίου 1846.

Νικόλαος Κριεζώτης []

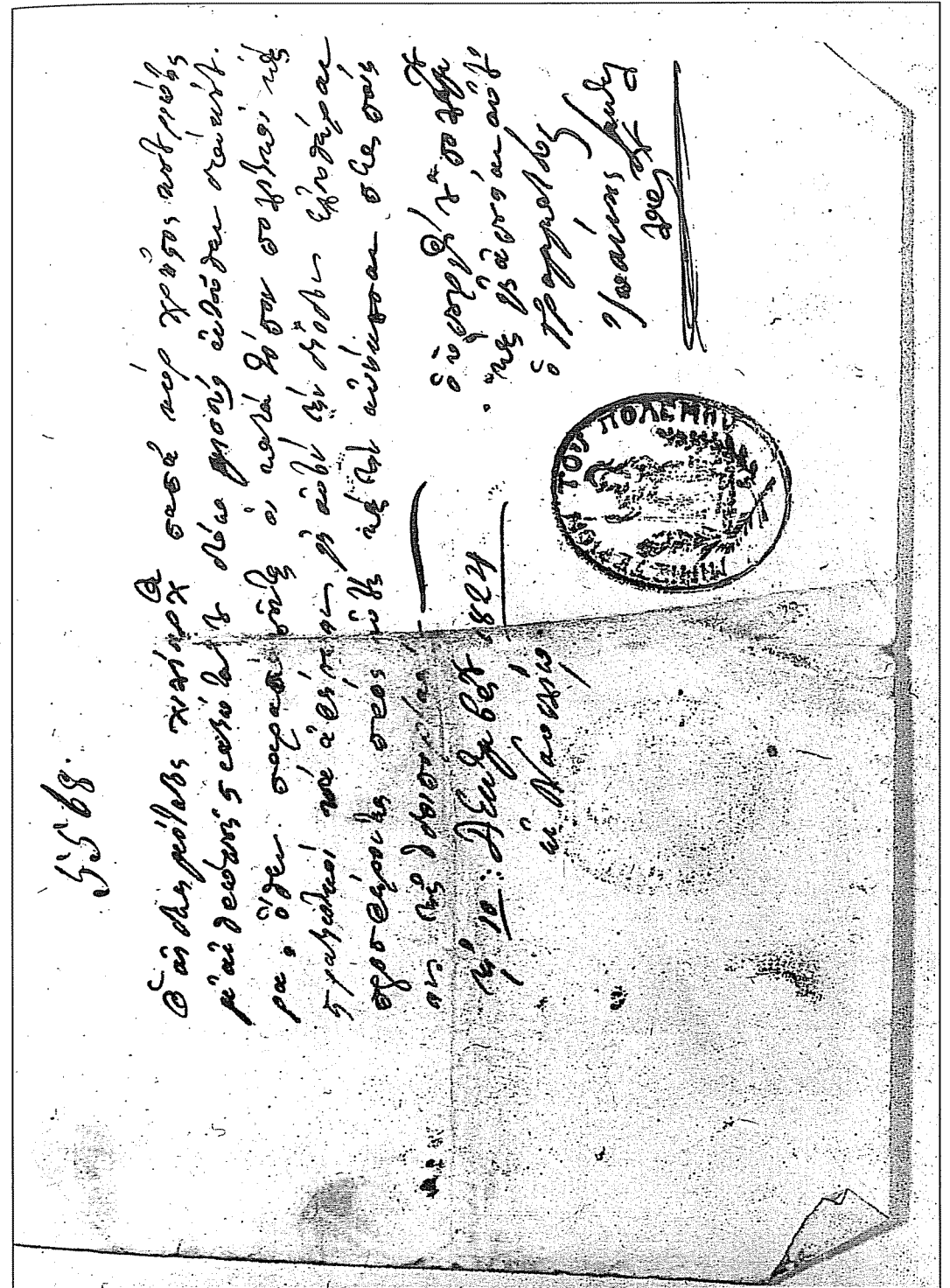
Ἐπικυροῖ τό γνήσιον τῶν ἀνωτέρω δύο ὑπογραφῶν

Ἀθην τή 9: Ὀκτωβρίου 1846

ὁ ἐκτελ: χρέη Δημᾶ Δημ. παρεδρος

(ΤΣ) ὑπογραφή».

Ἡ ἐπιτροπή ἀγώνων καί θυσιῶν κατέταξε τόν ἀγωνιστή στήν πέμπτη τάξη τῶν ἀξιωματικῶν.

59. ΚΟΥΣΚΟΥΡΗΣ Ή ΚΟΣΚΟΡΗΣ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ
ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ: Κ. 97/47

Ο Ίερομόναχος Κουσκουρής ή Κόσκορης Δαμασκηνός γεννήθηκε στην Συλίβαινα της Ἀχαΐας.

Ἐπικεφαλῆς δεκαπέντε περίπου στρατιωτῶν καί ὑπό τὰς διαταγὰς τοῦ Βασιλείου Πετμεζᾶ ἔλαβε μέρος στήν ἐπανάσταση ἀπό τό 1821 (στήν μάχη τῶν Καλαβρύτων) μέχρι τό 1828.

Πιστοποιητικό τοῦ ἔτους 1846 πού ὑπογράφει ὁ Βασίλειος Πετμεζᾶς καί φυλάσσεται στά Α.Α. γράφει γιά τόν ἀγωνιστή Κουσκουρή τά ἑξῆς (Π.Σ.Φ. Νο 78):

«Ἐπί τῇ ὀριζομένη ἀπό τόν Ποινικόν Νόμον ποινῇ καί τῇ ὑποχρεώσει τῆς ἀνηκούσης πολιτικῆς ἀποζημιώσεως, πιστοποιῶ ὁ ὑποφαινόμενος, ὅτι ὁ Ίερομόναχος Δαμασκηνός Κόσκορης, γεννηθεῖς καί κατοικῶν εἰς τήν Συλύβαιναν τῆς Κραθίδος τῶν Καλαβρύτων, ὑπηρέτησεν ὑπό τὰς ἀμέσους διαταγὰς μου ἐπί κεφαλῆς δέκα πέντε στρατιωτῶν, πατριωτῶν του ἀπό τό 1821-28, παρευρεθεῖς δέ εἰς τὰς Μάχας Καλαβρύτων, Πατρῶν, Κορίνθου, Τριπόλεως, δερβενακίων, [], Ἀκράτας κλ.π ἠγωνίσθη δέ ἐντίμως, καί γεναίως. καθ' ὄλον τό παρελθόν διάστημα, οὐδεμίαν ἔλαβεν ἀποζημίωσιν, τοῦ ὀφείλονται καί οἱ μισθοί του. οἱ ἐκδουλεύσεις καί θυσίαι του, καί ὁ πρὸς τήν πατρίδα ζῆλος του τόν χαρακτηρίζουν ὡς στρατιώτην.

ἐν Καλαβρύτοις
τῆν 18: Ἰουλίου 1846

Β: πετμεζᾶς».

Ἡ ἐπιτροπή κατέταξε τόν ἀγωνιστή στήν τάξη τῶν στρατιωτῶν.

1846

Ἐπί τῇ ὀριζομένη ἀπό τόν Ποινικόν Νόμον ποινῇ καί τῇ ὑποχρεώσει τῆς ἀνηκούσης πολιτικῆς ἀποζημιώσεως, πιστοποιῶ ὁ ὑποφαινόμενος, ὅτι ὁ Ίερομόναχος Δαμασκηνός Κόσκορης, γεννηθεῖς καί κατοικῶν εἰς τήν Συλύβαιναν τῆς Κραθίδος τῶν Καλαβρύτων, ὑπηρέτησεν ὑπό τὰς ἀμέσους διαταγὰς μου ἐπί κεφαλῆς δέκα πέντε στρατιωτῶν, πατριωτῶν του ἀπό τό 1821-28, παρευρεθεῖς δέ εἰς τὰς Μάχας Καλαβρύτων, Πατρῶν, Κορίνθου, Τριπόλεως, δερβενακίων, [], Ἀκράτας κλ.π ἠγωνίσθη δέ ἐντίμως, καί γεναίως. καθ' ὄλον τό παρελθόν διάστημα, οὐδεμίαν ἔλαβεν ἀποζημίωσιν, τοῦ ὀφείλονται καί οἱ μισθοί του. οἱ ἐκδουλεύσεις καί θυσίαι του, καί ὁ πρὸς τήν πατρίδα ζῆλος του τόν χαρακτηρίζουν ὡς στρατιώτην.

60. ΚΥΡΙΑΖΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ (ΠΑΠΑΚΩΣΤΑΣ) ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 102/23

Ὁ ἀγωνιστής Κωνσταντῖνος Κυριαζῆς, ὁ ἐπιλεγόμενος Παπακώστας, γεννήθηκε στό χωριό Βονώρτα τῆς Ναυπακτίας. Ὄταν ἐξεργάγη ἡ ἐπανάσταση, ἀκολούθησε τοὺς ἐπαναστάτες, ἔλαβε μέρος σέ πολλές μάχες καί προσέφερε τίς ὑπηρεσίες του ὡς Ἱερεὺς σέ διάφορα στρατιωτικά σώματα.

Ἐγγραφο τοῦ 1837 πού ὑπογράφουν ὀκτώ ἀγωνισταί τοῦ Μεσολογγίου καί σώζεται στά Α.Α. μᾶς πληροφορεῖ γιά τόν ἀγωνιστή Ἱερέα τὰ ἐξῆς (Π.Σ.Φ. Νο 79):

«Ἀποδεικτικόν

Οἱ ὑποφαινόμενοι Πιστωποιοῦμεν ἐν συνειδότει ὅτι ὁ ὀνομαζόμενος Κῶνστα Παππαγιάννης Κυριαζῆς ἐκ τοῦ χωρίου Βόνορτα τῆς ἐπαρχίας Κραβάρων ὑπηρέτησεν ὡς Ἱερεὺς εἰς διάφορα Στρατιωτικά Σώματα, καί ὅτι κατὰ τὴν 1832 διορισθεὶ Τακτικός Ἱερεὺς τοῦ 19^{ου} ελαφροῦ Ταγματός. καθ' ὅλον δέ τὸ διάστημα τῆς ὑπηρεσίας του ἔδειξεν καλίστην διαγωγὴν, ἀμετρον ζῆλον καί πολὴν φρόνησιν. κατ' αἰτησίαν του δέ τὸν ἐφοδιάζομεν μὲ τὴν Παροῦσαν μας Πιστοποιησιν διὰ τὴν ἐπιμεύσιν ὅθεν ἀνήκει.

Μεσολόγγιον τὴν 18/30 Ἰοβρίου 1837.

Ἀκολουθοῦν ὀκτώ ὑπογραφές».

Σέ ἀναγνώριση τῶν ἀγῶνων καί θυσιῶν του ἀπενεμήθη στόν ἀγωνιστή τὸ ἀργυροῦν νομισματόσημο. Τὸ ἔγγραφο τῆς ἀπονομῆς φυλάσσεται στά Α.Α. καί ἔχει τὸ ἐξῆς περιεχόμενο (Π.Σ.Φ. Νο 80):

«Αρ. Πρωτ. 20227

Ἄρ. Διεκπ. 1389

Ἐν Ἀθήναις,

τὴν 29 Ἀπριλίου 1838

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Πρὸς τὸν αἰδεσιμώτατον πρεσβύτερον Κύριον Κώνσταν

Κυριαζῆν.

Ἡ ἐπιτροπὴ ἡ διορισθεῖσα πρὸς ἀναθεώρησιν τῶν πράξεων τῆς πρώτης ἐπὶ τῶν ἀριστείων ἐπιτροπῆς ἀπέρριψε τὴν πράξιν, δι' ἧς ἡ εἰρημένη πρώτη ἐπιτροπὴ κατέταξεν ὑμᾶς εἰς τὸν κατάλογον τοῦ ἀργυροῦ ἀριστείου.

Ἄλλ' ἡ Α.Μ ὁ Σ. ἡμῶν Βασιλεὺς λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὰς ἰδιαιτέρας ἐκδουλεύσεις τὰς ὁποίας οἱ ἐκ τοῦ Ἱερατικοῦ καταλόγου, ἕνεκα τοῦ βαθμοῦ των καί τῆς συνδεδεμένης μετ' αὐτοῦ ὑπολήψεως, ἔκαμαν ἐν τῷ διαστήματι τοῦ ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος, καί θέλων νά τιμήσῃ κατ' ἐξαίρεσιν τὴν τάξιν αὐτὴν τῶν Ἱερωμένων, ἀπεφάσισε νά δοθῇ εἰς ὑμᾶς τὸ ἀργυροῦν νομισματόσημον.

Τοῦτο διευθύνοντες πρὸς ὑμᾶς διὰ τῆς παρούσης σᾶς γνωστοποιοῦμεν συγχρόνως ὅτι τὸ περὶ αὐτοῦ δίπλωμα θέλει σᾶς ἀποσταλῆ ὁσονούπω.

ὁ Γραμματεὺς

Γ. Γλαράκης».

Ἡ ἐπιτροπὴ ἀγῶνων καί θυσιῶν κατέταξε τὸν ἀγωνιστὴ στὴν πρώτη τάξιν τῶν ὑπαξιωματικῶν.

Παυλινός

5999

οι δ' αφορμήσιν, επιμενοσιν ελουργ-
 δ' αφορμήσιν, επιμενοσιν ελουργ-
 Κυριακή εν τω Κυρίου Βόσπορα δω εναρξίς
 Κραθάρω ενταρξίσησιν εν τω Βόσπορα ενταρξίσησιν
 ελρατινικά ενταρξίσησιν, εν τω Βόσπορα ενταρξίσησιν
 οδω Παυλινός ενταρξίσησιν εν τω Βόσπορα ενταρξίσησιν
 ματος. ενταρξίσησιν εν τω Βόσπορα ενταρξίσησιν
 ρουαδίου ενταρξίσησιν εν τω Βόσπορα ενταρξίσησιν
 ενταρξίσησιν εν τω Βόσπορα ενταρξίσησιν
 ενταρξίσησιν εν τω Βόσπορα ενταρξίσησιν
 ενταρξίσησιν εν τω Βόσπορα ενταρξίσησιν

Παυλινός ενταρξίσησιν εν τω Βόσπορα ενταρξίσησιν
 ενταρξίσησιν εν τω Βόσπορα ενταρξίσησιν
 ενταρξίσησιν εν τω Βόσπορα ενταρξίσησιν
 ενταρξίσησιν εν τω Βόσπορα ενταρξίσησιν

Αρ. Πρωτ. 20207
Αρ. Διακ. 1889

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Εν Αθήναις,

την 29 Αυγούστου

1838

Η ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

ΕΠΙΤΑΓΗ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Επιταγή ενταρξίσησιν εν τω Βόσπορα ενταρξίσησιν
Κυριακή

5999

αφορμήσιν ενταρξίσησιν εν τω Βόσπορα ενταρξίσησιν
 αφορμήσιν ενταρξίσησιν εν τω Βόσπορα ενταρξίσησιν
 αφορμήσιν ενταρξίσησιν εν τω Βόσπορα ενταρξίσησιν
 αφορμήσιν ενταρξίσησιν εν τω Βόσπορα ενταρξίσησιν
 αφορμήσιν ενταρξίσησιν εν τω Βόσπορα ενταρξίσησιν
 αφορμήσιν ενταρξίσησιν εν τω Βόσπορα ενταρξίσησιν
 αφορμήσιν ενταρξίσησιν εν τω Βόσπορα ενταρξίσησιν
 αφορμήσιν ενταρξίσησιν εν τω Βόσπορα ενταρξίσησιν

ενταρξίσησιν
Π.Σ.Φ. No 80

61. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΕΡΕΥΣ: Κ. 102/67

Ο αγωνιστής Ίερεύς Κυριακόπουλος Ίωάννης γεννήθηκε στο χωριό τής Αρκαδίας Ρίζες. Έγινε Ίερεύς πιθανώτατα τό 1803.

Όταν έξερράγη ή έπανάστασις, έπικεφαλής συγχωριανών του έλαβε μέρος σ' αυτήν από τής ενάρξεώς της μέχρι τό 1827 όποτε και πέθανε.

Στά Α.Α. σώζεται σχετικό πιστοποιητικό τοϋ έτους 1847 πού υπογράφεται από τούς Κανέλλον Δεληγιάννην και Δημήτριον Πλαπούταν και υπεβλήθη στην έπιτροπή αγώνων και θυσιών από τόν γιό τοϋ άωνιστοϋ τό έτος 1865. Τό πιστοποιητικό αυτό γράφει τά έξης (Π.Σ.Φ. Νο 81):

«Πιστοποιούμεν οί υπογεγραμμένοι χάριν ένδειξεως και άληθείας ότι ό έκ τοϋ χωρίου Ριζών τής Έπαρχίας Μαντινείας αποβιώσας Ίωάννης Ίερεύς Κυριακόπουλος, από τής ενάρξεως τής Έλληνικής έπαναστάσεως επί κεφαλής συγχωριών του διαφόρων ώπλισθείς έδραμεν όπου ή ανάγκη τής πατρίδος άπήτη, συνεισφέρων πολυειδώς εις τόν Ίερόν άγώνα, εις όν ήγωνίσθη μετά μεγάλου ζήλου και προθυμίας πορευθείς εις διαφόρους κατά τών έχθρών μάχας όπου έξεπλήρωσε τό κατ' αυτόν μέ περιφρόνησιν παντός κινδύνου, μέχρι του έτους 1827 ότε άπεβίωσε.

κατ' αίτησιν όθεν τής οικογενείας του δίδεται τό παρον εις χείρας τους, διά νά χρησιμεύση όπου άνήκει.

εν [άλύαις] τήν δεκάτην πέμπτην Δεκεμβρίου 1847 έπτά

Κανέλλος δεληγιάννης

Δ: πλαπούτας:

Έπικυροϋται ή γνησιότης τών άπέναντι υπογραφών Κανελου Δεληγιάννη και Δ.Πλαπούτα. εν Τριπόλει τήν 22 Δεκ 1847

Ό εκπληρων χρέη Δημαρχου Τριπόλεως (ΤΣ) υπογραφή».

Η έπιτροπή αγώνων και θυσιών κατέταξε τόν αγωνιστή στην δευτέρα τάξη τών ύπαξιωματικών.

318
5302

11/2/46

Πιστοποιούμεν οί υπογεγραμμένοι χάριν ένδειξεως και άληθείας ότι ό έκ τοϋ χωρίου Ριζών τής Έπαρχίας Μαντινείας αποβιώσας Ίωάννης Ίερεύς Κυριακόπουλος, από τής ενάρξεως τής Έλληνικής έπαναστάσεως επί κεφαλής συγχωριών του διαφόρων ώπλισθείς έδραμεν όπου ή ανάγκη τής πατρίδος άπήτη, συνεισφέρων πολυειδώς εις τόν Ίερόν άγώνα, εις όν ήγωνίσθη μετά μεγάλου ζήλου και προθυμίας πορευθείς εις διαφόρους κατά τών έχθρών μάχας όπου έξεπλήρωσε τό κατ' αυτόν μέ περιφρόνησιν παντός κινδύνου, μέχρι του έτους 1827 ότε άπεβίωσε. κατ' αίτησιν όθεν τής οικογενείας του δίδεται τό παρον εις χείρας τους, διά νά χρησιμεύση όπου άνήκει. εν Τριπόλει τήν 22 Δεκεμβρίου 1847 έπτά Κανέλλος δεληγιάννης Δ: πλαπούτας

Επιτροπή Αγώνων και θυσιών
Παρούσα: Δ. Γεωργιάδης
Πρόεδρος: Δ. Γεωργιάδης
Μέλη: Δ. Γεωργιάδης, Δ. Γεωργιάδης, Δ. Γεωργιάδης
Τριπόλη 22 Δεκεμβρίου 1847

Δημήτριος Πλαπούτας

62. ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΚΗΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 103/35

‘Ο ‘Ιερεύς και οίκονόμος τής νήσου ‘Ανδρου ‘Αντώνιος Κωνστα-
ντάκης μέ τήν έναρξη τής επανάστασεως τό 1821 προσήλθε και κατε-
τάγη στό σώμα τών νησιωτών αγωνιστών πού συγκρότησε ό ‘Επίσκο-
πος Καρύστου Νεοφύτος. Μέ τό σώμα του Νεοφύτου πέρασε στην
Εύβοια και αγωνίστηκε για τήν απελευθέρωση τής Καρύστου.

Πιστοποιητικό του έτους 1846 πού υπογράφουν δεκαέξι κάτοικοι
τής ‘Ανδρου και φυλάσσεται στα Α.Α.γράφει για τόν αγωνιστή τά
έξης (Π.Σ.Φ. Νο 82):

«Πιστοποιούμε οι υπογεγραμμένοι ότι ό Οικονόμος άνδρου ‘Αντώ-
νιος Κωνσταντάκης ‘Ιερεύς έλαβε μέρος ενεργητικόν εις τόν υπέρ ‘Ανεξαρ-
τησίας μας ‘Ιερόν αγώνα, καταταχθείς ένταυθα υπό τήν οδηγίαν του Σεβα-
σμιωτάτου αρχιερέως Καρύστου, νυν δέ Εύβοίας και προέδρου τής ‘Ιεράς
Συνόδου Κ. Νεοφύτου, και μεταβάς μετά του λοιπού στρατού εις τήν
πολυορκίαν τής Καρύστου παρευρέθη εις τάς συγκροτηθείσας τών έχθρων
μάχας.

Είς βεβαίωσιν διό έγένετο τό παρόν κατ’ αίτησιν του διά νά τω χρη-
σιμεύση όπου άνήκει.

έν ‘Ανδρω τήν 15 Μαΐου 1846.

- Δ.Κονδύλης Δ: Πασχάλις, Πέτρος Φ: πασχάλης
- Μιχαήλ κοζάκης Δ: []
- Ζανής Σπυρίδων Ν: Μπογάξης
- Νικόλαος Κουτέλης
- Δημήτριος Τατάκης
- Μιχαήλ Μπιρίκος
- Νικόλαος άνούσης
- Ζ. / Δαπόντες
- Α Μπιρίκος
- Μ μπιρίκος, λ. Ραλιας, ‘Ανδρέας Μαρής

‘Επικυρούται τό γνήσιον τών ανωτέρω δεκαέξ υπογραφών.

τήν 15 Μαΐου 1846 ανδρος
α α του Δημάρχου άνδρου
ό Δημοπάρεδρος
(ΤΣ) υπογραφή».

‘Η έπιτροπή κατέταξε τόν αγωνιστή στην τάξη τών στρατιωτών.

3663

Προσδιορισμός υπογεγραμμένων. Με ό όνομα
της ανδρου Κωνσταντάκης Αντωνίου Ιερέως ελαβε
μέρος ενεργητικόν εις τόν υπέρ ‘Ανεξαρτησίας μας
‘Ιερόν αγώνα, καταταχθείς ένταυθα υπό τήν οδηγίαν του
Σεβασμιωτάτου αρχιερέως Καρύστου, νυν δέ Εύβοίας
και προέδρου τής ‘Ιεράς Συνόδου Κ. Νεοφύτου, και μεταβάς
μετά του λοιπού στρατού εις τήν πολυορκίαν τής
Καρύστου παρευρέθη εις τάς συγκροτηθείσας τών
έχθρων μάχας.

Είς βεβαίωσιν διό έγένετο τό παρόν κατ’ αίτησιν του
διό νά τω χρησιμεύση όπου άνήκει.

έν ‘Ανδρω τήν 15 Μαΐου 1846.

- Δ: Πασχάλις
- Φ. Κονδύλης
- Μιχαήλ κοζάκης
- Ζανής Σπυρίδων
- Πασχάλις
- Πέτρος
- Φ: Πασχάλις
- Μιχαήλ Κοζάκης
- Ζανής Σπυρίδων
- Νικόλαος Κουτέλης
- Δημήτριος Τατάκης
- Μιχαήλ Μπιρίκος
- Νικόλαος άνούσης
- Ζ. / Δαπόντες
- Α Μπιρίκος
- Μ μπιρίκος, λ. Ραλιας, ‘Ανδρέας Μαρής

Επικυρούται τό γνήσιον τών ανωτέρω δεκαέξ υπογραφών.

τήν 15 Μαΐου 1846 ανδρος
α α του Δημάρχου άνδρου
ό Δημοπάρεδρος
(ΤΣ) υπογραφή».

63. ΚΩΤΣΙΑΚΗΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 105/73

Ο Ίερεύς αγωνιστής Κωτσιάκης Ἀντώνιος (Παπαντώνης) γεννήθηκε στο χωριό Ἀλωνίσταινα τῆς Ἀρκαδίας τό 1784. Ἐπικεφαλῆς συγγωριανῶν του ἔλαβε μέρος στήν ἐπανάσταση τοῦ 1821 καί πολέμησε σέ μιά σειρά ἀπό σπουδαῖες μάχες στήν Πελοπόννησο κατά τῶν Τούρκων καί τῶν Αἰγυπτίων, ἄλλοτε ὑπό τόν Νικηταρᾶ καί ἄλλοτε ὑπό τόν Γενναῖον Κολοκοτρῶνη ἤ τόν Δ. Πλαπούτα.

Ἀπό πιστοποιητικό τοῦ ἔτους 1844 πού ὑπογράφουν οἱ Νικηταρᾶς, Γενναῖος Κολοκοτρῶνης, Δ. Πλαπούτας καί ἄλλοι δύο ὄπλαρχηγοί, μαθαίνουμε τά ἑξῆς γιά τήν δράση τοῦ ἀγωνιστοῦ (Π.Σ.Φ. Νο 83):

«Οἱ ὑποφαινόμενοι ὄπλαρχηγοί Πιστοποιοῦμεν ὅτι ὁ ἐξ ἀλωνισταίνης τῆς Μαντινείας τοῦ Δημοῦ Φαλλάνθου Ἀντώνιος Ιερεύς Κωτσιάκης, ἡλικίας ἤδη ἐξήκοντα περίπου ἐτῶν ἅμα ὁ ἱερός ὑπέρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶν ἐκκραγεῖς, δράξας τά ὄπλα ἐπί Κεφαλῆς Στρατιωτῶν παρηκολούθησεν τοὺς ὑποφαινόμενους παρευρεθείς εἰς τήν ἐφοδον τῆς Τριπόλεως. εἰς τήν Μάχην τοῦ Βαλτετζίου εἰς τήν ἐπίσης μετά τῶν ἐχθρῶν ἐν Γράνα Συμπλοκήν, καί εἰς τὰς λοιπὰς μετά τοῦ Δραμαλίου ἐν Δερβενακίῳ, καί μετά τῶν ἀράβων ἐν Τρικόρφους κλπ. Μάχας, κατά τὰς ὁποίας ὅλας ἐφέρθη πιστῶς καί Γενναῖως, ὡς τίμιος Στρατιωτικός διακινδυνεύσας πολλάκις καί κατά τήν ζωήν.

Εἰς ἐνδειξιν τούτων ἀπάντων δίδομεν πρὸς αὐτόν τό παρόν μας πρὸς χρήσιν του.

Ἐν Ἀθήναις τήν 2 Δεκεμβρίου 1844

οἱ ὄπλαρχηγοί

Νικηταρᾶς: σταματελόπουλος

Ἰωαν Θ Κολοκ.ς

[...]

Δ: πλαπούτας,

[...].»

Στήν αἴτησή του ἀναφέρεται ἐκτενῶς στήν δράση του καί σημειώνει ὅτι ἔλαβε μέρος καί στίς μάχες Καρυταίνης, Πιάνας, Ναυπλίου, Κορίνθου, Π. Πατρῶν, Ἀργους, Βόχας (Βασιλικά Κορινθίας) καί Δραμπάλας.

Ἡ ἐπιτροπή κατέταξε τόν ἀγωνιστή στήν πρώτη τάξη τῶν ὑπαξιωματικῶν.

Οἱ ὑποφαινόμενοι ὄπλαρχηγοί πιστοποιοῦμεν ὅτι ὁ ἐξ ἀλωνισταίνης τῆς Μαντινείας τοῦ Δημοῦ Φαλλάνθου Ἀντώνιος Ιερεύς Κωτσιάκης, ἡλικίας ἤδη ἐξήκοντα περίπου ἐτῶν ἅμα ὁ ἱερός ὑπέρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶν ἐκκραγεῖς, δράξας τά ὄπλα ἐπί Κεφαλῆς Στρατιωτῶν παρηκολούθησεν τοὺς ὑποφαινόμενους παρευρεθείς εἰς τήν ἐφοδον τῆς Τριπόλεως. εἰς τήν Μάχην τοῦ Βαλτετζίου εἰς τήν ἐπίσης μετά τῶν ἐχθρῶν ἐν Γράνα Συμπλοκήν, καί εἰς τὰς λοιπὰς μετά τοῦ Δραμαλίου ἐν Δερβενακίῳ, καί μετά τῶν ἀράβων ἐν Τρικόρφους κλπ. Μάχας, κατά τὰς ὁποίας ὅλας ἐφέρθη πιστῶς καί Γενναῖως, ὡς τίμιος Στρατιωτικός διακινδυνεύσας πολλάκις καί κατά τήν ζωήν.

Εἰς ἐνδειξιν τούτων ἀπάντων δίδομεν πρὸς αὐτόν τό παρόν μας πρὸς χρήσιν του.

Ἐν Ἀθήναις τήν 2 Δεκεμβρίου 1844

οἱ ὄπλαρχηγοί

Νικηταρᾶς: σταματελόπουλος

Ἰωαν Θ Κολοκ.ς

[...]

Δ: πλαπούτας,

[...].»

64. ΚΩΣΤΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΝΤΗΛΙΩΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 105/60

Ὁ Ἱερεὺς Δημήτριος Κωστούροπουλος Καντηλιώτης γεννήθηκε στό Ἄργος. Μυημένος στήν Φιλική Ἑταιρεία ἀπό τόν Ἐπίσκοπο Ἄργολίδος Γρηγόριο, πολλά προσέφερε γιά τήν προετοιμασία τῆς ἐπαναστάσεως. Κατά τήν ἐπανάσταση παρεῖχε τίς ὑπηρεσίες του ὡς Ἱερεὺς, ἀλλά καί μαχόμενος στήν πρώτη γραμμή μαζί μέ τόν γιό του Ἄντωνιο. Στήν «*Τουρκοφάγουσαν*» μάχην κατά τοῦ Δράμαλη τραυματίσθηκε στό δεξιό του μάτι. Σέ μία ἀπό τίς μάχες κατά τοῦ Ἱμπραήμ ἐφονεύθη ὁ γιός του.

Τήν δράση καί τούς ἀγῶνες τοῦ Παπαδημήτρη Κωστούροπουλου πληροφοροῦμεθα ἀπό δύο πιστοποιητικά τοῦ ἔτους 1835 πού φυλάσσονται στά Α.Α.

Τό ἕνα πιστοποιητικό πού ὑπογράφει ὁ Νικηταρᾶς καί ἐπιβεβαιώνει ὁ Θ. Κολοκοτρώνης γράφει (Π.Σ.Φ. Νο 84):

«Πιστοποιῶ ὁ ὑποφαινόμενος, ὅτι ὁ Παπᾶ Δημήτριος Καντηλιώτης ἀπό τήν ἀρχήν τῆς Ἐπαναστάσεως ἐστάθη εἰς τούς Μύλους ἐκπληρῶν εἰς τόν ἐκεῖ ναόν τά Ἱερατικά του χρέη ὑπέρ τοῦ πολυορκούντος τό Ναύπλιον στρατοπέδου, καί ὄλων τῶν ἐκεῖ συσσωρευμένων στρατευμάτων, καί πολεμούντων τούς ἐχθρούς ἐπί *Κεχαγιάμπεη*. ἐπί *Δράμαλη*, καί ἐπί Ἱμβραήμη, διακινδυνεύον καί αὐτός μέ τούς στρατιώτας εἰς ὅλας τάς συγκροτούμενας μάχας, ὅστις ὑστερήθη καί τόν δεξιόν ὀφθαλμόν του εἰς μίαν τῶν μαχῶν, ὁμοῦ καί τόν υἱόν του Ἄντωνιον πεσόντα ἐπί τῆς εἰσβολῆς τοῦ Ἱμπραήμη.

Διό ὑστερούμενος ἤδη, ἔχων καί ἀδύνατα μέρη, δίδω αὐτῷ τό παρόν πιστοποιητικόν κατ' αἴτησιν τοῦ ἰδίου, διά νά τό παρουσιάσῃ ὅπου ἀνήκει, ἵνα ἀπολάβῃ καί αὐτός τῆς Β. εὐεργεσίας διὰ τάς πρός τήν πατρίδα ἐκδουλεύσεις καί ὑπηρεσίας του.

Διό καί ὑποφαινόμεθα

ἐν ἄργει τήν 30 Δεκεμβρίου 1835

Νικήτας Σταματελόπουλος

Ἐπιβεβαιῶ τά ἄνωθεν

[Θ. Κολοκοτρών]

[]».

Τό ἄλλο πιστοποιητικό πού ὑπογράφουν τριάντα κάτοικοι τοῦ Ἄργους εἶναι τοῦ ἰδίου περιήπου περιεχομένου (Π.Σ.Φ. Νο 85):

«Πιστοποιοῦμεν οἱ ὑποφαινόμενοι ὅτι ὁ παπᾶ Δημήτριος κανδηλιώτης ἀπό τάς ἀρχάς τῆς ἐπαναστάσεως ἐστάθη εἰς τούς Μύλους ἐκπληρῶν εἰς τόν ἐκεῖ ναόν τά Ἱερατικά του χρέη ὑπέρ τοῦ πολυορκούντος τό Ναύπλιον Στρατοπέδου, καί ὄλων τῶν ἐκεῖ συσσωρευμένων Στρατευμάτων, καί πολεμούντων τούς ἐχθρούς ἐπί *κεχαγιάμπεη* ἐπί *Δραμαλη*, καί ἐπί Ἱβραήμη, Διακινδυνεύων καί αὐτός μέ τούς στρατιώτας εἰς ὅλας τάς συγκροτούμενας μάχας ὅστις ὑστερήθη καί τόν δεξιόν ὀφθαλμόν του εἰς μίαν [] μάχην.

Διό ὑστερούμενος ἤδη, ἔχων καί ἀδύνατα μέρη, Δίδομεν αὐτῷ τό παρόν Πιστοποιητικόν κατ' αἴτησιν τοῦ ἰδίου, διά νά τό παρουσιάσῃ ὅπου ἀνήκει, ἵνα ἀπολάβῃ καί αὐτός τῆς Β: εὐεργεσίας διὰ τάς πρός τήν Πατρίδα ἐκδουλεύσεις καί ὑπηρεσίας του.

Διό καί ὑποφαινόμεθα

ἐν Ἄργει τῇ 30: νοεμβρίου 1835».

Ἀκολουθοῦν τριάντα ὑπογραφεῖς.

«Τό Δημαρχεῖον Ἄργους
ἐπικυροῖ τό γνήσιον τῶν ἀνωτέρω
τριακοντα ὑπογραφῶν τῶν δημοτῶν
Ἄργους, γενομένων ἰδιοχείρως
τήν 2: Ἰανουαρίου 1836 ἐν Ἄργει
ὁ Δήμαρχος
ΤΣ ὑπογραφή».

Τόν Μάϊον τοῦ ἔτους 1846 ὁ Παπαδημήτρης ὑπέβαλε τά δικαιολογητικά του στήν ἐπιτροπή ἀγῶνων καί θυσιῶν μέ αἴτησή του, προκειμένου νά δικαιωθεῖ.

Στήν αἴτησή του, ἀναγράφει τά ἑξῆς:

«ἐν Ἄργει τήν 6 Μαΐου 1846

Αἴτησις Παπαδημητρίου Καντηλιώτου κατοίκου καί Δημότου Ἄργους. Περὶ ἀμοιβῆς τῶν Στρατιωτικῶν ἐκδουλεύσεων του πρός τήν Πατρίδα του, ἢ περί συντάξεως.

Πρός τήν ἐπί τῶν Στρατιωτικῶν ἐκδουλεύσεων

Σ. ἐπιτροπήν ἐφορεύουσιν εἰς Ἀθήνας.

Ὁ ὑποφαινόμενος, εἶμαι ἐκ τῆς ἐπαρχίας Ἄργους, καί κατοικοδημιότης τοῦ Δήμου Ἄργους πρεσβύτερος καί ἰσαπόστολος τῆς φιλικῆς ἐταιρίας, κατηχηθεῖς δέ ἀπό τόν Μητροπολίτην Γρηγόριον ἐπίσκοπον Ἄργολίδος,

ὅτι ἡ Ἑλλάς ἔμελε νά ἀποτεινάξῃ τόν Ὀθωμανικόν ζυγόν, ὑπό τόν ὁποῖον ἐστέναζεν. εὐρών δέ ὁ μακαρίτης Γρηγόριος ἐμέ, φλεγόμενον ἀπό τό αἰσθημα τοῦ πατριτισμοῦ ἔσπευσε νά μέ ἀποστείλῃ, ὡς πνευματικόν εἰς διαφόρους ἐπαρχίας τῆς Πελοποννήσου, ἵνα κατηγήσω καί χαράξω εἰς τάς καρδίας τῶν χριστιανῶν τήν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος. εὐρών ὅμως προθύμους αὐτούς εἰς τό ἐθνοσωτήριον σχέδιόν μας, ἀκολούθως ἐπιστρέφων εἰς Ἄργος, διά νά εὐρω τόν Γρηγόριον νά ὑψώσωμεν τήν Ἑλληνικήν σημαίαν, ἀλλά κατά δυστυχίαν οἱ ὀθωμανοί ἔλαβον ὡς ὄμηρους τούς προύχοντας τῆς Πελοποννήσου, εἰς τούς ὁποίους συμπεριελήφθη καί ὁ μακαρίτης Γρηγόριος, καί τούς ἀπέκλεισαν εἰς Τρίπολιν, ἵνα ματαιώσουν τό σχέδιόν μας, ἀλλ' εἰς μάτην ἀπέβη τοῦτο, διότι ἀμέσως ὁ καιῖαν ἤρχισε νά ὑμνῇ τόν θούριον ὕμνον καί ἡ σημαία ὑψώθη ἀπό τούς συναδελφούς μας καί ἐπροσκαλοῦσε τούς Ἑλληνας εἰς μάχην, εὐθύς καί ὁ ρηθείς ἐκδυθείς τήν ἱερατικήν στολήν καί ἐνδυθείς τήν πανοπλίαν μέ τόν πρωτότοκόν μοι υἱόν Ἀντώνιον, ἐν δέ ἐκεῖνος τότε εἰς νόμιμον ἡλικίαν καί ἠκολουθήσαμεν τήν φωνήν τῆς πατρίδας παρακινῶντας καί τούς συναδελφούς μας νά δράξωσι τά ὄπλα καί αὐτοί κατά τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεως καί πατρίδος, εὐθείς δέ οἱ συμπολίται μας Ἀργεῖοι ἔτρεξαν μέθ' ἡμῶν ὅπου συνεκεντρώθημεν εἰς τά πέριξ τῆς Ναυπλίας καί συστήσαμεν τήν πολιορκίαν αὐτῆς, τότε ἐγώ ὢν πρεσβύτερος τῆς Ἀνατολικῆς ἐκκλησίας καί ἔχων ἀνάγκην τό στρατόπεδον Ἱερέως ἀμέσως ἀπεκδύθην τήν πανοπλίαν καί ἐνδυθείς αὐθις τήν ἱερατικήν στολήν τελῶν τά τῆς θρησκείας χρέη εἰς ὄλην τήν διάρκειαν τοῦ ἀγῶνος ἔπειτα εὐρέθην εἰς τήν εἰσβολήν τοῦ Κεχαγιατμπέη ἐκλείσθην εἰς τήν ἀκρόπολιν τοῦ Ἄργους καί συνεκινδύνευσά μέ τό στρατόπεδον, μετά ταῦτα εἰς τήν Τουρκοφάγουσαν μάχην κατά τοῦ Δράμαλη ὅπου μαχόμενος ὑπέρ πίστεως καί πατρίδος ἐπληγώθην εἰς τόν δεξιόν ὀφθαλμόν καί γίνεται δήλον ἀπό τά ἐπισυνημμένα ἀποδεικτικά τῶν ὀπλαρχηγῶν τῆς Πελοποννήσου, ἔπειτα εἰς τάς μάχας [] [], κατά τοῦ Ἱμπραΐμη Πασᾶ ὅπου πολεμῶν γενναίως ὁ διαληφθείς υἱός μου ἔπεσεν ἐνδόξως εἰς τό πεδῖον τῆς μάχης. Σ.ἐπιτροπή φαντασθῆτε πού ἦμιν; εἰς τό κέντρον τοῦ πολέμου εἰς τά πέριξ τοῦ [] φρουρίου τῆς Ναυπλίας, εἰς τά στήφη τῶν ἐχθρῶν, ἤδη δέ ἦλθον εἰς γεροντικήν ἡλικίαν καί ὁ ἀνακουφίζων τάς ὀδύνας τῆς γεροντικῆς μου ἡλικίας ἔγεινε θύμα εἰς τό πεδῖον τῆς μάχης. Ἐγώ δέ ἔμεινα εἰς τόν κύκλον τῶν ὀδύνων καί ἀνέθεσα τήν ἐμοῖν προστασίαν εἰς τήν ἀπελευθερωθείσαν ἤδη πατρίδα νά ἀνακουφίσῃ τάς γεροντικᾶς μου

ἀνάγκας ἀλλ' εἰς μάτην τοῦτο. ἡ πατρίς ἀπεκατέστη Βασιλευμένη, καί δι' ἐμέ δέν ἔλαβεν οἶκτον εἰσέτι μ' ὄλον ὅτι κατά τά 183... ἀνεφέρθη εἰς τήν ἱεράν σύνοδον διά νά λάβῃ ὑπ' ὄφιν τάς ἐκδουλεύσεις μου καί νά συστήσῃ ταύτας εἰς τό Ὑπουργεῖον τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὅπως μοί χορηγηθῇ σύνταξις τῆς ἀλλ' εἰς μάτην τοῦτο διότι ἡ σύνοδος παρημέλησε νά φροντίσῃ δι' ἐμέ τόν ἀγωνιστήν. ἤδη δέ κατά τήν ἐννοίαν τοῦ Β. φηφίσματος τῆς ἐθνικῆς τῶν ἐλλήνων συνελεύσεως, καί κατά τό Βασιλικόν Διάταγμα περί συστάσεως ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς τῶν στρατ: δικαιομάτων Σπεύδω ὁ γηραιός ἀγωνιστής νά καθυποβάλλω τά ἀποδεικτικά μου διά νά λάβῃ οἶκτον καί ἐκτιμῆσῃ τάς ἐκδουλεύσεις μου προσηκόντως. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ Σ. ἐπιτροπή θά ἐνδώσῃ εἰς τήν αἴτησιν ἐνός γηραιοῦ πρεσβυτέρου καί ἀγωνιστή.

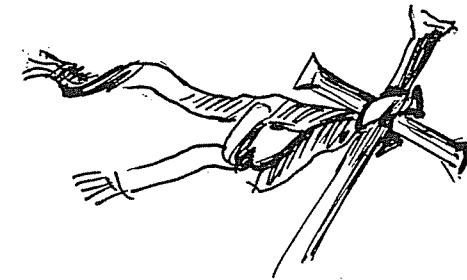
μένω μέ σέβας βαθύτατον

Δ: **Τερέυς Κωστουρόπουλος Κανδυλιώτης**

Ἐπικυροῦται τό γνήσιον τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Δημητρίου Ἱερέως Κωστουρόπουλου τήν 6 μαΐου 1846 ἐν Ἄργει

ὁ Δήμαρχος Ἄργους
(ΤΣ) ὑπογραφή».

Ἡ ἐπιτροπή κατέταξε τόν ἀγωνιστή στήν δευτέρα τάξη τῶν Ὑποξιοματικῶν.

65. ΛΑΓΚΑΔΙΝΟΣ ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 106/1

Ὁ ἀγωνιστής Εὐστάθιος Λαγκαδινός γεννήθηκε στή Λαγκαδία τῆς Ἀρκαδίας καί ἴσως σέ αὐτό ὀφείλεται τό ἐπώνυμό του. Μέ τήν ἔναρξη τῆς ἐπαναστάσεως ἔλαβε τά ὄπλα καί ἐπικεφαλῆς συμπολιτῶν του πολέμησε μέ γενναιότητα σέ πολλές μάχες ἀπό τό 1821 καί ἔπεσε ἥρωικῶς μαχόμενος κατά τοῦ Ἰμπραήμ στή Τρίκορφα τῆς Τριπόλεως στήν φονική μάχη τῆς 22^{ας} Ἰουνίου 1825.

Πληροφορίες γιά τόν ἀγωνιστή ἀντλοῦμε ἀπό αἴτηση τοῦ ἔτους 1865 πού ὑπέβαλαν στήν ἐπιτροπή ἀγώνων καί θυσιῶν οἱ θυγατέρες τοῦ ἀγωνιστοῦ Εὐφροσύνη, Ἀσήμω, Γλυκερία, Παναγούλα καί Ἑλένη καί πού φυλάσσεται στήν Α.Α. Ἀπό τήν αἴτηση φαίνεται ὅτι δικαιολογητικά καί πιστοποιητικά τῆς Διοικήσεως καί ὀπλαρχηγῶν γιά τήν ἀναγνώριση τῶν ἀγώνων καί θυσιῶν τοῦ ἀγωνιστοῦ πατέρα τους εἶχαν ὑποβάλει στήν ἐπιτροπή τοῦ ἔτους 1833.

Τό περιεχόμενο τῆς αἰτήσεως εἶναι τό ἑξῆς:

«Ἐν Λαγκαδίῳ τήν 22 Μαΐου 1865

Πρός τήν ἐπί τῶν θυσιῶν καί ἀγώνων Σεβ ἐξεταστικήν ἐπιτροπήν συμφώνως μέ τό πίστευμα τοῦ ἀπό 5 νοεμβρίου Π. ε. ψηφίσματος τῆς Β ἔθνικῆς τῶν ἐλλήνων συνελεύσεως, καί τῶν περί ἐκτελέσεως αὐτοῦ ὑμετέρων ὀδηγιῶν, σπεύδωμεν καί μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ ὑποφαινόμεναι θυγατέρες τοῦ ποτέ στρατηγοῦ Εὐσταθίου Ἰερέως λαγκαδινοῦ νά καταθέσωμεν ὑπ' ὄψιν τῆς σεβ. ταύτης ἐπιτροπῆς τάς ἐξῆς σχετικὰς μέ τάς ὀδηγίας αὐτῆς πληροφορίες. Α^{ον} ὅτι ὁ Πατήρ τῶν εὐσεβάστως ὑποσημειουμένων ὁ Πεσῶν ἐνδόξως κατά τήν 22 Ἰουνίου τοῦ 1825 ἔτους μαχόμενος ὑπέρ πίστεως καί Πατρίδος εἰς τήν ἐν Τρικόρφοις τρομεράν ἐκείνην κατά τοῦ Ἰμβραῖμ Πασά μάχην ἀνεγνωρήθη ὡς τοιοῦτος χωρίς καί νά διομολογή μέχρι τοῦδε, καί ὡς τοιοῦτος ἐμφαίνεται εἰς τά μητρώα τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἔτους 1833 ὑπό τόν αὐξοντα ἀριθμόν 141 καί Β^{ον} ὅτι ὅλα τά ὑπό τῶν κεντρικῶν ἢ προσωρινῶν Διοικήσεων τῆς διομολογίας του ἀποδεικτικά ὡς καί τά ὑπό διαφόρων ἀειμνήστων ὀπλαρχηγῶν ἐκδοθέντα μετὰ τόν θάνατον τοῦ μακαρίτου πατρός μας ὑπεβλήθησαν εἰς τήν ἐξεταστικήν ἐπιτροπήν τοῦ ἔτους 1833 ὡς καί εἰς τάς μετὰ ταῦτα ἐπιτροπὰς ἀντίγραφα [] τά ὅποια πιστεύομεν ὅτι ἔχεται ἤδη ὑπ' ὄψιν [] συμφώνως μέ τήν [] ἦν ἔλαβεν τό ἐπί τῶν ἐσωτερικῶν Σ. ὑπουργεῖον περί ἀνταποστροφῆς πρός τήν ἐπιτροπήν τῶν τοιούτων ἐγγράφων. Κατόπιν τού-

των προστρέχομεν διά τῆς παρουσίας μας νά ἰκετεύσωμεν θερμῶς τήν Σεβ. ἐπιτροπήν ἵνα χάριν τοῦ δικαίου καί ἀπέναντι τῶν τε προσωπικῶν καί ὑλικῶν ἐκδουλεύσεων τοῦ μακαρίτου Πατρός μας ὅστις ἐκτός τῶν πρός τήν Πατρίδα προσωπικῶν πιστῶν ἐκδουλεύσεών του, διά τήν ἐλευθερίαν τῆς ὁποίας ἐγένετο θύμα εἰς τήν ὡς ἄνω ἐβρέθη ἐν Τρικόρφοις μάχην, δέν ἔληφεν τοῦ νά παράσχη καί τήν ὑλικήν συνδρομήν του δαπανόντας οὗτος εἰς μισθοῦς στρατιωτῶν σιτηρέσια κλπ. γρόσια χιλιάδας τριάκοντα μία καί ἑβδομήκοντα δύο καί τά ὅποια μέχρι τοῦδε τοῦ ὀφείλονται ὡς τοῦτο μαρτυρεῖται τρανῶς ἀπό τά ὑπ' ἀριθ. 12510, 2939, 2918 καί 2939 ὑπό ἡμερομηνίαν 12 15 Νοεμβρίου καί 25 Φεβρουαρίου τοῦ 1825 ἔτους ἀποδεικτικά τῶν τότε προσωρινῶν Διοικήσεων τῆς Ἑλλάδος, ἵνα ἀπέναντι τῶν ἐκδουλεύσεων του τούτων λέγωμεν εὐαρεστηθῆ ἡ Σεβ. ἐπιτροπή ὑμῶν καί ἀποδώσῃ τόν ἀνήκοντα εἰς αὐτόν βαθμόν, ὅπως καί ἡμεῖς διά τούτο ἀναπαύσωμεν τήν διά τήν ἄωρον στέρησιν τοῦ πατρός μας καί τῆς αὐτοῦ περιουσίας ἣτις ἐδαπανήθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς τας τότε ἀπολύτους ἀνάγκας τῆς πατρίδος, τεθλιμμένην καρδίαν μας, ἐπειδή εἶναι ὅλως ἀδίκον εἰς ἡμᾶς νά παραταθῆ ἐπί πλεον ἢ ἀπόδοσις τῶν δικαιωμάτων μας τοῦτου ἀφ' οὗ ἀρκετός καιρός παρήλθε, καί ἀφοῦ μάλιστα ἀπεδόθησαν εἰς ἄλλους, οἵτινες καί ὑπό τάς διαταγὰς του πατρός μας διετέλουν, καί οὔτε κατά ἕναν ὀβολον συνδρομῶν τήν δεινῶς τότε πάσχουσαν τεθλιμμένην πατρίδα μας.

ὑποσημειούμεθα εὐσεβάστως εὐπειθέσταται

θυγατέρες τοῦ στρατηγοῦ Εὐσταθίου Ἰερέως λαγκαδινοῦ Εὐφροσύνη, ἀσίμω, Γλυκερία, Παναγούλα καί Ἑλένη ἀγράμματας ἅπασαι διά Ἀποστόλου Ἰερέως Κωνσταντοπούλου κατ' ἐντολήν των».

Ἡ ἐπιτροπή κατέταξε τόν Ἰερέα μάρτυρα καί ἀγωνιστή στήν τετάρτη τάξη τῶν ἀξιωματικῶν.

66. ΛΑΔΑΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 96/31

Ο αγωνιστής Ίερεύς Λαδάς Ίωάννης γεννήθηκε στην Καστανιά της Σπάρτης.

Κατά την διάρκεια της επανάστασεως του 1821 έλαβε μέρος σε πάρα πολλές μάχες τόσο κατά των Τούρκων όσο και κατά των Αιγυπτίων του Ίμπραήμ. Έβοήθησε επίσης τόν αγώνα προσφέροντας τις υπηρεσίες του ως Ίερεύς.

Πιστοποιητικό του έτους 1846 πού φυλάσσεται στα Α.Α. μās πληροφοροει για τόν αγωνιστή τά έξιης (Π.Σ.Φ. Νο 86):

«Πιστοποιητικόν

Πιστοποιούμεν οι υποφαινόμενοι όπλαρχηγοί επί τή όριζομένη από τόν Ποινικόν Νόμον ποινή και επί τή υποχρεώσει της άνηκούσης Πολιτικης αποζημιώσεως, ότι ό εκ του χωρίου Καστανιάς του Δήμου Καστορίου της Έπαρχίας λακεδαίμονος Ίωάννης Ίερεύς Λαδάς λαβών τά όπλα άμα έξεβράγη ό υπέρ άνεξαρτησίας της Πατρίδος άγών υπηρέτησε στρατιωτικως πολιτικώς και εκκλησιαστικώς τήν Πατρίδα υπό τάς διαταγάς του τότε Γενικού Άρχηγου των Λακεδαιμονίων όπλων Κ^{ου} Π. Ίατράκου παρευρέθη δέ εις τάς άκολούθους μάχας εις Κερασιάς, εις Βαλτέτσιον εις Τρίκορφα καθ' όλον τό διάστημα της πολιορκίας της Τριπόλεως μέχρι της πτώσεως της εις άργος κατά του Δράμαλι εις Νεόκαστρον κατά των Άράβων και εις τάς λοιπάς μάχας. και κατ' αίτησίν του εκδίδεται ή παρούσα Πιστοποίησης προς χρήσιν του.

έν Σπάρτη τήν 16: Νοεμβρίου 1846

Οί Όπλαρχηγοί

[] Θανασοπουλος

ληακος γιατράκος

Α ζαχαρόπουλος

Διά τό γνήσιον των άνωτέρω τριων υπογραφών

τήν 17 Νοεμβρίου 1846 ό Δήμαρχος Σπάρτης

(ΤΣ) ύπογραφή».

Η έπιτροπή κατέταξε τόν αγωνιστή στην τάξη των στρατιωτών.

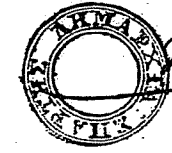
Πιστοποιητικόν 7/105

Πιστοποιούμεν οι υποφαινόμενοι όπλαρχηγοί επί τή όριζομένη από τόν Ποινικόν Νόμον ποινή και επί τή υποχρεώσει της άνηκούσης Πολιτικης αποζημιώσεως, ότι ό εκ του χωρίου Καστανιάς του Δήμου Καστορίου της Έπαρχίας λακεδαίμονος Ίωάννης Ίερεύς Λαδάς λαβών τά όπλα άμα έξεβράγη ό υπέρ άνεξαρτησίας της Πατρίδος άγών υπηρέτησε στρατιωτικως πολιτικώς και εκκλησιαστικώς τήν Πατρίδα υπό τάς διαταγάς του τότε Γενικού Άρχηγου των Λακεδαιμονίων όπλων Κ^{ου} Π. Ίατράκου παρευρέθη δέ εις τάς άκολούθους μάχας εις Κερασιάς, εις Βαλτέτσιον εις Τρίκορφα καθ' όλον τό διάστημα της πολιορκίας της Τριπόλεως μέχρι της πτώσεως της εις άργος κατά του Δράμαλι εις Νεόκαστρον κατά των Άράβων και εις τάς λοιπάς μάχας. και κατ' αίτησίν του εκδίδεται ή παρούσα Πιστοποίησης προς χρήσιν του.

Π.Θ. Θανασοπουλος

Οί όπλαρχηγοί. ληακος γιατράκος Α ζαχαρόπουλος

Διά τό γνήσιον των άνωτέρω τριων υπογραφών ήν 17-εφρι 1846. ό Δήμαρχος Σπάρτης

67. ΔΕΝΤΖΙΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 110/56

Ο Ίερεύς Λέντζιος γεννήθηκε στο χωριό Νεμουτα τῆς Ἡλείας. Ὄταν ἄρχισε ἡ ἐπανάσταση τό 1821, ἀκολούθησε τούς ἐπαναστάτες καί ἔλαβε μέρος σέ πάρα πολλές μάχες τῆς Πελοποννήσου ἀλλά καί στήν ἐκστρατεία τῶν Ἀθηνῶν (Φεβρουάριος 1827).

Ἐγγραφο τοῦ ἔτους 1847 πού φυλάσσεται στά Α.Α. μᾶς πληροφορεῖ γιά τόν ἀγωνιστή Ίερέα Λέντζιο τά ἐξῆς (Π.Σ.Φ. Νο 87):

«Πιστοποιοῦμεν οἱ ὑποφαινόμενοι ἐπί τῇ ὀριζομένη ἀπό τόν Ποινικόν Νόμον ποινῆ, καί ἐπί τῇ ὑποχρεώσει τῆς ἀνηκούσης ἀποζημιώσεως ὅτι ὁ φέρων τό παρόν μας Σακελλάριος Ίερεύς λεντζιος κάτοικος τοῦ χωρίου νεμούτας τῆς ἐπαρχίας Ηλείας ἀπ' ἀρχάς μέχρι τέλους τοῦ ὑπέρ αὐτονομίας ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἠκολούθησε ἱκετεῦων μέ παρακλήσεις καί λειτουργικάς θυσίας δεόμενος τοῦ θεοῦ ἵνα λυτρώσῃ τόν ἑλληνικόν λαόν ὑπό τῶν τυράννων, καί ὑπεδέχετο προθύμως ὅσα συνεχώρη τό ἐπάγγελμά του, διετέλεσε δέ καθ' ὄλον τό εἰρημένον διάστημα ὑπό τούς ποτέ Ἀρχηγούς Γεώργιον καί Χρύσανθον Σισίνην παρευρεθείς δέ συγχρόνως εἰς τάς πολιορκίας καί μάχας, ἦτοι Πάτρα, λάλα, πούσι, Ἀθηνῶν καί ἰδίως εἰς τούς ἀκροβολισμούς []. (Ἁγίου Νικολάου) καί τόν πόρον καστελίου, καί εἰς τοῦ Ἰβραῆμ πασσᾶ, καί ὅπου ἔδειξε πατρικόν ζῆλον, ὅθεν καί εἰς ἐνδειξιν τοῦ ἐπαφίομεν τό παρόν μας ἵνα τοῦ χρησιμεύσῃ ὅθεν ἀνήκει.

Πύργος τῇ 7 Ἀπριλλίου 1847

Δ. καράμερος Γεώργιος [Μήτου]

ἐπικυροῦνται αἱ ἀνωτέρω δύο ὑπογραφαί τῶν κ.κ.

Γ Μήτου καί Δ.Καραμέρου ὡς γνήσιαι

ἐν Πύργῳ 11 Ἀπριλίου 1847

ἀπόντος τοῦ Δημάρχου

ὁ Β.Δήμαρ πάρεδρος

(ΤΣ) [] αθανασόπουλος».

Ἡ ἐπιτροπή κατέταξε τόν ἀγωνιστή στήν τάξη τῶν στρατιωτῶν.

22793

18682

Ἐπισημαίνω οἱ ὑποφαινόμενοι ἐπί τῇ ὀριζομένη ἀπό τόν Ποινικόν Νόμον ποινῆ, καί ἐπί τῇ ὑποχρεώσει τῆς ἀνηκούσης ἀποζημιώσεως ὅτι ὁ φέρων τό παρόν μας Σακελλάριος Ίερεύς λεντζιος κάτοικος τοῦ χωρίου νεμούτας τῆς ἐπαρχίας Ηλείας ἀπ' ἀρχάς μέχρι τέλους τοῦ ὑπέρ αὐτονομίας ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἠκολούθησε ἱκετεῦων μέ παρακλήσεις καί λειτουργικάς θυσίας δεόμενος τοῦ θεοῦ ἵνα λυτρώσῃ τόν ἑλληνικόν λαόν ὑπό τῶν τυράννων, καί ὑπεδέχετο προθύμως ὅσα συνεχώρη τό ἐπάγγελμά του, διετέλεσε δέ καθ' ὄλον τό εἰρημένον διάστημα ὑπό τούς ποτέ Ἀρχηγούς Γεώργιον καί Χρύσανθον Σισίνην παρευρεθείς δέ συγχρόνως εἰς τάς πολιορκίας καί μάχας, ἦτοι Πάτρα, λάλα, πούσι, Ἀθηνῶν καί ἰδίως εἰς τούς ἀκροβολισμούς []. (Ἁγίου Νικολάου) καί τόν πόρον καστελίου, καί εἰς τοῦ Ἰβραῆμ πασσᾶ, καί ὅπου ἔδειξε πατρικόν ζῆλον, ὅθεν καί εἰς ἐνδειξιν τοῦ ἐπαφίομεν τό παρόν μας ἵνα τοῦ χρησιμεύσῃ ὅθεν ἀνήκει.

Ἐπισημαίνω οἱ ὑποφαινόμενοι ἐπί τῇ ὀριζομένη ἀπό τόν Ποινικόν Νόμον ποινῆ, καί ἐπί τῇ ὑποχρεώσει τῆς ἀνηκούσης ἀποζημιώσεως ὅτι ὁ φέρων τό παρόν μας Σακελλάριος Ίερεύς λεντζιος κάτοικος τοῦ χωρίου νεμούτας τῆς ἐπαρχίας Ηλείας ἀπ' ἀρχάς μέχρι τέλους τοῦ ὑπέρ αὐτονομίας ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἠκολούθησε ἱκετεῦων μέ παρακλήσεις καί λειτουργικάς θυσίας δεόμενος τοῦ θεοῦ ἵνα λυτρώσῃ τόν ἑλληνικόν λαόν ὑπό τῶν τυράννων, καί ὑπεδέχετο προθύμως ὅσα συνεχώρη τό ἐπάγγελμά του, διετέλεσε δέ καθ' ὄλον τό εἰρημένον διάστημα ὑπό τούς ποτέ Ἀρχηγούς Γεώργιον καί Χρύσανθον Σισίνην παρευρεθείς δέ συγχρόνως εἰς τάς πολιορκίας καί μάχας, ἦτοι Πάτρα, λάλα, πούσι, Ἀθηνῶν καί ἰδίως εἰς τούς ἀκροβολισμούς []. (Ἁγίου Νικολάου) καί τόν πόρον καστελίου, καί εἰς τοῦ Ἰβραῆμ πασσᾶ, καί ὅπου ἔδειξε πατρικόν ζῆλον, ὅθεν καί εἰς ἐνδειξιν τοῦ ἐπαφίομεν τό παρόν μας ἵνα τοῦ χρησιμεύσῃ ὅθεν ἀνήκει.

68. ΜΑΡΙΝΙΩΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ (ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΣ) ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 122/9

Ὁ ἀγωνιστής Μαρινιώτης Γεώργιος κατήγετο ἀπό τό χωριό Κορακοβοῦνι τῆς Λακωνίας. Γεννήθηκε καί μεγάλωσε στήν Ὑδρα. Κατά τήν ἔναρξη τῆς ἐπαναστάσεως ἦταν ἐφημέριος τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ «Ὁ Ἅγιος Παντελεήμων». Μέ τήν ἔναρξη τοῦ ἀγῶνος προσήλθε ἐθελοντικῶς καί κατετάγη στό-πλήρωμα τοῦ πολεμικοῦ πλοίου «Ο ΚΙΜΩΝ». Μέ τό ἴδιο πλοῖο ἔλαβε μέρος σέ πολλές κατά θάλασσαν ἐκστρατείες.

Τό 1846 ὁ Παπαγιώργης υπέβαλε αἴτηση στήν ἐπιτροπή ἀγῶνων καί θυσιῶν χωρίς νά ἰκανοποιηθεῖ τό αἴτημά του. Τό 1865 πού δέν ἦταν στήν ζωή ὁ ἀγωνιστής, ἡ σύζυγός του Ἀλεξάνδρα -ἐβδομηντα ἐτῶν τότε- υπέβαλε νέα αἴτηση μέ ἀντίγραφο πιστοποιητικοῦ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ πολεμικοῦ πλοίου «Ο ΚΙΜΩΝ» τοῦ ἔτους 1844, τό ὁποῖο σώζεται στά Α.Α. καί ἀναφέρει τήν δράση τοῦ ἀγωνιστοῦ (Π.Σ.Φ. Νο 88 καί 88^α):

«Ὁ ὑποφαινόμενος Διευθυντής τοῦ Πολεμικοῦ Πλοίου «Ο Κίμων» κατά τήν διάρκειαν τοῦ θαλασίου ἀγῶνος μας πιστοποιῶ, ὅτι ἐντός τοῦ πλοίου μου αὐτοῦ ἦλθεν ἀυθόρμητα ὁ Ἐφημέριος τοῦ ναοῦ «Ὁ Ἅγιος Παντελεήμων» Παππᾶ Γεώργιος ἀπό τό χωριόν Κορακοβοῦνι τῆς Λακωνίας, γεννημένος καί ἀναθρεμμένος εἰς Ὑδραν, ἠγωνίσθη μεθ' ἡμῶν εἰς τὰς ἀκολούθους Ναυμαχίας:

Τῷ 1821: Εἰς τήν ἐκστρατείαν πρὸς τό Φρούριον τοῦ Ναυπλίου. εἰς τήν ἐκστρατείαν κατά τόν Ναύπακτον, καί εἰς τήν ἐκστρατείαν τῆς Σάμου.

Τῷ 1822: Εἰς τήν ἐκστρατείαν πρὸς τό Μεσολόγγιον· Εἰς τήν ἐκστρατείαν κατά τήν Μιτυλήνην.

Τῷ 1823: Εἰς τήν ἐκστρατείαν κατά τόν ἐλλήσποντον· εἰς τήν Σούδαν.

Τῷ 1824: Εἰς τὰς ἐκστρατείας «εἰς φαρᾶ, εἰς Κώ, εἰς Κάλυμνον καί Γέροντα, εἰς Γαῖδουρονῆσι, εἰς Καραβουρνᾶ καί εἰς Κρήτην». εἰς ὅλας τὰς ἀνωτέρω ναυμαχίας εὐρισκόμενος ἐντός τοῦ πλοίου ἠγωνίσθη, καί ἐνθαῤῥύνων τούς ναύτας διά τῶν εὐχῶν καί τῶν θρησκευτικῶν του λόγων ἐχρησίμευσε σημαντικά, ὄχι μόνον ἐντός τοῦ πλοίου μου, ἀλλά καθ' ὅλον τό διάστημα διαληφθέν διάστημα θεωρούμενος ὡς συμπολίτης Ὑδραῖος, καί σεβόμενος παρ' ὄλων ὡς ἐνάρετος ἱερεὺς ἐχρησίμευσε πολλάκις καί εἰς τὰ λοιπὰ πολεμικά πλοῖα. Ὁμολογῶ προσέτι, ὅτι ὁ ἱερεὺς οὗτος ἠκολού-

θησεν εἰς τό μνησθέν διάστημα ἀπό καθαρόν ζῆλον πατριωτικόν καί Θρησκευτικόν, διότι [] ἔλαβεν ὀβολόν παρ' οὐδενός λόγω μισθοῦ ἢ ἀμοιβῆς του.

Ὅθεν τῷ δίδω τό παρόν εἰς ἔνδειξιν.

Τῇ 1844 Φεβρου 23

Ὑδρα.

*Ἐπικυροῦται ἡ γνησιότης τῆς ἀνωτέρω ὑπογραφῆς
τοῦ Πλοιάρχου Γκίκα Ἰωάννου Ψεύτη.*

Ἐν ὕδρα τήν 23^{ην} Φεβρουαρίου 1844.

ὁ Δημαρχεῦων Πάρεδρος

(ΤΣ) Δ.Β. Δοντᾶς.

*Διά τό ἀκριβές τῆς ἀντιγραφῆς
Ναύπλιον τήν 12 Φεβρουαρίου 1865*

ὁ Δημαρχικός Σύμβουλος

(ΤΣ) ὑπογραφή.»

Ἡ ἐπιτροπή κατέταξε τόν ἀγωνιστή στήν τάξη τῶν Φροντιστῶν.

69. ΜΑΡΟΥΛΗΣ ΜΗΝΑΣ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ: Κ. 123/35

Ὁ Ἱερομόναχος Μηνᾶς Μαρούλης γεννήθηκε στήν Ἰθάκη τό ἔτος 1789. Ἦταν μνημένος στήν Φιλική Ἐταιρεία καί δραστηριοποιήθηκε γιά τήν ἐξάπλωση τῶν σκοπῶν τῆς κυρίως στήν Στερεά Ἑλλάδα. Ἐλαβε μέρος στόν ἱερό ἀγῶνα καί τραυματίστηκε μαχόμενος στήν πρώτη γραμμή «ἔχων εἰς χεῖρας τόν Τίμιον Σταυρόν».

Γιά τόν ἀγωνιστή Μηνᾶ Μαρούλη σώζεται καί φυλάσσεται στό Α.Α. αἴτησή του πρός τήν ἐξεταστικήν ἐπιτροπήν τοῦ ἔτους 1865, ἀπό τήν ὁποία ἀντλοῦμε τίς ἀκόλουθες πληροφορίες (Π.Σ.Φ. Νο 89, 89^α, 89^β καί 89^γ):

«Ἐν Ἰθάκῃ τῇ 16 Ἰουνίου 1865.

Περί αἰτήσεως ἀμοιβῆς δι' ὑπηρεσίας προσενεχθείσας τῇ Πατρίδι παρά τοῦ Ἱερομονάχου Μηνᾶ Μαρούλη

Πρός τήν Σεβ^{την} ἐπί τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος Ἐξεταστικήν Ἐπιτροπήν εἰς Ἀθήνας.

Ὁ Εὐσεβάστως ὑποφαινόμενος Ἰθακήσιος, γέρων, διατρέχων ἤδη τό 76 ἔτος τῆς ἡλικίας μου, πρό 53 ἐτῶν προεχειρίσθη Προσβύτερος καί προσήνεγκα τήν ὑπηρεσίαν μου τῇ Πατρίδι διὰ τήν ἀνεξαρτησίαν τῆς, οὐ μόνον πρό τῆς ἐκκρήξεως τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, ἀλλά καί, ὡς ἀνήκων εἰς τήν Ἐταιρίαν τῶν Φιλικῶν διαρκούντος τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος προσέφερον τάς ἐκδουλεύσεις μου.

Ὡς Ἱερομόναχος ἔχαιρον τά πιστά, καί πρό τοῦ πολέμου ἡμῖν εἰς ἐνέργειαν ἀποστελλόμενος μέ ἐγγραφα καί ὁδηγίας ἔνθεν καί ἔνθεν ἀπό Ἀρχιερεῖς εἰς Καποδιστρίους, Βαρνακιώτας, Τσόγκας, Καραϊσκάκεις καί ἄλλους ἀειμνήστους ἀρχηγούς καί ἀθλητάς ὑπέρ τῆς Ἑλληνικῆς παλιγγενεσίας.

Τῆς Ἐπαναστάσεως δέ ἐκκραγείσης παρευρέθην εἰς τό πεδῖον τῆς μάχης εἰς Μακρυνόρον ὅτε ἐπολέμησαν οἱ Τσόγκας Μακρῆς, Γρίβας, Βαρνακιώτης Λιόλιος καί λοιποὶ ἀρχηγοί, προεπορευόμεν [] καί ἐνθαφῶν τούς μαχητάς, ἔχων δέ εἰς χεῖρας Τόν Τίμιον Σταυρόν ἐκραύγαζα «ἐν Τούτῳ Νίκα».

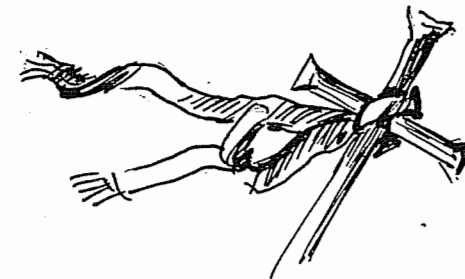
Υπέστην διαφόρους πληγὰς καί ὑπέφερον πολλάς κακουχίας, ἀλλ' ἐσώθην καί ζῶ ἐν τῇ ἀγαλλιάσει ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τήν ἀπολύτρωσιν τῆς καταδυναστευθείσης πατρίδος μου, καίτοι ἐν τῇ πρεσβυτικῇ μου ἡλικίᾳ διατρέφομαι ἐκ τῆς ἀρωγῆς τῶν Χριστιανῶν.

Πληροφορηθεῖς ὅτι συνέστη ἐν Ἀθήναις Ἐπιτροπή περί ἀποζημιώσεως τῶν ὑπέρ τῆς Πατρίδος ἀγωνισθέντων, ὑποβάλλω καὶ γὰρ τά ἀνωτέρω μεθ' ἀπάσης τῆς ἀληθείας. αἱ πολιτικαὶ καταδρομαὶ ὅμως καί ἡ προβεβηκυῖα ἡλικία μου μέ καθυστέρησαν πολλῶν ἐγγράφων μαρτυρούντων τάς ὑπηρεσίας μου ὁποῖα ἔνεκα τῶν παρελθόντων φόβων ἠναγκάσθη νά ἀφήσω ἔνθα νῦν ἀδυνατῶ ν' ἀνεύρω.

Ἐν τοσοῦτῳ ὅπως μή παρέλθῃ ἡ ὀρισθεῖσα προθεσμία, ἀναφέρομαι διὰ τῆς παρουσίας πρός τά Πατρικά αἰσθήματα τῆς Σεβ: Ἐπιτροπῆς, καί [] ὅτι ἀπέναντι τῶν ὁμολογουμένων ἐκδουλεύσεων τῶν πρό καί μετά τήν Ἐπανάστασιν παρ' ἐμοῦ προσφερθεισῶν, θέλει μοί ἀπονεμηθῆ ἡ δέουσα ἐπιβράβευσις καί περιθαλψίς ἐν τῇ προκεχωρημένῃ ταύτῃ ἡλικίᾳ μου. διατελῶ εὐπειθέστατος

Μηνᾶς Ἱερομ. Μαρούλης».

Ἡ ἐπιτροπή κατέταξε τόν ἀγωνιστή στήν δευτέρα τάξη τῶν ὑπαξιωματικῶν.

Πολύτιμοι λαοί οὐκ ἔστιν
ὡς ἐργασίαν ἀλλὰ μαλακίας, ἔτι
ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν ἀφαιρέσει
ὅτι εἶδη αὐτὸν ἀφαιρέσει μαλακίας
ἀφαιρέσει τὴν ἀφαιρέσει
ἐπιτοὺς ἀφαιρέσει μαλακίας, καὶ
ἐν τῇ ἀφαιρέσει μαλακίας
ἀφαιρέσει εἰς τὴν ἀφαιρέσει
αὐτὸν ἀφαιρέσει.

ἀφαιρέσει εἰς τὴν ἀφαιρέσει
ἐπιτοὺς ἀφαιρέσει ἀφαιρέσει
ἀφαιρέσει εἰς τὴν ἀφαιρέσει
ἀφαιρέσει εἰς τὴν ἀφαιρέσει
ἀφαιρέσει εἰς τὴν ἀφαιρέσει
ἀφαιρέσει εἰς τὴν ἀφαιρέσει
ἀφαιρέσει εἰς τὴν ἀφαιρέσει
ἀφαιρέσει εἰς τὴν ἀφαιρέσει
ἀφαιρέσει εἰς τὴν ἀφαιρέσει
ἀφαιρέσει εἰς τὴν ἀφαιρέσει

μαλακίας εἰς τὴν ἀφαιρέσει
ἐπιτοὺς ἀφαιρέσει ἀφαιρέσει
ἀφαιρέσει εἰς τὴν ἀφαιρέσει
ἀφαιρέσει εἰς τὴν ἀφαιρέσει
ἀφαιρέσει εἰς τὴν ἀφαιρέσει

ἀφαιρέσει εἰς τὴν ἀφαιρέσει
ἀφαιρέσει εἰς τὴν ἀφαιρέσει
ἀφαιρέσει εἰς τὴν ἀφαιρέσει
ἀφαιρέσει εἰς τὴν ἀφαιρέσει
ἀφαιρέσει εἰς τὴν ἀφαιρέσει
ἀφαιρέσει εἰς τὴν ἀφαιρέσει
ἀφαιρέσει εἰς τὴν ἀφαιρέσει
ἀφαιρέσει εἰς τὴν ἀφαιρέσει
ἀφαιρέσει εἰς τὴν ἀφαιρέσει
ἀφαιρέσει εἰς τὴν ἀφαιρέσει

70. ΜΑΥΡΑΚΗΣ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ ΙΕΡΟΔΙΑΚΟΝΟΣ: Κ. 124/84

Ὁ Ἱεροδιάκονος Δαμασκηνός, τοῦ ὁποῦ το ἐπώνυμο ἦταν Μαυράκης, γεννήθηκε στήν Κρήτη.

Μέ τήν ἐναρξη τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 διωκόμενος ἐγκατέλειψε τήν Κρήτη καί ἔφθασε στήν Θήρα. Ἐλαβε μέρος στήν ἐκστρατεία κατά τῆς Κρήτης καί ἀκολούθως κατά τῆς Σάμου. Οἱ κακουχίες τῆς ἐκστρατείας αὐτῆς ἐκλόνισαν σοβαρά τήν υἰγεία τοῦ Δαμασκηνοῦ καί ἐπί ἓνα ἔτος, κάτω ἀπό ἀθλίες συνθηκες, παρέμεινε κλινήρης.

Γιά τόν ἀγωνιστή Μαυράκη Δαμασκηνό ὑπάρχει πιστοποιητικό τοῦ ἔτους 1844 πού ὑπογράφουν εἴκοσι δύο κάτοικοι τῆς νήσου Θήρας καί φυλάσσεται στά Α.Α. Τό περιεχόμενό του εἶναι τό ἐξῆς (Π.Σ.Φ. Νο 90 καί 90^α):

«Πιστοποιητικόν

Πιστοποιοῦμεν οἱ ὑποφαινόμενοι κάτοικοι θήρας ἐν βάρει συνειδήσεως ὅτι ὁ Ἱεροδιάκονος Δαμασκηνός κατά τό 1821 ἐφυγάδευσεν ἀπό Κρήτην, ἐγκαταλείψας τήν κτηματικήν του περιουσίαν, καί μέ δύο Πλοῖα τό μὲν ἐν σταλὲν ἀπό τόν Ἀφεντουλιέφ, τό δέ ἄλλο Σπετζιώτικον διοικούμενον παρά τοῦ Πλοιάρχου Σπυρίδωνος [Δεκρεβίδου], ἐξεστράτευσε μαζί μέ ἄλλη διά Κρήτην, διά βοήθειαν τῶν ἐκεῖ ἀδελφῶν χριστιανῶν ἀλλά δέν ἐπρόφθασαν ἕνεκα τῆς Πολιορκίας παρά τοῦ Ὀθωμανικοῦ στόλου καί μετὰ ταῦτα πρὸς βοήθειαν τῆς Σάμου μέ τό τελευταῖον Σπετζιώτικον, καί ἕνεκα τῶν ταλαιποριῶν ἐκείνων ἠσθένησε καί ἔκαμε κλινήρης ἐν ἔτος.

Ὅθεν χάριν τῆς ἀληθείας δίδομεν εἰς αὐτόν τό παρόν μας κατ' αἴτησίν του διά νά τῷ χρησιμεύσῃ ὅπου ἀνήκει.

Ἐν θήρα τήν 13 ἀπριλίου 1844».

Στήν ἴδια σελίδα ἀλλά καί στήν ἐπομένη τοῦ ἐγγράφου ἀκολουθοῦν εἴκοσι δύο ὑπογραφές καί ἡ ἔνδειξη.

«Ἐπικυροῦται τό γνήσιον τῶν ὀπισθεν καί ἀνωτέρω εἰκοσιδύο ὑπογραφῶν

Ἐν θήρα τήν 14 ἀπριλίου 1844

ὁ Δήμαρχος θήρας

(ΤΣ) ὑπογραφή».

Γιά τόν ἴδιο ἀγωνιστή στά Α.Α. φυλάσσεται καί ἄλλο πιστοποιητικό πού ὑπογράφει ὁ ἰατροχειρουργός Γεώργιος [πλύτος] καί μεταξύ τῶν ἄλλων γράφει:

«ἐν Θήρα τῇ 13 ἀπριλίου 1844

Πιστοποιῶ ὁ ὑποφαινόμενος ὅτι κατά τό 1825 προεκλίθην παρά τοῦ Ἱεροδιακόνου Δαμασκηνοῦ διά νά τόν ἐπισκεπτῶ ἀσθενή ὄντα τόν ὁποῖον ἐπισκέπτοντας εὔρον εἰς ἀθλίαν κατάστασιν σχεδόν ἡμηθανῆ μέ τό νά ὑποφέρῃ.... καί μέ τό νά μὴν εἶχε τά ἀναγκαῖα μέσα.... τόν ὁποῖον ἐθεράπευσα σχεδόν ἐν ἔτος διά χάριν φιλανθρωπίας, ὅστις ὑπέφερε πολά ἕνεκα τῆς μεγάλης του πενίας.....».

71. ΜΕΡΚΟΥΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 127/72

Ο αγωνιστής Ιερεύς Δημήτριος Μερκούρης γεννήθηκε στην Ύδρα και έλαβε μέρος στον κατά θάλασσα αγώνα του 1821. Το 1865 οι κληρονόμοι του αγωνιστού υπέβαλαν στην επιτροπή αγώνων και θυσιών αίτηση με πιστοποιητικό του έτους 1834 το οποίο υπογράφει ο πλοίαρχος του πολεμικού πλοίου Ο ΜΙΑΤΙΑΔΗΣ στο οποίο υπηρέτησε ο αγωνιστής. Την γνησιότητα της υπογραφής του πλοίαρχου επικυρώνει ο Λάζαρος Κουντουριώτης ως Δημογέρον της Ύδρας.

Τό ένδεικτικό των έκδουλεύσεων του Παπαδημήτρη Μερκούρη από την Ύδρα γράφει (Π.Σ.Φ. Νο 91):

«Ένδεικτικόν

Ο υποφαινόμενος Πλοίαρχος της Ελληνικής Πολεμικής [] ο Μιλτιάδης, Δηλοποιώ εις όν ανήκει, ότι κατά τω: 1821 έτος κατά την δεκάτην έβδομήν του Απριλίου μηνός, εις την πρώτην θαλάσσιον έκστρατείαν κατά της Νήσου Χίου, ο Αίδεσημώτατος Κ: Δημήτριος Ιερεύς Μερκούρης ύδραϊος, από ζήλον πατριωτισμού κινούμενος άδωρωδοκλήτως Παρευρέθη εις την Έκστρατείαν ταύτην με τό ρηθέν Πλοίον μου, εις την όποίαν έδειξεν όλον τον ζήλον και Γεναιότητα, ανήκον εις τό χρέος του επαγγελματός του, Παρακηνών τούς Ναύτας του Πλοίου διά νά μένουν [] και άτρόμητοι κατά των έχθρων διά τον υπέρ πίστεως και Πατρίδος Ιερόν αγώνα.

Διό εις ένδειξιν και κατ' αίτησιν του ειρημένου Ιερέως, τό άπαφήνω τό παρόν διά νά του χρησιμεύση όπου ανήκει, και ούτος υποφαινόμεαι.

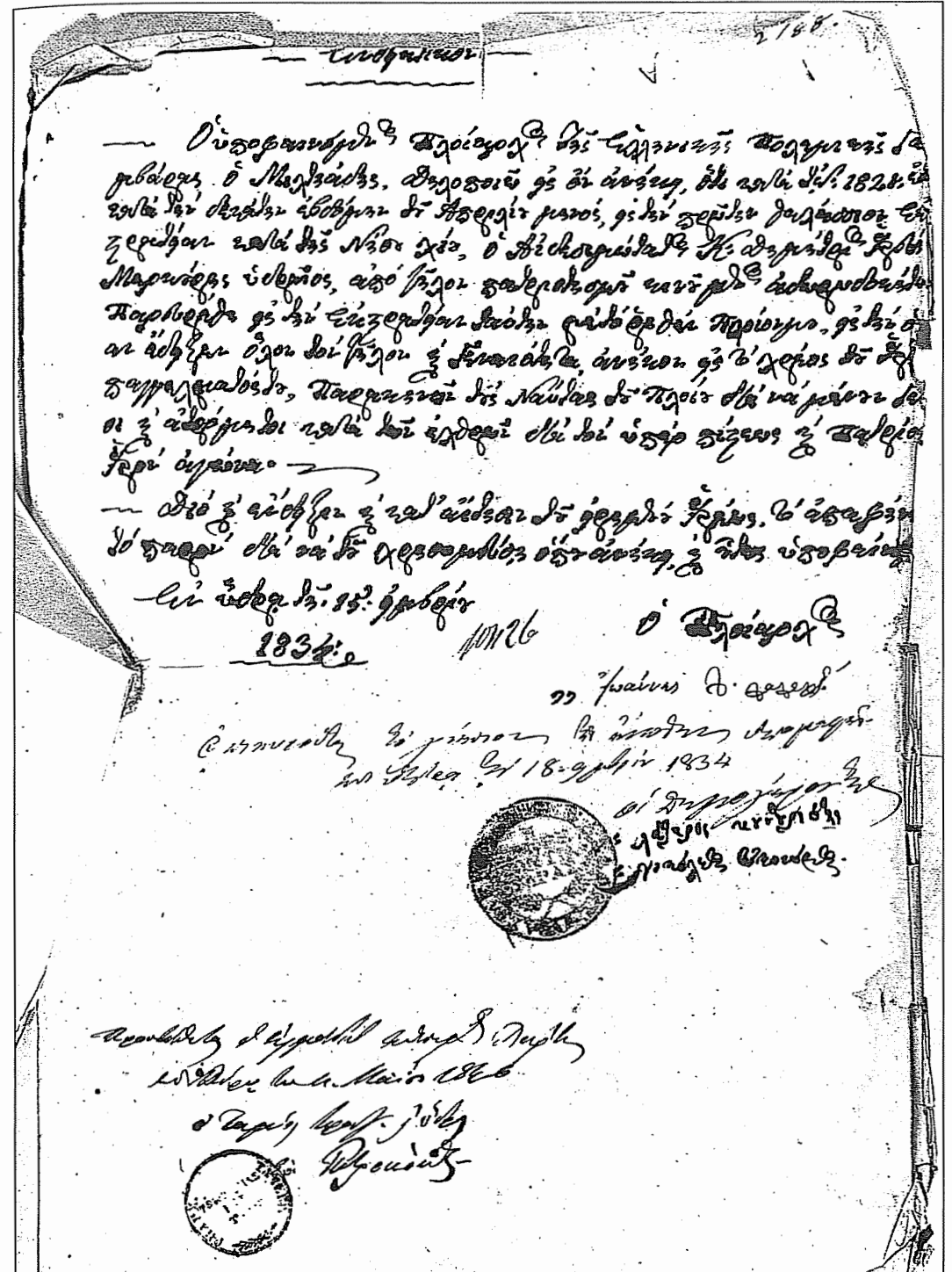
Έν ύδρα τή 15: Νοεμβρίου 1834.

Ο Πλοίαρχος
Ιωάννης Δ. []

Επικυροϋται τό γνήσιον της άνωθεν υπογραφής
έν Ύδρα τή 18 Νοεμβρίου 1834

Οί Δημογέροντες
(ΤΣ) λάζαρος κουντουριώτης
Νικόλαος []».

Η επιτροπή κατέταξε τον αγωνιστή στην τάξη των ύπονauκλήρων.

72. ΜΙΧΑΛΙΑΔΗΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ: Κ. 130/63

Ὁ Καλλίνικος Μιχαλιάδης γεννήθηκε στήν Κανδήλα τῆς Μαντινείας. Ὃταν ἐξεργράγη ἡ ἐπανάσταση τοῦ 1821 ἦταν ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Κανδήλας ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου. Ἀμέσως ὄπλισε καί ἐφοδίασε μέ τά ἀναγκαῖα μέγαλον ἀριθμό κατοίκων τοῦ Δήμου Ὁρχομενοῦ, τέθηκε ἐπικεφαλῆς τους καί τούς ὀδήγησε στά στρατόπεδα τῶν Ἑλλήνων. Τήν δράση τοῦ ἀγωνιστοῦ πληροφοροῦμεθα ἀπό ἔγγραφο τοῦ ἔτους 1844 πού ὑπογράφουν οἱ Καν. Δεληγιάννης, Δημ. Πλαπούτας καί Ι.Θ. Κολοκοτρώνης καί σέ ἀντίγραφο φυλάσσεται στά Α.Α. (Π.Σ.Φ. Νο 92):

«Μαρτυρεῖται διά τοῦ παρόντος, ὅτι καθόσον ἕκαστος ἰδίως ἐξ' ὑμῶν γνωρίζει ἐν πεποιθήσει καί συνειδήσει ὁ ἐκ τῆς Μονῆς Κανδύλας τῆς ἐπαρχίας Μαντινείας ἡγούμενος Κύριος Καλλίνικος Μιχαλιάδης, ἅμα ἤρξατο ὁ Ἱερός ἀγών ἐτέθη ἐπί κεφαλῆς τῶν ὄπλων διαφόρων χωρίων τοῦ Δήμου Ὁρχομενοῦ, ὥπλισε καί ἐφοδίασεν αὐτούς ἰδίως ἀναλώμασιν, ὀδήγησε τούτους εἰς τά κατά τήν Τρίπολιν ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν Ἑλληνικά στρατόπεδα, καί ἐνήργησεν ὅσα ἠδύνατο νά πράξη στρατιωτικός καί πνευματικός ὀδηγός. Ἐπομένως συνεισέφερον εἰς τήν διατήρησιν τῶν στρατευμάτων διά προμηθείας, πυρίτιδος, μολύβδου, τροφῶν καί ἄλλων ἀναγκαίων [προσέτι καί διά] χρηματικῶν καταβολῶν καθ' ὅλας τάς ἀνάγκας τῆς πατρίδος. ἰδίως δέ κατά τήν ἐποχὴν τοῦ Ἱμπραήμη διετήρησεν ἰδίως ἐφόδους τήν Μονήν κατασταθεῖσαν ἄσυλον διαφόρων οἰκογενειῶν καί ἀγωνίστηκε κατά τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐν γένει ὑπερέτησεν τήν πατρίδα ὑλικῶς τε καί ἠθικῶς, τά ὅποια καλῶς γινώσκοντες ἐπαφίνομεν εἰς χεῖρας του τήν παροῦσαν καί εἰς τόν αὐτόν διά νά τῷ χρησιμεύσῃ ὅθεν ἀνήκει.

ἐν Τριπόλει τῆ 21 ἀπριλίου 1844

*Κανέλλος Δεληγιάννης
Δημ. Πλαπούτας
Ἰωαν.Θ.Κολοκοτρώνης.*

Ἐπικυροῦται τό γνήσιον τόν ὀπισθεν ὑπογραφῶν τῶν τριῶν Κυρίων ὑποστρατήγων.

*ἐν Τριπόλει τήν 22 ἀπριλίου 1844
ὁ Δήμαρχος Τριπόλεως
(ΓΣ) ὑπογραφή».*

Στήν δευτέρα σελίδα τοῦ ἔγγραφου ἐπιβεβαιώνεται τό «ἴσον ἀπαράλλακτον τῷ πρωτοτύπῳ» ἀπό τόν Δημαρχοῦντα Νέας Κορίνθου, τοῦ ὁποίου ἡ ὑπογραφή ἐπικυρώνεται ἀπό τόν ἑπαρχο.

Ἡ ἐπιτροπή ἐκδουλεύσεων κατέταξε τόν ἀγωνιστή στήν ἐβδόμη τάξη τῶν ἀξιωματικῶν.

74. ΜΩΡΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 145/55

‘Ο ‘Ιερεύς Μῶρος Δημήτριος γεννήθηκε στά Ψαρά. Ήλαβε μέρος στήν ἐπανάσταση τοῦ 1821 ὡς ‘Ιερεύς τοῦ Στόλου. Ὑπό τās διαταγās τοῦ Ναυάρχου τῶν Ψαριανῶν πλοίων Νικολῆ Ἀποστόλη συμμετείχε σέ ὅλες τίς Ναυμαχίες πού πήραν μέρος τά πλοῖα τῶν Ψαρῶν ὑπό τόν Ἀποστόλη.

Τήν δράση τοῦ Δημητρίου Μῶρου μās κάνει γνωστή πιστοποιητικό τοῦ ἔτους 1865 στοῦ ὁποῖο γράφονται τά ἑξῆς (Π.Σ.Φ. Νο 94):

«Πιστοποιητικόν

Πιστοποιοῦμεν οἱ ὑποφαινόμενοι ἐπί τῇ ὀριζομένη ἀπό τόν Πινηκόν Νόμον ποιή, καί ἐπί τῇ ὑποχρεώσει τῆς ἀνηκούσης Πολιτικῆς ἀποζημιώσεως ὅτι ὁ Δημήτριος Μῶρος ‘Ιερεύς ἐκ Ψαρῶν ὑπηρέτησε ἀπ’ ἀρχῆς τοῦ Ἀγῶνος μέχρι τέλους ὡς Ιερεύς τοῦ Στόλου ὑπερμαχοῦντος ὑπέρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς κοινῆς ἡμῶν Πατρίδος καί διευθυνομένους ὑπό τοῦ Ναυάρχου Νικολάου Ἀποστόλη ἐν γένει δέ ὅτι παρευρέθη εἰς ἀτάσας τās κατὰ καιρούς λαβούσας χώραν ναυμαχίας.

Κατ’ αἴτησιν τῆς συζύγου του χήρας Δημητρίου Μῶρου δίδομεν τό παρόν πιστοποιητικόν μας ἵνα τῆς χρησιμεύσῃ ὅπου δεῖ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Ἀπριλίου 1865.

Κ.Νικόδημος

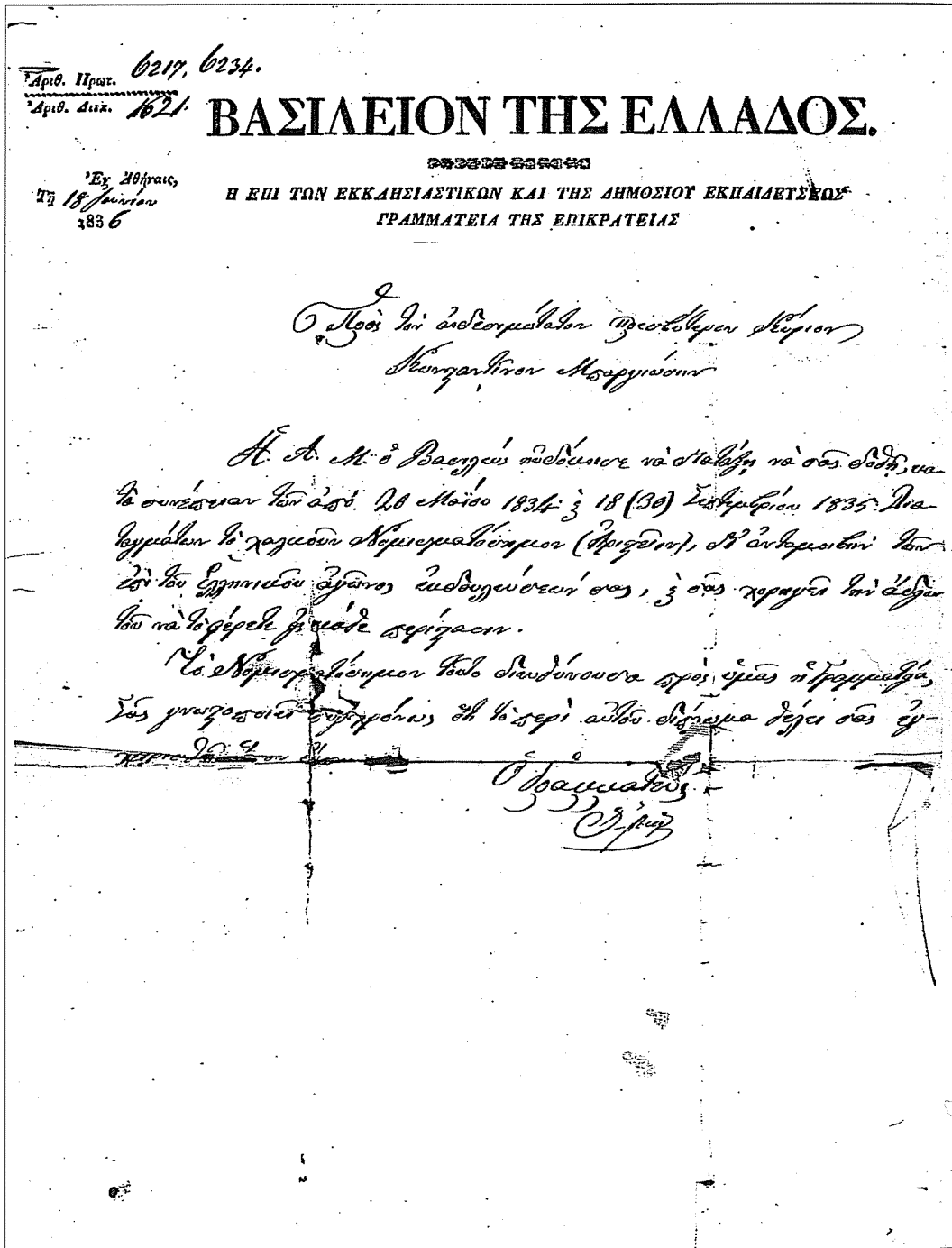
Ἐπικυροῦται τό γνήσιον τῆς ἄνω ὑπογραφῆς

Ἀθήναι τῇ 25 ἀπριλίου 1865

ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων

(ΤΣ) ὑπογραφή».

Ἡ ἐπιτροπή ἀγῶνων καί θυσιῶν κατέταξε τόν ἀγωνιστή ‘Ιερέα στήν δευτέρα τάξη τῶν ὑπαξιωματικῶν.

«Αριθ. 1313

Βασιλείον τῆς Ἑλλάδος

Ἡ ἐπί τῶν Στρατιωτικῶν
Γραμματεία τῆς ἐπικρατείας
Πρὸς

Τόν Κ. Ναθαναήλ Ἰω'' Ἱερομόναχον

Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Βασιλεὺς, ηὐδόκησε νά ἐγκρίνη νά δοθῇ
κατά συνέπειαν τῶν τῆς 20 Μαΐου/1 Ἰουνίου 1834, καί 18/30 Σεπτεμ-
βρίου 1835 διαταγμάτων εἰς τόν Κύριον Ναθαναήλ Ἰω'' Ἱερομόναχον τό
ἀργυροῦν Νομισματοσήμεον, δι' ἀνταμοιβήν τῶν κατά τόν ὑπέρ ἀνεξαρτη-
σίας πόλεμον ἐκδουλεύσεων του, καί χορηγεῖ εἰς αὐτόν τήν ἄδειαν νά τό
φέρῃ εἰς πᾶσαν περίστασιν.

Τό δίπλωμα τοῦ Νομισματοσήμου τούτου ἐγχειρίζεται ὁσονούπω.

Ἀθῆναι τήν 2 φεβρουαρίου 1844

(ΤΣ) ὁ Γραμματεὺς

Ἀνδρέας Λόντος

Περί διανομῆς Νομισματοσήμων

ὁ Διευθυντής τοῦ Γραφείου

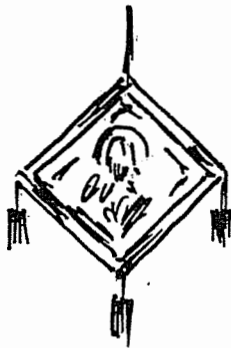
Ἴδιον τῶ πρωτοτύπῳ

Ερμούπολις 10 Μαΐου 1865

Ὁ Δήμαρχος

(ΤΣ) ὑπογραφή».

Τά πρωτότυπα τῶν ἐγγράφων αὐτῶν εἶχαν ὑποβληθεῖ σέ προγενέ-
στερες ἐπιτροπές.

29268

Προσποιούμεν οἱ ὑπογραφεῖς οἱ ἐν τῷ παρα-
ρῶσιν ὑποκειμένῳ ὑποκειμένῳ, ὅτι ἐν τῷ ὑποκειμένῳ ὑποκει-
μένῳ ὑποκειμένῳ ἀποφασίσαντες, ὅτι ὁ Κ. Ναθαναήλ Ἰωάννου Ἱε-
ρομόναχος ἡ εἰσβολῆς ἄμα τῶν ἐπὶ ἀφροσμένου ὑπὲρ ἀνεξαρτη-
σίας ἀγώνων, ἡδὴν ἀποδόμῃ τῶν ἔργων καὶ αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ὑπὲρ
τῶν ἔργων μας καὶ ὑποκρίθων τῶν καρδιῶν στρατιωτικῶν
ἀπὸ τοῦ 1821 ἕως μέχρι τοῦ 1826.

Ἐν τῷ μετὰ δὲ τούτου διαστήματι ὅσο ὑπὲρ τῶν ἔργων
ας μας διέφυγε, παραρῶν ἐν διαφόροις συμβάσεσι ἐκ μέρους,
ἡμεῖς ἐν εὐνοίᾳ τῶν ἑθνικῶν εἰσβολῶν Βαλκάνων, Καρδιῶν καὶ
Σουφίων, ἐπέβη ἄλλοις καὶ γενναίοις κατὰ τῶν ἐχθρῶν, ἡμεῖς
ἡμεῖς καὶ στρατιωτικῶν τῶν ἔργων καὶ ἀγῶν κατὰ τῶν ἐν
ἡμῶν. Ὅθεν καὶ ὑπὲρ ἀποδόμῆς τῶν ὑπὲρ τῶν καρδιῶν ὑποκειμένων
τῶν διόλων αὐτῶν καὶ αὐτῶν τῶν ὑποκρίθων καὶ τῶν ἔργων
μετὰ ὅσο ἀνῆλθε.

Ἐν Ἀθήναις τῆς 3 Δεκεμβρίου 1846.

οἱ ὑπογράψαντες.

Ὁ εἰσβολῆς Νεόφυλος

Κωνσταντῆς Κερμυλῆς

Βασίλειος Μαυροβουνιώλης

Ἐπισημῶς τῶ γνήσιον ἐν ἀντικρίῳ τῶν ὑπογραφῶν
Ἀθῆναι τῆς 16 ἰαννουαρίου 1846.

(Τ.Σ.) Ὁ ὑπογραφεὺς χρεῖα Δημάρχου Δημάρχ. Πάριδος
Λουκῆος Βινιζίου.

Ἡ ἀνεπιβεβῆ ἀντικρίῳ τῶν ἀντικρίῳ
ἐπισημῶς ἐν τῷ ἀντικρίῳ 1871

Ἡ ἀνεπιβεβῆ καὶ ἐπισημῶς καὶ
Ἡ ἀνεπιβεβῆ καὶ ἐπισημῶς καὶ
Ἡ ἀνεπιβεβῆ καὶ ἐπισημῶς καὶ

76. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 147/67

Ο Νικολάου Ἀθανάσιος, Παπαθανάσης ὅπως τόν ἔλεγαν, γεννήθηκε τό 1781 στό χωριό Κάτω Παλαιοξάριο τῆς Δωρίδος. Ἐπικεφαλῆς εἴκοσι περίπου συγχωριανῶν του στρατιωτῶν ἔλαβε μέρος στόν ἀγῶνα ἀπό τό 1821 μέχρι τέλους τοῦ 1829. Ἐπολέμησε μέ γενναιότητα καί αὐτοθυσία σέ πολλές μάχες. Διέθεσε τήν περιουσία του γιά τίς ἀνάγκες τοῦ ἀγῶνος καί παρέμεινε ἄπορος.

Ἐγγραφο τοῦ ἔτους 1846 πού φυλάσσεται στά Α.Α. μᾶς πληροφορεῖ γιά τήν δράση τοῦ Παπαθανάση τά ἐξῆς (Π.Σ.Φ. Νο 97 καί 97^α):

«Πιστοποιοῦμεν οἱ ὑποφαινόμενοι ἐπί τῇ ὀριζομένη ἀπό τόν Ποινικόν Νόμον ποινῆ καί ἐπί τῇ ὑποχρέωσῃ τῆς ἀνηκούσης πολιτικῆς ἀποζημιώσεως κλπ ὅτι ὁ Κύριος Παπαθανάσης Νικολάου κάτοικος τοῦ χωρίου Κάτω παλαιοξάριου τοῦ Δήμου Ποτιδανίας τῆς ἐπαρχίας Δορίδος ἐτῶν 65 ἀμ' ἤχησεν ἡ ὑπέρ τῆς ἀνεξαρτησίας ἡμῶν Ἱερά Σάλπιγα λαβῶν τά ὅπλα εἰς τάς χεῖρας ὑπηρετήσεν στρατιωτικῶς τήν πατρίδα ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος, ἦτοι ἀπό τοῦ 1821 μέχρι τέλους τοῦ 1829, ὅτε ἡ ἡσυχία ἀποκατέστη ὅστις διατελῶν ἐπικεφαλῆς εἴκοσι περίπου συγχωριῶν του στρατιωτῶν μισθοδοτουμένων καί διατρεφομένων δι' ἐξόδων αὐτοῦ, καί ὑπό τάς διαταγὰς καί τήν ὀδηγίαν τῶν ἀειμνήστων ὀπλαρχηγῶν Δήμου Σκαλιτῆ Ἀνδρότσου Σαφάκα, Τρ. Ἀποκωρίτου, Βασιλείου Μαστραπᾶ καί Κωστ Καλύβα παρευρεθῆ εἰς τάς ἀκολούθους κατά τῶν ἐχθρῶν συγκροτηθείσας μάχας, ἦτοι εἰς τήν ἀμπλιανῆν, εἰς ἀετόν, εἰς [ἀγάθανῆν], Πεντεόρνα, Ὁμεραφεντη ἔξωθεν τῆς πολιορκίας τοῦ Μεσολογγίου. Εἰς τήν πρώτην καί δευτέραν πολιορκίαν τῆς Ναυπάκτου, εἰς βλάχωβαν, εἰς Βαρνάκοβαν, εἰς Δίστομον καί εἰς ἄλλας πολλές τάς ὁποίας παραλείπομεν νά σημειώσομεν ὡς ἀσήμαντες.

Καθ' ὄλον δέ τό ἀνωτέρω διάστημα τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος ὄχι μόνον ὡς στρατιωτικῶς καί ὡς ἱερεῦς ὑπηρετίσεν ὁ διαληφθεὶς Παπαθανάσιος Νικολάου ἀλλά καί τήν νεοτητά του ἐδαπάνισε καί ἄπασαν τήν ὑπέρογκον κινητήν καί χριματικὴν του περιουσίαν ἐθύσασε, καί ὡς ἐκ τοῦτου ἔχων πολυάριθμον οἰκογένειαν, Κατέστη ἄπορος καί ἀνίκανος σχεδόν τοῦ Ἱερουργεῖν.

Γνωρίζοντας ὅθεν τάς στρατιωτικὰς του ταῦτας ἐκδουλεύσεις καί θυσίας καί αὐτον μὴ ἀνταμειφθέντα εἰσετι τόν ἐφοδιάζομεν Κατ' αἰτησίην του μέ τό παρόν ἐνδεικτικόν ἵνα τῷ χρησιμεύσῃ καί τήν ἐπί τῶν στρατιωτικῶν ἐκδουλεύσεων κλπ. ἐξεταστικὴν ἐπιτροπήν.

Αρ. 1313.

29202

Καὶ τῶν Στρατιωτικῶν
Γραμματεία τῆς ἑπιγραφείας

Πρὸς

τὸν Κ. Ναθαναὴλ Ἰω. Κερομόναχον

Ἡ Ἁγία Μεγαλόθυ εὐλογεῖ, κἀδὲμοι καὶ ἀγαπῶντες
δοθέντα κατὰ συνέχῃαν τῶν τῶν 20 Μαΐου 1834, καὶ 15 Σεπτεμβρίου 1839
διαταγμάτων εἰς τὸν Κύριον Ναθαναὴλ Ἰω. Κερομόναχον ὡς
ἀργυροῦν Νομομαλοῦμενον, δι' ἀνταμειβῆναι τῶν κατὰ τὸν ἔθ.
διὰ ἀνεξαρτησίας πόλεμον ἐκδουλεύσασιν Ἰου, καὶ χορηγεῖν
εἰς αὐτὸν τῶν ἀέθων καὶ ἀετῶν καὶ ὡσάουσι ἀφίξεισιν.

Τὸ Δίπλωμα τοῦ Νομομαλοῦμενου αὐτοῦ ἐγγράφηται ὁμοίως.
Ἀθῆναι τῶν 2 Φεβρουαρίου 1844.

(Τ. Σ.) ὁ Γραμματεὺς
Ἀνδρέας Πάλλης

Περὶ ἀπονομῆς Νομομαλοῦμενον.

ὁ Δευδοντὴς Ἰω. Γραφῆου
Χ.ο

Ἦσαν τῶν ἐπιγραφείων
Ἐγγράφηται 10 Μαΐου 1845
Ὁ Γραμματεὺς
Α. Ναθαναὴλ

№: 3006

Επιτομή Πρωτοκόλλου της Σύσκεψης

3204

Ο Πρωτοβ. της Εκκλησιαστικής

4555

Καθ. του Ανωτάτου της Θεολογίας της Παιδείας

Διατάξεις

α. Ο Ανωτ. Παιδείας της Ανωτάτης Εκκλησιαστικής Σχολής της Παιδείας.
β. Ο Ανωτ. Παιδείας της Ανωτάτης Εκκλησιαστικής Σχολής της Παιδείας.
γ. Ο Ανωτ. Παιδείας της Ανωτάτης Εκκλησιαστικής Σχολής της Παιδείας.

ο Ανωτ. Παιδείας
ο Ανωτ. Παιδείας
ο Ανωτ. Παιδείας

575

Ο Γενικός Γραμματέας
Γ. Νικολάου

Ο Γενικός Γραμματέας της Παιδείας
Γ. Νικολάου

Ο Γενικός Γραμματέας της Παιδείας
Γ. Νικολάου

Ο Γενικός Γραμματέας της Παιδείας
Γ. Νικολάου

Γ. Νικολάου

3204

Μινιζέρος & Πασιγιάννης

Πρωτοκόλλο της Σύσκεψης

4555

Μινιζέρος & Πασιγιάννης

ο Μινιζέρος & Πασιγιάννης

ο Μινιζέρος & Πασιγιάννης

№: 98

1711 575

ο Μινιζέρος & Πασιγιάννης

Πρωτοκόλλο της Σύσκεψης...
ο Μινιζέρος & Πασιγιάννης

ο Μινιζέρος & Πασιγιάννης...
ο Μινιζέρος & Πασιγιάννης

ο Μινιζέρος & Πασιγιάννης

Γ. Νικολάου

ο Μινιζέρος & Πασιγιάννης

ο Μινιζέρος & Πασιγιάννης

Γ. Νικολάου

79. ΞΥΔΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 153/75

Ὁ Ἱερεὺς Γεώργιος Ξυδόπουλος γεννήθηκε στό Λεβίδι τῆς Ἀρκαδίας. Μεμνημένος στήν Φιλική Ἑταιρεία ἐργάσθηκε ἀόκνως γιά τήν διάδοση τῶν σκοπῶν τῆς. Μέ τήν ἔναρξη τῆς ἐπαναστάσεως ἀκολουθούμενος ἀπό εἴκοσι περίπου συγχωριανούς του, μεταξύ τῶν ὁποίων καί δύο ἀδελφοί του, ἔλαβε μέρος σέ πολλές μάχες. Σέ μία ἀπό τίς μάχες αὐτές ἐφονεύθη ὁ ἀδελφός του Πανάγος. Ὁ ἴδιος κατά τήν διάρκεια τῆς ἐπαναστάσεως προσέφερε μεγάλα χρηματικά ποσά γιά τίς ἀνάγκες τοῦ ἀγῶνος.

Πιστοποιητικό τοῦ ἔτους 1865 πού ὑπογράφουν δεκαπέντε δημότες τριῶν Δήμων τῆς ἐπαρχίας Μαντινείας καί φυλάσσεται στά Α.Α. εἶναι ἐνδεικτικό τῆς δράσεως τοῦ ἀγωνιστοῦ (Π.Σ.Φ. Νο 103):

«Οἱ ὑποφαινόμενοι πρόκριτοι ἐκ τῶν Δήμων Ὁρχομενοῦ, Νάσωνος καί Μαντινείας τῆς ἐπαρχίας Μαντινείας ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τάς ποινικάς τοῦ Νόμου καταδιώξεις καί τάς πολιτικάς ἀποζημιώσεις πιστοποιοῦμεν ὑπ' ἰδίαν ἡμῶν εὐθύνην ὅτι ὁ Γεώργιος Ἱερεὺς Ξυδόπουλος κάτοικος λεβειδίου κατά α!) ἦν μεμνημένος τά τῆς φιλικῆς εταιρίας πρὸς ἀποτίναξιν τοῦ Τουρκικοῦ ζυγοῦ καί περιφερόμενος κατά τούς τρεῖς τούτους δήμους κατήχει πάντας τούς Χριστιανούς πρὸς τήν ἐπανάστασιν ἐπενεγκῶν μεγίστην ἔξαψιν καί ἐνθουσιασμόν τῶν πνευμάτων κατα τῶν Τούρκων, ὅτι β!) ὁ αὐτός ἐκραγείσης τῆς ἐπαναστάσεως παρηκολούθησε τόν [] ὀπλαρχηγόν Ἀλέξιον Ἀ. Νικολάου ἢ λεβειδιώτην ὡς γραμματεὺς ἐνθαφρύνων καί παροτρύνων πάντοτε ὑπέρ τῆς ἐλευθερίας τούς στρατιώτας, ὅτι γ!) διατελῶν ὡς γραμματεὺς εἶχεν ὑφ' ἑαυτὸν καί εἴκοσι στρατιώτας περίπου πρὸς ἰδίαν του ἀσφάλειαν, οὓς καί παρεῖχεν ἐν ἀνάγκῃ πρὸς συνδρομήν μεταξύ τούτων ἦσαν καί δύο τοῦ ἀδελφοί, ὧν ὁ εἰς ὄνόματι Πανάγος ἔπεσεν ὑπέρ τῆς ἀνεξαρτησίας κατά τῶν Τούρκων μαχόμενος καί δ!) ὅτι ἔνεκα τῆς θέσεώς του ταύτης ὑπέστη ὑλικὰς ζημίας [] [] ἢ οἰκία του διὸ ἐπυρπολήθη ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐπαναστάσεως καί ἐπὶ τῶν Ἀράβων, ἢ περιουσία του ἢ κινητὴ διηρπάγη καί κατά συνέπειαν ὑπέστη ζημίαν περί τάς εἴκοσι χιλιάδας δραχμῶν ἔνεκα τῶν διαρπαγῶν, πυρπολήσεων καί τῆς συντηρήσεως τῶν ὑφ' ἑαυτὸν στρατιωτῶν.

Διὸ κατ' αἴτησίν του, δίδεται τό παρόν πιστοποιητικόν ἵνα τῷ χρησιμεύσῃ ὅπου δεῖ.

ἐν λεβειδίῳ τὴν 14 Ἰουνίου 1865.

οἱ ἐκ Νάσωνος.
Ἀκολουθοῦν πέντε
ὑπογραφές.
Ἐπικυροῦται ἡ γνη-
σιότης τῶν ἄνω ὑπο-
γραφῶν Καί τά ἄνω
διαλαμβανόμενα.
ὁ Δήμαρχος καί Α.Α
ὁ Α. Παρεδρος
(ΤΣ) ὑπογραφή.

Οἱ ἐξ ὄρχομενοῦ.
Ἀκολουθοῦν πέντε
ὑπογραφές.
Ἐπικυροῦται τό γνή-
σιον τῶν ἀνωτέρω
ὑπογραφῶν τῶν
δημοτῶν μας.
ἐν λεβειδίῳ 16 Ἰουνίου
1865
ὁ Δήμαρχεῦν Α.
παρεδρος
(ΤΣ) ὑπογραφή.

Ἐπικυροῦται πέντε
ὑπογραφές.
Ἐπικυροῦται τό γνή-
σιον τῶν ἀνωτέρω
πέντε ὑπογραφῶν.
Τρίπολις τὴν 19 Ἰου-
νίου 1865
ὁ Δήμαρχῶν Τριπό-
λεως
(ΤΣ) ὑπογραφή».

Ἄλλο ἔγγραφο μᾶς πληροφοροεῖ ὅτι ὁ ἀγωνιστής ἔλαβε μέρος στήν ἐκστρατεία τῶν Ἀθηνῶν τόν Ἀπρίλιο τοῦ 1827 καί μεταξύ τῶν ἄλλων ἀναγράφει: «Πρός τούτοις κοντά εἰς τά ἄνωθεν γενναῖα ἀνδραγαθήματα τοῦ ῥηθέντος Γεωργίου Ἱερέως δέν ἔλειψεν ὁ ῥηθείς ἵνα ἐνταφιάση ἀμισθί ὑπέρ τά τεσσαράκοντα σώματα τῶν ὁμοπίστων στρατιωτῶν μας καί νά συμβουλευῆ πατρικῶς καί νά ἐρεθίσῃ ἕκαστον εἰς τόν πόλεμον».

Ἄλλα ἐπίσης ἔγγραφα ἀναφέρονται στίς ἐκστρατείες τῶν Πατρῶν τό 1822 καί τῆς Σάμου τό 1824. Καί στίς δύο αὐτές ἐκστρατείες ἔλαβε μέρος ὁ ἀγωνιστής Ἱερεῦς.

Τέλος ἔγγραφο τῆς 23^{ης} Ἰουνίου 1829 ἀναφέρει γιά τόν ἀγωνιστή, πού μετά τόν ἀγῶνα ἐφθασε στήν ἐσχάτη πενία, τά ἐξῆς (Π.Σ.Φ. Νο 105):

«Εὐλαβέστατοι ἱερεῖς, εὐγενέστατοι Δημογέροντες καί Πρόκριτοι, ἐντιμώτατοι ἔμποροι, καί ἅπαντες οἱ ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος εὐλογημένοι χριστιανοί, χάρις ὑμῖν καί εἰρήνη εἴη παρὰ θεοῦ, παρ' ἡμῶν δέ εὐχή, εὐλογία καί συγχώρησις!

Γνωστόν ἔστω ὑμῖν, ὅτι ὁ ἐπιφέρων τό παρόν ἡμέτερον Γεώργιος Ἱερεῦς Πελοποννήσιος μέν τήν Πατρίδα, πολλά δέ ἔτη παροικῶν ἐν ὕδρα, μόλις ἤκουσε τήν σάλπιγγα τῆς ἐλευθερίας διασαλπίζουσαν, καί ἶδε τήν σταυροφόρον σημαίαν κυματοῦσαν ἐπί τῶν θεοφρουρητῶν καί τροπαιοφόρων ἑλληνικῶν Πλοίων, καί ἀνυπερθέτως, καταλιπὼν τά πάντα, ἀφοσίωσεν ἑαυτόν εἰς τάς ἀνάγκας τῆς Πατρίδος, ἀποφασίσας νά κάμῃ ὅσα ἦτο τῆς δυνάμεώς του τό πρός αὐτήν πατρῶν χρέος του σφαγιαζόμενος ὑπέρ αὐτῆς. Ἐπέβη λοιπόν εἰς πολεμικά καί πυρπολικά Πλοῖα εἰς διαφόρους κατὰ θάλασσαν ἐκστρατείας ἐνθαρρύνων τούς ἐν αὐτοῖς πολεμιστάς λόγοις τε καί ἔργω εἰς τόν ὑπέρ πίστεως καί ὑπέρ Πατρίδος ἱερόν ἀγῶνα. Μόλις ἔπειτα ἤκουσεν ὅτι κινδυνεύει ἡ Πατρίς του ἀπό τά ἐκεῖθε συβρέυσαντα αἰγυπτιακά στρατεύματα, καί τήν αὐτήν στιγμήν ἀπέπλευσε διά τό Νεόκαστρον, ὅπου, ὡς ἐπληροφορήθημεν, ἔδειξε σπανίαν γενναϊότητα καθ' ὅλην τήν διάρκειαν τῆς ὑπό τῶν ἀράβων πολιορκίας τοῦ Φρουρίου τούτου, λαβὼν τήν δυστυχίαν νά χάσῃ τά ὅπλα του μεθ' ὅσων ἄλλων πραγμάτων εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ, καί νά ξηρίσῃ τά γένηα, διά ν' ἀποφύγῃ τήν ἀναπόφευκτον αἰχμαλωσίαν, ἐπειδή ὁ ἀλιτήριος Ἰμβραήμης, παρατηρῶν αὐτόν ἔξωθεν ἀδιαλείπτως ἐπί τῶν προμαχῶνων ἐμψυχοῦντα τούς ἀπηλπισμένους φύλακας τοῦ Φρουρίου, ἐζήτει αὐτόν καθ' ὃν καιρόν τοῦτο ὑπέπεσεν

ὑπό τήν κυριότητά του. Ἐπειδή δέ, ὡς εἴρηται, ὁ ζηλωτής οὗτος ἱερεῦς καθ' ὅλον τό διάστημα τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος μας ἀφιέρωσεν ἑαυτόν εἰς τάς ἀνάγκας τῆς Πατρίδος χωρίς νά στρέψῃ τήν προσοχήν του εἰς τάς ἰδιαιτέρας, ὑπέπεσεν εἰς ἐσχάτην δυστυχίαν τρέχων κίνδυνον λιμοκτονίας αὐτός τε καί ἡ πολυάριθμος καί ἀδύνατος φαμιλλία του. Εἰς ἀνακουφισμόν λοιπόν τῆς ἐσχάτης ταύτης του δυστυχίας, καί ἐξοικονόμησιν τῆς φύσει ἀσθενοῦς φαμιλλίας του, [] νά προστρέξῃ εἰς τά φιλόνηρωπα καί φιλελεήμονα σπλάγχνα ὑμῶν τῶν εὐσεβῶν καί ὀρθοδόξων χριστιανῶν ἐλέους καί βοηθείας χάριν ὑποδέξασθε τάνυν τοῦτον [ἐλέω] τῷ ὄμματι καί εὐμενεῖ τῇ διαθέσει, βοηθοῦντες αὐτόν κατὰ δυνάμειος καί προαιρέσειος ἕκαστος ἔχει, ἵνα οὗτος μέν καί οἱ περί αὐτόν διά τῆς ἐλεημοσύνης σας ἀπαλλαγῶσι τοῦ κινδύνου, τόν ὁποῖον τρέχουν ἡμεῖς δέ οἱ ἐλεήσοντες καί βοηθήσοντες αὐτόν λάβητε παρὰ θεοῦ ἀπειροπλάσιον τόν μισθόν αὐτοῦ τῷ νῦν αἰῶνι καί ἐν τῷ μέλλοντι, οὐ ἡ χάρις καί τό ἀπειρον ἔλεος σὺν τῇ παρ' ἡμῶν εὐχῇ καί εὐλογίᾳ, εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν.

ἐν ὕδρα τῇ χγ Ἰουνίου αἰκῶ!».

Ἀκολουθοῦν δύο ὑπογραφές.

Ἡ ἐπιτροπή κατέταξε τόν ἀγωνιστή στήν τρίτη τάξη τῶν ὑποπλοιορχῶν.

81. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 156

Ο Ίερεύς Έμμανουήλ Οικονομόπουλος γεννήθηκε στα Σουδενά (σήμ. Άνω και Κάτω Λουσούς) Άχαΐας. Κατά τήν διάρκεια τής επαναστάσεως του 1821 έλαβε μέρος σε πολλές μάχες, μεταξύ των οποίων και σε αυτή των Άθηνων (24 Άπριλίου 1827).

Στά Α.Α. σώζεται έγγραφο του έτους 1846 που υπογράφουν οι Βασίλειος, Νικόλαος και Γκολφίνος Πετμεζάς και τό όποιο για τήν δράση του αγωνιστού μας πληροφορεί τά έξής (Π.Σ.Φ. Νο 106):

«Πιστοποιείται ότι

ό εκ του χωρίου Σουδενών, του αυτού Δήμου τής επαρχίας Καλαβρύτων Έμμανουήλ Ίερεύς Οικονομόπουλος, άμα εξεβράγη ό υπέρ έλευθερίας τής Πατρίδος Ίερός αγώνας, έλαβε τά όπλα εις χείρας, και παραυρεθείς ως ύπαξιωματικός εις τάς μάχας Καλαβρύτων, Π Πατρών, Βερβαίνων, Κορίνθου, Άκράτας, Άθηνών, και άλλας, όδήγησεν καλώς τούς ύπ' αυτόν στρατιώτας και [πολεμοντας] άρίστως κατά των έχθρών, φαιρόμενος σύν τοις άλλοις μέ μεγίστην εύπείθειαν και ύπακοήν προς τούς άνωτέρους του. Γνωρίζοντες όθεν τάς προς τήν Πατρίδα εκδουλεύσεις του διαληφθέντος του επαφείωμεν τό παρόν μας διά νά του χρησιμεύση όθεν του άνήκει.

Καλάβρυτα 13 Νοεμβρίου 1846

Β: πετμεζάς

Ν. Πετμεζάς

γκολφινος Πετμεζάς

Πιστοποιούντες τά άνωτέρω επί τή όριζομένη από τον Ποινικόν Νόμον ποινή και επί τή ύποχρεώσει τής άνηκούσης πολιτικής άποζημιώσεως.

τήν 16 Νοεμβρίου 1846 Καλάβρυτα

Β: πετμεζάς».

Η έπιτροπή κατέταξε τον Έμμ. Οικονομόπουλο στην δευτέρα τάξη των ύπαξιωματικών.

Πιστοποιείται ότι 24095

δελτίο καρίου Έμμανουήλ Ιερέως Οικονομόπουλου, άμα εξεβράγη ό υπέρ έλευθερίας τής Πατρίδος Ίερός αγώνας, έλαβε τά όπλα εις χείρας, και παραυρεθείς ως ύπαξιωματικός εις τάς μάχας Καλαβρύτων, Π Πατρών, Βερβαίνων, Κορίνθου, Άκράτας, Άθηνών, και άλλας, όδήγησεν καλώς τούς ύπ' αυτόν στρατιώτας και [πολεμοντας] άρίστως κατά των έχθρών, φαιρόμενος σύν τοις άλλοις μέ μεγίστην εύπείθειαν και ύπακοήν προς τούς άνωτέρους του. Γνωρίζοντες όθεν τάς προς τήν Πατρίδα εκδουλεύσεις του διαληφθέντος του επαφείωμεν τό παρόν μας διά νά του χρησιμεύση όθεν του άνήκει.

Καλάβρυτα 13 Νοεμβρίου 1846

Β: πετμεζάς
Ν. Πετμεζάς
γκολφίνος Πετμεζάς

Πιστοποιούντες τά άνωτέρω επί τή όριζομένη από τον Ποινικόν Νόμον ποινή και επί τή ύποχρεώσει τής άνηκούσης πολιτικής άποζημιώσεως. Τήν 16 Νοεμβρίου 1846 Καλάβρυτα

82. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΙΕΡΕΥΣ Κ. 155

Γιά τον αγωνιστή Κωνσταντίνο Οικονομόπουλο, πού γεννήθηκε στο Λειβάριτζι των Καλαβρύτων, στά Α.Α. τής Έθνικῆς Βιβλιοθήκης σώζεται έγγραφο τοῦ ἔτους 1846, πού ὑπέβαλε μέ αἴτησή του στήν ἔξεταστική ἐπιτροπή μέσω τοῦ ἐπάρχου Καλαβρύτων στήν ὁποία ὑπογράφεται «Κωνσταντίνος προτόπαπας Οἰκονόμου».

Στό έγγραφο ἀναγράφονται τά ἑξῆς (Π.Σ.Φ. Νο 107):

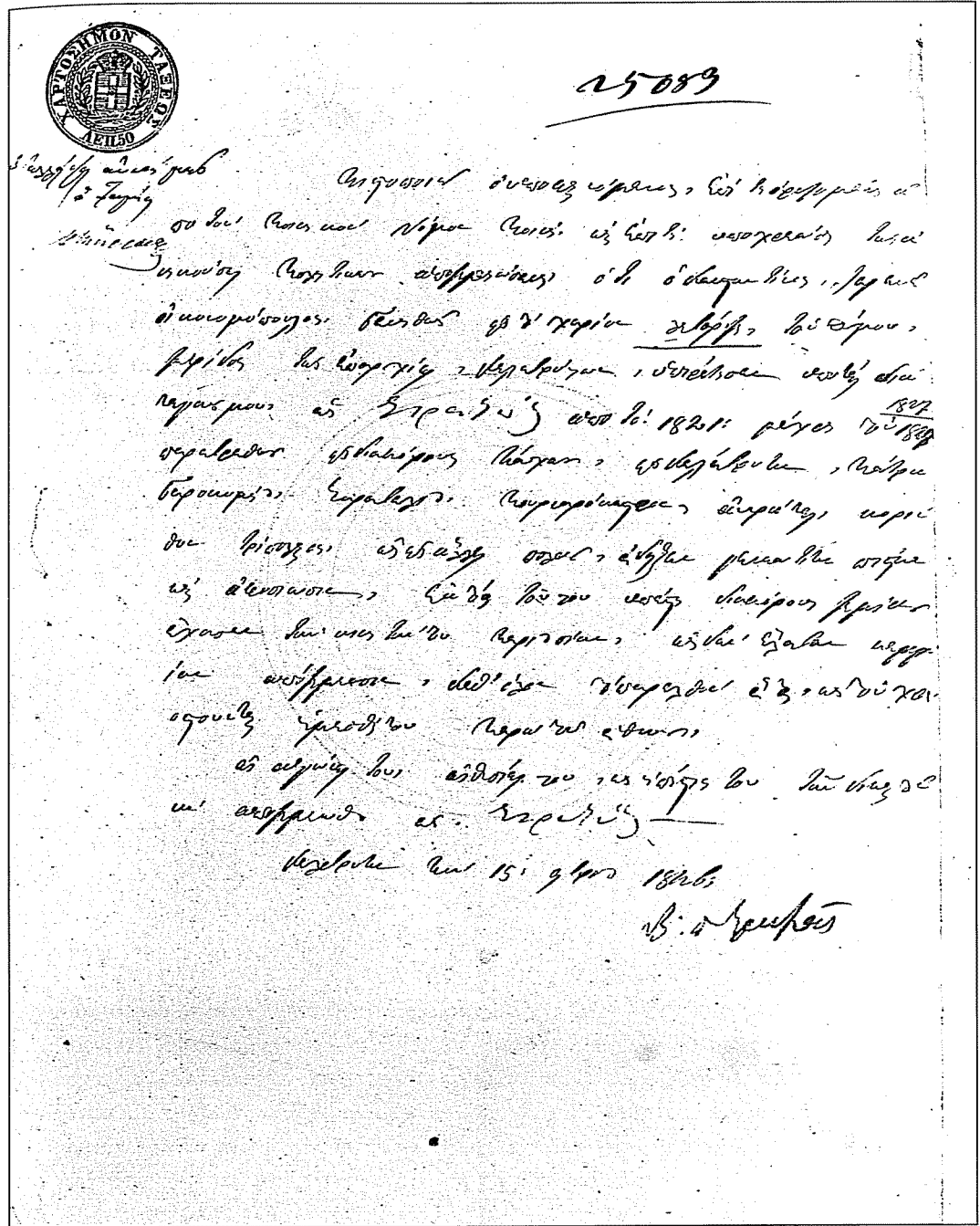
«Πιστοποιῶ ὁ ὑποφαινόμενος, ἐπί τῇ ὀριζομένη ἀπο τόν ποιινικόν Νόμον ποινῇ καί ἐπί τῇ υποχρεώσει τῆς ἀνηκούσης πολιτικῆς ἀποζημιώσεως, ὅτι ὁ Κωνσταντίνος Ἱερεὺς Οἰκονομόπουλος Γενθεὶς εἰς τό χωρίον λιβάριτζι, τοῦ Δήμου, φωφίδος τῆς ἐπαρχίας Καλαβρύτων, ὑπηρέτησεν υποτάς διατάγας μου ὡς Στρατιώτης ἀπο τό 1821 μέχρι τό 1827/1829 παραβρεθεις εἰς διαφόρους Μάχας, εἰς Καλάβρυτα, πάτρα Γεροκομείου, Σαραβαλίου, Πουρναρόκαστρου, ἀκράτας, κορίνθου Τρίπολεως, καί εἰς ἄλλας πολάς, ἔδειξεν γεναιοτιτα πίστιν καί ἀφοσιωσιν, ἐκτός τούτου ὑπέστη διαφόρους ζημίας ἔχασεν τήν κινητήν του περιουσίαν, καί δέν ἔλαβεν καμμίαν ἀπόζημιωσιν, καθ' ὄλον τό παρελθόν [] καί τοῦ χρεοστουνται οἱ μισθοί του παρά τοῦ ἔθνους.

οἱ ἀγῶνες του, αἱ θυσίαι του, καί ἡ πίστις του τῶν δικαιοῦν νά ἀποζημιωθῆ ὡς Στρατιώτης.

Καλαβρυτα τήν 15: Νοεμβρίου 1846:

Β: πετμεζῆς».

Ἡ ἐπιτροπή κατέταξε τόν ἀγωνιστή στήν τάξη τῶν στρατιωτῶν.

83. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ ΠΟΛΥΧΡΟΝΗΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 155

Γιά τόν αγωνιστή Οικονομόπουλο Πολυχρόνη πού γεννήθηκε στό Ζιγοδίσι τῆς Ἀρκαδίας, στά Α.Α. σώζεται ἔγγραφο τοῦ ἔτους 1865, πού ὑπέβαλε στήν ἐπιτροπή ἀγώνων καί θυσιῶν, μετά τόν θάνατο τοῦ ἀγωνιστοῦ ἢ σύζυγός του Μηλίτσα. Μέ τήν ἴδια αἴτηση ἢ σύζυγός του ὑπέβαλε καί δίπλωμα μέ τό ὄποιο κατά τό ἔτος 1844 εἶχε ἀπονειμηθεῖ στόν ἀγωνιστή τό χαλκοῦν ἀριστεῖον.

Ἡ ἐπιτροπή κατέταξε τόν ἀγωνιστή στήν δευτέρα τάξη τῶν ὑπαξιωματικῶν. Γιά τήν δράση τοῦ ἀγωνιστοῦ ἀπό τό σχετικό ἔγγραφο πληροφοροῦμεθα τά ἑξῆς (Π.Σ.Φ. Νο 108):

«Πιστοποιούμεν οἱ ὑποφερόμενοι ἐπί τῇ ὀριζομένη ἀπό τόν Νόμον Ποινῆ καί ἐπί τῇ ὑποχρεώσει τῆς ἀνικούσης Πολιτικῆς ἀποζημιώσεως ὅτι ὁ Κέρτος ποτέ Πολυχρόνης Ἱερέυς οἰκονομόπουλος κάτοικος Ζυγοβυστίου, καί [] τῆς Μιλίτζας χήρας Πολυχρόνη Ἱερέως οἰκονομοπούλου, ὅτι ὑπηρέτησεν στρατιωτής τήν Πατρίδα δείξας ἀρκετήν Γεννεώτητα εἰς τάς Μάχας καί ὑπό τάς διαταγάς πάντοτε τοῦ Γενικοῦ Αρχιγοῦ τῆς Πελοποννήσου καί τοῦ Στρατιγοῦ Ἰωάννου Θ. Κολοκοτρώνη καί παρευρέθη εἰς τήν Πολιορκίαν τριπόλεως, Κορίνθου Ναυπλίας τῶν Πατρῶν καί τήν κατά του Δράμαλη καταστροφὴν καί τάς κατά τοῦ Ἰμπραῖμι πασσα Διαφόρους Μάχας εἰς τήν [] τό παρόν ὅθεν [] ὅπως τοῦ χρησιμεύση ὅπου δεῖ.

οἱ λοχαγοὶ τῆς Β. Φάλαγγος
Ἀναγνώστης Σταυρόπουλος
Ν. ου. [καζῆς] ».

Ζυγοβύστι τήν 4 Ἰουλίου
1865

Τό δίπλωμα μέ τό ὄποιο ἀπενεμήθη στόν ἀγωνιστή τό χαλκοῦν ἀριστεῖον γράφει (Π.Σ.Φ. Νο 109):

«Αρι: 3703

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

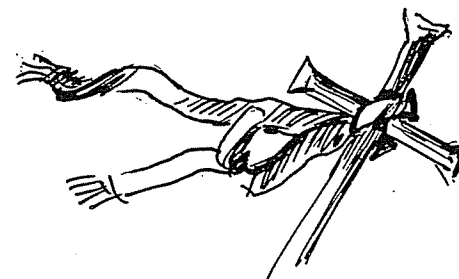
12258

Ἀφοῦ ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Βασιλεὺς ἐπεφόρτισε τήν ἐπί τῶν Στρατιωτικῶν Γραμματεῖαν νά ἀπονείμῃ εἰς τόν Πολυχρόνην Ἱερέαν Οἰκονομόπουλον ἐντίμως μεθέξαντα τοῦ ὑπέρ ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος ἡρωϊκοῦ ἀγῶνος τό συστηθέν τήν 18/30 Σεπτεμβρίου 1835 χαλκοῦν ἀριστεῖον παραδίδεται τοῦτο εἰς αὐτόν μέ τήν ἄδειαν τοῦ νά τό φέρῃ εἰς πᾶσαν περίστασιν καί πρός πιστοποίησιν τούτου, τῷ ἐγχειρίζεται συγχρόνως καί τό παρόν Δίπλωμα.

Ἐν Ἀθῆναις τήν 9 Μαρτίου 1844

Ἡ ἐπί τῶν Στρατιωτικῶν
Γραμματεία τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος
ἀνδρέας λόντος

Ὁ Διευθυντής τοῦ Γραφείου
[...]

84. ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 155

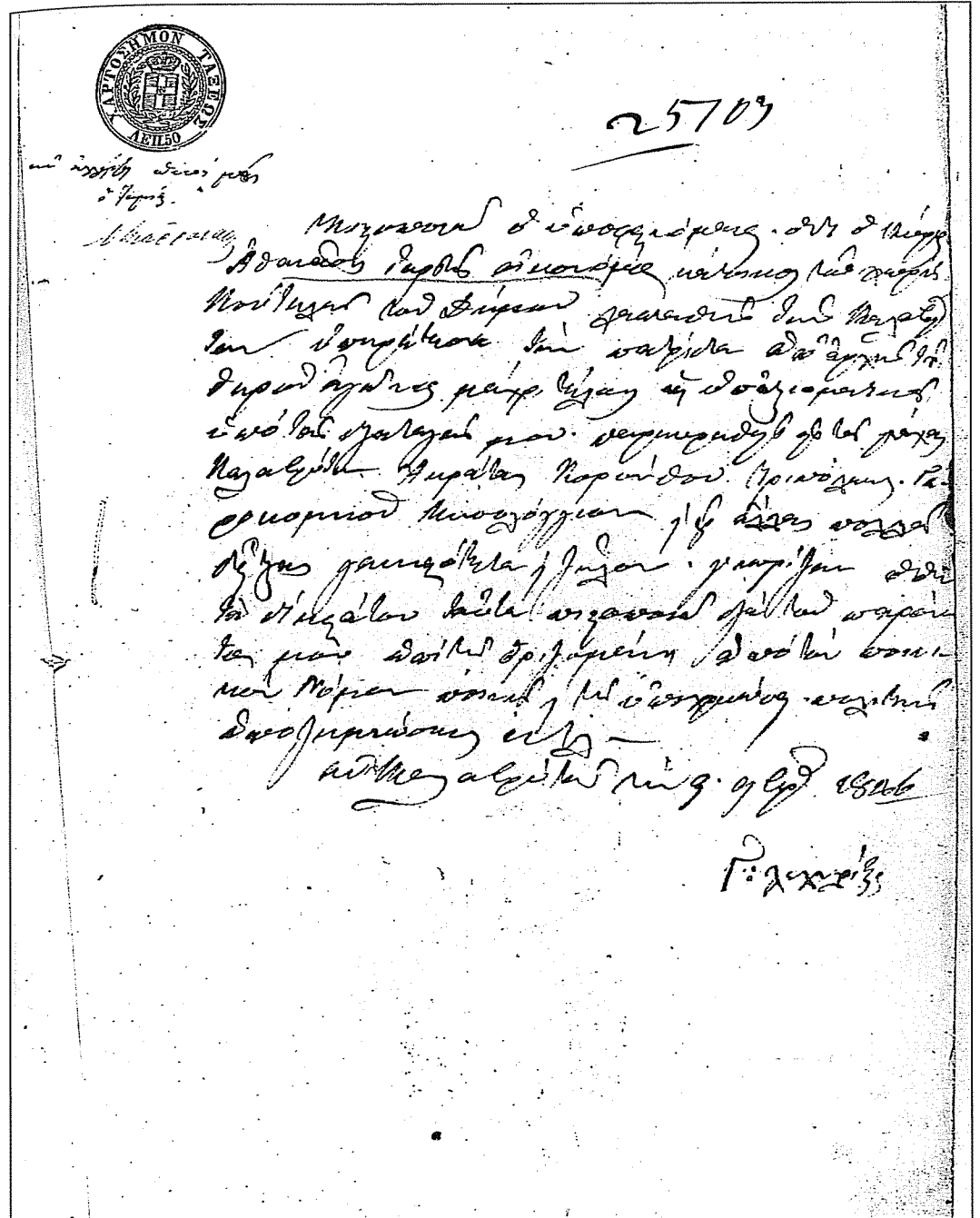
Γιά τόν αγωνιστή Οικονόμο Ἀθανάσιο, πού γεννήθηκε στό χωριό Κούτελη τῶν Καλαβρύτων, στά Α.Α. σώζεται ἔγγραφο τοῦ ἔτους 1846, πού ὑπέβαλε μέ αἴτησή του στήν ἐξεταστική ἐπιτροπή μέσω τοῦ Ἐπάρχου Καλαβρύτων, στό ὁποῖο ἀναγράφονται τά ἐξῆς γιά τήν δράση του (Π.Σ.Φ. Νο 110):-

«Πιστοποιῶ ὁ ὑποφαινόμενος ὅτι ὁ Κύριος Ἀθανάσιος Ἱερεὺς Οἰκονόμος κάτοικος τοῦ χωρίου Κούτελης τοῦ Δήμου λαπαθῶν τῶν Καλαβρύτων ὑπηρέτησεν τήν πατρίδα ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος μέχρι τέλους ὡς ὑπαξιωματικός ὑπό τὰς διαταγὰς μου. παρευρεθεῖς εἰς τὰς μάχας Καλαβρύτων Ἀκράτας Κορίνθου Τριπόλεως Γηροκομείου Μεσολόγγιον καί εἰς ἄλλας πολλές δείξας γαιννεότητα καί ζῆλον. γνωρίζων ὅθεν τά δίκαιά του ταῦτα πιστοποιῶ διά τοῦ παρόντος μου ἐπί τῇ ὀριζομένη ἀπό τόν ποινικόν Νόμον ποιῆ καί τῇ ὑποχρεώσει πολιτικῆς ἀποζημιώσεως αὐτοῦ.

ἐν Καλαβρύτοις τήν 9 Νοεμβρίου 1846

Γ: λεχουρίτης».

Ἡ ἐπιτροπή κατέταξε τόν αγωνιστή στήν τάξη τῶν στρατιωτῶν.

85. ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ ΚΑΝΕΛΛΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 155

Ο κληρικός Κανέλλος Οικονόμος γεννήθηκε στην Βλασία της επαρχίας Καλαβρύτων και ήταν ένας από τους σημαίνοντας κατοίκους της περιοχής του. Από έγγραφο του έτους 1846 που υπογράφουν έξι εκ των προκρίτων του χωριού του και φυλάσσεται στα Α.Α. της Εθνικής Βιβλιοθήκης της Ελλάδος φαίνονται οι προσφορές του κατά την διάρκεια του ιεροῦ αγώνος. Για τους αγώνες του και τις θυσίες του ή επιτροπή των θυσιῶν τον κατέταξε στην έβδομη τάξη των άξιωματικών. Στο έγγραφο που τον άφορα σημειώνονται τά έξιξη (Π.Σ.Φ. Νο 111):

«Πιστοποιούμε οι ύποφαινόμενοι κάτοικοι άγίου Βλάση του Δήμου Βλασίας, της επαρχίας Καλαβρύτων, ότι ο συγχωριός μας Κανέλος ιερεύς Οικονόμος, χρηματίσας έφορος και λοιπά, κατά διαφόρους περιστάσεις συνεισέφερεν εις τον υπέρ άνεξαρτησίας ιερόν αγώνα χρηματικῶς, ότι εκτός της χρηματικής συνεισφοράς συγκεκριμένης από Γρόσια δύο χιλιάδας Αρ. 2000 έδωσεν εις τά διάφορα στρατιωτικά σώματα γεννήματα, κρασιά, σφακτά, φουσέκια, και λοιπά άξιας επέκεινα των τριῶν χιλιάδων γροσιῶν Αρ. 3000, διά τά όποια δέν έλαβεν οὔδεμίαν άποζημίωσιν και του όφείλονται άπαντα.

Ταῦτα γνωρίζοντες μαρτυρῶμεν εὔσυνειδότης επί τη έν τῷ ποινικῷ Νόμῳ όριζομένη ποινή και επί τη ύποχρεώσει της άνηκούσης πολιτικής άποζημιώσεως, και έπαφίμεν τό παρόν εις τον ρηθέντα οικονόμον πρός χρῆσιν του.

έν Βλασία τήν 10 Νοεμβρίου 1846

οί κάτοικοι Βλασίας
Γεώργιος Καραμεσίνης
και άλλες πέντε ύπογραφές.

Έπικυροῦται ή γνησιότης των άπέναντι
ύπογραφῶν Γ. Καραμεσίνη και λοιπῶν.

έν Βλασία τήν 16 Νοεμβρίου 1846

ό Δημαρχεύον πάρεδρος του Δήμου Βλασίας
(ΤΣ) ύπογραφή».

από

πιστοποιούμεν οι ύποφαινόμενοι κάτοικοι άγίου
Βλάση της επαρχίας Καλαβρύτων, ότι ο συγχωριός μας Κανέλος ιερεύς
Οικονόμος, χρηματίσας έφορος και λοιπά, κατά διαφόρους περιστάσεις
συνεισέφερεν εις τον υπέρ άνεξαρτησίας ιερόν αγώνα χρηματικῶς,
οτι εκτός της χρηματικής συνεισφοράς συγκεκριμένης από Γρόσια δύο
χιλιάδας Αρ. 2000 έδωσεν εις τά διάφορα στρατιωτικά σώματα γεννήματα,
κρασιά, σφακτά, φουσέκια, και λοιπά άξιας επέκεινα των τριῶν
χιλιάδων γροσιῶν Αρ. 3000, διά τά όποια δέν έλαβεν οὔδεμίαν
άποζημίωσιν και του όφείλονται άπαντα.

Ταῦτα γνωρίζοντες μαρτυρῶμεν εὔσυνειδότης,
επί τη έν τῷ ποινικῷ Νόμῳ όριζομένη ποινή και επί τη
ύποχρεώσει της άνηκούσης πολιτικής άποζημιώσεως, και
επαφίμεν τό παρόν εις τον ρηθέντα οικονόμον πρός
χρῆσιν του.

έν Βλασία τήν 10
Νοεμβρίου 1846

οί κάτοικοι Βλασίας
Γεώργιος Καραμεσίνης
και άλλες πέντε ύπογραφές.

επικυροῦται ή γνησιότης των άπέναντι
ύπογραφῶν Γ. Καραμεσίνη και λοιπῶν.
έν Βλασία τήν 16 Νοεμβρίου 1846

οί κάτοικοι Βλασίας
Γεώργιος Καραμεσίνης
και άλλες πέντε ύπογραφές.

86. ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 156

Ὁ ἀγωνιστής Σταμάτιος Οἰκονόμος γεννήθηκε στήν Λυκούρεια Κλειτορίας τοῦ Νομοῦ Ἀχαΐας, ὅπου καί ἀσκοῦσε τά ἱερατικά του καθήκοντα. Μυημένος στήν ἐπανάσταση ἀπό τοὺς Πετμεζαίους - ἴσως νά ἦταν καί φιλικός - ἐργαζόταν γιά τήν διάδοση τῶν ἰδεῶν της στοὺς κατοίκους τῆς περιοχῆς του. Μέ τήν ἐναρξη τῆς ἐπαναστάσεως ἐφοδίασε πολλοὺς ἀγωνιστάς τῆς περιοχῆς μέ πολεμοφόδια, ὁ ἴδιος δέ «φέρων καί τόν Σταυρόν ἠκολούθησε μέχρι τέλους αὐτῆς...». Μαζί του ἦταν καί ὁ γιός του Παναγιώτης Οἰκονομόπουλος, Ἰερεὺς καί αὐτός ἀργότερα στήν Λυκούρεια «καί τούτου ἔτι τότε μὴ ἱερωμένου», πού μαζί μέ τοὺς ἄλλους κληρονόμους ὑπέβαλε τό 1865 στήν ἐπιτροπή ἐκδουλεύσεων αἴτηση μέ πιστοποιητικό ἀπό τό ὁποῖο πληροφοροῦμεθα τήν δράση τοῦ Σταματίου Οἰκονόμου (Π.Σ.Φ. Νο 112):

«Πιστοποιεῖται ἐπί τῇ ὀριζομένῃ ὑπό τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ποινῇ καί τῇ ὑποχρέωσιν τῆς Πολιτικῆς ἀποζημιώσεως ὅτι ὁ ἐκ λυκούρειας τῆς Κλειτορίας τῶν Καλαβρύτων ἱερεὺς Σταμάτιος Οἰκονόμος καί πνευματικός, μεμυημένος παρ' ἡμῶν τά τῆς Ἐπαναστάσεως, καί [] κατηγῶν ὡς καί ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος του τ' ἀρμόδια τῶν διαφόρων χωρίων πρόσωπα, καί αὐτά ὑπέρ τῆς ἐπαναστάσεως προδιαθέτων πολλοὺς, ἅμα ταύτης κατὰ τό 1821 ἐκῆραγείσης ἐξ ἰδίων του καί διά πολεμοφοδίων ἐφοδίασεν, αὐτός δέ ὁ ἴδιος φέρων καί τόν Σταυρόν ἠκολούθησε μέχρι τέλους αὐτῆς τά ὑπό τήν ὀδηγίαν ἡμῶν καί τοῦ μηκέτι ζῶντος ἀταδέλφου ἡμῶν Νικολάου Πετμεζᾶ στρατιωτικά Σώματα, καί πρὸς τόν ὑπέρ πίστεως καί Πατρίδος ἀγῶνα καί θρησκευτικῶς αὐτά ἐμψυχῶνων, ἠύλόγει τά ὅπλα των, καί δεήσεις δημοσίως τε καί ἰδιαιτέρως ὑπέρ αὐτῶν ἐποίει, ἐπιμελούμενος τε τοὺς ἀσθενοῦντας καί τοὺς τραυματιζομένους τῶν στρατιωτῶν, καί τούτους ἐξωμολογῶν, τοὺς δέ θνήσκοντας ἱεροπράτων καί θρησκευτικῶς ἐνταφιάζων, ἢ τε αὐτοῦ εἰς τοὺς στρατοὺς ἐμφάνισις καί θρησκευτικῆ περιποίησις πλείστην ὅσην ἐμφύχωσιν εἰς τοὺς στρατιώτας ἐν γένει ἐνεποίει, οὐκ ὀλίγην δέ καί παρηγορίαν. Παραυρισκόμενος δέ καί εἰς τό πεδῖον τῶν μαχῶν, καί μετὰ τῶν στρατιωτῶν συγκινδυνεύων, ἰδικότατα συνετέλεσεν εἰς τήν μάχην λεβιδίου, Σαραβαλίου καί Γηροκομείου περὶ τε τὰς Πάτρας καί Τρίπολιν. εἰς ἀπάσας τὰς ἐν Ἀκράτῃ κατὰ τοῦ Δραμαλικοῦ στρατοῦ, καί εἰς τὰς μάχας Τρικόρφων, πιάνης, Δαβιάς καί Καυκαριᾶς κατὰ τῶν Αἰγυπτίων,

ἐξ ἰδίων του ἐξοδεύων, καί τοὺς ἐνδεεστέρους τῶν στρατιωτῶν πολλακίς περιθάλπων, ἀνθ' ὧν οὐδεμίαν ἔλαβεν ἀμοιβήν.

Κατ' αἴτησιν τοῦ υἱοῦ του Παναγιώτου ἱερέως Οἰκονομοπούλου, καί τούτου ἔτι τότε μὴ ἱερωμένου, ὑπέρ πατρίδος ὑφ' ἡμᾶς ἀγωνισθέντος, ἐγένετο τό παρόν καί ἐδώθη εἰς χεῖρας του.

τὴν 2 Νοεμβρίου 1865

Καλάβρυτα

Β: πετμεζᾶς

γ: πετμεζᾶς».

Στήν δευτέρα σελίδα τό πιστοποιητικό ἀναγράφει:

«Ἐπικυροῦται ἡ γνησιότης τῶν ὀπισθεν ὑπογραφῶν τῶν ὀπλαρχηγῶν Βασιλείου Πετμεζᾶ καί Γκολφίνου Πετμεζᾶ.

Μαζέικα* τὴν 23 Δεκεμβρίου 1865

ὁ Δήμαρχος Κλειτορίας

(ΤΣ) Γ. Γιαννικόπουλος».

Ἡ ἐπιτροπή κατέταξε τόν ἀγωνιστὴ στήν πρώτη τάξη τῶν ὑπαξιωματικῶν.

*Μαζέικα: Ἡ σημερινή κωμόπολις τῆς Κλειτορίας τοῦ Νομοῦ Ἀχαΐας.

ένός μὲν μέ τά ὄπλα εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ἀφ' ἑτέρου μέ τόν σταυρόν ἐνθουσιῶν τοὺς στρατιώτας χριστιανούς κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεως καὶ Πατρίδος, καὶ ἐκτός τούτου συνεισφέρων εἰς περιστάσεις ἀνάγκης καὶ ἐξ' ἰδίων του, ὥστε ἐξεπλήρωσε πιστῶς καὶ τιμίως ὅλα τὰ πρὸς τὴν Πατρίδα ἱερά χρέη του, κατ' αἴτησιν τοῦ ὁποίου δίδεται τό παρὸν πιστοποιητικόν διὰ νά τῷ χρησιμεύσῃ ὅπου ἀνήκει.

Ἀθήναις τὴν 18 Ὀκτωβρίου 1841

**Π. Μαυρομιχάλης,
Κανέλλος Δελληγιάννης,
Δ. σκυλοδήμος.**

Ἐπικυροῦται τό γνήσιον τῶν ἀνωτέρω τριῶν ὑπογραφῶν
τὴν 15 Νοεμβρίου 1841:

Ὁ Δήμαρχος Ἀθηνῶν **Α. Πετράκης**

Ὅτι εἶναι ἀπαράλλακτον τῷ πρωτοτύτῳ ὑποβληθέντος
διὰ τῶν ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1841 ἀναφορῶν μου
πρὸς τὴν Γραμματίαν τῶν Στρατιωτικῶν.

Ἀγάπιος Οἰκονόμου Ἱερομόναχος».

Τό δεύτερο πιστοποιητικόν τοῦ ἔτους 1841 πού ὑπογράφει ὁ Θ. Κολοκοτρώνης καὶ σέ ἀντίγραφο φυλάσσεται στὰ Α.Α. μᾶς πληροφοροεῖ γιά τόν ἀγωνιστή καὶ τὰ ἐξῆς (Π.Σ.Φ. Νο 114):

«Πιστοποιεῖται ὅτι ὁ πρόην ἡγούμενος τῆς διαλυθείσης Μονῆς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς γέννημα Στεμνίτσης τοῦ Δήμου Τρικολώνων τῆς Διοικήσεως Γορτυνίας κ. Ἀγάπιος Οἰκονόμου Ἱερομόναχος ἐμπλεως ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀγάπης πρὸς τὴν Πατρίδα, ἅμα ἤχησεν ἡ Σάλπιγξ τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος ἠκολούθησε στρατιωτικῶς καὶ θρησκευτικῶς καὶ παρευρέθη εἰς διαφόρους μάχας κατὰ τῶν ἐχθρῶν, ἤτοι εἰς τὴν Πολιορκίαν Τριπόλεως πρῶτον, καὶ δεύτερον εἰς τὰς κατὰ τοῦ Δράμαλη καὶ τὰς τῶν Πατρῶν καὶ εἰς διαφόρους συμπλοκάς κατὰ τῶν ἀράβων δείξας στρατιωτικὴν γενναϊότητα, καὶ λαβῶν προσωπικόν μέρος ἐνθουσιῶν ἀφ' ἑνός διὰ τῶν ὄπλων, καὶ ἀφ' ἑτέρου διὰ τοῦ σταυροῦ εἰς τὰς χεῖρας τοὺς χριστιανούς κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεως καὶ Πατρίδος, καὶ τέλος νά πληρώσῃ τὰ πρὸς τὴν Πατρίδα χρέη του συνεισφέρων καὶ ἐξ ἰδίων του τό κατὰ δύναμιν. Διό καὶ δίδεται πρὸς αὐτόν τό παρὸν πιστοποιητικόν διὰ νά τῷ χρησιμεύσῃ ὅπου ἀνήκει.

ἐν Ἀθήναις τὴν 16 Δεκεμβρίου 1841: **Θ. Κολοκοτρώνης**

Ἐπικυροῦται τό γνήσιον τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη
τὴν 16 Δεκεμβρίου 1841 Ἀθήναι.

Ὁ Δήμαρχος Ἀθηνῶν **Α. Πετράκης**

Ὅτι εἶναι ἀπαράλλακτον τῷ πρωτοτύτῳ ὑποβληθέντος
διὰ τῆς ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1841 ἀναφορᾶς μου
πρὸς τὴν Γραμματίαν τῶν Στρατιωτικῶν
Ἀγάπιος Οἰκονόμου Ἱερομόναχος».

Τό τρίτο πιστοποιητικόν τοῦ ἔτους 1846 πού ὑπογράφουν ὁ Δ. Πλαπούτας καὶ τρεῖς ἄλλοι ὄπλαρχηγοὶ γράφει τὰ ἐξῆς (Π.Σ.Φ. Νο 115):

«Πιστοποιοῦμεν ὅτι ὁ κύριος Ἀγάπιος Οἰκονόμου ἐκ Στεμνίτσης πρόην ἡγούμενος τῆς κατὰ τόν Δήμον Τρικολώνων διαλυθείσης Μονῆς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς δραξάμενος τὰ ὄπλα καὶ τόν σταυρόν εἰς τὰς χεῖρας, ἅμα ἤρξατο ὁ ὑπὲρ τῆς Ἐλευθερίας τῆς Πατρίδος ἀγῶν, ἔδραμε προθύμως πλήρης ἐνθουσιασμοῦ καὶ παρευρέθη εἰς τὰς κατὰ τῶν ἐχθρῶν μάχας, τὰς πολιορκίας Τριπόλεως, Ναυπλίου, Πατρῶν, Κορίνθου, τὰς κατὰ τοῦ Δράμαλη καὶ Ἀράβων μάχας, δείξας γενναϊότητα καὶ προθυμίαν καὶ ἐνθουσιῶν τοὺς στρατιώτας κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεως καὶ Πατρίδος, προσέτι δέ συνεισφέρων ἐξ ἰδίων του καὶ εἰς περιστάσεις ἀνάγκης ἀπὸ ἀληθῆς Πατριωτικόν αἶσθημα ὑπαγορευόμενος. Δίδεται ὅθεν ἢ παροῦσα πιστοποίησις πρὸς βεβαίωσιν τούτων διὰ νά τῷ χρησιμεύσῃ ὅθεν ἀνήκει.

Ἐν Καρυταίνῃ τὴν 27 ἀπριλλίου 1846.

Δ: πλαπούτας:

φώτιος []

N: Κ. Ταμπακό...

[] Μπούκουρας».

Τό δεύτερο πιστοποιητικό αναγράφει (Π.Σ.Φ. Νο 117):

«Πιστοποιητικόν

ὅτι ὁ Παππαθανάσιος Οἰκονόμου ἐκ Πατρίδος Λαμίας ἐχρημάτισε κατά τόν ὑπέρ ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος πόλεμον ὑπό τήν ὀδηγίαν τοῦ ὑποφαινομένου· παρευρέθη καί ἠγωνίσθη εἰς τήν μάχην τῶν Βασιλικῶν κατά τοῦ Μπαϊράμπασα, εἰς τὰς μάχας τῆς Ἁγίας Μαρίνος τῆς Στυλίδος φθιώτιδος, εἰς τήν μάχην τοῦ Προφήτου ἡλίου Σαλώνων, καί εἰς τήν μάχην τῆς Ἀμπλιανῆς. καθ' ὅλον τό ὑπό τήν ὀδηγίαν μου διάστημα, καί των Στρατιωτικῶν του ἐκδουλεύσεων ἐδείχθη εὐπειθής εἰς τούς ἀνωτέρους, ἀνδρεῖος ἐν πολέμοις, ἐκτελῶν συνάμα καί τά ἱερατικά του καθήκοντα καθ' ὅλον τόν ὁποῖον ἐδίωκουν Στρατόν.

κατ' αἰτησίαν του καί πρός πίστωσιν τῆς ἀληθείας ἐφοδιάζω αὐτόν μέ τό παρόν Πιστοποιητικόν, διά νά τῷ χρησιμεύσῃ ἀρμοδίως.

ἐν Λεβαδίᾳ τήν 13 Ἰουνίου 1844

Γ: Διοβουνιώτης ὑποστράτηγος

Β [Μπουζύγος] ταγματάρχης

[] ταγματάρχης

Ἐπικυροῦται τό γνήσιον τῶν ἀνωτέρω τριῶν ὑπογραφῶν.

Ἐν Λεβαδίᾳ τήν 13^{ην} Ἰουνίου 1844.

ὁ Δήμαρχος λεβαδειῶν (ΤΣ) ὑπογραφή».

Τό περιεχόμενον τοῦ Διπλώματος ἀπονομῆς τοῦ ἀργυροῦ σταυροῦ εἶναι τό ἀκόλουθο (Π.Σ.Φ. Νο 118):

«ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η ΕΠΙ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Πρός Τόν Κ. Παππᾶ Ἀθανάσιον, ἐκ Λαμίας

Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Βασιλεὺς, ηὐδόκησε νά ἐγκρίνη νά δοθῇ κατά συνέπειαν τῶν τῆς 20 Μαΐου/1 Ἰουνίου 1834, καί 18/30 Σεπτεμβρίου 1835 διαταγμάτων εἰς τόν Κύριον Παππᾶ Ἀθανάσιον τό ἀργυροῦν Νομισματοσῆμον, δι' ἀνταμοιβήν τῶν κατά τόν ὑπέρ ἀνεξαρτησίας πόλεμον ἐκδουλεύσεων του, καί χορηγεῖ εἰς αὐτόν τήν ἄδειαν νά τό φέρῃ εἰς πᾶσαν περίστασιν. Τό δίπλωμα τοῦ Νομισματοσήμου τούτου ἐγχειρίζεται ὁσούπου.

Ἀθῆναι τήν 31 Μαρτίου 1844

(ΤΣ) ὁ Γραμματεὺς [] ῥόδιος

Περὶ διανομῆς Νομισματοσήμων

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Γραφείου».

ὑπογραφή.

Πιστοποιητικόν

7691

ὁ Π.Σ.Φ. ἀνεξαρτησίας Οἰκονόμου ἐκ Πατρίδος Λαμίας ἐχρημάτισε κατά τόν ὑπέρ ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος πόλεμον ὑπό τήν ὀδηγίαν τοῦ ὑποφαινομένου· παρευρέθη καί ἠγωνίσθη εἰς τήν μάχην τῶν Βασιλικῶν κατά τοῦ Μπαϊράμπασα, εἰς τὰς μάχας τῆς Ἁγίας Μαρίνος τῆς Στυλίδος φθιώτιδος, εἰς τήν μάχην τοῦ Προφήτου ἡλίου Σαλώνων, καί εἰς τήν μάχην τῆς Ἀμπλιανῆς. καθ' ὅλον τό ὑπό τήν ὀδηγίαν μου διάστημα, καί των Στρατιωτικῶν του ἐκδουλεύσεων ἐδείχθη εὐπειθής εἰς τούς ἀνωτέρους, ἀνδρεῖος ἐν πολέμοις, ἐκτελῶν συνάμα καί τά ἱερατικά του καθήκοντα καθ' ὅλον τόν ὁποῖον ἐδίωκουν Στρατόν.

κατ' αἰτησίαν του καί πρός πίστωσιν τῆς ἀληθείας ἐφοδιάζω αὐτόν μέ τό παρόν Πιστοποιητικόν, διά νά τῷ χρησιμεύσῃ ἀρμοδίως.

ἐν Λεβαδίᾳ τήν 13 Ἰουνίου 1844

Γ: Διοβουνιώτης ὑποστράτηγος
Β [Μπουζύγος] ταγματάρχης
[] ταγματάρχης
Ἐπικυροῦται τό γνήσιον τῶν ἀνωτέρω τριῶν ὑπογραφῶν.
Ἐν Λεβαδίᾳ τήν 13^{ην} Ἰουνίου 1844.
ὁ Δήμαρχος λεβαδειῶν (ΤΣ) ὑπογραφή».

89. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 155

Ο αγωνιστής Οικονόμου Βασίλειος πού «προθύμως έλαβε τά όπλα και τον σταυρόν εις τάς χείρας», γεννήθηκε στην Στεμνίτσα Ἀρκαδίας. Τό έτος 1846 υπέβαλε στην έξεταστική επιτροπή πιστοποιητικό προκειμένου να τύχει άμοιβής για τους άγώνες και τίς θυσίες του κατά την διάρκεια της επαναστάσεως του 1821.

Η αίτησή του και τό πιστοποιητικό άπωλέσθησαν. Γι' αυτό τό 1865 επανέρχεται μέ νέα αίτησή του υποβάλλοντας τό πιστοποιητικό σε αντίγραφο και επικαλούμενος την μαρτυριάν του προέδρου της επιτροπής Ι.Θ. Κολοκοτρώνη, «όστις εκ του πλησίον γνωρίζει τάς έκδουλεύσεις και θυσίας μου», όπως γράφει.

Τό περιεχόμενο του πιστοποιητικού είναι (Π.Σ.Φ. Νο 119):

«Ο εκ στεμνίτσης της Γορτυνίας κ. Βασίλειος οικονόμου ιερέυς λαβών προθύμως τά όπλα και τον σταυρόν εις τάς χείρας άμα ήχισεν ή σάλπιγξ του υπέρ ανεξαρτησίας άγώνος παρευρέθη εις διαφόρους κατά των έχθρων μάχας πολεμων γενναίως και ενθουσιών τους στρατιώτας υπέρ της ίερας θρησκείας, [δηλαδή] εις την πολιορκίαν καρυτένης Τριπόλεως, Ναυπλίου, κορινθου, Πατρων, Δερβενακίων, Τραμπάλας, Τρικόρφων και άλλας μέχρι της τελείας των πραγμάτων άποκαταστάσεως. Έκτός δέ τούτου συνεισέφερε και άλλως εις τον άγώνα χορηγων πάντοτε τροφάς και άλλα αναγκαία εις τους στρατιώτας έξ ιδίων του δεικνύων πάντοτε ζήλον και προθυμίαν πατριωτικήν.

Κατ' αίτησίν του επομένως δίδομεν τό παρόν πιστοποιητικόν μας διά να τώ χρησιμεύση όπου άνήκει.

εις Αθηνας την 18 Ιανουαριου 1844.

κανελ Δεληγιαννης Μαυρομιχάλης
Δ.Πλαπούτας [] Β.Πετιμεζάς
Ν.Πετιμεζάς Νικητάς Σταματελόπουλος

Έπικυρώθη ή γνησιότης των εν τώ παρόντι επτά υπογραφων
Αθηναι την 21 Φεβρουαριου 1844 ο Δημαρχος Ἀθηνών
(ΤΣ) Α.Πετράκης

Ότι είναι άπαράλλακτον τώ πρωτοτύπω δοθεντι διά της από 25 Φεβρουαρίου 1844 αναφοράς μου προς τό ύπουργείον των στρατιωτικών εν στεμνίτση τή 10 Μαΐου 1846

Παπαβασίλης Οικονόμου».

Η επιτροπή κατέταξε τον αγωνιστή στην έβδομη τάξη των άξιωματικών.

465

Ο εκ στεμνίτσης της Γορτυνίας κ. Βασίλειος οικονόμου
λαβών προθύμως τά όπλα και τον σταυρόν εις τάς χείρας
άμα ήχισεν ή σάλπιγξ του υπέρ ανεξαρτησίας άγώνος
παρευρέθη εις διαφόρους κατά των έχθρων μάχας
πολεμων γενναίως και ενθουσιών τους στρατιώτας
υπέρ της ίερας θρησκείας, [δηλαδή] εις την πολιορκίαν
καρυτένης Τριπόλεως, Ναυπλίου, κορινθου, Πατρων,
Δερβενακίων, Τραμπάλας, Τρικόρφων και άλλας
μέχρι της τελείας των πραγμάτων άποκαταστάσεως.
Έκτός δέ τούτου συνεισέφερε και άλλως εις τον άγώνα
χορηγων πάντοτε τροφάς και άλλα αναγκαία εις τους
στρατιώτας έξ ιδίων του δεικνύων πάντοτε ζήλον και
προθυμίαν πατριωτικήν.

εις Αθηνας την 18 Ιανουαριου 1844.
κανελ Δεληγιαννης Μαυρομιχάλης
Δ.Πλαπούτας [] Β.Πετιμεζάς
Ν.Πετιμεζάς Νικητάς Σταματελόπουλος

1866
Α.Πετράκης
Β.Πετιμεζάς
Ν.Πετιμεζάς

Έπικυρώθη ή γνησιότης των εν τώ παρόντι επτά υπογραφων
Αθηναι την 21 Φεβρουαριου 1844 ο Δημαρχος Ἀθηνών
(ΤΣ) Α.Πετράκης

Ότι είναι άπαράλλακτον τώ πρωτοτύπω δοθεντι διά της από 25 Φεβρουαρίου 1844 αναφοράς μου προς τό ύπουργείον των στρατιωτικών εν στεμνίτση τή 10 Μαΐου 1846
Παπαβασίλης Οικονόμου

90. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΗΛΙΑΣ ΙΕΡΕΥΣ:

Ο αγωνιστής Οικονόμου Ήλιος πού γεννήθηκε στο Καρνέσι (Ανω Κλειτορία) τής Κλειτορίας του Νομού Αχαΐας, έλαβε μέρος στον άγώνα του 1821 και στην μάχη του Μεγάλου Σπηλαίου (24 Ιουνίου 1827) στην θέση Σάλμαινα συνελήφθη αιχμάλωτος αλλά δραπέτευσε, «άποφυγών τήν αίχμαλωσίαν», όπως γράφει έγγραφο πού φυλάσσεται στα Α.Α. τής Έθνικής Βιβλιοθήκης (Π.Σ.Φ. Νο 120):

«Ποιοτοποιείται υπό τήν όριζομένη υπό του ποινικού νομου ποινη και τή υποχρεώσει τής άνηκούσης πολιτικής αποζημιώσεως ότι ο εκ του χωρίου καρνέση της κλειτωρίας των καλαβρύτων Ήλιος ιερέυς οικονόμος άμα εκραγίσης της έλινικής κατά των όθωμανών επαναστάσεως ύπηρέτησε ως υποξιωματικός υπό τας ήμετέρας διαταγας άπαρχής μέχρι τέλους [διαθέτοντας] συντηρούμενος και τούς ύπ' εαυτόν συντηρών παρευρεθης εις τας μαχας λεβιδίου Τρικώρφων άκράτας σαραβαλιού εις Γηροκομείου συλιφθείς έτι δε υπό του ήμπραχήμ πασα ως έχμάλωτος εις τήν σάλμεινα των καλαβρύτων και με τά ταύτα έδραπέτευσε άποφυγών τήν αίχμαλωσίαν.

Όθεν κάτ αίτήσιν του έγινε τό παρόν και εις χείρας του δεδοται.

εν καλαβρύτοις τήν 10 Δεκεμβρίου 1865

Β: πετμεζάς

γ: πετμεζάς

Έπικυροϋται τό γνησιον των ύπογραφών των Βασιλείου και Γκολφίνου Πετμεζά

Καλάβρυτα τη 28^η Δεκεμβρίου 1865

Ο Δημαρχος Καλ.

Υπογραφή».

15302.
«Ποιοτοποιείται υπό τήν όριζομένη υπό του ποινικού νομου ποινη και τή υποχρεώσει τής άνηκούσης πολιτικής αποζημιώσεως ότι ο εκ του χωρίου καρνέση της κλειτωρίας των καλαβρύτων Ήλιος ιερέυς οικονόμος άμα εκραγίσης της έλινικής κατά των όθωμανών επαναστάσεως ύπηρέτησε ως υποξιωματικός υπό τας ήμετέρας διαταγας άπαρχής μέχρι τέλους [διαθέτοντας] συντηρούμενος και τούς ύπ' εαυτόν συντηρών παρευρεθης εις τας μαχας λεβιδίου Τρικώρφων άκράτας σαραβαλιού εις Γηροκομείου συλιφθείς έτι δε υπό του ήμπραχήμ πασα ως έχμάλωτος εις τήν σάλμεινα των καλαβρύτων και με τά ταύτα έδραπέτευσε άποφυγών τήν αίχμαλωσίαν. Όθεν κάτ αίτήσιν του έγινε τό παρόν και εις χείρας του δεδοται. εν καλαβρύτοις τήν 10 Δεκεμβρίου 1865 Β: πετμεζάς γ: πετμεζάς Έπικυροϋται τό γνησιον των ύπογραφών των Βασιλείου και Γκολφίνου Πετμεζά Καλάβρυτα τη 28^η Δεκεμβρίου 1865 Ο Δημαρχος Καλ. Υπογραφή».

91. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 156

Ὁ ἀγωνιστής Θεόδωρος Οἰκονόμου κατήγετο ἀπὸ τὸ χωριὸ Βουρλά Σελλασίας Σπάρτης. Στὰ Α.Α. σώζεται ἔγγραφο τοῦ ἔτους 1843 τὸ ὁποῖο ὑπέβαλε ὁ ἀγωνιστής στὴν ἐπιτροπὴ ἀγώνων καὶ θυσιῶν, σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖο τοῦ ἀπενεμήθη τὸ ἀργυροῦν νομισματόσημο. Τὸ περιεχόμενον τοῦ ἔγγραφου αὐτοῦ εἶναι τὸ ἑξῆς (Π.Σ.Φ. Νο 121):

«Αριθ 1176

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ
ΤΗΣ
ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἡ ΕΠΙ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΤΗΣ
ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Πρὸς

Τόν Κ. Θεόδωρον Οἰκονόμου Ἰερέαν

Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Βασιλεὺς, ηὐδόκησε νὰ διατάξῃ νὰ δοθῇ κατὰ συνέπειαν τῶν τῆς 20 Μαΐου/1 Ἰουνίου 1834, καὶ 18/30 Σεπτεμβρίου 1835 διαταγμάτων εἰς τὸν Κ. Θεόδωρον Οἰκονόμου Ἰερέαν τὸ ἀργυροῦν Νομισματοσήμον, δι' ἀνταμοιβὴν τῶν κατὰ τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας πόλεμον εκδουλεύσεων του καὶ χορηγεῖ εἰς αὐτὸν τὴν ἄδειαν νὰ τὸ φέρῃ εἰς κάθε περίστασιν.

Τὸ δίπλωμα τοῦ Νομισματοσήμου τούτου εγχειρίζεται ὁσόνουπω.

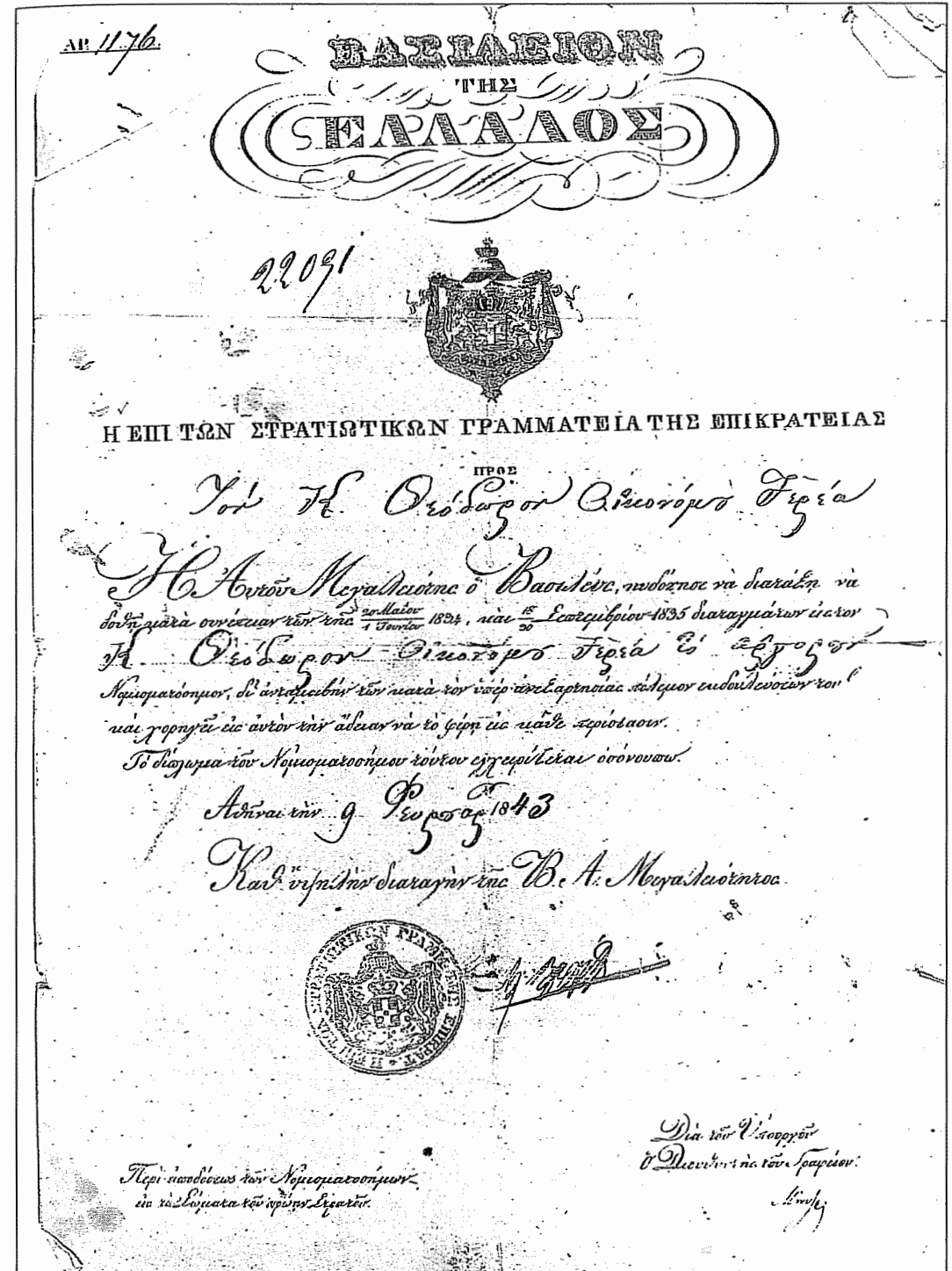
Ἀθῆναι τὴν 9 Φεβρουαρίου 1843

Καθ' ὑψηλὴν διαταγὴν τῆς Β.Α. Μεγαλειότητος
(ΤΣ) ὑπογραφή.

Περὶ ἀποδόσεως τῶν Νομισματοσήμων
εἰς τὰ Σώματα τοῦ πρώην Στρατοῦ

Διὰ τοῦ Υπουργοῦ
Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Γραφείου
ὑπογραφή».

Ἡ ἐπιτροπὴ ἀγώνων καὶ θυσιῶν κατέταξε τὸν ἀγωνιστὴ στὴν πρώτη τάξιν τῶν Ὑπαξιωματικῶν.

92. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Ή ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 156

Ὁ Θεόδωρος Οικονόμου (Παπαθόδωρος) ἢ Καλλίνικος γεννήθηκε στό χωριό Γιανίτσα (σημερινό Ἐλαιοχώριο) Καλαμῶν. Ἐλαβε μέρος στήν ἐπανάσταση τοῦ 1821 καί προσέφερε πολύτιμες ὑπηρεσίες στόν ἀγῶνα. Στά Α.Α. σώζονται διάφορα ἔγγραφα τά ὁποῖα ὑπέβαλε ὁ γιός τοῦ ἀγωνιστοῦ Ἀναγνώστης Οἰκονομόπουλος τό ἔτος 1865. Ἐνα ἀπό αὐτά εἶναι τοῦ ἔτους 1824, ὑπογράφεται ἀπό τόν Παπαφλέσσα καί γράφει (Π.Σ.Φ. Νο 122):

«Δυνάμει τῆς πληρεξουσιότητος τήν ὁποίαν ἔλαβον ἀπό τήν Σεβαστήν ἀρχήν τῆς Ἐταιρείας τόν φιλικῶν, καί τόν Σεβαστόν γενικόν Ἐφορον Πρίγκιπα Κύριον Ἀλέξανδρον ὑψηλάντην, συστήνω εἰς τήν ἀδελφικήν καί χριστιανικήν ἀγάπην, τῶν καλῶν καγαθῶν πατριωτῶν, τόν παρῶν συζόμενον διά τοῦ παρόντος Κύριον Παπαθεόδωρον ἀπό Γιανίτσα, ὡς καλόν καί τίμιον ἄνδρα καί ὑπερασπιστήν τῆς Πατρίδος. Ὅθεν. Ἐπειδή ἐβοήθησεν καί βοηθεῖ τήν Πατρίδα καί λόγω καί ἔργω, δίδω τό παρόν μου εἰς χεῖρας του, ἵνα ἔχη τό δικαίωμα ὡς καλός Πατριώτης, καί νά ἀνταμοιωθῇ κατά τās ἐκδουλεύσεις του ἐν καιρῶ γενικοῦ Συνεδρίου.

τῆ 25: Μαΐου: 1824: Καλαμάτα.

ὁ ἀρχιμανδρίτης Γρηγόριος Δικαίος

Προστίθεται χαρτοσ. τάξεως λ.50

Καλάμαι τήν 17 Μαΐου 1846

ὁ ταμίης Καλαμῶν

(ΤΣ) ὑπογραφή».

Ἄλλο ἔγγραφο σημείωμα τῆς 22^{ας} Ἰουνίου -προφανῶς τοῦ 1821- πού συνετάχθη στό στρατόπεδο τῶν Βερβαίων καί ὑπογράφεται ἀπό τόν Πετρόμπεη Μαυρομιχάλη γράφει (Π.Σ.Φ. Νο 123):

«Ὁ παρών παπᾶ θεοδωρῆς γιανιτζάνος, ἐπειδή ἀρρώστησε ἐπιστρέφει εἰς τό σπήτι του, μέ τούς ἀνθρώπους του, διά νά ἐπισκεφθῇ. καί εἰς τόν δρόμον νά εἶναι ἀπεύραγος. διό καί τοῦ δίδομεν τό παρόν μας. 22 Ἰουνίου Βέρβαινα»

πετρόμπεης μαυρομιχάλης

προστίθεται χαρτόσημον τάξεως 50

καλάμαι τήν 17 Ἰουνίου 1846».

Τρίτο ἔγγραφο πού εἶναι σέ ἀντίγραφο ἀναφέρεται στήν δράση τοῦ Παπαθόδωρου καί γράφει (Π.Σ.Φ. Νο 124):

«Δηλοποιεῖται ὅτι ὁ Αἰδεσημότατος Οἰκονόμος Κ.θεόδωρος Καλλίνικος ἐκ Γιανιτζας τῶν Καλαμῶν, ἅμα ἤχισεν ἡ Ἑλληνική σάλπιξ τοῦ ὑπέρ ἐλευθερίας τῆς Πατρίδος Ἱεροῦ Αγῶνος ἔτρεξεν εἰς τό πεδῖον τῆς μάχης. Παρακινῶν καί ἐμφιχόνων, μόνον τούς συμπολίτας του, ἀλλά καί τούς ἄλλους ἔλληνας, παραβρέθη εἰς τās Μάχας τῶν Τρικόρφων, τῶν Βερβέων καί εἰς τήν Πτώσιν τῆς Τριπολιτζᾶς, ὥστε καθό δυνάμενος εἶχεν συνεισέφερον ὅλας εἰς τήν ἀνάγκην τῆς Πατρίδος. ὡς ἄνθρωπον [] προθυμοποιηθέντα εἰς τήν ἐλευθερίαν τῆς Πατρίδος, καί ὡς κληρικόν παρακινούντα τούς ἔλληνας εἰς τήν καταδίωξιν τῆς ὀθωμανικῆς καταδυναστείας, ἐφοδιάζομεν αὐτόν διά τοῦ παρόντος ἡμετέρου ἐνεργητικοῦ, ἵνα χρισμιεῦση αὐτῷ ὅπου δεῖ.

ἐν Ἀθήνας τήν 28 Αὐγούστου 1836

Π. Μαυρομιχάλης

διά τό ἀκριβές τῆς ἀντιγραφῆς

Ἐν Καλάμας τῆ 24 Ὀκτωβρίου 1837

(ΤΣ) ὁ Δήμαρχος Παναγιώτης Μπενάκης

Ἐπισημοῦ ἀντιγράφου ἀκριβές ἐκ τοῦ παρουσιασθέντος ἐπισημοῦ ἀντιγράφου

Καλάμαι τήν 17 Μαΐου 1846

ὁ Δήμαρχος

(ΤΣ) Ἰω: Κ. Κυρια».

Ἄλλο ἔγγραφο πού φυλάσσεται στό Α.Α. σχετικό μέ τόν Παπαθόδωρο γράφει:

«Ὁ δυνάμει τῆς δοθείσης μοι ἐξ ἀρχῆς παρά τοῦ σεβασμίου ἀνδρός γρηγορίου ἀρχιμανδρίτου δικαίου καί τῆς [] τῶν ἀρμάτων τῆς πόλεως Καλαμάτας παρά τοῦ ἡγεμόνος καί ἀρχιστρατήγου πέτρου μαυρομιχάλη ἀποκαθίστημι τόν ἀπό Γιανιτζας παπᾶ θεόδωρον Ταξίαρχον εἰς πεντήκοντα στρατιώτας ὡς ἄνδρα φιλογενῆ καί συνεργόν τῶν κοινῶν συμφερόντων τῆς Πατρίδος ἵνα ἐπί ζωῆς του καί διαδοχικῶς οἱ ἀπόγονοί του ἔχωσι τό δίπλωμα τοῦτο τοῦ ἀξιώματος νά ἀπολαμβάνωσι τά προνόμιά του αἰῶνια: τούτου οὖν ἔνεκεν ἐγράφη καί ἡ παροῦσα μοι ἀπόδειξις καί ἐδόθη τῷ ἰδίῳ ἵνα ἐν καιρῶ τῆς κοινῆς τῶν ἐλλήνων συνελύσεως παρῶρησιασθῇ ἐν μέσῳ [ἐκπρόσωπος] εἰς ἀπόλαυσιν τῶν προνομίων του καί [] τῶν ἀρετῶν του.

1824 Μαρτίου 31 Καλαμάτα. Ἀκολουθοῦν δύο ὑπογραφές».

Γιά τήν δράση του κατά τήν επανάσταση ή επιτροπή εκδουλεύσεων κατέταξε τόν Παπαθόδωρο στήν πρώτη τάξη τών ύπαξιωματικῶν. Στόν ἴδιο ἀγωνιστή ἀπενεμήθη τό ἀργυροῦν ἀριστεῖον (Π.Σ.Φ. No 125):

«ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ

Πρός

Τόν Κύριον Θεόδωρον Οικονόμου Καλλίνηκον ἐκ Γιάνιτζα.

Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Βασιλεὺς, ηὐδόκησε νά ἐγκρίνη νά δοθῆ κατά συνέπειαν τῶν τῆς 20 Μαΐου/1 Ἰουνίου 1834 καί 18/30 Σεπτεμβρίου 1835 διαταγμάτων εἰς τόν Κυριον Θεόδωρον Οἰκονόμου Καλλίνηκον τό ἀργυροῦν Νομισματοσύμμον, δι' ἀνταμοιβήν τῶν κατά τόν ὑπέρ ἀνεξαρτησίας πόλεμον ἐκδουλεύσεών του, καί χορηγεῖ εἰς αὐτόν τήν ἄδειαν νά τό φέρη εἰς πᾶσαν περίστασιν.

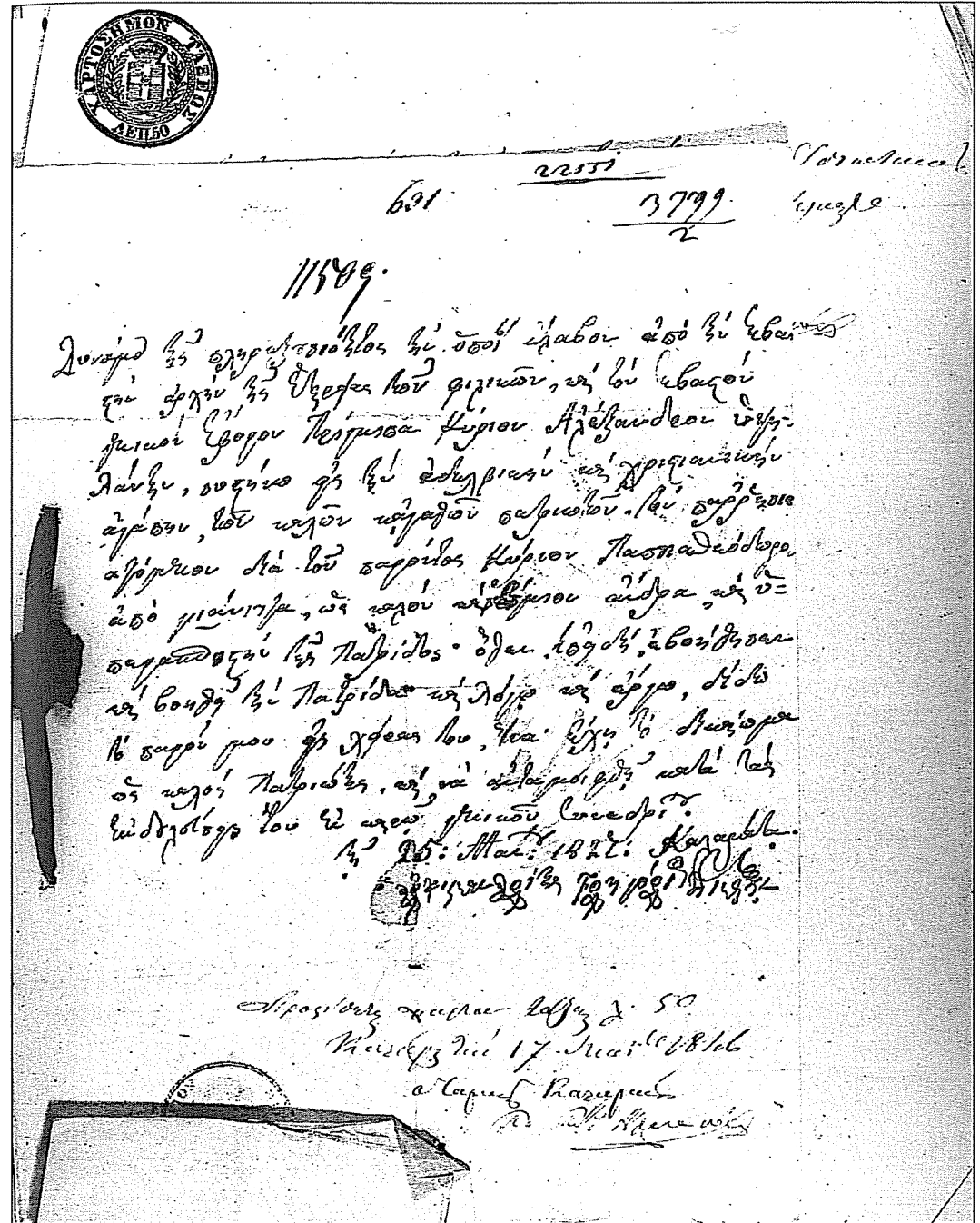
Τό δίπλωμα τοῦ Νομισματοσύμμου τούτου ἐγχειρίζεται ὁσονούπω.

Ἀθῆναι τήν 24 Μαΐου 1844

(ΤΣ) Π.Γ Ρόδιος

Ὁ Διευθυντής τοῦ Γραφείου».

Περί ἀπονομῆς
ἀριστείων τοῦ ἀγῶνος

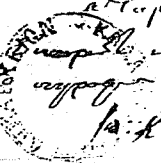

Handwritten text at the top of page 123, including a date "1846".

Main handwritten text on page 123, starting with "ο δαυμν..." and ending with "οδωμν...".

1846

Handwritten text at the bottom of page 123, including a date "17 Ιουνίου 1846".

1846

Main handwritten text on page 124, starting with "Εγγραφή..." and ending with "28 Απριλίου 1836".

Handwritten text below the main text on page 124, including a date "24 Ιουνίου 1837".

Handwritten signature on page 124.

(T.E) ο Διευθυντής, Πρωτεύουσα Αθηνών

Handwritten text at the bottom of page 124, including a date "17 Μαΐου 1846".

Handwritten signature at the bottom of page 124.

93. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΙΩΑΝΝΗΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 156

Γιά τόν αγωνιστή Ίωάννη Οικονόμου, από τό χωριό Ποταμιά τής έπαρχίας Καλαβρύτων, στά Α.Α. σώζεται έγγραφο του έτους 1846, στό όποιο αναγράφονται τά εξής (Π.Σ.Φ. Νο 126):

«Πιστοποιώ ό υποφαινόμενος επί τή όριζομένη από τόν ποιη. Νόμον ποινη και επί τή υποχρεώσει τής ανηκούσης πολιτικης αποζημιώσεως ότι ό Ίωάννης Οικονόμου Ίερεύς γεννηθείς εις τό χωριόν Ποταμιά τής έπαρχίας Καλαβρύτων υπερέτησεν υπό τάς άμέσους διαταγάς μου περιδικώς από τό 1821-1828 παραβρεθείς εις τάς μάχας Καλαβρύτων, Άκράτας, Κορίνθου, Μεγ. Σπηλαιού* Τρικώρφων και εις άλλας πολλές έδειξε γεναιότητα πίστιν και άφοσίωσιν. έκτός τούτου εκκόπισαν αί σταφιδάμπελοι του και έχασεν όλην τήν κινητήν περιουσίαν του. Καθόλον τό παρελθόν διάστημα δέν έλαβε καμμίαν αποζημίωσιν και τού χρεωστούνται οι μισθοί του. οι άγωναις του αί θυσίαι του και ή πίστις του τόν δικαιούν νά είναι στρατιώτης.

τήν 16: Νοεμβρίου 1846 Καλάβρυτα

B: πετμεζιάς».

* Η περιφημος μάχη του Μ. Σπηλαιού έγινε στις 24 Ιουνίου 1827 μεταξύ του πολυαριθμου στρατου του Ίμπραήμ και της φρουράς του Μοναστηριου που άπετελειτο από λίγους άνδρες υπό τούς Ν. Πετμεζάν, Φ. Χρυσανθακόπουλον (Φωτάκον) και τούς εκατό περιπου μοναχούς, που ζώστηκαν τ' άρματα και απέκρουσαν όλες τις σφοδρότατες επιθέσεις όλη τήν ήμέρα, αφού προηγουμένως δύο φορές απέρριψαν τις προτάσεις του Ίμπραήμ περι παραδόσεώς τους. Μετά τήν άποτυχία του νά καταλάβει τό Μέγα Σπήλαιο, ό Ίμπραήμ αναγκάσθηκε νά πορευθει προς Τρίπολη. Η περιφανής αυτή νίκη, στην όποια τά μέγιστα συνέβαλαν οι μοναχοί, διέσωσε τήν έπαρχία Καλαβρύτων από τά νύχια του Ίμπραήμ. Ο Θ. Κολοκοτρώνης από τόν Άγ. Γεώργιο Φενεοϋ γράφει στις 25 Ιουνίου 1827 -τήν επομένη τής μάχης- προς τούς Ν. Πετμεζάν και Φωτάκον (Ι.Θ. Κολοκοτρώνη Έλληνικά ύπομνήματα άφορώντα τήν Έλληνικήν Έπανάστασιν 1821-1829 σελ.495-496):

«Έλαβον τά χθεσινά γράμματά σας και ίδον τά έν αύτοις και τήν όποιαν έκάματε νίκην κατά τών έχθρών...».

42 8988

Προς
... τον Κύριον Γενάρχη Οικονομ. Καζέρνικου εις Κέρκυρα
Ο Η. Αυτού Μεγαλειότης ο Βασιλεύς, πύσεται να ήγήγη να
δοθή κατά ενίστασιν των εν τ^ω Μάτιν 1824 και τ^ω Σεπτεμβρίον 1835 διαταγμάτων εις
τον Κύριον Γενάρχη Οικονομ. Καζέρνικου το άρρητον
Νομισματικόν, δι' ανταμοιβήν των και τον εν τ^ω ανόλογοις πόλεμον άποκλειστων του,
και προηγου εν αυτον ενν άξιαν να το ήγη εν πάσαν περιστασιν.
Τό διάγραμμα των Νομισματικών ενών ήχημύλται ενουένται.
Αθήναι ενν. 24. Μαΐου 1844

Handwritten signature and date: 24 Μαΐου 1844

Πατριάρχης
Αιγυπτίων εν Αγιώνος

Ο Γενάρχη εν Γενάρχη

1735

Επιτελεσθέντος πρὸς τὸν ἑαυτοῦ ἰσχυροῦς
 ἐπιτελεσθέντος πρὸς τὸν ἑαυτοῦ ἰσχυροῦς
 ἐπιτελεσθέντος πρὸς τὸν ἑαυτοῦ ἰσχυροῦς
 ἐπιτελεσθέντος πρὸς τὸν ἑαυτοῦ ἰσχυροῦς
 ἐπιτελεσθέντος πρὸς τὸν ἑαυτοῦ ἰσχυροῦς
 ἐπιτελεσθέντος πρὸς τὸν ἑαυτοῦ ἰσχυροῦς
 ἐπιτελεσθέντος πρὸς τὸν ἑαυτοῦ ἰσχυροῦς
 ἐπιτελεσθέντος πρὸς τὸν ἑαυτοῦ ἰσχυροῦς
 ἐπιτελεσθέντος πρὸς τὸν ἑαυτοῦ ἰσχυροῦς
 ἐπιτελεσθέντος πρὸς τὸν ἑαυτοῦ ἰσχυροῦς
 ἐπιτελεσθέντος πρὸς τὸν ἑαυτοῦ ἰσχυροῦς

94. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΙΩΑΝΝΗΣ (ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΣ) ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 156

Ὁ Ἰωάννης Οἰκονόμου ὁ ἐπιλεγόμενος Παπαγιάννης γεννήθηκε στὴν Στεμνίτσα (Ὑψοῦντα) Ἀρκαδίας ὅπου ἦταν ἐφημέριος.

Στὰ Α.Α. σώζεται αἴτησή του τοῦ ἔτους 1846 πρὸς τὴν «ἐλεγκτικὴν τῶν Στρατιωτικῶν ἐκδουλεύσεων ἐπιτροπὴν», στὴν ὁποία ἀναφέρει μεταξὺ τῶν ἄλλων ὅτι καὶ κατὰ τὸ παρελθόν «υπέβαλα διάφορα πιστοποιητικά ὄπλαρχηγῶν μαρτυρούντων ὅσα προεξέθεσα, ἄλλ' οὐδέν ἀπεφασίσθη ὑπὲρ ἐμοῦ καθόσον μάλιστα ὁ κλῆρος τῆς Ἑλλάδος παρημελήθη». Γι' αὐτὸν τὸν λόγο υπέβαλε νέο πιστοποιητικὸ τὸ ἔτος 1846 πού ὑπογράφουν ὁ Δ. Πλαπούτας καὶ ἄλλοι τρεῖς καπεταναῖοι καὶ ἀπὸ τὸ ὅποιο πληροφοροῦμεθα τὴν δράση τοῦ Παπαγιάννη (Π.Σ.Φ. No 127):

«Πιστοποιοῦμεν ὅτι ὁ κύριος πατᾶ Ἰωάννης Οἰκονόμου ἐκ Στεμνίτσης τοῦ Δήμου Τρικολώνων, ἀρξάμενος τὰ ὅπλα καὶ τὸν σταυρόν εἰς τὰς χεῖρας, ἅμα ἤρξατο ὁ ὑπὲρ Ἐλευθερίας τῆς Πατρίδος ἀγὼν, ἔδραμεν προθύμως πλήρης ἐnthουσιασμοῦ, καὶ παρευρέθη εἰς τὰς κατὰ τῶν ἐχθρῶν μάχας. Τὰς πολιορκίας Τριπόλεως, Ναυπλίου, Πατρῶν, Κορίνθου, τὰς κατὰ τοῦ Δράμαλης καὶ ἀράβων μάχας, δείξας γενναιότητα καὶ προθυμίαν, καὶ ἐnthουσιῶν τούς στρατιώτας κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεως καὶ Πατρίδος, προσέτι δέ συνεισφέρων ἐξ ἰδίων του καὶ εἰς περιστάσεις ἀνάγκης ἀπὸ ἀληθῆς Πατριωτικὸν αἶσθημα ὑπαγορευόμενος.

Δίδεται ὅθεν ἢ παροῦσα πιστοποιήσις πρὸς βεβαίωσιν τούτων, διὰ τὰ τῶ χρησιμεύση ὅθεν ἀνήκει.

Ἐν Καρυταίνῃ τὴν 27 ἀπριλλίου 1846.

Δ: πλαπούτας:
 φώτιος[]
 Δήμος Ν. μπούκουρας
 Ν: Κ. []».

Ἡ ἐπιτροπὴ κατέταξε τὸν ἀγωνιστὴ στὴν δευτέρου τάξη τῶν ὑπαξιωματικῶν.

πασείγνωστον». Στο ίδιο έγγραφο αναγράφεται: «Ο ιερέυς αυτός ως άσκων άνοτέρων δικαιωμάτων του εκατετάχθη μέ τήν έλευσιν του άοιμνήστου Ίωαν [] καποδιστρίου ως ιερέυς τής τρίτης χιλιαρχίας...».

Γιά τούς άγώνες καί τίς θυσίες του ή έπιτροπή τόν κατέταξε στήν έβδόμη τάξη τών άξιωματικών.

Ομιγανω 5 ημοι
Robzi

Handwritten text in Ottoman Turkish script, consisting of several lines of cursive script. The text appears to be a formal document or a letter, possibly related to the military or administrative matters mentioned in the Greek text on the left.

Handwritten text at the bottom of the page, including a date and a signature. The date is clearly visible as 1846. The signature is written in cursive and appears to be 'Dimitrios Panopoulos'.

96. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 155

Ὁ ἀγωνιστής Οἰκονόμου Κωνσταντῖνος πού γεννήθηκε στήν Ζαρούχλα Ἀχαΐας, ἔγινε Ἱερεὺς κατά τήν διάρκεια τοῦ ἀγῶνος καί ὑπηρέτησε συνεχῶς ὑπό τόν Γ. Λεχουρίτην «καί πρὶν ἢ γίνῃ ἱερεὺς, καί ἀφοῦ ἐγένετο», ὅπως γράφει σχετικό ἔγγραφο. Ἐλαβε μέρος σέ πολλές μάχες. Στήν μάχη τῆς Κορίνθου τραυματίσθηκε. Ὁ ἴδιος, ὡς Ἱερεὺς, ἦταν μεταξύ τῶν ἐπαναστατῶν τῆς 3^{ης} Σεπτεμβρίου 1843 στήν πλατεία Συντάγματος τῶν Ἀθηνῶν.

Πιστοποιητικό τοῦ ἔτους 1846 πού ὑπογράφει ὁ ὄπλαρχηγός Γ. Λεχουρίτης καί φυλάσσεται στά Α.Α. μᾶς κάνει γνωστή τήν δράση τοῦ ἀγωνιστοῦ (Π.Σ.Φ. Νο 129):

«Πιστοποιῶ ὁ ὑποφαινόμενος ἐπὶ τῇ ὀριζομένη ἀπὸ τόν ποινικόν Νόμον ποινῇ καί ἐπὶ τῇ ὑποχρεώσει τῆς ἀνηκούσης πολιτικῆς ἀποζημιώσεως, ὅτι ὁ ἐκ τοῦ χωρίου Ζαρούχλας τοῦ Δήμου Νωνάκριδος τῆς ἐπαρχίας Καλαβρύτων Κωνσταντῖνος Ἱερεὺς οἰκονόμος ὑπηρέτησε τήν πατρίδα, στρατιωτικῶς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλος τοῦ ἱεροῦ ὑπέρ ἐλευθερίας ἀγῶνος καί πρὶν ἢ γίνῃ ἱερεὺς, καί ἀφοῦ ἐγένετο ὑπό τὰς διαταγὰς μου, παρευρέθη εἰς πολλές κατά τοῦ ἐχθροῦ μάχας ἰδίως δέ εἰς τήν τῆς Ἀκράτας Κορίνθου (ὅπου καί ἐπληρώθη) Τριπόλεως τῶν πατρῶν καί εἰς ἄλλας εἰς τὰς ὁποίας ἔδειξε γενναϊότητα καί προθυμίαν ὑπακούων πάντοτε εἰς τὰς διαταγὰς τῶν ἀνωτέρων του. Κατ' αἴτησίν του τοῦ ἐπαφίεμεν τό παρόν πιστοποιητικόν πρὸς χρῆσιν του.

ἐν Καλαβρύτοις τήν 14 Νοεμβρίου 1846.

Γ. λεχουρίτης».

Στόν ἴδιο φάκελο πού εἶναι τό πιό πάνω πιστοποιητικό φυλάσσεται καί τό ἔγγραφο πού ἀναφέρεται στήν συμμετοχή τοῦ ἀγωνιστοῦ στήν ἐπανάσταση τοῦ 1843 καθὼς καί ἡ αἴτησή του τοῦ ἔτους 1846 μέ τήν ὁποία ὑπέβαλε στό Ἐπαρχεῖο Καλαβρύτων τά δύο πιστοποιητικά. Τό περιεχόμενο τοῦ δευτέρου πιστοποιητικοῦ εἶναι (Π.Σ.Φ. Νο 130):

«20262

Πιστοποιητικόν

Πιστοποιοῦμεν οἱ ὑποφαινόμενοι ὅτι ὁ Κύριος Κωνσταντῖνος Ἱερεὺς οἰκονόμος ἐκ τοῦ χωρίου Ζαρούχλας τοῦ δήμου Νωνάκριδος τῆς ἐπαρχίας

Κυνέθης* εἰς τὰ λαμπρά τῆς 3 Σεπτεμβρίου 1843 κατορθώματα παρευρέθη εἰς τήν πλατείαν τῶν ἀνακτόρων** συντελῶν καί αὐτός ὑπέρ τοῦ ἱεροῦ συντάγματος.

Ἀθῆναι τῇ 12 7βρίου 1843

(ΤΣ) Ἀκολουθοῦν τέσσερες ὑπογραφές.

Ἡ σφραγίδα γράφει:

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ ΔΙΟΙΚΗΤΗΡΙΟΝ

Ἐθεωρήθη

Τό

Φρουραρχεῖον Ἀθηνῶν

Κ.π

(ΤΣ) [] Γρίβας».

Ἡ ἐπιτροπή κατέταξε τόν ἀγωνιστή στήν δευτέρα τάξη τῶν ὑπαξιωματικῶν.

* Ἐπαρχία Κυνεΐθης: Ἐπαρχία Καλαβρύτων.

** Πλατεία Ἀνακτόρων: Πλατεία Συντάγματος Ἀθηνῶν.

97. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ (ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ)

ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 155

Ὁ Κωνσταντῖνος Οἰκονόμου γεννήθηκε στὰ Μαγούλιανα τῆς Ἀρκαδίας τό ἔτος 1786. Μέ τήν ἔναρξη τῆς ἐπαναστάσεως βρέθηκε στήν Ἀλωνίσταινα τῆς Ἀρκαδίας καί προσέφερε τά ὑπάρχοντά του γιά νά καλυφθοῦν οἱ πρῶτες ἀνάγκες τῶν ἀγωνιστῶν. Κατά τήν διάρκεια τῆς ἐπαναστάσεως ἀκολουθοῦσε διάφορα στρατιωτικά τμήματα καί μέ τό παράδειγμά του καί τούς λόγους του μεγάλως συνέβαλε στήν διατήρηση ἀκμαίου ἠθικοῦ μεταξύ τῶν ἀγωνιστῶν.

Σχετικό ἔγγραφο πού φυλάσσεται στὰ Α.Α. μᾶς πληροφορεῖ γιά τήν δράση τοῦ ἀγωνιστοῦ τά ἐξῆς (Π.Σ.Φ. Νο 131 καί 131^α):

«Πιστοποιοῦμεν οἱ ὑποφαινόμενοι ὅτι ὁ αἰδεσιμώτατος Παπακωνσταντῖνος Οἰκονόμος συμπολίτης μας ἄμα ἤρξατο ὁ ὑπέρ ἀνεξαρτησίας ἱερός ἀγών τῆς πατρίδος, εὐρεθείς εἰς τήν κωμόπολιν τῆς Ἀλωνισταίνης οἰκογενειακῶς ὡς ἐφημέριος καί παρατήσας τήν ὁποῖαν εἶχε συνάξει ἐκεῖ πρὸς τροφήν τῆς οἰκογενείας του τροφοδοσίαν, ἣτις ἐχρησίμευσε διά τροφάς τοῦ στρατοπέδου, ἐπανῆλθεν ἐνταῦθα, καί ἔχων τήν ἰκανότητα νά ἐμπνέη τόν ἐνθουσιασμόν εἰς πάντας, ἠνάγκασεν ἐκκλησιαστικῶς τά μέρη ταῦτα εἰς τό νά ξεκινῶσι διά τό στρατόπεδον, καί ἐμπνεύουσιν [αὐστηράν] ἐκδίκησιν κατά τῶν Ὀθωμανῶν καί ταῦτα πάντα πράττων ὁ εἰρημένος κατά τό πρῶτον ἔτος τῆς ἐπαναστάσεως ἐν ἔτει 1821 μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς Τριπόλεως, ἀναγνωρίσθη οὐ μόνον παρ' ἡμῶν ὡς ἰκανός καί πιστός πολίτης διά τόν σκοπόν τῆς ἐπαναστάσεως, ἀλλά καί ἀπό τούς διαφόρους ὀπλαρχηγούς τῆς Πελοποννήσου, οἵτινες προσεκάλουν αὐτόν νά παρευρίσκεται εἰς τό ἐν Τριχόρφοις τῆς Τριπόλεως στρατόπεδον ἀναγινώσκων πάντοτε ἐν αὐτῷ τάς ἐπί προσδοκίᾳ πολέμου παρακλήσεις, καί τάς συντεινούσας ἄλλας διά τόν πόλεμον ἐνθουσιάσεις τοῦ στρατοπέδου εὐχάς, τάς ἀφορώσας τήν ἀπώλειαν τῶν Ἀγαρηνῶν καί τήν ἐνίσχυσιν τοῦ στρατοπέδου, πείθων κατά πάντα αὐτό καί διά ζώσης νά ὑψῶνῃ τόν σταυρόν μόνον κατά τοῦ ἐχθροῦ, καί ὁ Κύριος ἡμῶν θέλει εἶσθαι ὁ θανάσιμος ἐχθρός αὐτοῦ διά τοῦ στρατοπέδου αὐτοῦ, ἐξομολογῶν ἀφ' ἑτέρου, καί λειτουργῶν διά τό στρατόπεδον εἰς τήν νῦν ἐκκλησίαν ὁ ἅγιος Βλάσιος κατά τήν Τρίπολιν διά νά μεταλαμβάνῃ αὐτό τῶν ἀχράντων μυστηρίων, φροντίζων πρό πάντων νά ἐνταφιάζωνται ἐν τάξει οἱ ὑπέρ πατρίδος πεσόντες νεκροί. Τήν ἰκανότητα ταύτην ἀναγνωρίσασα κατά τό ἔτος 1822 ἡ ἐφορεία τῆς Ἐπαρχίας Καρυταίνης διέταξεν

αὐτόν νά περιφέρηται ἀόκνως εἰς τήν ἐπαρχίαν ταύτην καί ἀναγινώσκει τάς διαταγάς τῆς προσωρινῆς Διοικήσεως γιά πολύν ἐνθουσιασμόν εἰς τόν λαόν, ἀφορώσας τήν ὀλοσχερῆ ἐξόντωσιν τοῦ ἐν Ἀργεῖ στρατοπεδεύσαντος Δράμαλη, ὅστις περιφερόμενος ἔκτοτε ἐκεῖσε γενικῶς τήν ἐπαρχίαν ταύτην εἰς τρόπον ὥστε καί αὐτά τά δωδεκαετή παιδία ἐξεκίνησαν κατόπιν κατά τοῦ ἐχθροῦ ἐκείνου τόν ὅποιον καί τῶντι ἐξηφάνισαν μετ' ἄλλων πολλῶν ἐλλήνων ἡ δέ περιουσία αὐτοῦ κινητή τε καί ἀκίνητος ἀπωλέσθη εἰς δύο ἐπαρχίας εἰς τέ τήν Μαντινείαν ὅπου κατῶκει εἰς Ἀλωνίστεναν καί ἐπομένως εἰς τήν Γορτυνίαν. ἡ ἐνταῦθα οἰκία του ἐπυρπολήθη ὑπό τῶν Ἀράβων καί εἶναι πραγματικῶς πένης. διό γνωρίζοντας ὅλα ταῦτα δίδομεν τήν παροῦσαν μας εἰς χεῖρας του κατ' αἴτησίν του, ὅτι ὁ ῥηθείς Οἰκονόμος μὴ ὦν εἰς κατάστασιν σήμερον νά οἰκονομήσῃ τήν ἀδύνατον οἰκογενεῖάν του συγχειμένην ἐξ ἑπτὰ ψυχῶν, ἥτοι ἀπό τέσσαρα θήλεα τέκνα ἐλθόντα εἰς νόμιμον γάμου ἡλικίαν μέθ' ἑνός ἀνηλίκου ἀρρένου πενταετοῦς, ἀπό αὐτόν καί τήν σύζυγόν του, εἶναι ἄξιος τῆς ἀμοιβῆς τῆς πατρικῆς Κυβερνήσεως, διά τάς ὁποίας συνεισέφερον καί αὐτός θυσίας ὑλικᾶς καί σωματικᾶς, ἀφοῦ περιπατεῖ εἰς τό 60 ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Ἐν Μαγουλιάνοις τήν 29 Ἀπριλίου 1846».

Ἀκολουθοῦν ἐννέα ὑπογραφές.

«Ἐπικυροῦται τό γνήσιον τῶν ἀνωτέρω ἐννέα ὑπογραφῶν τῶν προκρίτων τῶν Μαγουλιάνων.

ἐν Μαγουλιάνοις τῇ 4 Νοεμβρίου 1846

ὁ Δήμαρχος

Ἰωάν Ν. Μπούκουρας».

Ἡ ἐπιτροπή κατέταξε τόν ἀγωνιστή στήν δευτέρα τάξη τῶν ὑπαξιωματικῶν.

98. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 155

Ὁ ἀγωνιστὴς Νικόλαος Οἰκονόμου γεννήθηκε στὸ Φίλια Κλειτορίας τοῦ Νομοῦ Ἀχαΐας καὶ ἔλαβε μέρος στὸν ἱερό ἀγῶνα ὡς στρατιώτης καὶ Ἱερεὺς.

Στὰ Α.Α. φυλάσσεται αἴτηση τοῦ ἀγωνιστοῦ ποῦ εἶχε ἀπευθύνει τὸ 1865 στὴν ἐξεταστικὴ ἐπιτροπὴ καὶ στὴν ὁποία ἀναγράφονται τὰ ἑξῆς:

«Πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν ἐκδουλεύσεων ἐξεταστικὴν ἐπιτροπὴν. Ἀπὸ τὸ ἐσώκλειστον πιστοποιητικόν πληροφορεῖται ἡ Σ. ἐπιτροπὴ τὰς κατὰ τὸν ἀγῶνα ἐκκλησιαστικὰς καὶ στρατιωτικὰς ἐκδουλεύσεις μου, καὶ παρακαλῶ νὰ μοῦ δωθῇ ἡ δέουσα ἀμοιβὴ σύμφωνα μὲ τὸ δίκαιον, καὶ ὑποσημειοῦμαι.

τὴν 20 Ἰουνίου 1865 Φίλια

ὁ εὐπειθέστατος

κάτοικος τοῦ χωρίου φίλια τοῦ Δήμου Κλειτορίας

νικόλαος Ἱερεὺς οἰκονόμος».

Τὸ πιστοποιητικὸ ποῦ ὑπέδωσε στὴν ἐπιτροπὴ γράφει (Π.Σ.Φ. Νο 132):

«Πιστοποιῶ ὁ ὑποφαινόμενος ὅτι ὁ Νικόλαος Ἱερεὺς Οἰκονόμος κάτοικος τοῦ χωρίου φίλια τῶν Καλαβρύτων ὑπηρετήσεν ὡς στρατιώτης καὶ ὡς Ἱερεὺς καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐπαναστάσεως εὐρεθεὶς εἰς διαφόρους κατὰ τῶν ἐχθρῶν μάχας καὶ ἰδίως εἰς Πάτρας Κόρινθον καὶ Τρίπολιν φανείς τίμιος καὶ γενναῖος στρατιώτης, καὶ ὠφέλημος ὡς Ἱερεὺς.

Καὶ εἰς ἔνδειξιν δίδεται τὸ παρόν μας εἰς τὸν ἴδιον καὶ ὑπογραφόμεθα.

τὴν 20 Ἰουνίου 1865 φίλια

[] λοχαγός

[] ἀνθυπολοχαγός τῆς Φάλαγκος

Αθ. Σακελλαρόπουλος ἀνθυπολοχαγός τῆς Φάλαγκος».

Προφραγὴ δ' ἐπαθερόμαχος ὡς ἐν κείνῳ
 ρας Ἱερεὺς οἰκονόμος καὶ κάτοικος τοῦ χωρίου
 φίλια εἶσα τὸν κοινὸν βούλιν ὑπογράψαντα
 καὶ ἔπειθ' ἡ Σ. ἐπιτροπὴ κατὰ τὸν ἀγῶνα
 μετὰ τῆς ἐπαναστάσεως εἰσεδήξῃ ἡ δέουσα
 ἀμοιβή τὴν ἑκάστην μάχας ἰδίως εἰς Πάτρας
 Κόρινθον καὶ Τρίπολιν φανείς τίμιος καὶ
 γενναῖος στρατιώτης καὶ ὠφέλημος ὡς Ἱερεὺς
 καὶ εἰς ἔνδειξιν δίδεται τὸ παρόν μας εἰς
 τὸν ἴδιον καὶ ὑπογράψαντα

τὴν 20 Ἰουνίου 1865 εἶσα

λοχαγός
 ἀνθυπολοχαγός τῆς Φάλαγκος
 Αθ. Σακελλαρόπουλος ἀνθυπολοχαγός τῆς Φάλαγκος

10132.

99. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΣ (ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΣ) ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 155

Ὁ Παπανικόλαος γεννήθηκε στό Ἔργος, ὅπου καί πέθανε στίς 30 Ἰουνίου 1843. Ἔλαβε μέρος στήν ἐπανάσταση τοῦ 1821 καί πολλά προσέφερε γιά τήν εὐόδωσή της.

Στίς 25 Ἀπριλίου 1822 ὁ Παπανικόλαος λόγω τῶν ἐξαιρετικῶν του ὑπηρεσιῶν ἐτιμήθη μέ τόν βαθμόν τοῦ Ἱερέως Συντάγματος ὅπως φαίνεται ἀπό τό ἀκόλουθο ἔγγραφο (Π.Σ.Φ. Νο 133):

«Μινιστέριον του Πολέμου
κλαδος του τακτικού Στρατιωτικού
Ἄριθ 1169 του πρωτοκῶλου.

Προσωρινή Διοικησις της Ἑλλάδος

Ἐν Κορίνθῳ τῆ 25 ἀπριλίου 1822

Ὁ Μινίστρος τοῦ πολέμου.

Πρός τόν Κύριον Παππά Νικόλαον Ἱερέα τοῦ Α!
τακτικού Βαρέως Πεζικοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος.

Σεβαστή τῆς ὑπερτάτης Διοικήσεως ἐπιταγή, ἐκδοθεῖσα τήν 24 λήγοντος ὑπέρ Ἄρ: 1143. Διά τās πιστάς πρὸς τήν πατρίδα ἐκδουλεύσεις σας, καί διά τήν ἀκριβή Στρατιωτικὴν εὐπηθειάν σας. Σάς ἐτίμησε με των Βαθμόν τοῦ Ἱερέως τοῦ Α^{ου} τακτικού Βαρέως Πεζικοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος. Τό μινιστέριον τοῦ πολέμου εὐχαρίστως Σάς ἀναγγέλει τήν ἀγαθὴν ταύτην ἀγγελίαν, καί εἶναι βέβαιον, ὅτι ἡ ἐκ μέρους τῆς Διοικήσεως τιμὴ αὕτη καί εὐνοια, θέλει ἐξάψη εἰς τήν καρδίαν σας νέαν πρὸς ἐκδούλευσιν αὐτῆς προθυμίαν καί ζῆλον, καί θέλει σᾶς καταστεῖσι ἔτι μάλον ἀξιον, τῆς ὁποίας πρὸς τό ὑποκειμένον σας φέρει ὑπολήψεως. ἡ ἐξεπανγγέλματος αὕτη θέλει ἐπέχη τόπον Διπλώματος ἕως ὅτου το [] δοθῆ [] ἐν καιρῷ ἀρμοδιότηρῳ. καί δι' αὐτῆς θέλωσι σας γνωρίζη τιούτον ὅλοι οἱ πολιτικοί τε καί πολεμικοί σᾶς βεβαιώνῳ διά τήν ὁποίαν καί ἰδιαίτερα πρὸς τό ὑποκειμένον σας τρέφω ὑπόληψιν.

(ΤΣ) Ὁ Μινίστρος του ἐσωτερικοῦ

καί προσωρινός Μινίστρος του πολέμου **Ἰωαν.Κωλέτης**».

Ἄλλο ἔγγραφο, πού ὑπογράφουν δεκαπέντε κάτοικοι τοῦ Ἔργους, μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἀπό τό 1824 ἕως τῆς ἐλεύσεως τοῦ Καποδιστρίου ὁ Παπανικόλαος «διέπρεψεν ὡς Δημογέρον τῆς ἐπαρχίας ἄργους» (Π.Σ.Φ. Νο 134):

«Πιστοποιητικόν

Πιστοποιοῦμεν οἱ ὑποφαινόμενοι κατοικοδημόται τῆς πόλεως ἄργους ὅτι ὁ ἀποβιώσας Νικόλαος Ἱερέυς Οἰκονόμος διέπρεψεν ὡς Δημογέρον τῆς ἐπαρχίας ἄργους ἀπό τό ἔτος 1824 μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἰωάννου Καποδιστρίου ὡς Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος καί μετ' αὐτόν, καί ἀνεδείχθη καθ' ὅλον τό διάστημα τοῦτο ἱκανος τίμιος καί εὐσυνείδητος δεῖξας εἰς ὅλας τὰς δυσχερεῖς περιστάσεις τῆς Πατρίδος ἀπαράμειλλον γενναιοσύνην Διοικητικὴν καί ἀκρεφνὴ πατριωτισμὸν προσενηγκῶν τῇ Πατρίδι, οὐχὶ μόνον τὴν ἄμισθον ταύτην ὑπηρεσίαν του, ἀλλὰ καί ἐν ταῖς οἰκονομικαῖς ἀνάγκαις αὐτῆς προσέφερον τὸν ὄβολόν του. Ταῦτα πιστοποιοῦντες τιμίως καί εὐσυνειδότης ἐκδίδομεν τό παρόν τοῖς κληρονόμοις αὐτοῦ διὰ νά τοῖς χρησιμεύσῃ ὅπου δεῖ.

ἐν ἄργει τῆ 20 Ἰουνίου 1865 ».

Ἀκολουθοῦν δέκα πέντε ὑπογράφες καί στήν ἐπομένη σελίδα ἀναγράφεται: «Ἐπικυροῦται τό γνήσιον τῶν ὀπισθεν δεκαπέντε ὑπογραφῶν γενομένων ἰδιοχείρως.

ἐν ἄργει τῆν 21 Ἰουνίου 1865 ὁ Δήμαρχος ἄργους».

Τά πιστοποιητικά αὐτά, πού φυλάσσονται στὰ Α.Α., ὑπέβαλαν τό 1865 στήν ἐπιτροπή ἀγώνων καί θυσιῶν οἱ κληρονόμοι τοῦ Παπανικόλα, πού ἀπό πιστοποιητικὸ τοῦ Δημάρχου ἄργείων τοῦ ἰδίου ἔτους φαίνεται ὅτι ἦσαν οἱ Ἐμμανουήλ, Γεώργιος, Δημήτριος καί Μαριγῶ Οἰκονόμου.

Ἡ ἐπιτροπή κατέταξε τὸν ἀγωνιστὴ στήν τετάρτη τάξη τῶν ἀξιωματικῶν.

100. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΟΥΛΙΚΑΚΗΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 156

Ὁ Νικόλαος Οἰκονόμου Πουλικάκης γεννήθηκε στό χωριό Ἅγιος Νικόλαος Μελιτίνης τῆς ἐπαρχίας Λακεδαίμονος τοῦ Νομοῦ Λακωνίας. Κατ' ἐπανάληψη ὑπέβαλε δικαιολογητικά γιά τήν ἀναγνώριση τῶν ἀγώνων του κατά τήν διάρκεια τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, χωρίς ὅμως νά δικαιωθεῖ.

Στά Α.Α. σῴζεται αἴτηση τοῦ ἔτους 1872 πού ὑπέβαλε στήν ἐπιτροπή ἀγώνων καί θυσιῶν ὁ γιός τοῦ ἀγωνιστοῦ Ἀναστάσιος Πουλικάκης - γιατί ἐν τῷ μεταξύ εἶχε πεθάνει ὁ πατέρας του - μέ αἴτημα τήν κατάταξη τοῦ πατέρα του στήν «ἀνήκουσαν τάξιν». Ἀπό τήν αἴτηση αὐτή πληροφοροῦμεθα τά ἑξῆς (Π.Σ.Φ. Νο 135):

«Ἐν Ἀγίῳ Νικολάῳ τοῦ Δήμου
Μελιτίνης τῆς ἐπαρχίας Λακεδαίμονος.
τῆν 5 Μαΐου 1872.

Πρός τήν Σ. ἐπιτροπήν
τοῦ Ἀγῶνος.

Πολλάκις καί κατά τό 1861 δια τῆς Β. Νομαρχίας Λακωνίας ἀνέφερα διά τάς πρός τήν Πατρίδα ἐκδουλεύσεις τοῦ Πατρός μου Νικολάου Οἰκονόμου Πουλικάκη Ἱερέως εἰς τήν Σ. Ταύτην Ἐπιτροπήν, καί ἤδη διά τῆς ταπεινῆς μου ταύτης ἀναφορᾶς παρακαλῶ τήν Σ. Ταύτην ἐπιτροπήν εὐαρεστομένη νά ἐξετάσῃ τόν Γεώργιον Π. Γιατράκον ὅστις τυγχάνει νά εἶναι μέλος τῆς Σ. Ταύτης ἐπιτροπῆς καί βεβαιώσει τάς ἐκδουλεύσεις τοῦ Πατρός μου καθ' ὅσον τάς γνωρίζει κάλλιστα καί κατατάξετε τόν Πατέρα μου εἰς τήν ἀνήκουσαν τάξιν.

Ὁ εὐπειθέστατος
Ἀναστάσιος Οἰκονόμου Πουλικάκης
υἱός καί κληρονόμος τοῦ ἀποβιώσαντος
Πατρός μου Νικολάου Οἰκονόμου
Πουλικάκη Ἱερέως».

Ἡ ἐπιτροπή κατέταξε τόν Ἱερέα ἀγωνιστή Πουλικάκη στήν δευτέρα τάξη τῶν ὑπαξιωματικῶν.

Ἐν Ἀγίῳ Νικολάῳ τοῦ Δήμου Μελιτίνης τῆς ἐπαρχίας Λακεδαίμονος.
τῆν 5 Μαΐου 1872.

Στῆ

Συν. 409

Αρ 11

Ἔρ. Π. 1872

Ἐπιτροπῆς Σ. Ταύτης

Αρ. Μ. 6189

Πρός τήν Σ. ἐπιτροπήν
τοῦ Ἀγῶνος.

Πολλάκις καί κατά τό 1861 δια τῆς Β. Νομαρχίας Λακωνίας ἀνέφερα διά τάς πρός τήν Πατρίδα ἐκδουλεύσεις τοῦ Πατρός μου Νικολάου Οἰκονόμου Πουλικάκη Ἱερέως εἰς τήν Σ. Ταύτην Ἐπιτροπήν, καί ἤδη διά τῆς ταπεινῆς μου ταύτης ἀναφορᾶς παρακαλῶ τήν Σ. Ταύτην ἐπιτροπήν εὐαρεστομένη νά ἐξετάσῃ τόν Γεώργιον Π. Γιατράκον ὅστις τυγχάνει νά εἶναι μέλος τῆς Σ. Ταύτης ἐπιτροπῆς καί βεβαιώσει τάς ἐκδουλεύσεις τοῦ Πατρός μου καθ' ὅσον τάς γνωρίζει κάλλιστα καί κατατάξετε τόν Πατέρα μου εἰς τήν ἀνήκουσαν τάξιν.

Ὁ εὐπειθέστατος
Ἀναστάσιος Οἰκονόμου Πουλικάκης
υἱός καί κληρονόμος τοῦ ἀποβιώσαντος
Πατρός μου Νικολάου Οἰκονόμου
Πουλικάκη Ἱερέως.

101. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 156

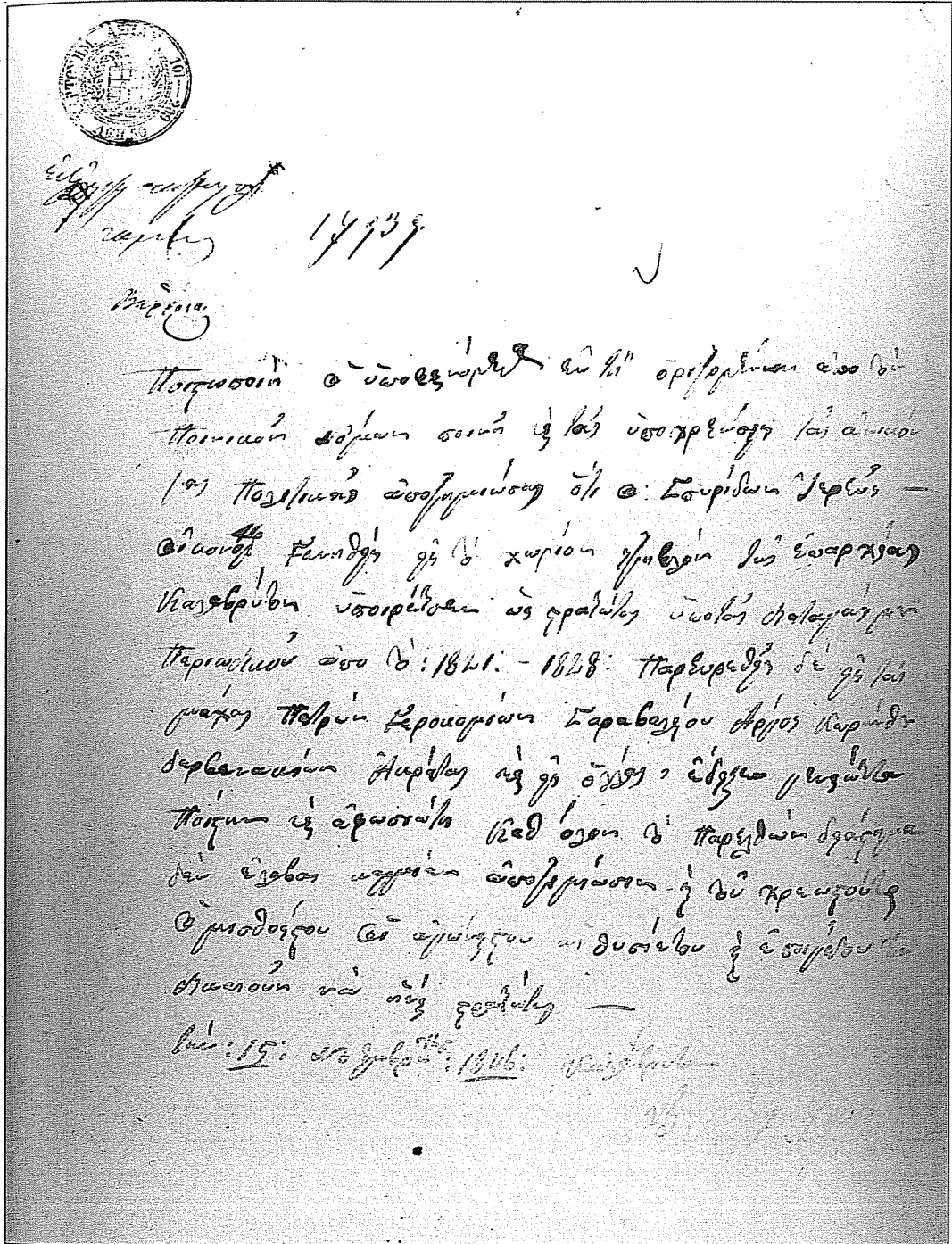
Γιά τόν αγωνιστή Σπυρίδωνα Οικονόμου πού γεννήθηκε στό Τσεβλό τών Καλαβρύτων, στά Α.Α. σώζεται έγγραφο τοῦ ἔτους 1846, πού ὑπογράφει ὁ Βασίλειος Πετμεζᾶς καί στό ὄποιο ἀναγράφονται τά ἑξῆς (Π.Σ.Φ. Νο 136):

«Πιστοποιῶ ὁ ὑποφαινόμενος ἐν τῇ ὀριζομένη ἀπό τόν Ποινικόν Νόμον ποινή καί τάς ὑποχρεώσεις τάς ἀνικούσας Πολιτικές ἀποζημιώσεις ὅτι ὁ Σπυρίδων Ἱερεὺς οἰκονόμου Γενηθεὶς εἰς τό χωρίον Τζεβλόν τῆς ἐπαρχείας Καλαβρύτων ὑπορέτισεν ὡς στρατιώτης ὑπό τάς διαταγὰς μου Περιωδικόν ἀπο τό: 1821-1828: Παρευρεθεὶς δέ εἰς τάς μάχας Πατρῶν Γεροκομίων Σαραβαλείου Ἄργος Κωρίνθου δερβενακίων Ἀκράτας καί εἰς ἄλλας, ἔδειξεν γεναιώτητα ποίστην καί ἀφωσίωση Καθ ὅλον τό παρελθόν δειάστημα δέν ἔλαβαι καμμίαν ἀποζημίωσιν καί τοῦ χρεωστούνται οἱ μισθοὶ του οἱ ἀγώνες του αἱ θυσίαι του καί ἡ ποίστη του τόν δικαιοῦν νά εἶναι στρατιώτης

τὴν: 15: Νοεμβρίου 1846: Καλάβρυτα

Β: πετμεζᾶς».

Ἡ ἐπιτροπή κατέταξε τόν αγωνιστὴ στὴν τάξη τῶν στρατιωτῶν.

102. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 156

Ο Σπυρίδων Οικονόμου γεννήθηκε στο Καρνέσι (Ανω Κλειτορία) της Κλειτορίας του Νομού Αχαΐας. Έλαβε μέρος, μαζί με τον πατέρα του Αναγνώστη, από την αρχή στην επανάσταση του 1821 «υπηρετώντας και ως Ίερεύς». Από έγγραφο του έτους 1846 που φυλάσσεται στα Α.Α. πληροφορούμεθα την δράση του αγωνιστού κατά την διάρκεια της επαναστάσεως (Π.Σ.Φ. Νο 137):

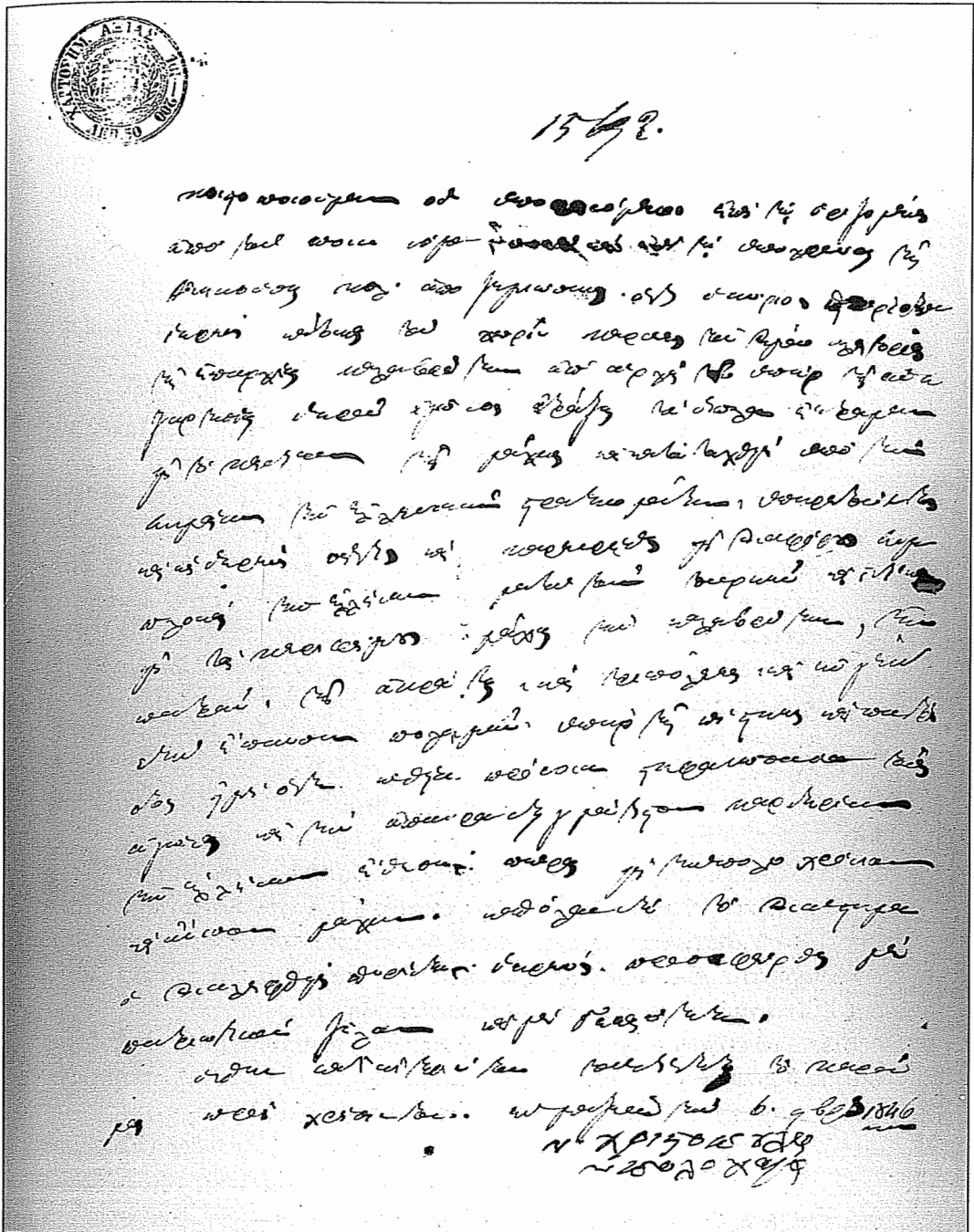
«Πιστοποιούμεν οί υποφαινόμενοι επί τη όριζομένη από τόν ποιιν. νόμον ποινή και επί τη υποχρεώσει της Άνηκούσης πολ. άποζημιώσεως ότι ό κύριος Σπυρίδων Ιερεύς κάτοικος του χωρίου καρνεσι του Δήμου κλειτορίας της επαρχίας καλαβρύτων άπ' αρχής του υπέρ της ανεξαρτησίας ιερού άγώνος άδράξας τά όπλα έδραμεν εις τό παιδίον της μάχης και καταταχθείς υπό την Σημαίαν των Έλληνικών στρατευμάτων, υπηρετώντας και ως Ιερεύς πάντα και παρευρεθη εις Διαφόρους Συμπλοκάς των έλλήνων μετά των τουρκών και ιδίως εις τάς περιφήμους μάχας των καλαβρύτων, των πατρών, της άκράτας και τριπόλεως και έν γένει δέν έπαυσεν πολεμών υπέρ της πίστεως και πατριδος ειμή όταν ή θεια πρόνοια στεφανώσασα τούς άγώνας και την άπαραδειγμάτιστον καρτερίαν των έλλήνων έθεσεν πέρας εις την πολυχρόνιον και άνισον μάχην. καθ όλον δέ τό διάστημα ό Διαληφθείς σπυρίδων Ιερεύς προσεφέρθη με πατριωτικόν ζήλον και με Γεναιότητα. όθεν κατ' αίτησίη του του δίδεται τό παρόν μας προς χρήσιν του.

εν μαζείκοις* τήν 6 Νοεμβρίου 1846
Ν.Χριστόπουλος ύπολοχαγός».

Στά Α.Α. φυλάσσεται και άλλο έγγραφο του έτους 1865 που ύπογράφει ό Γκολφίνος Πετμεζάς, έχει ύποβληθει από τόν αγωνιστή Σπ. Οικονόμου και αναφέρεται τόσον σέ αυτόν όσον και στόν πατέρα του Αναγνώστη. Από τό έγγραφο αυτό πληροφορούμεθα «ότι οί κύριοι Σπυρίδων Ιερεύς οικονόμου και Αναγνώστης οικονόμου κάτοικοι του χωρίου Καρνέσι του Δήμου Κλειτορίας... υπηρέτησαν παντιοτρόπως τήν Πατρίδα... δίξαντες διαγωγήν άμμεπτον».

Η επιτροπή κατέταξε και τούς δύο αγωνιστάς στην τάξη των στρατιωτών.

*Μαζείκα: Η σημερινή Κωμόπολις της Κλειτορίας του Νομού Αχαΐας.

Π.Σ.Φ. Νο 137

103. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ: Κ. 156

Ὁ Χρῦσανθος Οἰκονόμου γεννήθηκε στό Αἴγιο. Μέ τήν ἑναρξη τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 ἦταν Ἀρχιμανδρίτης καί εὐρίσκειτο στήν Κωνσταντινούπολη. Ἀπό ἔγγραφο τοῦ ἔτους 1846 πού ὑπογράφει ὁ Δημήτριος Μελετόπουλος καί φυλάσσεται στά Α.Α., πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ Ἀρχιμανδρίτης Χρῦσανθος:

«ἦλθεν ἀπό Κωνσταντινούπολιν κατά τό ἔτος 1822 διά τῆς Ὀδυσσοῦ Βιέννης εἰς ἤλιδα ὅπου ἦτον ὁ στρατηγός ἀνδρέας Λόντος μέ τό ὑπό τήν ὄδηγίαν του στρατιωτικόν σῶμα νά ἀπέλθῃ εἰς μεσολόγγιον καί ἐδιορίσθη στρατιωτικός ἐφημέριος τοῦ σώματός του μέχρι τοῦ 1825 ὅπου τόν παρέλαβον ἐγώ ὡς τοιοῦτον ὑπό τήν ὄδηγίαν μου σῶμα δεῖξας συγχρόνως ἀνδρείαν καί γεναιότητα εἰς πολλάς κατά τῶν ἐχθρῶν συμπλοκάς καί μάχας κατά τήν πολιορκίαν τοῦ φρουρίου παλαιῶν πατρῶν εἰς τά σελαῖ ἀκράτας ἄγιον Ἰωάννην καί καυκαριάν καί Ἀλμυρόν μάνης μέχρι τό 1828 ὅπου διελήθη τό στρατιωτικόν μου σῶμα κατά διαταγήν τοῦ Κυβερνήτου. Εἶχε δέ καί ἀδελφόν ὑπαξιωματικόν ὀνόματι θεοφάνην ἐπί κεφαλῆς δέκα πέντε στρατιωτῶν ὅστις ἦτον ὑπό τήν ὄδηγίαν τοῦ στρατηγοῦ λόντου καί ἐφρονεῦθη κατά τήν σόλω κλουκίνης τῶν καλαβρύτων μάχην ἀπό τοὺς ἄρεβες τοῦ ἡμπραῆμ, ὅτι ὁ εἰρημένος κ. Χρῦσανθος Οἰκονόμου ἀρχιμανδρίτης ἦτον ἓνας ἀπό τοὺς καλλοῦς ἀγωνιστάς καί ἐναρέτους ἱερεῖς δεῖξας πάντοτε σωφροσύνην καί εὐπέθειαν ὑπηρετήσας μέ τήν καλήν καί ἀμμεμπτον διαγωγὴν του ὅλους τοὺς τότε ὀπλαρχηγούς καί τά διάφορα σώματα...».

Ἀπό πιστοποιητικό τοῦ Δημάρχου Αἰγίου τοῦ ἔτους 1865 φαίνεται ὅτι:

«Μόνος κληρονόμος τοῦ ἀποβιώσαντος Χρυσάνθου Ἱερομονάχου Ἀρχιμανδρίτου εἶναι τά τέκνα τοῦ ἀποβιώσαντος Πανάγου Κοντογιαννακοπούλου Ἀναστασία, Ἰωάννης, θεοφάνης καί χρυσάνθη ἅπαντα ἐγγονοί τοῦ εἰρημένου χρυσάνθου καί κατοικοῦντα ἐνταῦθα. Δι' ὃ αἰτήσῃ τοῦ Γ.λύτρα Δικαστικοῦ ἐπιτρόπου τῶν ἀνωτέρω ὀρφανῶν...».

Ἀπό ἄλλο πιστοποιητικό τοῦ ἔτους 1844 πού ὑπογράφουν ἑνδεκα διακεκριμένοι ἀγωνισταί τοῦ 1821 καί φυλάσσεται στά Α.Α. πληροφοροῦμεθα γιά τόν ἀγωνιστή καί τά ἐξῆς (Π.Σ.Φ. Νο 138):

«Πιστοποιοῦμεν οἱ ὑποφαινόμενοι ὅτι ὁ κύριος χρῦσανθος Οἰκονόμου Ἀρχιμανδρίτης ἀπ' ἀρχᾶς τοῦ Ἱεροῦ ὑπέρ ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος ἀγῶνος μέχρι τέλος ἦτον ἀξιωματικός καί ἐφημέριος τῶν Σωμάτων τῶν

στρατηγῶν κ.κ. Ἀνδρέα λόντου καί Δημητρίου Μελετοπούλου, εἶχεν καί ἀδελφόν ὑπ' ἀξιωματικόν ὀνόματι θεοφάνην ἐπί κεφαλῆς εἴκοσι στρατιωτῶν ὅστις ἐφρονεῦθη κατά τήν ἐν Σόλω κλουκίναις τῶν Καλαβρύτων μάχην ἀπό τοὺς Ἀραβας τοῦ Ἱμπραῆμ. Ὅτι ὁ εἰρημένος κ. Χρῦσανθος Οἰκονόμου Ἀρχιμανδρίτης ἦτο ἓνας ἀπό τοὺς καλοῦς ἀγωνιστάς καί ἐναρέτους Ἱερεῖς, δεῖξας πάντοτε Σωφροσύνην καί εὐπέθειαν. ὑπηρετήσας οὗτος μέ τήν καλήν καί ἀμμεμπτον διαγωγὴν του ὅλους τοὺς τότε ὀπλαρχηγούς καί τά διάφορα Σώματα. γνωρίζοντες διά τήν καλήν καί ἐνάρετον διαγωγὴν, ὡς καί τὰς πρὸς τήν πατρίδα πιστάς ἐκδουλεύσεις του, καί ὡς ἀξιωματικοῦ, καί ὡς ἐφημερίου τοῦ εἰρημένου κ. χρυσάνθου Οἰκονόμου Ἀρχιμανδρίτου ἐκδίδομεν τό παρόν μας ἐν συνειδήσει χάριν τῆς ἀληθείας. ἐν Ἀθήναις τήν 6 φεβρουαρίου 1844

π. μαυρομιχάλης
 Β: πετιμεζᾶς
 Δημήτριος Μελετόπουλος
 Ν. Πετιμεζᾶς
 Δ: πλαπούτας:
 Νικόλαος Δεληγιάννης
 []
 Χρ. Χατζηχρήστος».

Στήν δευτέρα σελίδα ἀναγράφεται:

«Ἐπικυροῦται τό γνήσιον τῶν ὀπισθεν ἑνδεκα ὑπογραφῶν τήν 9 Φεβρουαρίου 1844 ἐν Ἀθήναις

ὁ Δήμαρχος ἀθηνῶν Α.Πετράκης».

Ἡ ἐπιτροπή τῶν ἐκδουλεύσεων κατέταξε τόν ἀγωνιστή στήν τάξη τῶν ὑπαξιωματικῶν.

3 1594

Πιστοποιώ ότι ο κ. Ιερεύς κ. Δημήτριος Παναγιωτακόπουλος κάτοικος του χωρίου Βαλτεσινίκου του Δήμου Κλείτορος της Γορτυνίας λαβών τά όπλα αόθρομητως άμα εξεργάγη ό ύπέρ ανεξαρτησίας άγων έδραμε κατά των έχθρών και υπό τάς διαταγάς μου διατελών παρευρεθη είς όλας τάς κατά των έχθρών μάχας και πολιορκίας ήτοι είς την τής Καρυταίνης, είς πούση του λάλα, Τρίκορφα, είς την πολιορκίαν Τριπόλεως μέχρι τής άλώσεως αυτής, είς την των Πατρών, είς Ναύπλιον, Κόρινθον, επί Δράμαλη είς άργος και κόρινθον και επί Ίμπραίμι είς Ίσαρι, Τραμπάλα, άνκοβον, Τρίκορφα Καυκαριάν και λοιπάς, είς άς άγωνιζόμενος μέ άπαραδειγματίστον γενναιώτητα και διακαήν ζήλον προέτρεπε συγχρόνως και ενεθάρρυνεν τούς στρατιώτας. έδαπάνησεν όχι μικράν κατάστασιν είς διαφόρους ανάγκας τής πατρίδος ήτοι είς συνεισφοράς εφοδίων, γεννήματα προς τροφήν των στρατοπέδων και καθεξής, διήγε καθ' όλην την διάρκειαν του Ίεροϋ άγωνος τιμίως και μέ την είς τούς άνοτέρους του εύπειθειαν και ύποταγήν. διό χάριν των εκδουλεύσεών του και τής δικαιοσύνης δίδεται προς αυτόν τό παρον πιστοποιητικον διά να παρουσιάση αυτό όπου ανήκει.

13695
 εν Αθήναις την 6. Φεβρουαρίου 1844.
 Π. Βαλαμωτάκης
 Γ. Γαλαριώτης
 Θ. Βαρδακάνη
 Α. Παπαδόπουλος
 Α. Αλεξάνδρου
 Α. Καραγιάννης
 Γ. Παπαδόπουλος
 Γ. Παπαδόπουλος
 Γ. Παπαδόπουλος

104. ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 159

Ο Ιερεύς Παναγιωτακόπουλος Δημήτριος γεννήθηκε στό Βαλτεσινίκο τής Ἀρκαδίας. Ἐλαβε μέρος στήν ἐπανάσταση ἀπό τήν ἀρχή, τό 1821, μέχρι τό τέλος, στήν μάχη τής Καυκαριᾶς στίς 27 καί 28 Αὐγούστου 1827. Ἐνίσχυσε οἰκονομικῶς τόν ἀγῶνα καί κατά τήν διάρκεια τῶν μαχῶν προέτρεπε καί ἐνεθάρρυνε τούς στρατιῶτες.

Στά Α.Α. σώζεται ἔγγραφο τοῦ ἔτους 1846 πού μᾶς δίδει λεπτομέρειες γιά τήν δράση τοῦ ἀγωνιστοῦ (Π.Σ.Φ. Νο 139):

«Πιστοποιεῖται ὅτι ὁ Ἱερεὺς κ. Δημήτριος Παναγιωτακόπουλος κάτοικος τοῦ χωρίου Βαλτεσινίκου τοῦ Δήμου Κλείτορος τῆς Γορτυνίας λαβῶν τά ὅπλα αὐθρομητως ἅμα εξεργάγη ὁ ὑπέρ ανεξαρτησίας ἀγῶν ἔδραμε κατά τῶν ἐχθρῶν καί ὑπό τάς διαταγάς μου διατελῶν παρευρεθη εἰς ὅλας τὰς κατά τῶν ἐχθρῶν μάχας καί πολιορκίας ἤτοι εἰς τὴν τῆς Καρυταίνης, εἰς πούση τοῦ λάλα, Τρίκορφα, εἰς τὴν πολιορκίαν Τριπόλεως μέχρι τῆς ἀλώσεως αὐτῆς, εἰς τὴν των Πατρῶν, εἰς Ναύπλιον, Κόρινθον, ἐπὶ Δράμαλη εἰς ἄργος καί κόρινθον καί ἐπὶ Ἰμπραίμι εἰς Ἰσαρι, Τραμπάλα, ἀνκοβον, Τρίκορφα Καυκαριᾶν καί λοιπάς, εἰς ἅς ἀγωνιζόμενος μέ ἀπαραδειγματίστον γενναιώτητα καί διακαήν ζήλον προέτρεπε συγχρόνως καί ἐνεθάρρυνεν τούς στρατιώτας. ἔδαπάνησεν ὄχι μικράν κατάστασιν εἰς διαφόρους ἀνάγκας τῆς πατρίδος ἤτοι εἰς συνεισφοράς εφοδίων, γεννήματα πρὸς τροφήν των στρατοπέδων καί καθεξῆς, διήγε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ Ἱεροῦ ἀγωνος τιμίως καί μέ τὴν εἰς τούς ἀνοτέρους του εὐπειθειαν καί ὑποταγήν. διὸ χάριν των εκδουλεύσεών του καί τῆς δικαιοσύνης δίδεται πρὸς αὐτόν τό παρον πιστοποιητικον διά να παρουσιάση αὐτό όπου ἀνήκει.

Ἐν παλούμπα τὴν 13 ἀπριλίου 1846
 Δ: πλαπούτας
 Π. Παπούτας,
 Ν.Κ. Ταμπακόπουλος
 []

Ἐπικυροῦται ἡ γνησιότης τῶν ἀπέναντι τεσσάρων ὑπογραφῶν ἐν παλούμπα τὴν 16 Μαΐου 1846.
 ὁ Δήμαρχος Ἡραίας Σταῦρος Μ. Κολιόπουλος».

Ἡ ἐπιτροπὴ τῶν ἐκδουλεύσεων κατέταξε τόν ἀγωνιστὴ στήν δευτέρα τάξη τῶν ὑπαξιωματικῶν.

576

5861

Πιστοποιητικόν
Ο Νικόλαος Παναγιωτόπουλος γεννήθηκε στην Καστανιά της
Λακωνίας. Ἀμέσως με τὴν ἔναρξη τῆς ἐπαναστάσεως κατετάγη στὸ
σῶμα τοῦ ἀρχηγοῦ Γιατροῦ καὶ ἔλαβε μέρος σὲ πάρα πολλές μάχες
στὴν Πελοπόννησο καὶ ὑπηρετήσε τὸν ἀγῶνα «στρατιωτικῶς, πολιτικῶς
καὶ ἐκκλησιαστικῶς».
Ἐγγραφο τοῦ ἔτους 1846 πού ὑπογράφουν τρεῖς ὄπλαρχηγοὶ καὶ
φυλάσσεται στὰ Α.Α. μᾶς δίδει λεπτομέρειες γιὰ τὴν δράση τοῦ ἀγω-
νιστοῦ (Π.Σ.Φ. Νο 140):

«Πιστοποιητικόν

Πιστοποιούμεν οἱ ὑποφαινόμενοι ὄπλαρχηγοὶ ἐπὶ τῇ ὀριζομένη ἀπὸ τὸν
ποινικόν νόμον ποινῇ, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποχρεώσει τῆς ἀνηκούσης πολιτικῆς
ἀποζημιώσεως, ὅτι ὁ ἐκ τοῦ χωρίου Καστανίας τοῦ Δήμου Καστορίου τῆς
ἐπαρχίας λακεδαίμονος Νικόλαος Ἰερεύς Παναγιωτόπουλος λαβὼν τὰ
ὄπλα ἅμα ἐξεβράγη ὁ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας τῆς πατρίδος ἀγῶν ὑπηρετήσε
στρατιωτικῶς, πολιτικῶς καὶ ἐκκλησιαστικῶς τὴν πατρίδα ὑπὸ τὰς διατα-
γὰς τοῦ τότε Ἀρχηγοῦ τῶν λακεδαμονίων ὄπλων κ.Π. Ἰατροῦ παρεν-
ρέθη δὲ εἰς τὰς ἀκολούθους μάχας, εἰς Κερασίαν, Βαλτέτσιον, Τρίκορφα,
καθ' ὅλων τὸ διάστημα τῆς πολιορκίας τῆς Τριπόλεως μέχρι τῆς πτώσεως
τῆς εἰς Π.Πάτρας εἰς πολιορκίαν Ναυπλίου, εἰς Ἄργους κατὰ τοῦ Δρά-
μαλι, εἰς νεόκαστρον κατὰ τῶν ἀράβων, καὶ εἰς τὰς λοιπὰς μάχας εἰς Βέρ-
βενα, εἰς Βαλτέτσιον καὶ κατ' αἴτησιν του ἐκδίδεται ἡ παρούσα πιστοποιη-
σις πρὸς χρῆσιν του.

ἐν σπάρτῃ τὴν 16 Νοεμβρίου 1846

οἱ ὄπλαρχηγοί».

Ἀκολουθοῦν τρεῖς ὑπογραφεῖς.

«Διὰ τὸ γνήσιον τῶν ἀνωτέρω τριῶν ὑπογραφῶν

ἐν Σπάρτῃ τὴν 17 Νοεμβρίου 1846.

ὁ Δήμαρχος Σπάρτης

(ΤΣ) ὑπογραφή».

Ἡ ἐπιτροπὴ ἐκδουλεύσεων κατέταξε τὸν ἀγωνιστὴ στὴν πρώτη
τάξη τῶν ὑπαξιωματικῶν.

πρωτότυπον ὅτι ὁ ἱερομόναχος ἀνάγκης Παναγιώτου
ἐκ τῆς Ἱεραίας Μονῆς κατιδέεται τῶν Ζημιῶν Κοινοβίου
τῆς ἐπαρχίας Πασσαρῆς, ἀποστὰς ἐν τῷ μέλει τοῦ ἐξου
ἀντιβασιλείου ἱεροῦ ἀγίου, δευτέρου τοῦ ἁγίου ἐπιπέδου
αὐτοῦ ἐν ὁμοίᾳ μὲν τῇ σελήνῳ τετακται, ὡς ἐκ
καύτης, σακευαδῆς καὶ τῆς ἐξ' ἐξου μὲν.
1. ἐν Ζημιῶσι. 2. καὶ ἐν τῷσι. 3. καὶ ἐν τῷσι. 4. καὶ
ἐν τῷσι. 5. ἐν τῷσι. 6. καὶ ἐν τῷσι. 7. καὶ ἐν τῷσι.
καὶ τῷσι καὶ τῷσι καὶ τῷσι καὶ τῷσι καὶ τῷσι. ἐν
τῷσι καὶ τῷσι καὶ τῷσι καὶ τῷσι καὶ τῷσι καὶ τῷσι.
ὅταν τῷσι καὶ τῷσι καὶ τῷσι καὶ τῷσι καὶ τῷσι καὶ τῷσι.
καὶ τῷσι καὶ τῷσι καὶ τῷσι καὶ τῷσι καὶ τῷσι καὶ τῷσι.

21370

Ἱερομόναχος: —
Ἱερομόναχος ἀνάγκης Παναγιώτου
ἐκ τῆς Ἱεραίας Μονῆς κατιδέεται τῶν Ζημιῶν Κοινοβίου
τῆς ἐπαρχίας Πασσαρῆς, ἀποστὰς ἐν τῷ μέλει τοῦ ἐξου
ἀντιβασιλείου ἱεροῦ ἀγίου, δευτέρου τοῦ ἁγίου ἐπιπέδου
αὐτοῦ ἐν ὁμοίᾳ μὲν τῇ σελήνῳ τετακται, ὡς ἐκ
καύτης, σακευαδῆς καὶ τῆς ἐξ' ἐξου μὲν.

Ἱερομόναχος ἀνάγκης Παναγιώτου
ἐκ τῆς Ἱεραίας Μονῆς κατιδέεται τῶν Ζημιῶν Κοινοβίου
τῆς ἐπαρχίας Πασσαρῆς, ἀποστὰς ἐν τῷ μέλει τοῦ ἐξου
ἀντιβασιλείου ἱεροῦ ἀγίου, δευτέρου τοῦ ἁγίου ἐπιπέδου
αὐτοῦ ἐν ὁμοίᾳ μὲν τῇ σελήνῳ τετακται, ὡς ἐκ
καύτης, σακευαδῆς καὶ τῆς ἐξ' ἐξου μὲν.

107. ΠΑΠΑ - ΑΓΓΕΛΗΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 162

Ὁ Παπααγγελῆς γεννήθηκε στό χωριό Κριεζᾶ τῆς Εὐβοίας. Ἔλαβε μέρος στήν ἐπανάσταση τοῦ 1821 καί πολέμησε σέ πολλές μάχες πού ἔγιναν στήν Εὐβοία. Στήν μάχη τῆς Καρύστου συνελήφθη αἰχμάλωτος καί ἐφονεύθη ὑπό τῶν Τούρκων.

Πιστοποιητικό τοῦ ἔτους 1845 πού ὑπογράφει ὁ Νικόλαος Κριεζιώτης καί τό ὑπέβαλε στήν ἐπιτροπή ἀγῶνων καί θυσιῶν ὁ ἔγγονός του Ἄγγελῆς Δημ. Παπαγγελῆς τό ἔτος 1865, μάς δίνει τίς πληροφορίες γιά τόν ἀγωνιστή Ἱερέα Παπαγγελῆ (Π.Σ.Φ. Νο 142):

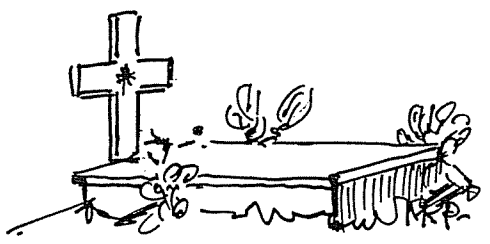
«Πιστοποιεῖται ὅτι ὁ μακαρῆτης αἰδεσημώτατος παπᾶ Ἀγγελῆς ἀπό τό χωρίον κριεζᾶ τοῦ Δήμου Δυστίων τῆς ἐπαρχίας Καρυστίας, ἀπό τήν ἀρχήν τῆς ἐπαναστάσεως ἐπί τῆς Εὐβοίας δράξας τά ὄπλα συνηγωνίσθη ὑπό τῆς διαταγᾶς μου ὡς τζαούσης εἰς διαφόρους μάχας, οἷον εἰς διακόφτη, εἰς τό ἀρτάκη, εἰς τόν κατά τό ἀληβέριον πύργον, καί εἰς Κάρυστον, ὅπου συλληφθεῖς παρά τόν Τούρκων ἐθανατώθη. ὅθεν δίδομεν τό παρόν εἰς τόν υἱόν του Δημήτριον διά να τοῦ χρησιμεύσῃ ὅπου ἀνήκει.

Ἐν Ἀθήναις τήν 25 Ἰουνίου 1845

ὁ ὑποστράτηγος
Νικόλαος Κριεζιώτης».

Στήν αἴτησή του πρὸς τήν ἐπιτροπή ἀγῶνος ὁ ἔγγονός του ἀγωνιστοῦ γράφει μεταξύ τῶν ἄλλων: «... τοῦ ὁποίου νόμιμος κληρονόμος ἦτον ὁ ἐσχάτως ἀποβιώσας πατήρ μου Δημήτριος Παπᾶ Ἀγγελῆς κάτοικος Κριεζῶν πρὸς ὃν καί ἐδόθη τό ἀναφερόμενον πιστοποιητικόν καί παρακαλῶ τήν Σ^{νη} ἐπιτροπήν ἵνα εὐαρεστουμένη ἐνεργήσῃ τά δέοντα πρὸς ἀμοιβήν ἐμοῦ διά τᾶς ἐκτεθείσας ἐκδουλεύσεις τοῦ πάπου μου αὐτοῦ αἰδεσημοτάτου Παπᾶ Ἀγγελῆ...».

Ἡ ἐπιτροπή τῶν ἐκδουλεύσεων κατέταξε τόν Παπαγγελῆ στήν τάξη τῶν στρατιωτῶν.

108. ΠΑΠΑ - ΑΓΓΕΛΗΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 162

Ο Παπαγγελής γεννήθηκε στην Ναύπακτο όπου και πέθανε τό έτος 1832. Με την έναρξη της επανάστασεως του 1821, εγκατέλειψε την πόλη και μαζί με τρεις γιους του κατετάγη στο σώμα του Σκαλτσοδήμου και έλαβε μέρος σε πολλές μάχες.

Από πιστοποιητικό του έτους 1846 που υπογράφουν οι Τριαντάφυλλος Αποκορίτης, Νικόλαος Τζαβέλλας και Χρήστος Φωτομάρας και φυλάσσεται στα Α.Α. μαθαίνουμε την δραση του Παπαγγελή από την Ναύπακτο (Π.Σ.Φ. Νο 143):

«Πιστοποιούμε οι υποφαινόμενοι εν καθαρή και άπαραβιάστω συνειδίσει, ότι ο εκ της Ναυπάκτου παππᾶ Ἀγγελῆς παραλαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τρεῖς ἡλικιωμένους υἱοῦς του, ἤρπασε τὰ ὄπλα εἰς τὰς χεῖρας, ἅμα ἤχησεν ἡ σάλπιγξ τῆς ἐλευθερίας, καταταχθεὶς ὑπὸ τὰς ἀμέσους διαταγὰς τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ὄπλων τῶν μερῶν τούτων τοῦ αἰοιδήμου Σκαλτσοδήμου, μετέβη ὅπου καὶ τό στρατόπεδον αὐτοῦ, ἀποδράσας ἐκ τῆς πόλεως Ναυπάκτου, εἰς ἣν ἀπώλεσεν ἅπασαν τὴν κινητὴν καὶ ἀκίνητον του περιουσίαν, παρευρέθη μετ' αὐτοῦ εἰς ὅλας τὰς συνεχεῖς καὶ ἀλλεπαλλήλους πολυορκίας τῆς Ναυπάκτου καὶ τοῦ Ἀντιρρείου, δεῖξας ἐν τε ταῖς [συνεχαῖς] τοῦ πολέμου καὶ ταῖς δειναῖς περιστάσεσιν ἀπαραδειγμάτιστον ζῆλον καὶ γεναιότητα ἀμιλλώμενος, ἵνα μὴ φανῆ κατώτερος τῶν συνεταίρων του καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἱεροῦ πολέμου.

Εἰς δὲ τὴν πτώσιν τοῦ Φρουρίου τῆς Ναυπάκτου διωρίσθη παρά τοῦ Κόμητος τῆς Ἑλλάδος Καποδιστρίου καὶ ἀπελευθέρωσεν ὅλους τοὺς κεκρυμμένους αἰχμαλώτους ἐν ταῖς ἀποσκευαῖς τῶν ὀθωμανῶν ὑπὲρ τῶν πενήκοντα ψυχῶν.

Μετά δὲ τοῦτο, καθησυχάσας καὶ ζῶν ἐν τῇ Ναυπάκτῳ ὡς ἀπλοῦς ἀγαπώμενος παρά πάντων ἀπεβίωσε κατὰ τὰ 1832 ἐγκαταλιπὼν ὄρφανόν τόν μικρότατον υἱόν του Ἀθανάσιον καὶ ἐστερημένον κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας.

Ταῦτα λοιπὸν γνωρίζοντες καλῶς περί τοῦ μακαρίτου πατρός του Παππᾶ Ἀγγελῆ, τῷ ἐπαφίνομεν τό παρὸν Πιστοποιητικόν προσυπογεγραμμένον μέ τὰς ἰδίας μας ὑπογραφάς, δυνάμει τοῦ ὁποίου νά δυνηθῆ ὁ ἀνήλιξ οὗτος υἱὸς του Ἀθανάσιος νά ἀμοιβθῆ ἀπέναντι τῶν εἰρημένων πατραγαθῶν του παρά τῆς Σεβ. ἐπί τῶν Στρ. Παραπόνων ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς.

Πιστοποιεῖται ὅτι ὁ μακαρῆς ἀνδρῶν Παππᾶ Ἀγγελῆς ἀπὸ τῶν χερῶν τοῦ Σκαλτσοδήμου καὶ τῶν ἄλλων ἀρχῶν τῆς ἐπανάστασεως ἐστὶν ἐλευθέρως ἀπὸ τῆς πόλεως Ναυπάκτου ἀποδράσας ἐκ τῆς πόλεως Ναυπάκτου, εἰς ἣν ἀπώλεσεν ἅπασαν τὴν κινητὴν καὶ ἀκίνητον του περιουσίαν, παρευρέθη μετ' αὐτοῦ εἰς ὅλας τὰς συνεχεῖς καὶ ἀλλεπαλλήλους πολυορκίας τῆς Ναυπάκτου καὶ τοῦ Ἀντιρρείου, δεῖξας ἐν τε ταῖς [συνεχαῖς] τοῦ πολέμου καὶ ταῖς δειναῖς περιστάσεσιν ἀπαραδειγμάτιστον ζῆλον καὶ γεναιότητα ἀμιλλώμενος, ἵνα μὴ φανῆ κατώτερος τῶν συνεταίρων του καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἱεροῦ πολέμου.

Εἰς δὲ τὴν πτώσιν τοῦ Φρουρίου τῆς Ναυπάκτου διωρίσθη παρά τοῦ Κόμητος τῆς Ἑλλάδος Καποδιστρίου καὶ ἀπελευθέρωσεν ὅλους τοὺς κεκρυμμένους αἰχμαλώτους ἐν ταῖς ἀποσκευαῖς τῶν ὀθωμανῶν ὑπὲρ τῶν πενήκοντα ψυχῶν.

Μετά δὲ τοῦτο, καθησυχάσας καὶ ζῶν ἐν τῇ Ναυπάκτῳ ὡς ἀπλοῦς ἀγαπώμενος παρά πάντων ἀπεβίωσε κατὰ τὰ 1832 ἐγκαταλιπὼν ὄρφανόν τόν μικρότατον υἱόν του Ἀθανάσιον καὶ ἐστερημένον κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας.

Ταῦτα λοιπὸν γνωρίζοντες καλῶς περί τοῦ μακαρίτου πατρός του Παππᾶ Ἀγγελῆ, τῷ ἐπαφίνομεν τό παρὸν Πιστοποιητικόν προσυπογεγραμμένον μέ τὰς ἰδίας μας ὑπογραφάς, δυνάμει τοῦ ὁποίου νά δυνηθῆ ὁ ἀνήλιξ οὗτος υἱὸς του Ἀθανάσιος νά ἀμοιβθῆ ἀπέναντι τῶν εἰρημένων πατραγαθῶν του παρά τῆς Σεβ. ἐπί τῶν Στρ. Παραπόνων ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς.

25 Νοεμβρίου 1845

109. ΠΑΠΑΓΓΕΛΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ (ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΣ) ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 162

Ὁ Νικόλαος Παπαγγελῆς (Παπανικόλαος) γεννήθηκε στό χωριό Βάγια τῶν Θηβῶν περί τό 1785. Ἀπό τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐπαναστάσεως ἔλαβε μέρος σ' αὐτήν καί πολέμησε κυρίως στήν Ἀνατολική Στερεά Ἑλλάδα καί τήν Εὐβοία.

Τό περιεχόμενο πιστοποιητικοῦ τοῦ ἔτους 1844 πού ὑπογράφει καί ὁ Νικόλαος Κριεζώτης καί φυλάσσεται στά Α.Α., εἶναι ἐνδεικτικό γιά τήν δράση τοῦ ἀγωνιστοῦ (Π.Σ.Φ. Νο 144):

«Πιστοποιητικόν

Ἡμεῖς ὄπλαρχηγοί πιστοποιοῦμεν, ὅτι ὁ κοσ παπᾶς Νικόλαος Παπαγγελῆς, ἐκ Βαγιῶν τῆς ἐπαρχίας Θηβῶν, ὅτε ἤρξατο ὁ Ἰερός ὑπέρ ἀνεξαρτησίας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἀγών, ἠγωνίσθη τά μέγιστα, συνακολουθήσας τούς παρακάτω ὄπλαρχηγούς, μεθ' ὧν καί συνεπολέμησε.

α^{ον}. Διετέλεσε ὑπό τόν Ὀδυσσεά: διαμείνας παρ' αὐτῷ ἔτη ὀλόκληρα δύο, καί συνεπολέμησε εἰς τήν κατά τήν Βουδονίτσαν γενομένην μάχην, καί εἰς πολλούς ἀκροβολισμούς, καί μικράς λόγου ἀξίας πολέμους παρευρεθείς συνετέλεσε.

β^{ον} Συνυπῆρχε μετὰ τοῦ Πανᾶ, καί ἐφρούρει μετ' αὐτοῦ τήν ἐπαρχίαν τῶν Θηβῶν σχεδόν ἐπί ἓν ἔτος.

γ^{ον} Συνακολουθήσας τόν ἀρχηγόν Κριεζότην, συνεμάχησε εἰς τούς κατά τήν Εὐβοίαν γενομένους πολέμους, διαμείνας παρ' αὐτῷ ἐπί μῆνας τρεῖς. καί

δ^{ον} Συνακολουθήσας τόν Αθ. Γ. Σκουρτανιότην, διέμεινε παρ' αὐτῷ ἐπί τρεῖς μῆνας, μεθ' οὗ καί συνεπολέμησεν εἰς τήν κατά τῶν ἐν θήβαις Ὀθωμανῶν μάχην, εἰς Καπανδρίτι, καί εἰς εἰδυλλίαν. καί

ε^{ον} Τελευταῖον συνεπολέμησε καί μέ τόν Κ^{ον} Ἀθαν. Σκουρτανιότην, ζωγράφας* μέ τούς συνεταίρους του πέντε Ὀθωμανούς, καί ἐξετέλεσεν τό ὑπέρ πατρίδος καθήκον του μέ ἔνθερον καί διακαῆ ζήλον. Ἐπαφίεται ὅθεν τό παρόν πιστοποιητικόν διά νά τῷ χρησιμεύσῃ ὅθεν ἀνήκει.

τῆ []

οἱ ὄπλαρχηγοί.

Ἀκολουθοῦν δύο ὑπογράφες».

Τό πιστοποιητικό αὐτό ὑπέβαλε ὁ ἀγωνιστής Ἰερεύς στήν ἐπιτροπή ἀγῶνων καί θυσιῶν μέ αἴτησή του τό ἔτος 1865, ὅταν πλέον ἦταν, ὅπως ὁ ἴδιος γράφει, «ἡλικίας ὑπέρ τῶν ὀγδοήκοντα».

Ὁ ἀγωνιστής στήν αἴτησή του γράφει:

«ἐν Θήβαις τήν 10 Ἰουνίου 1865

Πρός τόν Κύριον Πρόεδρον τῆς ἐπί τῶν θυσιῶν καί ἀγῶνων σεβαστης ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἔθνους Διά τοῦ Βασιλικοῦ ἐπάρχου Θηβῶν. Ὁ εὐσεβάστως ὑποφαινόμενος παππά Νικόλαος Παππά Ἀγγελῆς κάτοικος δημότης τοῦ χωρίου Βάγια Δήμου Θεσπιῶν τῆς ἐπαρχίας Θηβῶν, ἐτῶν ἡλικίας ὑπέρ τῶν ὀγδοήκοντα ὑπῆρέτησα τήν Πατρίδα καί Στρατιωτικῶς καί Πολιτικῶς ἀπό τήν ἀρχή τοῦ ἱεροῦ καί ἐθνικοῦ μας ἀγῶνος 1821 μέχρι τῶν 1833 ἐνεργῶν καί πράτων πᾶν δυνατῶν διά τήν ἐθνογεσίαν μας καί ἡ μόνη ἀμοιβή μοί ἐδώθη διά τούς κόπους Μόχθους καί κακουχίας ποῦ ὑπέφερον εἶναι τό Ἀργυροῦν Ἀρησιότιον ὁμοῦ καί τό δίπλωμα αὐτοῦ.

Πρός βεβαίωσιν τῶν ἀναφερομένων μου ἐπισυνάπτω ἐν τῇ παρουσίᾳ μου πιστοποιητικόν τοῦ αἰδήμου Ἀντιστρατήγου Νικολάου Κριεζώτου, τό ὁποῖον μοί ἔδωσεν κατά τό 1844 εἰς Ἀθήνας καί θερμοπααρακαλῶ τήν Σεβαστήν ταύτην ἐπιτροπήν ὅπως λάβῃ ὑπόφην τῆς τά ἀναφερόμενα μου καί ἀπονεύμῃ καί εἰς ἐμέ τό ἀνάλογον δίκαιον τῶν ἀγῶνων μου, ἧ τοῦ λάχυστον νά γνωμοδοτήσῃ διά νά μοί δοθῇ μία ἀνάλογος σύνταξις ἰσόβιος πρὸς ἀνάπαυσιν τοῦ πάσχοντος φιλοτίμου μου, καί πρὸς διατροφήν μου ἐφ' ὅσων ἡμερῶν ἔχω ἀκόμη εἰς τούτον τόν κόσμον

ὑποσημειοῦμαι μέ τό προσίκον Σέβας

εὐπηθείς ἀγωνιστῆς

Παππά Νικόλαος Παππά Ἀγγελῆς

Κατ' ἐντολήν του ὑπογράφεται

Διά [παναγ. ἰγγλέση] λοχαγοῦ».

Ἀπό προηγουμένη ἐπιτροπή ὁ Νικόλαος Παπαγγελῆς εἶχε καταταγεῖ στήν πρώτη τάξη τῶν ὑπαξιωματικῶν καί τοῦ εἶχε ἀπονεμηθεῖ τό ἀργυροῦν ἀριστεῖον.

*Ζωγράφ: Πιάνω κάποιον ζωντανόν, τόν αἰχμαλωτίζω.

111. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ

Ο Ίερεύς Παπαγεωργίου Γεώργιος γεννήθηκε στην Πάτρα. Κατά τά πρό τῆς ἐπαναστάσεως χρόνια ἱερουργοῦσε στὸν ἱερό Ναό τῆς Παναγίας Ἀλεξιωτίσης Πατρῶν. Ὄταν ἐξεργράγη ἡ ἐπανάστασις καί ἐνώ λειτουργοῦσε συνελήφθη ὑπὸ τῶν Τούρκων καί ἐφονεύθη. Οἱ Τούρκοι συνέλαβαν τότε καί τρεῖς γιούς του τοὺς ὁποίους ἔσυραν στὴν αἰχμαλωσία. Μετά ἀπὸ πολλές περιπέτειες ὁ ἓνας ἀπ' αὐτούς, ὁ Κωνσταντῖνος διεσώθη καί τό ἔτος 1865 ὑπέβαλε αἴτησι στὴν ἐπιτροπή ἀγώνων καί θυσιῶν ζητώντας «ὅ,τι νόμιμον καί δίκαιον». Ἀπὸ τὴν αἴτησι αὐτὴ πληροφοροῦμεθα καί τό ἐπώνυμο τοῦ Ίερέως Γεωργίου ἀπὸ τὴν Πάτρα. Μὲ τὴν αἴτησή του ὁ γιὸς τοῦ ἀγωνιστοῦ ὑπέβαλε καί πιστοποιητικὸ τό ὁποῖο ὑπογράφουν ὀκτώ πολῖτες τῶν Πατρῶν καί ἀπὸ τό περιεχόμενό του μαθαίνουμε τὴν οἰκογενειακὴ τραγωδίαν τοῦ Ίερέως Γεωργίου Παπαγεωργίου (Π.Σ.Φ. Νο 146):

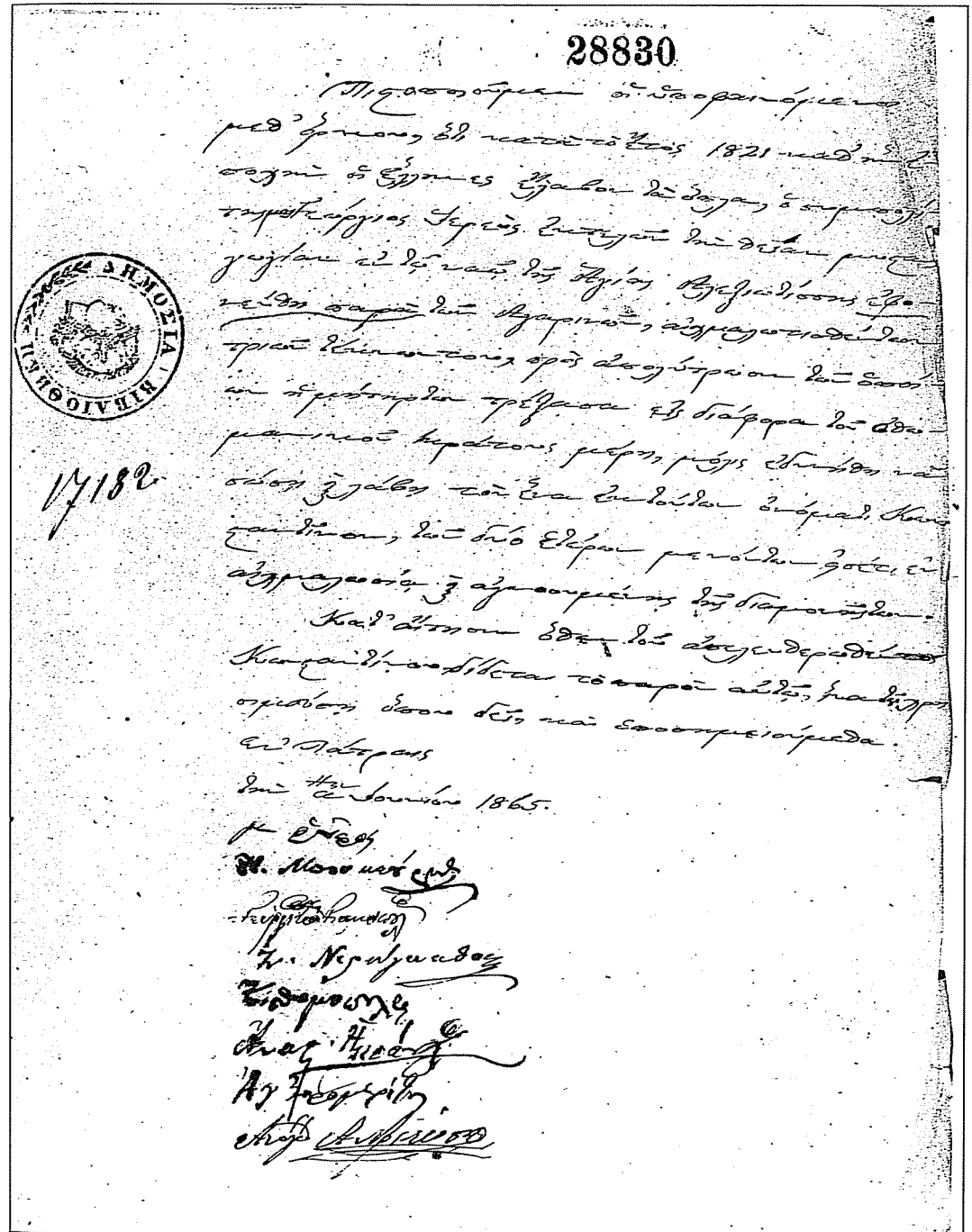
«Πιστοποιοῦμεν οἱ ὑποφαινόμενοι μεθ' ὄρκου, ὅτι κατὰ τό ἔτος 1821 καθ' ἦν ἐποχὴν οἱ Ἕλληνες ἔλαβον τά ὅπλα, ὁ συμπολίτης μας Γεώργιος Ίερεὺς ἐκτελῶν τὴν θείαν μυσταγωγίαν ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Ἀλεξιωτίσης ἐφονεύθη παρὰ τῶν Ἀγαρινῶν, αἰχμαλωτισθέντων τριῶν τέκνων του, πρὸς ἀπολύτρωσιν τῶν ὁποίων ἡ μήτηρ των τρέξασα εἰς διάφορα τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους μέρη, μόλις ἐδυνήθη νὰ σώσῃ καί λάβῃ τὸν ἓνα ἐκ τούτων ὀνόματι Κωνσταντῖνον, τῶν δύο ἑτέρων μενόντων εἰσέτι ἐν αἰχμαλωσίᾳ καί ἀγνοουμένης τῆς διαμονῆς των.

Κατ' αἴτησιν ὅθεν τοῦ ἀπελευθερωθέντος Κωνσταντῖνου δίδεται τό παρόν αὐτῷ ἵνα τῷ χρησιμεύσῃ ὅπου δεῖ καί ὑποσημειοῦμεθα.

ἐν Πάτραις
τὴν α' ἰουνίου 1865.

μ. ῥοῦφος .
Κ. Μπουκαούρης
[] []
κ. θαμώπουλος
Ἀναστάσιος
[], [], [] ».

Ἀναθηματικὴ στήλη στὸν περίβολο τῆς Παναγίας Ἀλεξιωτίσης Πατρῶν θυμίζει τό γεγονός.

Π.Σ.Φ. Νο 146

112. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 163

Ο Ίερεύς Παπαγιαννακόπουλος Ἀντώνιος γεννήθηκε στο χωριό Φίλια Κλειτορίας τοῦ Νομοῦ Ἀχαΐας καί ἔλαβε μέρος στόν ἱερό ἀγῶνα τοῦ 1821 ἀπό τήν ἀρχή μέχρι τό τέλος του.

Τό ἔτος 1865 ὁ ἀγωνιστής δέν ζοῦσε, γι' αὐτό ὁ γιός του Ἰωάννης Παπαντωνίου υπέβαλε στήν ἐπιτροπή ἐκδουλεύσεων πιστοποιητικό πού φυλάσσεται στά Α.Α. καί στο ὁποῖο ἀναφέρεται ἡ δράση τοῦ ἀγωνιστοῦ (Π.Σ.Φ. Νο 147):

«Πιστοποιοῦμεν οἱ ὑποφαινόμενοι ὅτι ὁ ἀποβιώσας Ἀντώνιος Ίερεύς Παπαγιαννακόπουλος, κάτοικος τοῦ χωρίου φίλια, υπηρέτησεν ὡς στρατιώτης καθ' ὄλον τό διάστημα τῆς ἐπαναστάσεως εὐρεθείς εἰς διαφόρους κατά τῶν ἐχθρῶν μάχας, καί ἰδίως εἰς Πάτρας, Τρίπολιν, καί Ἀκράταν, φανείς τίμιος καί ἱκανός στρατιώτης.

Ὅθεν εἰς ἔνδειξιν τῆς ἀληθείας, δίδομεν τό παρόν μας εἰς τοὺς κληρονόμους του εἰς χρῆσιν των.

εν φίλια τήν 29 Ἰουνίου 1865

Πετμεζάς

[] ἀνθυπολοχαγός

Π.Θ. Σακελλαρόπουλος Ἀνθυπολοχαγός τῆς Φάλαγγος».

Ἡ ἐπιτροπή κατέταξε τόν ἀγωνιστή στήν τάξη τῶν στρατιωτῶν.

81/27 Πιστοποιοῦμεν οἱ ὑποφαινόμενοι
ὅτι ὁ ἀποβιώσας Ἀντώνιος Ίερεύς
Παπαγιαννακόπουλος, κάτοικος τοῦ χωρίου
φίλια, υπηρέτησεν ὡς στρατιώτης
καθ' ὄλον τό διάστημα τῆς ἐπαναστάσεως
εὐρεθείς εἰς διαφόρους κατά τῶν ἐχθρῶν
μάχας, καί ἰδίως εἰς Πάτρας, Τρίπολιν, καί
Ἀκράταν, φανείς τίμιος καί ἱκανός
στρατιώτης.

Ὅθεν εἰς ἔνδειξιν τῆς ἀληθείας, δίδομεν
τό παρόν μας εἰς τοὺς κληρονόμους
του εἰς χρῆσιν των.

εν φίλια τήν 29 Ἰουνίου 1865

Πετμεζάς

Π.Θ. Σακελλαρόπουλος Ἀνθυπολοχαγός

(Π.Θ. Σακελλαρόπουλος Ἀνθυπολοχαγός τῆς Φάλαγγος)

113. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ (ΠΑΠΑΚΥΡΙΑΚΟΣ) ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 165

Ο Ίερεύς Παπαδόπουλος Κυριάκος (Παπακυριάκος) γεννήθηκε στον Ἀχλαδόκαμπο Ἀργολίδος καί ἔλαβε μέρος στήν ἐπανάσταση τοῦ 1821.

Γιά τίς θυσίες του καί τίς ἐκδουλεύσεις του κατά τήν διάρκεια τοῦ ἀγῶνος κατετάγη ἀπό τήν ἐπιτροπή ἀγῶνων καί θυσιῶν στήν ἑβδόμη τάξη τῶν ἀξιωματικῶν.

Τό ἔτος 1844 μέ τό ἀκόλουθο δίπλωμα, τό ὁποῖο σέ ἀντίγραφο φυλάσσεται στά Α.Α., ἀπενεμήθη στόν ἀγωνιστή τό ἀργυροῦν ἀριστεῖον (Π.Σ.Φ. Νο 148):

«Βασιλεῖον τῆς Ἑλλάδος

Τό

Υπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν

Πρός

Τόν Κύριον Παπᾶ Κυριάκον Παπαδόπουλον ἐξ Ἀχλαδοκάμπου.

Ἡ αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Βασιλεὺς ἠδύοχησε νά ἐγκρίνη νά δοθῆ κατά συνέπειαν τῶν τῆς 20 Μαΐου/1 Ἰουνίου 1834 καί 18/30 Σεπτεμβρίου 1835 διαταγμάτων εἰς τόν Κύριον Παπᾶ Κυριάκον Παπαδόπουλον τό ἀργυροῦν νομισματοσῆμον δι' ἀνταμοιβήν τῶν κατά τόν ὑπέρ ἀνεξαρτησίας πόλεμον ἐκδουλεύσεων του καί χορηγεῖ εἰς αὐτόν τήν ἄδειαν νά τό φέρῃ εἰς πᾶσαν περίστασιν.

Τό Δίπλωμα τοῦ νομισματοσήμου του ἐγχειρίζεται ὁσονούπω.

Ἀθήναι τήν 17 Μαΐου 1844

Ὁ Υπουργός

Π Γ Ρόδιος

Περί ἀπονομῶν

ἀριστείων τοῦ ἀγῶνος

ὁ Διευθυντής τοῦ Γραφείου».

Βασιλεῖον τῆς Ἑλλάδος
 2817
 Υπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν
 Πρός
 Τόν Κύριον Παπᾶ Κυριάκον Παπαδόπουλον ἐξ
 Ἀχλαδοκάμπου
 Ἡ αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Βασιλεὺς ἠδύοχησε νά ἐγκρίνη
 νά δοθῆ κατά συνέπειαν τῶν τῆς 20 Μαΐου/1 Ἰουνίου 1834 καί 18/30 Σεπτεμβρίου
 1835 διαταγμάτων εἰς τόν Κύριον Παπᾶ Κυριάκον Παπαδόπουλον τό
 ἀργυροῦν νομισματοσῆμον δι' ἀνταμοιβήν τῶν κατά τόν ὑπέρ ἀνεξαρτησίας
 πόλεμον ἐκδουλεύσεων του καί χορηγεῖ εἰς αὐτόν τήν ἄδειαν νά τό φέρῃ
 εἰς πᾶσαν περίστασιν.
 Τό Δίπλωμα τοῦ νομισματοσήμου του ἐγχειρίζεται ὁσονούπω.
 Ἀθήναι τήν 17 Μαΐου 1844
 Ὁ Υπουργός
 Π Γ Ρόδιος

Περί ἀπονομῶν
 ἀριστείων τοῦ ἀγῶνος

ὁ Διευθυντής τοῦ Γραφείου

114. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 164/84

Ο Ίερεύς Δημήτριος Παπαθανασίου γεννήθηκε στο Πλανητέρου Κλειτορίας του Νομού Ἀχαΐας. Ἐπικεφαλῆς συγχωριανῶν του ἔλαβε μέρος στὸν ἱερό ἀγῶνα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μέχρι τὸ τέλος.

Ἀπὸ τὸ περιεχόμενο ἐγγράφου τοῦ ἔτους 1846 τὸ ὁποῖο εἶναι κατατεθειμένο στὰ Α.Α, μαθαίνουμε τὴν δράση τοῦ ἀγωνιστοῦ (Π.Σ.Φ. Νο 149):

«Πιστοποιῶ ὁ ὑποφαινόμενος ὑπὸ τῆς ὀριζομένης ἀπὸ τὸν ποῖν νόμον ποιῶν καὶ ἐπὶ τῇ ὑποχρέωσιν τῆς ἀνικουσίας πολιτικῆς ἀποζημιώσεως

ὅτι

ὁ Κύριος Δημήτριος ἱερεὺς παπαθανασίου κάτοικος τοῦ χωρίου πλανητέρου τοῦ Δήμου κλειτορίας τῆς ἐπαρχίας καλαβρύτων δράξας τὰ ὄπλα καὶ τὸν σταυρόν ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος ἐδραμεν εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης καὶ καταταχθεὶς ὑπὸ τὴν σημαίαν τῶν ἐλληνικῶν στρατευμάτων ὡς μπουλουξῆς εἶχεν ὑπὸ τὴν ὀδιγίαν του ἱκανόν ἀριθ στρατιωτῶν συγχωρίων του παρευρέθη εἰς διαφόρους περιφήμους μάχας καὶ συμπλοκάς τῶν ἐλλήνων μετὰ τῶν Τουρκῶν καὶ ἐν γένει δέν ἔπαυσε πολεμῶν ὑπὲρ τῆς πίστεως καὶ πατρίδος μέχρις ὅτου ἐλευθερώθη ἡ πατρίς. καθ' ὅλον δέ τὸ διάστημα τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος ὁ διαληφθεὶς Δημ. ἱερεὺς παπαθανασίου προσεφέρθη μέ πατριωτικόν ζῆλον καὶ μέ γενναιώτητα ἐκπληρῶν ἐντίμως τὰ στρατιωτικὰ χρέη του καὶ ὑπῆρχον εἰς τὰς διαταγὰς τῶν ἀνωτέρων του. ὅθεν κατ' αἴτησίν του τοῦ δίδεται τὸ παρὸν πιστοποιητικόν νά τοῦ χρησιμεύσῃ ὅπου δεῖ.

τὴν 17: Ὀκτωβρίου 1846 καρνεσί.

Γ: κουρῆς λοχαγός

Ἐπικυροῦται ἡ γνησιώτης τῆς ἀνωθεν ὑπογραφῆς

τὴν 7 Νοεμβρίου 1846 Μαζέικα

ὁ Δήμαρχος κλειτορίας

(ΤΣ) Γ.Κ. Παπαδαῖος.*

Ἡ ἐπιτροπὴ κατέταξε τὸν ἀγωνιστὴ στὴν τάξιν τῶν στρατιωτῶν.

*Γ.Κ. Παπαδαῖος: Ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἀπὸ τοῦ Μάξι Κλειτορίας, Δήμαρχος Κλειτορίας καὶ μετέπειτα Βουλευτὴς τῆς ἐπαρχίας Καλαβρύτων.

στρατιωτῶν ὁ δ' ἀποβιβάσας ἑαυτὸν
ἐπισημῶς ἀπὸ τοῦ ποῖν νόμου
καὶ ἀπὸ τῆς ἀποχρέωσης ἡ ἀποχρέωσης
συντακτικῆς ἀποζημιώσεως.

1869

ὁ Κύριος Δημήτριος ἱερεὺς παπαθανασίου κάτοικος
τοῦ χωρίου πλανητέρου τοῦ Δήμου κλειτορίας τῆς ἐπαρχίας
καλαβρύτων δράξας τὰ ὄπλα καὶ τὸν σταυρόν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς
τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος ἐδραμεν εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης καὶ
καταταχθεὶς ὑπὸ τὴν σημαίαν τῶν ἐλληνικῶν στρατευμάτων
ὡς μπουλουξῆς εἶχεν ὑπὸ τὴν ὀδιγίαν του ἱκανόν ἀριθ
στρατιωτῶν συγχωρίων του παρευρέθη εἰς διαφόρους
περιφήμους μάχας καὶ συμπλοκάς τῶν ἐλλήνων μετὰ
τῶν Τουρκῶν καὶ ἐν γένει δέν ἔπαυσε πολεμῶν ὑπὲρ
τῆς πίστεως καὶ πατρίδος μέχρις ὅτου ἐλευθερώθη ἡ
πατρίς. καθ' ὅλον δέ τὸ διάστημα τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος
ὁ διαληφθεὶς Δημ. ἱερεὺς παπαθανασίου προσεφέρθη
μέ πατριωτικόν ζῆλον καὶ μέ γενναιώτητα ἐκπληρῶν
ἐντίμως τὰ στρατιωτικὰ χρέη του καὶ ὑπῆρχον εἰς
τὰς διαταγὰς τῶν ἀνωτέρων του. ὅθεν κατ' αἴτησίν
του τοῦ δίδεται τὸ παρὸν πιστοποιητικόν νά τοῦ
χρησιμεύσῃ ὅπου δεῖ.

115. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ ΣΠΥΡΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 167

Ὁ Σπυρίδων Παπαθανασόπουλος γεννήθηκε στό Συρμπάνι (Πριόλιθο) τῆς ἐπαρχίας Καλαβρύτων. Κατά τήν διάρκεια τῆς ἐπαναστάσεως, ἐπικεφαλῆς πάντοτε εἴκοσι συγχωριανῶν του ἔλαβε μέρος σέ πολλές μάχες κατά τῶν Τούρκων. Μέ τούς θερούς του λόγους ὑπέρ τῆς πίστεως καί τῆς πατρίδος ἐνθουσίαζε τούς στρατιῶτες του, κάτι σημαντικό γιά τίς δύσκολες ὥρες τοῦ πολέμου. Ἐγγράφο τοῦ 1846 πού φυλάσσεται στό Α.Α. μᾶς κάνει γνωστή τήν δράση τοῦ ἀγωνιστοῦ (Π.Σ.Φ. Νο 150):

«Πιστοποιῶ ὁ ὑποφαινόμενος ἐπί τῇ ὀριζομένη ἀπό τόν ποιινικόν Νόμον Ποινῆ καί ἐπί τῇ ὑποχρεώσει τῆς ἀνηκούσης Πολιτικῆς ἀποζημιώσεως, ὅτι ὁ Σπῦρος Ἱερεὺς Παπαθανασόπουλος, γεννηθεὶς εἰς τό χωρίον Συρμπάνι τοῦ Δήμου Καλλιφωνίας, τῆς ἐπαρχίας Καλαβρύτων, ὑπηρέτησεν ὑπό τὰς διαταγὰς μου ὡς ὑπαξιωματικός ἀπό τό 1821-1828. Ὁδηγῶν δέ πάντοτε εἴκοσιν ἐκ τῶν Συγχωριῶν του, παρευρέθη εἰς τὰς μάχας Καλαβρύτων, Πατρῶν, Γηροκομείου, Σαραβαλίου, Τριπόλεως, Μ. Σπηλαίου, ἀγίου Βλασίου, καί εἰς πολλές ἄλλας, ἔδειξε γενναιότητα, πίστιν καί ἀφοσίωσιν. Ἐκτός τούτων ἔχασε ὅλην τήν κινητήν του Περιουσίαν, καί ὁ λόγος του ὑπέρ τῆς πίστεως καί Πατρίδος καί κατά τῆς Ὀθωμανικῆς τυραννίας ἐνθουσία τούς συγχωρίους του. Καθ' ὅλον τό Παρελθόν διάστημα δέν ἔλαβε καμμίαν ἀποζημίωσιν καί τοῦ χρεωστοῦνται οἱ μισθοὶ του. Οἱ ἀγῶνες του, αἱ θυσίαι του καί ἡ πίστις του τόν δικαιοῦν νά εἶναι ὑπαξιωματικός.

Τήν 10 Νοεμβρίου 1846 Καλάβρυτα

Β: πετιμεζᾶς».

Ἡ ἐπιτροπή κατέταξε τόν ἀγωνιστή στήν τάξη τῶν στρατιωτῶν.

Πιστοποιῶ ὁ ὑποφαινόμενος ἐπί τῇ ὀριζομένη ἀπό τόν ποιινικόν Νόμον Ποινῆ καί ἐπί τῇ ὑποχρεώσει τῆς ἀνηκούσης Πολιτικῆς ἀποζημιώσεως, ὅτι ὁ Σπῦρος Ἱερεὺς Παπαθανασόπουλος, γεννηθεὶς εἰς τό χωρίον Συρμπάνι τοῦ Δήμου Καλλιφωνίας, τῆς ἐπαρχίας Καλαβρύτων, ὑπηρέτησεν ὑπό τὰς διαταγὰς μου ὡς ὑπαξιωματικός ἀπό τό 1821-1828. Ὁδηγῶν δέ πάντοτε εἴκοσιν ἐκ τῶν Συγχωριῶν του, παρευρέθη εἰς τὰς μάχας Καλαβρύτων, Πατρῶν, Γηροκομείου, Σαραβαλίου, Τριπόλεως, Μ. Σπηλαίου, ἀγίου Βλασίου, καί εἰς πολλές ἄλλας, ἔδειξε γενναιότητα, πίστιν καί ἀφοσίωσιν. Ἐκτός τούτων ἔχασε ὅλην τήν κινητήν του Περιουσίαν, καί ὁ λόγος του ὑπέρ τῆς πίστεως καί Πατρίδος καί κατά τῆς Ὀθωμανικῆς τυραννίας ἐνθουσία τούς συγχωρίους του. Καθ' ὅλον τό Παρελθόν διάστημα δέν ἔλαβε καμμίαν ἀποζημίωσιν καί τοῦ χρεωστοῦνται οἱ μισθοὶ του. Οἱ ἀγῶνες του, αἱ θυσίαι του καί ἡ πίστις του τόν δικαιοῦν νά εἶναι ὑπαξιωματικός.

Τὴν 10. Νοεμβρίου 1846. Καλάβρυτα

Β: πετιμεζᾶς».

116. ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 167

Ὁ Νικόλαος Παπαθεοδώρου γεννήθηκε στήν Ἀγόριανη Φωκίδος. Μέ τήν ἔναρξη τῆς ἐπαναστάσεως ἦταν Ἀναγνώστης*, γι' αὐτό καί κατά τήν διάρκεια τοῦ ἀγῶνος ἐλέγετο Ἀναγνώστης Παπαθεοδώρου.

Στά Α.Α. φυλάσσεται ἔγγραφο τοῦ ἔτους 1846 τό ὁποῖο μᾶς πληροφορεῖ τήν δράση τοῦ Παπαθεοδώρου (Π.Σ.Φ. Νο 151 καί 151^α):

«Οἱ ὑποφαινόμενοι ποιστοποιοῦμεν ἐν καθαρῷ συνειδότι, ὅτι, ἄμα ἡ ἱερά ὑπέρ ἀνεξαρτησίας τῆς πατρίδος σάλπιγξ ἀντήχησε, προσκαλοῦσα τοὺς γενναίους ὑπερασπιστάς τῆς, ὁ ἐκ τοῦ χωρίου Ἀγόργιανης τῆς ἐπαρχίας Φωκίδος, τότε μέν ὑπό τό ὄνομα Ἀναγνώστης Παπᾶ θεοδώρου, νῦν δέ παπᾶ Νικόλαος προθύμως λαβών τά ὄπλα, ἔδραμεν ὅπου ἡ ἀνάγκη τῆς πατρίδος ἀπήτει βοήθειαν, καθ' ὅλον δέ τό διάστημα τοῦ ἀγῶνος ἠγωνίσθη μέ ζήλον καί ἐνθερμον πατριωτισμόν, ὑπακούων πάντοτε εἰς τὰς διαταγὰς μας.

Παρευρέθη εἰς ὅλας σχεδόν τὰς κατά τῶν ἐχθρῶν μάχας, διατελών ὡς ὑπ' ἀξιωματικός μέ ἀρκετούς ὑπό τήν ὀδηγίαν του στρατιώτας, καί ἰδίως εἰς τήν τῶν Σαλώνων κατά τό πρῶτον ἔτος τῆς ἐπαναστάσεως ἦτοι κατά τό 1821. ὑπό τήν ὀδηγίαν τοῦ Γκούρα ὁμοῦ μέ τόν κ. Τράκκαν.** Ὁμοίως εἰς χάνι Γραβιάς κατά τοῦ Μέρ πασιᾶ ὑπό τοῦ ἰδίου Γκούρα καί κ Τράκα. Εἰς Βασιλικά κατά τοῦ Μπαϊράμ πασιᾶ. εἰς Ἀμπλιανην κατά τό 1824. μέ τόν Κ. Τράκκαν καί Νάκον Πανουριάν, ὁμοίως πάλιν εἰς Σάλωνα κατά τοῦ Κιχαγιᾶ τοῦ [] καί [] [] κατά τό 1825. εἰς τήν τῆς Ραχώβης κατά τό 1826 ὑπό τήν ὀδηγίαν τοῦ Καραϊσκάκη, εἰς τήν τοῦ Δυστόμου κατά τό 1827 μέ τοὺς ἰδίους ἀρχηγούς κατά τοῦ Μάρ πασιᾶ Καριστηνοῦ.

Εἰς τήν τῶν Σαλώνων πάλιν κατά τοῦ ἰσμαήλ μπέη [] εἰς τό 1827. ὁμοίως εἰς Σάλωνα τό 1828 κατά τοῦ μαχημέ Ντιβόλη μέ τον Κ. Τράκκαν καί Ἰωάννην τοῦ Γκούρα. Εἰς τήν τῶν Θηβῶν κατά τό 1829 μέ τόν Κ. Τράκκαν καί Ὑφυλάντην εἰς τήν ὁποίαν καί ἠρίστευσε. '

Ἐν γένει δέ ὁ εἰρημένος διά τὰς πρός τό πολεμεῖν ἐμπειρίας του καί διά τῆς γενναιότητός του συνετέλεσε τὰ μέγιστα εἰς τήν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος μας.

Ὅθεν δίδομεν τό παρόν κατ' αἴτησίν του πρός χάριν τῆς ἀληθείας καί διά νά τοῦ χρησιμεύσῃ ὅπου καί ὅπως δεῖ.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 25 Μαρτίου 1845

Οἱ ὄπλαρχηγοί».

Ἀκολουθοῦν δέκα ὑπογραφές.

«Ἐπικυροῦται τό γνήσιον τῶν ἀνωτέρω δέκα ὑπογραφῶν.

Ἀθήνα τῆ 15 Νοεμβρίου 1846

ὁ ἀσκ: χρεη Δημ.

Δημ. παρεδρος

(ΤΣ) ὑπογραφή».

Ἡ ἐπιτροπή κατέταξε τόν ἀγωνιστή στήν δευτέρα τάξη τῶν ὑπαξιωματικῶν.

* Ἀναγνώστης: Κληρικός πού ἀνήκε στόν κατώτερο κλήρο. Νόμιμη ἡλικία γιά τήν χειροθεσία ἦταν τό 18^ο ἔτος (Εγκ. Χ. Πάτση Τόμος 5^ο σελ. 326).

** Τράκκας Κομνάς: Ἀγωνιστής ἀπό τῆν Ἀγόριανη Φθιώτιδος. Πολέμησε στό Χάνι τῆς Γραβιάς, τήν Ἀμπλιανη, τά Βασιλικά καί ἡ παλληκαριά του ὑμνήθηκε ἀπό τήν λαϊκή μούσα (Εγκυκλ. Χ. Πάτση τόμος 21^ο σελ. 598).

117. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΗΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 63/37

Ο Παπαϊωάννης γεννήθηκε στην Λυκούρια Κλειτορίας του Νομού Ἀχαΐας. Ἐπικεφαλῆς συγχωριανῶν του πήρε μέρος στην ἑπανάσταση τοῦ 1821 καί «ἐσυνέδραμεν ὡς καί ὁ λοιπός Κλήρος εἰς τό πεδῖον τῆς Μάχης» ὅπως γράφει ἔγγραφο τοῦ 1846 πού φυλάσσεται στά Α.Α. (Π.Σ.Φ. Νο 152 καί 152^α):

«Ἐπί τῇ ὀριζομένη ἀπό τόν νόμον ποινῆ καί ἐπί τῇ ὑποχρεώσει τῆς ἀνηκούσης πολιτικῆς ἀποζημιώσεως Πιστοποιοῦμεν οἱ ὑποφαινόμενοι ὅτι ὁ κυρ Παππαιωάννης Ἱερεύς καί κάτοικος τοῦ χωρίου λυκουρίας τοῦ Δήμου Κλειτορίας Ἐπαρχίας Καλαβρύτων ἀπ' Ἀρχῆς τοῦ ὑπερ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς πατρίδος ἱεροῦ ἀγῶνος ἐσυνέδραμεν ὡς καί ὁ λοιπός Κλήρος εἰς τό πεδῖον τῆς Μάχης καί διά τήν ἐξαφάνησιν τῶν Ὁθωμανῶν Μαχόμενος ὑπερ πίστεως καί πατρίδος ἔχων ὑπό τήν ὀδηγίαν του ἱκανόν ἀριθμόν στρατιωτῶν συγχωριανῶν του ἐβοήθησεν καί χρηματικῶς εἰς ἀναγκαΐας περιστάσεις εἰς ἐφόδια τῶν στρατιωτῶν παραυρέθη καί εἰς περιφήμους μάχας Καλαβρύτων Πατρῶν καί Τριπόλεως ἐν γένει δέν ἔπαυσεν πολεμῶν ὑπερ πίστεως καί πατρίδος εἰμή ὅτε ἡ θεία πρόνοια ἐστεφάνωσεν τοὺς ἀγῶνας καί τήν ἀπαραδειγματιστον Καρτερίαν τῶν ἐλλήνων ἔδωσεν πέρας εἰς τήν πολυχρόνιον πάλιν αὐτῆς μετὰ τῶν ἐχθρῶν ὅθεν καθ' ὄλον τό διαστημα τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος ὁ διαληφθεῖς Κύρ παππα Ἰωάννης προσεφερθη μέ πατριωτικόν ζῆλον ἐκπληρῶν τά τοῦ ἀγῶνος χρέη του καί μέ λόγον καί μέ ἔργον ἐγνωρίσθη παρ' ἡμῶν καλός ἀγωνιστής ὡς καί [τινες] κληρικοί [] κατὰ τήν ἐποχὴν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος. Ὅθεν κατ' αἰτησίην του δίδεται αὐτῷ τό παρόν πιστοποιητικόν πρός χρῆσιν του τῇ 8 Νοεμβρίου 1846 ἐν λυκουρίᾳ».

Ἀκολουθοῦν ὑπογραφές.

«Ἐπικυροῦται ἡ γνησιότης τῶν ἄνωθεν ὑπογραφῶν αὐθημερόν ὁ Δήμαρχος Κλειτορίας (ΤΣ) Γ.Κ.Παππαδαῖος».

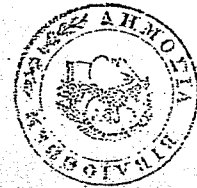
Ἡ ἐπιτροπὴ κατέταξε τόν ἀγωνιστὴν στήν δευτέρω τάξη τῶν ὑπαξιωματικῶν.

ἔσθ' ἡ ἐξέταξις αὐτοῦ ἐν τῷ
στον καὶ ἐπὶ τῆς ἐξέταξις ἡ
αὐτῶν ἐξέταξις ἐξέταξις

28832

11/33

Πιστοποιῶμεν οἱ ὑποφαινόμενοι ὅτι ὁ κυρ
παππαιωάννης Ἱερεύς καί κάτοικος τοῦ
χωρίου λυκουρίας τοῦ Δήμου Κλειτορίας
Ἐπαρχίας Καλαβρύτων ἀπ' Ἀρχῆς τοῦ
ὑπερ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς πατρίδος ἱεροῦ
ἀγῶνος ἐσυνέδραμεν ὡς καί ὁ λοιπός Κλήρος
εἰς τό πεδῖον τῆς Μάχης καί διά τήν ἐξαφάνησιν
τῶν Ὁθωμανῶν Μαχόμενος ὑπερ πίστεως καί
πατρίδος ἔχων ὑπό τήν ὀδηγίαν του ἱκανόν
ἀριθμόν στρατιωτῶν συγχωριανῶν του ἐβοήθησεν
καί χρηματικῶς εἰς ἀναγκαΐας περιστάσεις
εἰς ἐφόδια τῶν στρατιωτῶν παραυρέθη καί
εἰς περιφήμους μάχας Καλαβρύτων Πατρῶν
καί Τριπόλεως ἐν γένει δέν ἔπαυσεν πολεμῶν
ὑπερ πίστεως καί πατρίδος εἰμή ὅτε ἡ θεία
πρόνοια ἐστεφάνωσεν τοὺς ἀγῶνας καί τήν
ἀπαραδειγματιστον Καρτερίαν τῶν ἐλλήνων
ἔδωσεν πέρας εἰς τήν πολυχρόνιον πάλιν
αὐτῆς μετὰ τῶν ἐχθρῶν ὅθεν καθ' ὄλον τό
διαστημα τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος ὁ διαληφθεῖς
Κύρ παππα Ἰωάννης προσεφερθη μέ πατριωτικόν
ζῆλον ἐκπληρῶν τά τοῦ ἀγῶνος χρέη του καί
μέ λόγον καί μέ ἔργον ἐγνωρίσθη παρ' ἡμῶν
καλός ἀγωνιστής ὡς καί [τινες] κληρικοί []
κατὰ τήν ἐποχὴν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος. Ὅθεν
κατ' αἰτησίην του δίδεται αὐτῷ τό παρόν
πιστοποιητικόν πρός χρῆσιν του τῇ 8
Νοεμβρίου 1846 ἐν λυκουρίᾳ».

118. ΠΑΠΑΪΩΑΝΟΥ (ΜΠΟΥΖΙΩΤΗΣ) ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 167

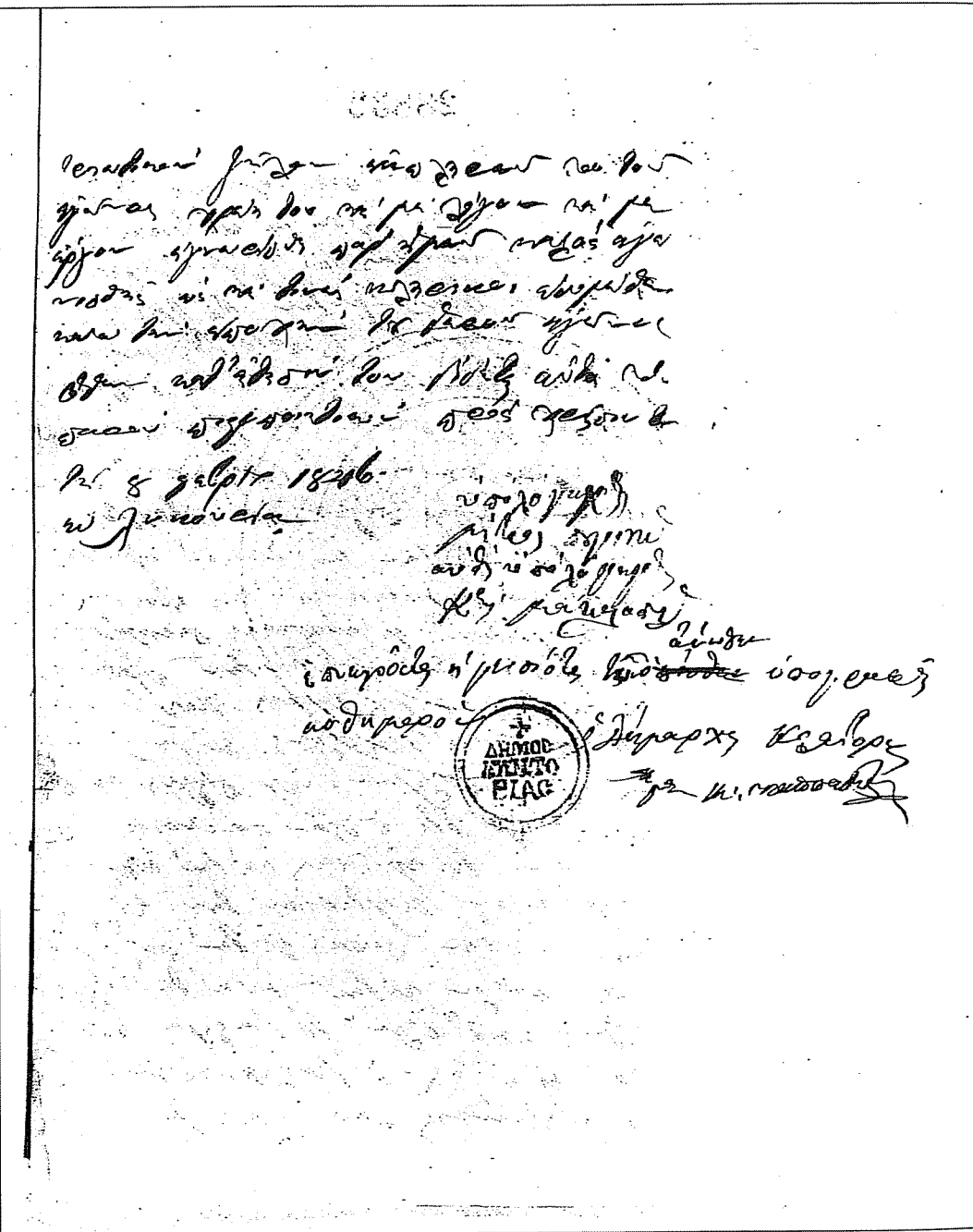
Ο Ίερεύς Παπαϊωάννου, τοῦ ὁποῖου δέν γνωρίζουμε τό ὄνομα, ἦταν πλούσιος κτηματίας τοῦ Ἀγρινίου μέ κτήματα στήν περιοχή Μπούζι, ὅπου ἦταν καί ἐφημέριος τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ἀπό τόν τόπο καταγωγῆς του, Μπούζι, ἐλέγετο καί Μπουζιώτης. Ἦταν μέλος τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας καί πολλά προσέφερε πρό τῆς ἐπαναστάσεως γιά τήν διάδοση τῶν σκοπῶν της, ἀλλά καί κατά τήν διάρκειά της.

Ἐγγραφο τοῦ ἔτους 1846, τό ὁποῖο ὑπογράφει ὁ Γιαννάκης Σταῖκος, ὑπέβαλε στήν ἐπιτροπή ἀγώνων καί θυσιῶν ὁ γιός του ἀγωνιστοῦ Βασίλειος Παπαϊωάννου καί φυλάσσεται στά Α.Α. μᾶς δίνει λεπτομέρειες γιά τόν ἀγωνιστή, τήν δράση του καί τήν προσφορά του στήν ἐπανάσταση (Π.Σ.Φ. Νο 153 καί 153^α):

«Πιστοποιῶ ὁ ὑποφαινόμενος ἐπί τῇ ἀπό τόν Ποινικόν Νόμον ὀριζομένη ποιῆ, καί ἐπί τῇ ὑποχρεῶσει τῆς ἀνηκούσης πολιτικῆς ἀποζημιώσεως ὅτι ὁ πατήρ τοῦ ἐπιφέροντος τό παρόν Βασιλείου Παπαϊωάννου κατοικοῦ Ἀγρινίου, Παπαϊωάννης Ίερεύς ἐφημέριος τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῆς Μπούζης πρὶν τῆς ἐπαναστάσεως ἦτο εἰς τῶν προυχόντων, πλούσιος καί ἀπό χρηματικὴν κατάστασιν καί κτηματίας μέ λαμπρὴ οἰκοδομὴ καί πολλὰς ἀμπελούς καί ἄλλα ἀκίνητα κτήματα, ἦτο πρὸς τούτοις μέλος τῆς Ἐταιρείας τῆς Ἐπαναστάσεως, καί ἅμα ἐξεβράγη ἢ ἐπανάστασις δέν ἔπαυσε τοῦ να παροτρύνῃ τοὺς χριστιανοὺς κατὰ τῶν ἐχθρῶν, προσέφεραν δέ εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Ζαπαντίου δι' ἀγοράν πολεμοφοδίων γρόσια τουρκικά τῆς ἐποχῆς τετρακόσια πενήντα ἀριθ. 450. δι' ἐράνου. προσέτι δέ ὅταν συνῆλθον τὰ στρατεύματα ἐναυῦθα καί ἐσυστήθη ἡ Γερουσία προσέφεραν ἕτερα γρόσια τετρακόσια ἀριθ. 400 καί ὅταν ἀπέρασεν ὁ κύρ Μαυροκορδάτος μέ τόν Μάρκον Βότζιερην διὰ τὴν ἐστρατείαν του Σουλίου ἔδωκεν γρόσια τουρκικά τριακόσια πενήντα ἀριθ. 350. καί προσέτι καί δεκαπέντε φορτία κρασί τιμώμενον τότε πρὸς εἴκοσι γρόσια ἀριθ 20 τό φόρτωμα. Ἐμεινε πάντοτε πιστός εἰς τό ἔθνος βοηθῶν τό καταδύναμην. ἐκ τῆς κτηματικῆς του περιουσίας ἔχει ἦδη ὁ υἱός του τό πολλοστιμόριο αὐτῆς. ἡ κινήτῃ του περιουσία ἀπωλέσθη ὡς ἐκ τῆς εἰς τοὺς ἀγῶνας συμμετοχῆς του. Εἰς ἀπόδειξιν τῶν πρὸς τὴν πατρίδα θυσιῶν τοῦ Παπαϊωάννου Ίερέως, ἐπαφίεται τό παρόν τῷ υἱῷ αὐτοῦ πρὸς χρῆσιν του.

Ἐν Ἀγρινίῳ τὴν 4 Νοεμβρίου 1846.

Ὁ πιστοποιῶν
γιαννάκης σταῖκος
συνταγματάρχης».

Π.Σ.Φ. Νο 152α

25763 1120

Handwritten text in Cyrillic script, likely a historical document or record. The text is dense and covers most of the page.

Handwritten text in Cyrillic script, appearing as a continuation or a separate document. It includes a circular stamp on the right side and some numbers like '14x6'.

119. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΣ (ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΣ) ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 167/59

Ο Ίερεύς Γεώργιος Παπαϊωάννου (Παπαγεώργιος) γεννήθηκε στην Λεπενού της Αίτωλοακαρνανίας. Έλαβε μέρος στην επανάσταση και προσέφερε πολλά σε χρήμα και τρόφιμα για τις ανάγκες του αγώνος. Έγγραφο του έτους 1845, τό όποιο βρίσκεται στα Α.Α. και τό υπογράφει ό Άνδρέας Ίσκος, μάς δίνει λεπτομέρειες για τήν δράση του αγωνιστού (Π.Σ.Φ. Νο 154):

«Πιστοποιητικόν

Πιστοποιούμεν οί υποκάτωθεν προσυπογεγραμμένοι, ότι ό Κύριος Παππαγεώργιος παππαϊάννου εκ λεπενούσ καθόλον τό διάστημα του υπέρ ανεξαρτησίας της πατρίδος Ίερού αγώνος υπηρέτησε τήν πατρίδα και στρατιωτικώς και ως πνευματικός πατήρ όδηγών και νουθετών τούς πολίτας προς ένθουσιασμόν της έλευθερίας της πατρίδος, προμηθεύων άείποτε από τροφάς τά έλληνικά στρατεύματα έξ' ιδίων του όσον τό κατά δύναμιν και συλλέγων μ' όλους τούς τρόπους και έξ' άλλων πολιτών, οίτινες τότε δέν έγνώριζον τά σωτηριώδη κινήματα των έλλήνων και τόν σκοπόν του κινήματός των. προς τούτοις λέγομεν ότι και σημαντικοτάτην κατάστασιν* άπώλεσε εις όλόκληρον τό στάδιον του αγώνος.

Όθεν κατ' αίτησίν του δίδομεν τό παρόν μας εις αυτόν διά νά του χρησιμεύση όπου άνήκει

έν [] τήν 28 Ίαννουαρίου 1845.

Οί πιστοποιούντες
ανδρεας Ισκος

Διά τό γνήσιον της υπογραφής
του υποστρατήγου Κυρίου Άνδρέου

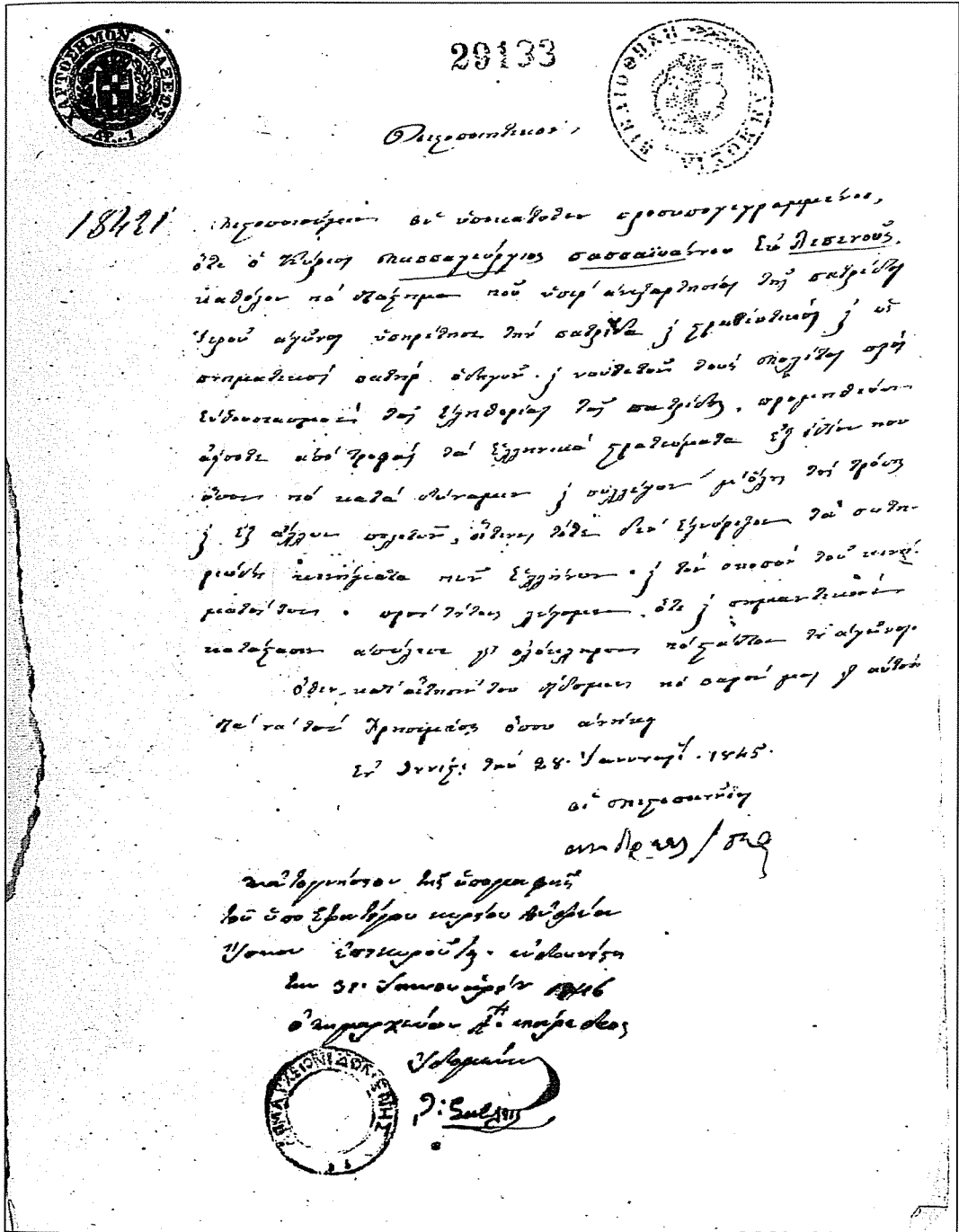
Ίσκου επικυρούται.

[] τήν 31 Ίαννουαρίου 1846

ό Δημαρχεύων Α πάρεδρος ιδομένης
(ΤΣ) υπογραφή».

Η έπιτροπή κατέταξε τόν αγωνιστή στην τάξη των στρατιωτών.

*Κατάστασις: περιουσία

Π.Σ.Φ. Νο 154

120. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 167

Ὁ Σπυρίδων Παπαϊωάννου γεννήθηκε στήν Ἀθήνα τό ἔτος 1802. Μέ τήν ἑναρξη τῆς ἐπαναστάσεως ἦταν Ἀναγνώστης, γι' αὐτό καί κατά τήν διάρκεια τοῦ ἀγῶνος ἐλέγετο Ἀναγνώστης Παπαϊωάννου. Ἐλαβε μέρος σέ πολλές μάχες καί σέ μία ἀπ' αὐτές τραυματίσθηκε.

Τό 1865 θρῖσκουμε τόν Σπυρίδωνα Παπαϊωάννου ἐφημέριο τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Χρυσοσπηλαιωτίσεως Ἀθηνῶν (τῆς ὁδοῦ Αἰδίου), μέ τό πραγματικό του ὄνομα: Σπυρίδων Παπαϊωάννου. Στά Α.Α. σώζεται σέ ἀντίγραφο ἔγγραφο τοῦ ἔτους 1836 ἀπό τό ὁποῖο πληροφοροῦμεθα τήν δράση τοῦ Παπαϊωάννου (Π.Σ.Φ. Νο 155):

«Πιστοποιητικόν

Πιστοποιοῦμεν οἱ ὑποφαινόμενοι ὅτι γνωρίζομεν τόν Κύριον Ἀναγνώστην Παπᾶ Ἰωάννου, χρηματίσαντα παλαιόν στρατιωτικόν ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, ὑπηρετήσας δέ μέ ζῆλον καί ἀνδρίαν τήν Πατρίδα παρευρέθη εἰς ὅλας τάς Μάχας καί πολιορκίας τοῦ Φρουρίου Ἀθηνῶν καί λοιπά, δείξας πάντοτε εὐπίθειαν καί καλήν διαγωγήν, τιμιότητα, προθυμίαν καί γενναιότητα εἰς τούς κινδύνους μή ἀπολειπόμενος οὐδενός τῶν συναγωνιστῶν του, ἦτο δέ πάντοτε ἀξιωματικός μπουλουκῆς καί μέ βαθμόν, παρά τῶν προαπασῶν Κυβερνήσεων κατά τό 1824, ὅστις κατά δυστυχίαν τοῦ ἐχάθησαν αἱ ἐπίσημοι ἀποδείξεις του, καί μέ τό νά εἶναι ἀναγνωρισμένος ὡς τοιοῦτος εἰς ἡμᾶς περί τῶν θυσιῶν, ἐκδουλεύσεων καί πληγῶν του ὅπου ἐδοκίμασε, τοῦ ἐπαφίεται τό παρόν μας κατά χρέος μας διά χάριν τῆς ἀληθείας, νά τοῦ χρησιμεύσῃ ὅθεν καί ὅπου ἀνήκει.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 2 Ἰουλίου 1836

Νικόλαος Κριεζιώτης
Ἰωάννης θ. Κολοκοτρώνης
Μακρυγιάννης

Διά τό ἀκριβές τῆς ἀντιγραφῆς

Ἐν Ἀθήναις τῆ 12 Μαΐου 1865.

Ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων
(ΤΣ) ὑπογραφή».

Τό πιστοποιητικό αὐτό ὑπέβαλε ὁ ἀγωνιστής στήν ἐπιτροπή ἐκδουλεύσεων μέ αἴτησή του τό ἔτος 1865, μέ τήν ὁποία ἐξιστορεῖ τούς ἀγῶνες του. Τό κείμενο τῆς αἰτήσεως του ἔχει ὡς ἐξῆς:

«Ἀναφορά Παπᾶ Σπύρου Ἰωάννου ἐφημερίου τοῦ ἐνταῦθα Ναοῦ τῆς Χρυσοσπηλιωτίσεως.

Πρός τήν ἐπί τῶν Στρατιωτικῶν ἐπιτροπήν τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος. Ὅτε ἡ ἐλληνική ἐπανάστασις ἐξεβράγη κατά τό ἔτος 1821 ἔσπευσα ἄδραξα καί ἐγώ τά ὄπλα κατά τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ τῆς Πατρίδος, δέν ἔλλειψα εἰς τό νά ὑπηρετήσω τήν Πατρίδα καί νά [] τήν τελευταίαν ρανίδα τοῦ αἵματός μου, πολεμῶν γενναίως καί ἀνδρείως κατά τῶν βαρβάρων, ὅπου ἡ ἀνάγκη τῆς Πατρίδος τό ἐκάλε, μέχρι τῆς ἀποκαταστάσεώς της. Τάς πρός τόν ἱερόν ἀγῶνα ἐκδουλεύσεις μου, ἐξέθεσα ἐγκαίρως εἰς τάς κατά καιρούς συσταθείσας ἐξεταστικές ἐπιτροπᾶς ὑπό τό ὄνομα Ἀναγνώστης Παπᾶ Ἰωάννου, ὡς τότε ὀνομαζόμενον, εἶχα δέ ἐπισυνάψει καί ὅλα τά πιστοποιητικά τῶν διαφόρων ὄπλαρχηγῶν, δυστυχῶς ὅμως καί παρά πᾶσαν προσδοκίαν τά μέν ἀποδεικτικά μου παρέπεσαν τόν δέ βαθμόν μου ὑπό τό ἐμόν ὄνομα τόν οἰκειοποιήθη ἄλλος τις καί οὕτω αἱ ἡμέτεροι ἐκδουλεύσεις καί ὁ εἰς ἐμέ ἀνήκον βαθμός ἀνθυπολοχαγοῦ τῆς φάλαγγος [τοῦ ἀρχείου] στρατιωτικῶν Ἀξιωματικῶν ἐπί κεφαλῆς στρατιωτῶν ἐμαυρώθη. Ὅτι δέ ἐχρημάτησα παλαιός στρατιωτικός καί ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἀγῶνος, καί ὅτι παρευρέθη εἰς πολάς καί διαφόρους μάχας καί εἰς τήν πολιορκίαν τοῦ φρουρίου τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, καί ὅτι διετέλεσα ἀξιωματικός καί ἐπί κεφαλῆς σώματος Στρατιωτῶν, καί ὅτι ἔφερον διπλώματα τοῦ βαθμοῦ μου καί τῶν ἐκδουλεύσεών μου, πιστοποιεῖται ἀπό τό ἐν ἀντιγράφῳ πιστοποιητικόν τοῦ ὁποίου τό πρωτότυπον ἔχω ἀναχεῖρας τῆς 2 Ἰουλίου 1836 τῶν ὄπλαρχηγῶν καί ὑποστράτηγων Νικολάου Γκριεζώτου, Ἰωαν Θ. Κολοκοτρώνου, καί Μακρυγιάννη, δι' οὗ βεβαιοῦσιν καί τάς ὑπέρ Πατρίδος ἐκδουλεύσεις μου ὡς ἀξιωματικοῦ καί τήν ἀπόλειαν τῶν διπλωμάτων μου. Δίκαιον ὅθεν ἦτον ἔκτοτε ἡ ἐπιτροπή νά προτείνῃ διά νά βαθμολογηθῶ ἐπαξίως τῶν ἐκδουλεύσεών μου, καί νά μὴν μένω ἀδικημένος. Ὅθεν τά περιστατικά ταῦτα ἐνόμισα δίκαιον νά καθυποβάλω ὑπ' ὄψιν τῆς ἐπιτροπῆς τῶν ἀγωνιστῶν καί νά ἐπικαλεσθῶ τήν δικαιοσύνην της, νά ἐνεργήσῃ [] [] ὅτι παρελήφθη ἀπό τήν προλαβοῦσαν τοῦ Ὄθωνος ἐπιτροπήν διά τάς ἐκδουλεύσεις τῶν ἀγωνιστῶν τῆς Ἱερᾶς ἐπανάστασεως μας νά δικαιώσῃ καί ἐμέ ἀπονέμουσα τόν εἰς ἐμέ ἀνήκοντα βαθμόν τοῦ Φαλαγκίτου, ἢ τουλάχιστον νά προτείνῃ ἀνάλογον σύνταξιν ὅπως αὕτη φέρει ἀνακούφισιν τινά διά τάς ὁποίας ὑπέφερα πληγᾶς κακουχίας θυσίας κλπ ὑπέρ τῆς ἀναστάσεως τῆς κοινῆς πατρίδος, ὅπως ἀνακουφίσω

καί τά βάρη τῆς πολυαρίθμου οἰκογενείας μου. καθ' ὅτι εἶμαι ἱερεὺς καί
προβεβηκός τῇ ἡλικίᾳ διάγω ἤδη περίπου τό 63 ἔτος τῆς ἡλικίας μου.
Πεποισμένος εἰς τό φιλοδίκαιον τῆς σεβαστῆς ἐπιτροπῆς τῶν ἀγωνιστῶν
πιστεύω ὅτι θέλη εἰσακούσῃ τήν δικαίαν ταύτην αἴτησιν μου καί προτείνει
καί δι' ἐμέ τόν ἀνήκοντα βαθμόν ἢ τουλάχιστον ἀνάλογον σύνταξιν

ὑποσημειοῦμαι εὐσεβαστως
εὐπειθέστατος

Ἀθήνα τήν 10 Μαΐου 1865

Σπυρίδων Παπαϊωάννου Τερέυς».

Ἡ ἐπιτροπή τῶν ἐκδουλεύσεων κατέταξε τόν ἀγωνιστή στήν δευ-
τέρα τάξη τῶν ὑπαξιωματικῶν.

Ἱστοσοσιτιμῶν.

1215

Ἱστοσοσιτιμῶν οἱ ὑποραϊεῖς ἐν τῷ γινώσκοντι τὸν Κύριον
Ἀναγνώστην Πάσσα Γεωργίου, χρηματιστὴν καὶ ἀσφαλιστὴν
ἀπὸ ἀρχῆς τοῦ ἔτους ἀγωνιστῆς, ἀπερὶ τῆς δι' ἐμὴν ἡλικίαν καὶ ἀξίαν
τὴν Πατριὰν ἀπερὶ τῆς ἐξουσίας καὶ ἀξίαν καὶ ἀξίαν τοῦ
φραγκίου Ἀθηνῶν καὶ ἰσοῦς, δύνανται εὐσέβεται καὶ ἰσχυρῶς
διαγωγῆ, διμύθλια, φροδοῦναι καὶ ἡνωθῆναι, καὶ τοῦ μινύου,
μὴ ἀναγνωρίζουσι εὐδυνῆ τῶ ἀναγνωριστῶν τοῦ, ἢ οἱ παύσει
ἀξιοματιμῶν μισοῦναι καὶ μετὰ βαδρῶν, παρὰ τῶ ἀπορροσιστῶν
λευβερύου καὶ τῶ 1824, δὲ καὶ ἀπορροσιστῶν τοῦ ἀξίαν
αἱ εὐδυνῆ ἀπορροσιστῶν τοῦ, καὶ μετὰ τῶ ἢ εἶναι ἀπορροσιστῶν
τῆ ἰσοῦς. ἐν τῷ ἔτι τῶ ἀπορροσιστῶν, ἀπορροσιστῶν καὶ ἀπορροσιστῶν
τοῦ ἀπορροσιστῶν, τοῦ ἀπορροσιστῶν τῶ ἀπορροσιστῶν καὶ ἀπορροσιστῶν
διὰ χεῖρ τοῦ ἀπορροσιστῶν, τῶ ἀπορροσιστῶν ἀπορροσιστῶν ἀπορροσιστῶν.

ἐν Ἀθῆναις τῷ 2 Ἰουλίου 1836

» Νικόλαος Κριεζίδης
» Γεώργιος Δ. Κορονομάκης
» Παναγιώτης

Ὁ δὲ τῶ ἀπορροσιστῶν ἀπορροσιστῶν.
ἐν Ἀθῆναις τῷ 10 Μαΐου 1865.

Δημήτριος Γεωργίου Πανοπούλου
Ἱστοσοσιτιμῶν

121. ΠΑΠΑΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 167/89

Ο κληρικός Παπακανελλόπουλος Οικονόμος γεννήθηκε στο Μοστίτσι (Δρυμό) Κλειτορίας, του Νομού Ἀχαΐας, όπου ἦταν και ἐφημέριος. Μέ τήν ἔναρξη τῆς ἐπαναστάσεως «δράξας τά ὄπλα καί τόν σταυρόν» ἀκολούθησε τούς ἐπαναστάτες καί ἔλαβε μέρος σέ πολλές μάχες, ἐκπληρῶν ταυτοχρόνως καί τά ἱερατικά του καθήκοντα πρός τόν στρατόν.

Λεπτομέρειες γιά τήν δράση τοῦ ἀγωνιστοῦ ἀντλοῦμε ἀπό πιστοποιητικό τοῦ ἔτους 1846 τό ὁποῖο φυλάσσεται στά Α.Α. (Π.Σ.Φ. Νο 156):

«Πιστοποιῶ ὁ ὑποφαινόμενος ὑπό τόν ὄρον τῆς ἐπί τῇ ὀριζομένη ἀπό τόν ποινικόν νόμον ποινῆς καί ἐπί τῇ ὑποχρέωσιν τῆς ἀνικουῆς πολιτικῆς ἀποζημιώσεως ὅτι ὁ ἐκ τοῦ χωρίου Μοστίτσι τοῦ Δήμου κλειτορίας τῆς ἐπαρχίας καλαβρύτων κύριος οἰκονόμος παππά κανελλόπουλος ὡς εἰς τῶν ἐκ τοῦ ἱεροῦ κλήρου ὑπέρ πίστεως καί πατρίδος ἀγωνισθέντων δράξας τά ὄπλα καί τόν σταυρόν ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ὑπέρ τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ ἔθνους ἱεροῦ ἀγῶνος ἔδραμε εἰς τά πεδία τῆς μάχης καί καταταχθεῖς ὑπό τήν συμαίαν τῶν ἑλληνικῶν στρατευμάτων ὑπηρετίσεν τήν πατρίδα στρατιωτικῶς καί ὡς ἱερεῦς τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ παρευρέθη εἰς πολλές καί διαφόρους συμπλοκάς τῶν ἑλλήνων μετά τῶν τουρκῶν διακρίθη εἰς τάς περιφήμους μάχας τῶν καλαβρύτων Τριπόλεως πατρῶν ἀκράτας κορίνθου καί ἐν Γένει δέν ἔπαυσε ὑπηρετῶν στρατιωτικῶς καί ὡς ἱερεῦς εἰς διάφορα στρατόπεδα καί μαχομενος ὑπέρ πίστεως καί πατρίδος ἕως ὅτου ἡ θεία πρόνοια ἠλευθέρωσεν τήν πατρίδα. ὁ διαληφθεῖς οἰκονόμος καθ' ὄλον τό διάστημα τοῦ ἀγῶνος προσεφέρθη μέ πατριωτικόν ζῆλον ἐκπληρόν ἐντίμως καί μέ τήν ἀπαιτουμένην ἀξιοπρέπειαν τά στρατιωτικά καί ἱερατικά πρός τόν στρατόν χρέη του ὑπῆκον καί εἰς τάς διαταγᾶς τῶν ἀνωτέρων του. κατ' αἰτησίαν του ὅθεν δίδεται αὐτῷ τό παρόν πιστοποιητικόν πρός χρήσιν του.

τήν 29: ὀκτωβρίου 1846 Μαζεῖκα.

Γ.Κουρῆς
λοχαγός».

Στήν δευτέρα σελίδα ἀναγράφεται:

«Ἐπικυροῦται ἡ γνησιότης τῆς ὀπισθεν ὑπογραφῆς αὐθημερόν καί ἐν τοῖς Μαζεῖκοις

ὁ Δήμαρχος Κλειτορίας
(ΤΣ) Γ.Κ. Παπαδάϊος».

Ἡ ἐπιτροπή κατέταξε τόν ἀγωνιστή στήν τάξη τῶν στρατιωτῶν.

17570

στυλοῦν ὁ ὑποφαινόμενος ὑπό τόν ὄρον τῆς ἐπί τῇ ὀριζομένη ἀπό τόν ποινικόν νόμον ποινῆς καί ἐπί τῇ ὑποχρέωσιν τῆς ἀνικουῆς πολιτικῆς ἀποζημιώσεως ὅτι ὁ ἐκ τοῦ χωρίου Μοστίτσι τοῦ Δήμου κλειτορίας τῆς ἐπαρχίας καλαβρύτων κύριος οἰκονόμος παππά κανελλόπουλος ὡς εἰς τῶν ἐκ τοῦ ἱεροῦ κλήρου ὑπέρ πίστεως καί πατρίδος ἀγωνισθέντων δράξας τά ὄπλα καί τόν σταυρόν ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ὑπέρ τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ ἔθνους ἱεροῦ ἀγῶνος ἔδραμε εἰς τά πεδία τῆς μάχης καί καταταχθεῖς ὑπό τήν συμαίαν τῶν ἑλληνικῶν στρατευμάτων ὑπηρετίσεν τήν πατρίδα στρατιωτικῶς καί ὡς ἱερεῦς τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ παρευρέθη εἰς πολλές καί διαφόρους συμπλοκάς τῶν ἑλλήνων μετά τῶν τουρκῶν διακρίθη εἰς τάς περιφήμους μάχας τῶν καλαβρύτων Τριπόλεως πατρῶν ἀκράτας κορίνθου καί ἐν Γένει δέν ἔπαυσε ὑπηρετῶν στρατιωτικῶς καί ὡς ἱερεῦς εἰς διάφορα στρατόπεδα καί μαχομενος ὑπέρ πίστεως καί πατρίδος ἕως ὅτου ἡ θεία πρόνοια ἠλευθέρωσεν τήν πατρίδα. ὁ διαληφθεῖς οἰκονόμος καθ' ὄλον τό διάστημα τοῦ ἀγῶνος προσεφέρθη μέ πατριωτικόν ζῆλον ἐκπληρόν ἐντίμως καί μέ τήν ἀπαιτουμένην ἀξιοπρέπειαν τά στρατιωτικά καί ἱερατικά πρός τόν στρατόν χρέη του ὑπῆκον καί εἰς τάς διαταγᾶς τῶν ἀνωτέρων του. κατ' αἰτησίαν του ὅθεν δίδεται αὐτῷ τό παρόν πιστοποιητικόν πρός χρήσιν του.

122. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 167/112

Ο αγωνιστής Βασίλειος Παπακωνσταντίνου γεννήθηκε στο Λειβάρτζι Καλαβρύτων και έλαβε μέρος στην επανάσταση του 1821 από την αρχή (μάχη των Καλαβρύτων 21/3/1821) και κατά διαστήματα έως και το 1828.

Τίς πληροφορίες για τον αγωνιστή μας δίνει έγγραφο του έτους 1846 το οποίο υπογράφει ο Β. Πετμεζάς και φυλάσσεται στα Α.Α. Στο έγγραφο αυτό αναγράφονται τα εξής (Π.Σ.Φ. Νο 157):

«Πιστοποιώ ο υποφαινόμενος επί τη όριζομένη από τον Ποινικόν Νόμον Ποινή και επί τη υποχρεώσει της άνηκούσης Πολιτικής αποζημίωσης, ότι ο Βασίλειος Ιερεύς Παπακωνσταντίνου γεννηθείς εις τό χωρίον λειβάρτζι, της έπαρχίας Καλαβρύτων, και κάτοικος ήδη εις τό αυτό χωρίον υπηρέτησεν ως επίλεκτος στρατιώτης υπό τας άμέσους διαταγάς μου Περιδικώς από τό 1821-1828. Παρευρέθη δέ εις τας μάχας Καλαβρύτων, Πατρών, Γηροκομείου, Σαραβαλίου, Ακράτας, Κορίνθου Καυκαριάς και εις άλλας πολλές έδειξεν Γενναιότητα πίστιν και άφοσίωσιν. εκτός τούτου υπέστη διαφόρους ζημίας και έχασε τήν κινητήν του περιουσίαν.

Καθ' όλον τό παρελθόν διάστημα δέν έλαβεν καμμίαν αποζημίωσιν και του χρεωστούνται οι μισθοί του.

Οι άγώνες του αι θυσίαι του και ή πίστις του τον δικαιούν νά ανταμειφθή.

Καλάβρυτα τήν 16 Νοεμβρίου 1846

Β: πετμεζάς».

Η έπιτροπή κατέταξε τον αγωνιστή στην τάξη των στρατιωτών.

25αβ

Πιστοποιώ ο υποφαινόμενος επί τη όριζομένη από τον Ποινικόν Νόμον Ποινή και επί τη υποχρεώσει της άνηκούσης Πολιτικής αποζημίωσης, ότι ο Βασίλειος Ιερεύς Παπακωνσταντίνου γεννηθείς εις τό χωρίον λειβάρτζι, της έπαρχίας Καλαβρύτων, και κάτοικος ήδη εις τό αυτό χωρίον υπηρέτησεν ως επίλεκτος στρατιώτης υπό τας άμέσους διαταγάς μου Περιδικώς από τό 1821-1828. Παρευρέθη δέ εις τας μάχας Καλαβρύτων, Πατρών, Γηροκομείου, Σαραβαλίου, Ακράτας, Κορίνθου Καυκαριάς και εις άλλας πολλές έδειξεν Γενναιότητα πίστιν και άφοσίωσιν. εκτός τούτου υπέστη διαφόρους ζημίας και έχασε τήν κινητήν του περιουσίαν. Καθ' όλον τό παρελθόν διάστημα δέν έλαβεν καμμίαν αποζημίωσιν και του χρεωστούνται οι μισθοί του. Οι άγώνες του αι θυσίαι του και ή πίστις του τον δικαιούν νά ανταμειφθή.

Καλάβρυτα τήν 16 Νοεμβρίου 1846

Β: πετμεζάς

Η έπιτροπή κατέταξε τον αγωνιστή στην τάξη των στρατιωτών.

**123. ΠΑΠΑΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ (ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΣ)
ΠΕΡΕΥΣ: Κ. 168/56**

Ο Παπαθανάσιος γεννήθηκε στο χωριό της Γορτυνίας Βλαχορράπτης. Υπηρέτησε τόν άγωνα μέ πολλούς τρόπους και προσέφερε πολλά γι' αυτόν. Είχε όρισθει για τήν συγκέντρωση έφοδίων τής περιοχής Ήλιοδώρας Ἀρκαδίας, κυρίως για τά στρατιωτικά σώματα τών Θ. Κολοκοτρώνη, Δ. Δεληγιάννη και Δ. Πλαπούτα.

Πολλά έγγραφα σχετικά μέ τόν άγωνιστή φυλάσσονται στα Α.Α.. Ένα άπ' αυτά μάς δίνει τίς έξης πληροφορίες (Π.Σ.Φ. Νο 158):

« Έδικοί μας Παπά νικολαι Κρεστενίτη και γεώργιε γραμματικέ και παπά άθανάσιε ραντιότες και γιανάκη [μαρκιότη]. μέ τό παρόν μας σās λέγωμεν ότι [άφού] σās δίδομεν όρμηνίαν και άδειαν ότι τήν ιδίαν ώραν να σηκωθήτε και να περιελθετε εις τά χωρία τής ήλιοδώρας άπο άτζίχολο μάρκου σέρβου και έως εις του πυρί να θεωρήσετε και να έξετάσετε άκριβώς περί παρασποριών* τουρκικων και τριτοδέκατον και να βάλλετε όπου έγιναν να θερίσουν να άλλωνίσουν, και καθώς σας έχωμε διορισμένους όμοῦ μέ τόν [μπερίτην] γεωργάκην [] να ακολουθήσετε να εύρητε μαγαζιά στερεά και μέ [] παστρικά του κάθε χωρίου και του κάθε όνόματος, να θησαυρίσετε τά γεννήματα και βάλλετε ανθρώπους πιστούς, και μέτρα καλά μήν τύχη και κάμετε κανένα λάθος ότι έπειτα θέλει σκάσει εις τό κεφάλι σας, και σās δίδωμεν και αύτήν τήν προσταγήν, ότι όποιος άλλος ήθελε έλθη ή μέ προσταγήν ή χωρίς προσταγήν, να τόν διώκετε δέροντας και κνηγώντας κακώς του κακού. περισσότερα δέν σās χρησιμεύουν και ως άρκετοί ακολουθήσατε και μένωμεν.

τῆ 6^η Ιουνίου 1821 στρατόπεδον του πούσι.

*Δημήτριος Δεληγιάννης
Δημητράκης Πλαπούτας».*

Ο άγωνιστής προσέφερε πολλά στον άγωνα και έξ ιδίων του.

Αντίγραφο άλλου έγγραφου μάς κάνει γνωστή τήν δική του προσφορά σε διάφορα είδη και χρήματα (Π.Σ.Φ. Νο 159):

*Παρασπόρι: Η καλλιέργεια ενός μέρους Τσιφλικίου από κάποιον μισθωτή για δικό του λογαριασμό χωρίς ύποχρέωση καταβολής γεωμόρου (μισθώματος) (Έγκυκλ. Χ. Πάτση τόμος 19^{ος} σελ. 144).

«Βεβαιούμεν οι ύποφαινόμενοι όπλαρχηγοί τής Πελοποννήσου Θεόδωρος Κολοκοτρώνης και Δημήτριος Πλαπούτας ότι ο Παπαθανάσιος Παππαμιχαλόπουλος Βλαχορράφτης προσέφερε έξ ιδίων του εις τό έθνος ύπερ του ίεροῦ άγώνος διατροφήν του έλλην: στρατόπέδου σίτον όκαδας* έννέα χιλιάδας αριθ:9000 και πρόβατα πενήντα αριθ.50 αναβαίνοντα εις γρόσια έπτά χιλιάδας αριθ:7000. Προσέφερε έπέισης ο αύτός Παππαθανάσιος Παππαμιχαλόπουλος και μετριτά δι' άγοράν πολεμοφοδίων και άλλων αναγκαίων δέκα χιλιάδας αριθ:10.000 τό όλον γρόσια δέκα έπτά χιλιάδες αριθ:17.000.

Του δίδεται όθεν τό παρόν διά να του χρησιμεύση έγκαιρῶ.
έν Πιάνα τήν 27 Αύγούστου 1821

*Οι όπλαρχηγοί
Θεόδωρος Κολοκοτρώνης
Δημήτριος Πλαπούτας*

Ο Δήμαρχος Γόρτυνος έπικυροῖ τήν γνησιότητα τών άνωτέρω δύο ύπογραφῶν τών όπλαρχηγῶν.

έν Καρυταίνη τήν 12 Μαρτίου 1849.

*ο Δήμαρχος Γόρτυνος
(ΤΣ) Άνδρέας Μιχαλόπουλος*

Οτι αντίγραφον άπαράλλακτον τῶ πρωτοτύπῳ

έν Καρυταίνη τῆ ... Μαρτίου 1849

*ο Δήμαρχος Γόρτυνος
Άνδρέας Μιχαλόπουλος*

οτι αντίγραφον τῶ πρωτοτύπῳ τήν 20 μαΐου 1865

(ΤΣ) ύπογραφή».

Στίς 9 Σεπτεμβρίου 1821 ο Κανέλλος Δεληγιάννης και άλλοι δύο όπλαρχηγοί γράφουν στον Παπαθανάσιο άπό τό στρατόπεδο του Αγίου Βλασίου τής Τριπολιτσάς, λίγο προ τής πτώσεώς της (Π.Σ.Φ. Νο 160):

«αΐδεσιμώτατον παπα Κύρ άθανάσιον.

σε είδοποιούμεν, ότι άφ' ής ώρας έκινήθη αύτός ο ύπερ πίστεως και πατρίδος ένδοξος άγών, [] έξοδα ήκολούθηται διά τήν έξοικονόμησιν τών άνα-

* Όκά: 1282 περίπου γραμμάρια.

γκαίων, και έγινε γνωστόν εις όλους τούς φιλογενείς αδελφούς, διά τό ὁποῖον ἔργο και ἕκαστος ἔδειξε τήν φιλοτιμίαν του καθώς και προλαβόντως ἡ πατρίς μέ κάθε ἔρανον ὑποχρέωσε τό κάθε κοινόν, και ἐξοικονομήθησαν μέχρι τῆς ὥρας τά ἀναγκαῖα τοῦ στρατοπέδου, [ὡσαν] τσαρούχια, λουφέδες [], ἰατρικά λαβωμένων και ἄλλα ἀναγκαῖα. ἀλλ' ἐπειδή και ἤδη ἔλαβε χρεῖαν ἡ πατρίς γροσίων διά τήν ἐξοικονόμησιν τῶν ἀναγκαίων, και μάλιστα διά μερικά γρόσια ὄντα [δάνεια] παρά τοῦ ὑψηλοτά του πρίγκιπα ἄτινα και κατ' αὐτάς ἐλθούσης τῆς διορίας θέλει δοθοῦν. διά τοῦτο και δι' αὐτά τά ἀνωτέρω προσκαλεῖ ἡ ἰδία πατρίς μέ τήν φωνήν της τούς φιλογενείς και τούς ὑποχρεοῖ ἰδιαιτέρως. διά τοῦτο ὑποχρεωσί σας και ἡ αἰδεσιμότης σου μέ γρόσια τριακόσια ἀριθ. 300 νά τα οἰκονομήσης και χωρίς προφασολογίας νά τά στείλῃς διά τά ὁποῖα και θέλει σοῦ δοθῇ κοινή ὁμολογία νά τα λάβῃς μετά τήν ἄλωσιν τῆς Τριπολιτσάς ἀζημιώτως. στοχάσου ὁμως πόσον θέλει τιμηθῇ ἀπό τήν πατρίδα ὅστις φιλογενής ὅταν κάμη τό χρέος του ὡς ἀνωτέρω. τά γρόσια αὐτά εἴθε νά δοθοῦν χωρίς ἄλλο και σέ παρακαλεῖ ἡ πατρίς νά οἰκονομηθοῦν χωρίς ἄλλο.

τῆ 9 Σεπτεμβρίου 821: ἀγιοβλάσιος

κανελλος Δελιγιάννης

[] []

Προσετέθη τό ἀνήκον χαρτόσημον ἀξίας λ:50

ἐν καρυταίνῃ τήν 18 Μαΐου 1846

ὁ ταμίας Γόρτυνος

(ΤΣ) ὑπογραφή».

Τόν Ἰούλιο τοῦ 1822 ἡ Πελοποννησιακή Γερουσία, ἴσως ἀπό τήν Πρόνοια τοῦ Ναυπλίου χορηγεῖ στόν εὐρισκόμενον ἐκεῖ ἔνοπλον Παπαθανάσιο τό ἀκόλουθο ἔγγραφο (Π.Σ.Φ. Νο 161):

«ἡ Πελοποννησιακή Γερουσία

Ἄπο ἐπιφέρων τό παρόν αἶδεσιμ. Ἰερεῦς ἀπέρχεται ἐντεῦθεν ἔνοπλος μεθ' ἑνός ἀνθρώπου του ἐκ λιοδώρας διά δημοσίαν ὑπόθεσιν τῆς Πατρίδος. Ὅθεν διορίζονται οἱ καθ' ὁδόν πολιτικοί και πολεμικοί Ἀρχηγοί και ἀπλοὶ στρατιῶται νά μὴν τόν ἐνοχλήσουν διόλου.

τήν 26 Ἰουλίου 1822 (Πρόνοια)

(ΤΣ) ἀσημάκης φωτήλας ἀντιπρόεδρος

προσετέθη τό ἀνήκον χαρτόσημον τάξεως λ:50

ἐν Καρυταίνῃ τήν 18 Μαΐου 1846

ὁ ταμίας Γόρτυνος».

Σέ ἄλλη ἐπιστολή τῆς 22 Μαρτίου 1824 τοῦ Δ. Πλαπούτα πρὸς τόν Παπαθανάση και τόν Παπακυριαζή διαβάζουμε:

«αἰδεσιμώτατε παπά κυρ θανάση εὐλαβῶς προσκυνῶ και παπά κυριαζή ἀδελφικῶς ἀσπάζομαι.

παλούμπα 22 Μαρτίου 1824

Ἐπειδή και τά πράγματα τῆς πατρίδος τρέχουν ἀχρεῖα και ἐπειδή κάθε καλός πατριώτης πρέπει εἰς αὐτήν τήν περίστασιν νά ἐνδιαφευεῖται διά τοῦτο ἐκρίθη εὐλογον νά ἀπεράσετε μαζί μέ τόν ἀνιψιόν μου Φώτῃ εἰς φανάρι διά νά ὁμιλήσετε τά χρειώδη πρὸς τούς ἐκεῖ καπεταναίους ὅπου νά ξεκινήσουν μίαν ὥραν ἀρχίτερα και ἐνομένοι και ἡμεῖς μέ αὐτούς νά ἀνέβωμεν ἀπάνω και νά ἐμπορέσομεν νά διορθώσωμεν τά πράγματα, ἰδέ χάνετε ἡ πατρίς ὅθεν ἀφίσατε κάθε σας ἄλλην δουλιάν και ἀμέσως ξεκινήσετε και ἐκεῖ πηγενάμενοι ὁμιλεῖται τά χρειώδη παρακινῶντας τους και συμβουλεύοντάς τους νά ἀκούσουν εἰς ὅσα νά ἰπῆτε. ὁ Φώτης θέλει σᾶς ἐξηγηθῇ ἐκστόματος πῶς πρέπει νά ὁμιλίσετε. δέν ἀμφιβάλω λοιπόν εἰς τήν φρόνησίν σας και ἐπιτιδειοτητά σας ὅτι ἄφεκτα θέλει κατορθώσετε τήν αὐτήν ὑπόθεσιν.

Σᾶς ἀσπάζομαι και μένω

ὁ ἐδικός σας

Δημητράκις Πλαπούτας».

Τό 1865 ὁ γιός τοῦ ἀγωνιστοῦ ὑπέβαλε αἴτηση στήν ἐπιτροπή ἀγῶνων και θυσιῶν, μέ τά δικαιολογητικά τοῦ πατέρα του ζητώντας ἀποζημίωση γιά τίς χρηματικές του συνεισφορές και ἀποκατάσταση γιά τούς ἀγῶνες και τίς θυσίες του.

Ἡ ἐπιτροπή ἀπέρριψε τό αἴτημα τῆς χρηματικῆς ἀποζημιώσεως, ἀλλά γιά τίς «στρατιωτικές και πολιτικές ἐκδουλεύσεις του» τόν κατέταξε στήν ἕκτη τάξη τῶν ἀξιωματικῶν.

Αποφασισθέντα τω κοινω συνέτακτι τω κτηνιάτρω
 κτηνιάτρων Επικρατίας Ελληνικής -
 Ημερομηνία 18η Σεπτεμβρίου 1869
 Ο Υπουργός Κτηνιατρικών Εργασιών
 Ε. Μ. Μουρμυρίδης

9571

9571

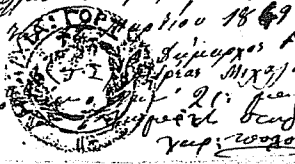
Βεβαιούμεν οι υπογραφεμένοι διαρχηγοί τών
 Περιφερειακών Διευθυντών Θεσσαλονίκης και Δυτικής
 Θεσσαλίας ότι ο Παναγιώτης Παπουτσάκης
 κτηνιάτρης προσέφερε εντός του μήνους
 Σεπτεμβρίου διαφόρων ειδών ζώων
 διαφόρων διαφόρων ειδών ζώων
 διαφόρων ειδών ζώων διαφόρων ειδών ζώων
 διαφόρων ειδών ζώων διαφόρων ειδών ζώων
 διαφόρων ειδών ζώων διαφόρων ειδών ζώων
 διαφόρων ειδών ζώων διαφόρων ειδών ζώων
 διαφόρων ειδών ζώων διαφόρων ειδών ζώων
 διαφόρων ειδών ζώων διαφόρων ειδών ζώων

Του διδέναι δάμασκα τούτο τούτο τούτο
 τούτο τούτο τούτο τούτο τούτο τούτο

Η Πάτρα 11η Σεπτεμβρίου 1869
 Οι διαρχηγοί
 Διευθυντής Θεσσαλονίκης
 Διευθυντής Δυτικής Θεσσαλίας

Ο Διευθυντής Θεσσαλονίκης
 τούτο τούτο τούτο τούτο τούτο τούτο

Η Πάτρα 12η Σεπτεμβρίου 1869
 Ο Διευθυντής Θεσσαλονίκης
 (Τ.Ι.) Διευθυντής Δυτικής Θεσσαλίας
 Η Πάτρα 21η Σεπτεμβρίου 1869
 Ο Υπουργός Κτηνιατρικών Εργασιών
 Ε. Μ. Μουρμυρίδης

124. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ ΙΩΑΝΝΗΣ (ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΗΣ) ΙΕΡΕΥΣ: Κ.168/122

Ο Ίωάννης Παπανικολάου (Παπαϊωάννης) γεννήθηκε στην Δεσφίνα Παρνασσίδος. Έλαβε μέρος στην επανάσταση και πολέμησε σέ πάρα πολλές μάχες από την αρχή του αγώνος μέχρι τό 1828.

Όταν σχηματίσθηκαν οί χιλιαρχίες, κατετάχθη ως Ίερεύς τάγμα-τος στην χιλιαρχία του Γ. Δυοβουνιώτη.

Άπό αίτηση του έτους 1865 πού υπέβαλε στην έπιτροπή αγώνων ό γιός του αγωνιστού, πληροφορούμεθα την δράση του Παπαϊωάννη από την Δεσφίνα (Π.Σ.Φ. Νο 162 και 162^α):

«Έν Δεσφίνη την 31 μαΐου 1865

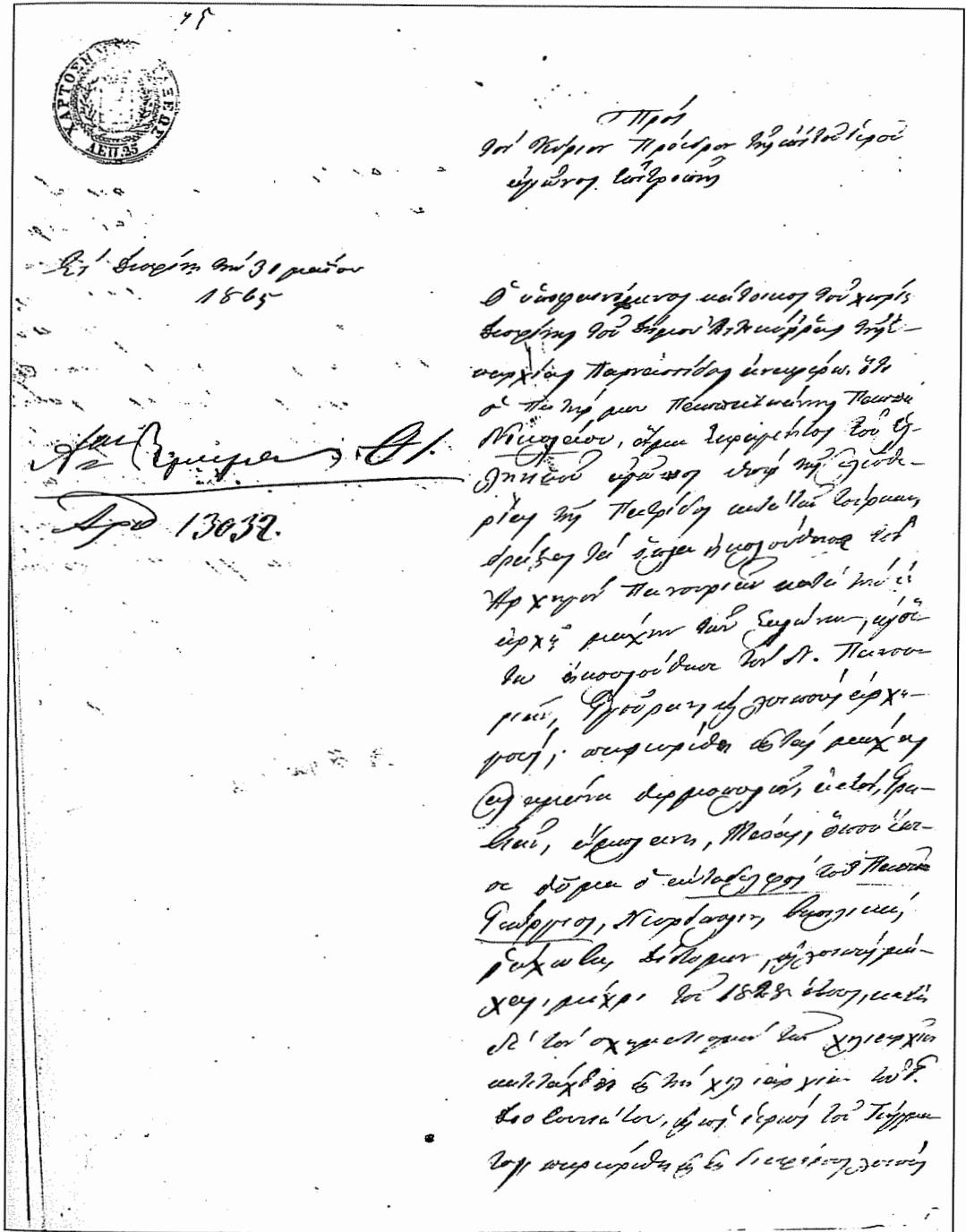
Πρός τόν Κύριον Πρόεδρον της επί του Ίερού αγώνος έπιτροπής.

Ο υποφαινόμενος κάτοικος του χωρίου Δεσφίνης του Δήμου Αντικύβρας της έπαρχίας Παρνασσίδος αναφέρω ότι ο Πατήρ μου Παππαϊωάννης ΠαππαΝικολάου, άμα έκραγέντος του έλληνικού αγώνος υπέρ της έλευθερίας της Πατρίδος κατά των τούρκων, δράξας τά όπλα ήκολούθησε τόν Άρχηγόν Πανουριαν κατά την έν αρχή μάχην των Σαλώνων και ούτω άκολούθησε τόν Ν* Πανουριαν [Γγούραν], και λοιπούς άρχηγούς, παρευρέθη είς τάς μάχας άλαμάνα θερμοπυλών, άετου, Γραβιάν, άμπλανη [] όπου έπεσε θύμα ό αύταδελφός του Παππα Γεώργιος, Νεκρόπολι, βασιλικά, ράχωβα, Δίστομον και λοιπάς μάχας, μέχρι του 1828 έτους, κατά δέ τόν σχηματισμόν των χιλιαρχιών κατετάχθη είς την χιλιαρχίαν του Γ. Διοβουνιώτου, και ως ίερεύς του Τάγματος παρευρέθη και είς διαφόρους λοιπάς μάχας, μαχόμενος άνδρείος και γενναίος, τά δέ πιστοποιητικά άτινα έλαβεν παρά των ρηθέντων όπλαρχηγών παρέδωκεν είς τόν άπεσταλμένον της Κυβερνήσεως έν Άμφίσση [Κουκίνην], αλλά πάρ' έλπίδα άπωλέσθησαν, και έπειδή πρό όλίγων έτών ό ρηθείς πατήρ μου άπεβίωσεν αφήσας πολυάριθμον οικογένειαν ήτοι όρφανά και έκ μητρός, και ως Νόμιμος κληρονόμος τούτου καθυποβάλλω την παρούσαν μου όπως δικαιωθώ άναλόγως των πατρικών μου έκδουλεύσεων

εύπειθέστατος
ύπογραφή».

Η έπιτροπή έκδουλεύσεων κατέταξε τόν αγωνιστή Παπαγιάννη Παπανικολάου στην έβδόμη τάξη των άξιωματικών.

*Νάκον

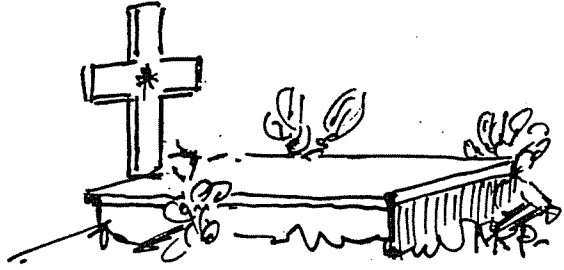
125. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΣ (ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΣ) ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 168

Καί ἄλλος Ἱερεὺς ἀπὸ τῆν Δεσφίνα τῆς Παρνασσίδος ἔλαβε μέρος στῆν ἐπανάσταση τοῦ 1821. Εἶναι ὁ ἀδελφὸς τοῦ προηγουμένου (Παπαγιάννη Παπανικολάου), Παπαγιώργης Παπανικολάου.

Ὁ Παπαγιώργης, πού ἦταν συμπολεμιστῆς τοῦ ἀδελφοῦ του Παπαγιάννη, ἔλαβε μέρος σέ πολλές μάχες καί σέ μία ἀπ' αὐτές ἐφονεύθη. Ὅπως γράφει στῆν αἴτησή του ὁ γιὸς τοῦ Παπαγιάννη «ἔπεσε θῦμα ὁ αὐταδελφὸς του Παππᾶ-Γεώργιος».

Καὶ ἄλλος Ἱερεὺς ἀπὸ τῆν Δεσφίνα τῆς Παρνασσίδος ἔλαβε μέρος στῆν ἐπανάσταση τοῦ 1821. Εἶναι ὁ ἀδελφὸς τοῦ προηγουμένου (Παπαγιάννη Παπανικολάου), Παπαγιώργης Παπανικολάου. Ὁ Παπαγιώργης, πού ἦταν συμπολεμιστῆς τοῦ ἀδελφοῦ του Παπαγιάννη, ἔλαβε μέρος σέ πολλές μάχες καί σέ μία ἀπ' αὐτές ἐφονεύθη. Ὅπως γράφει στῆν αἴτησή του ὁ γιὸς τοῦ Παπαγιάννη «ἔπεσε θῦμα ὁ αὐταδελφὸς του Παππᾶ-Γεώργιος».

Ὁ παππᾶς Γεώργιος

126. ΗΣΑΪΑΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΣΑΛΩΝΩΝ

Ο Ἐπίσκοπος Ἡσαΐας γεννήθηκε στήν Δεσφίνα τῆς Παρνασσίδος τό ἔτος 1780. Ἦταν Φιλικός, ἀπό τούς πρωταγωνιστάς τῆς ἐπαναστάσεως στήν Ἀμφισσα καί ἀπό τά πρῶτα θύματα τοῦ ἀγῶνος στήν Στερεά Ἑλλάδα.

«Στίς 27 Μαρτίου 1821 ὁ Ἡσαΐας ἀφοῦ ἄφησε τά ἄμφιά του στό μοναστήρι τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ ζώστηκε τά ὄπλα καί μαζί μέ τούς ὄπλαρχηγούς τῆς περιοχῆς κήρυξε τήν ἐπανάσταση στά Σάλωνα. Τόν Ἀπρίλιο τοῦ 1821 ὁ Ἡσαΐας μέ τόν ἀδελφό του Παπαγιάννη καί τόν ἀνιψιό του συνεργάστηκε μέ τόν Ἀθανάσιο Διάκο καί ἀποφάσισαν νά ὑπερασπίσουν τά στενά τῶν Θερμοπυλῶν προκειμένου νά ἀνακόψουν τήν προέλαση τοῦ Ὁμέρ Βρυώνη πρός τήν Πελοπόννησο. Στήν Ἀλαμάνα ὁ Ἡσαΐας ἔπεσε πολεμώντας ἥρωικά (Ἀπρίλιος 1821).

Στήν θέση ὅπου σκοτώθηκε ὁ ἥρωικός Ἐπίσκοπος ἰδρύθηκε τό 1916 μνημεῖο» (Νέα Ἑλληνική Ἐγκυκλ. Χάρη Πάτση τομ. 13^ο σελ. 511).

Ἡ Μεγάλη Ἑλληνική Ἐγκυκλοπαίδεια (12^ο τόμος σελίς 400) μεταξύ τῶν ἄλλων γράφει γιά τόν Ἐπίσκοπο Ἡσαΐα:

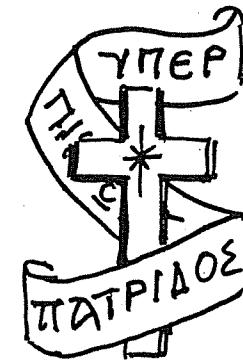
«Ἐγεννήθη στήν Δεσφίνα τό 1780. Συνυπηρέτησε μετά τοῦ Ἀθανασίου Διακού μετά τοῦ ὁποίου καί συναπέθανε εἰς τήν Ἀλαμάναν... Κατά τήν ἐκρηξιν τοῦ ἀγῶνος, ὁ Σαλώνων Ἡσαΐας μετά τοῦ Ἀθηνῶν καί τοῦ Ταλαντίου ηὐλόγησε τά ὄπλα... Κατά τήν μάχην τῆς Ἀλαμάνας μέ τόν σταυρόν εἰς τήν χεῖρα ἐπί ὑψώματος τῆς Χαλκομάτας παρώτρυνε τούς ἄνδρας... ἐκεῖ πολλοί ἐφονεύθησαν μεταξύ τῶν ὁποίων καί ὁ Ἡσαΐας καί ὁ ἀδελφός αὐτοῦ Παπαγιάννης. Τό ἥρωικόν του τέλος μέγαλην ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν, διότι ἦτο ὁ πρῶτος ἀρχιερεὺς ὅστις ἐπιπτεν μαχόμενος. Ἡ ἐπιτροπή τῶν ἐκδουλεύσεων κατέταξεν αὐτόν εἰς τήν Α τάξιν τῶν πολιτικῶν».

Ο Ἐπίσκοπος Ἡσαΐας ἔλαβε μέρος καί στίς μάχες τῶν Σαλώνων καί τῆς Λιβαδειᾶς. Ἀπό τήν ἡμέρα πού μυήθηκε στά τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας «δέν ἔζη παρά διά τήν Ἀνάστασιν τοῦ Γένους» ὅπως γράφει ὁ Διονύσιος Κόκκινος στήν Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως (τόμ. 1^ο σελ. 303).

Ὅπως φαίνεται ἀπό αἴτηση τοῦ ἔτους 1865 πού φυλάσσεται στά Α.Α. τῆς Ε.Β.Ε καί δημοσιεύεται πιό πάνω (σελίς 398), ὁ Παπαγιάν-

νης ἀπό τήν Δεσφίνα τῆς Παρνασσίδος, ὁ ὁποῖος μαζί μέ τόν ἀδελφό του Παπαγιώργη ἔλαβε μέρος στήν μάχη τῆς Ἀλαμάνας, χωρὶς ὅμως νά φονευθεῖ σ' αὐτήν, εἶναι ὁ Ἱερεὺς Παπανικολάου Ἰωάννης (Παπαγιάννης). Τό γεγονός αὐτό -πού ἴσως γιά πρώτη φορά ἔρχεται στήν δημοσιότητα- καί τό ὅτι δέν ἀναφέρεται τό ἐπώνυμο ἀλλά μόνον ὁ τόπος καταγωγῆς τοῦ Ἐπισκόπου Ἡσαΐα (ἢ Δεσφίνα, πού εἶναι καί ὁ τόπος καταγωγῆς τοῦ Ἱερέως Ἰωάννου Παπανικολάου), δημιουργεῖ τήν βásiμη ὑπόνοια ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος Ἡσαΐας τῶν Σαλώνων -ἢ ὑπέροχη αὐτή μορφή τοῦ ἀγῶνος - ἦταν ἀδελφός τῶν Ἱερέων Ἰωάννου (Παπαγιάννη) καί Γεωργίου (Παπαγιώργη) Παπανικολάου ἀπό τήν Δεσφίνα τῆς Παρνασσίδος.

Ἀνεξαρτήτως ὅμως τῆς ὁποίας τυχόν συγγενικῆς σχέσεως τοῦ Ἐπισκόπου Σαλώνων Ἡσαΐα μέ τούς ἀδελφούς Ἱερεῖς Ἰωάννη καί Γεώργιο Παπανικολάου, ἀληθές εἶναι ὅτι ἡ μικρὴ κωμόπολις τῆς Παρνασσίδος Δεσφίνα προσέφερε στόν ἀγῶνα τρεῖς κληρικούς, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ δύο -ὁ Ἐπίσκοπος Σαλώνων Ἡσαΐας καί ὁ Ἱερεὺς Παπανικολάου Γεώργιος (Παπαγεώργιος)- ἔδωσαν τήν ζωή τους γιά τήν πίστη καί τήν πατρίδα.

127. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ ΙΩΑΝΝΗΣ (ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΗΣ) ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 168/124

Ο Ίωάννης Παπανικολάου γεννήθηκε στο Συκάμινο Ώρωποῦ τοῦ Νομοῦ Ἀττικῆς. Ἐλαβε μέρος στὸν ἱερό ἀγῶνα καὶ πολέμησε σὲ πολλές μάχες, κυρίως στὴν Ἀνατολική Στερεά Ἑλλάδα.

Μὲ αἴτησή του τοῦ ἔτους 1865, ὑπέβαλε στὴν ἐπιτροπὴ ἀγῶνων καὶ θυσιῶν μέσω τοῦ ἐπάρχου Θηβῶν πιστοποιητικὸ τοῦ Δημάρχου Τανάγρας «ὅτι ὁ φέρων τὸ παρὸν Παππᾶ-Ίωάννης Παπανικολάος ἐκ Σηκαμί-νου πρῶην ἤδη ἐκ Σχηματαρίου... ὑπρέτησεν στρατιωτικῶς καθ' ὅλον τὸ διά-στημα τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως ὑπὸ διαφόρους ὄπλαρχηγούς». Μὲ τὴν ἴδια αἴτηση ὑπέβαλε καὶ δίπλωμα ἀπονομῆς τοῦ σιδηροῦ παρασήμου τοῦ ἔτους 1839. Ζητώντας νὰ δικαιωθεῖ γιὰ τοὺς ἀγῶνες του καταλή-γει στὴν αἴτησή του: «ὑπέργηρος καὶ δέν δύναμαι νὰ ἐργασθῶ».

Τὸ ἀναφερόμενο στὸν Παπαγιάννη δίπλωμα γράφει (Π.Σ.Φ. Νο 163):

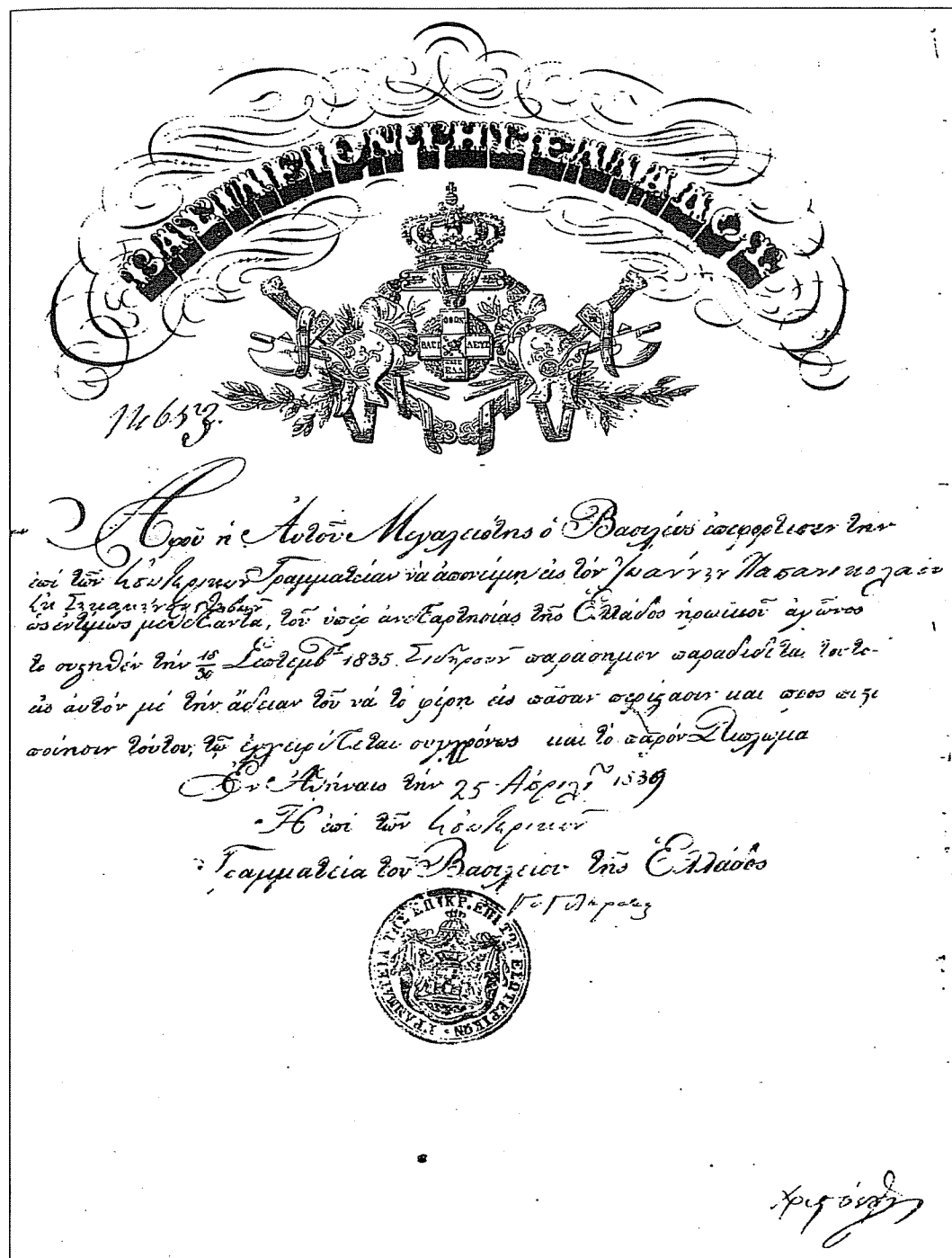
«ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐφοῦ ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Βασιλεὺς ἐπεφορτίσεν τὴν ἐπὶ τῶν Ἑσωτε-ρικῶν Γραμματείαν νὰ ἀπονεύμῃ εἰς τὸν Ίωάννην Παπανικολάου ἐκ Σηκα-μήνου Θηβῶν ὡς ἐντίμως μεθέξαντα τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος ἡρωϊκοῦ ἀγῶνος το συστηθέν τὴν 18/30 Σεπτεμβρίου 1835 Σιδηροῦν παράσημον παραδίδεται τοῦτο εἰς αὐτόν μὲ τὴν ἄδειαν τοῦ νὰ τὸ φέρῃ εἰς πᾶσαν περίστασιν καὶ προς πιστοποίησιν τούτου, τῶ ἐγχειρίζεται συγχρό-νως καὶ τὸ παρὸν Δίπλωμα.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 25 Ἀπριλίου 1839

Ἡ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν
Γραμματεία τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος
(ΤΣ) Γ. Γλαρόρης».

Ἡ ἐπιτροπὴ κατέταξε τὸν ἀγωνιστὴ στὴν τάξη τῶν στρατιωτῶν.

128. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ.169/22

Ὁ ἀγωνιστής Δημήτριος Παπανικολόπουλος πού γεννήθηκε στό Ἀργίριο, ἔγινε Ἱερεὺς κατά τήν διάρκεια τοῦ ἀγῶνος «ὁ νῦν Ἱερεὺς Δημήτριος Παππανικολόπουλος κάτοικος τῆς πόλεως Ἀργιρίου πρὶν ἢ γίνῃ Ἱερεὺς ἐπὶ τῆς ἐπαναστάσεως...», ὅπως γράφει ἔγγραφο τοῦ ἔτους 1846.

Ἐλαβε μέρος στὸν ἀγῶνα καὶ διέθεσε διάφορα χρηματικά ποσά καὶ τρόφιμα γιὰ τίς ἀνάγκες του. Ἡ περιουσία του ἔνεκα τῆς συμμετοχῆς του στὸν ἀγῶνα, κατεστράφη.

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν προσφορά τοῦ ἀγωνιστοῦ μᾶς δίνει ἔγγραφο τοῦ ἔτους 1846 πού ὑπογράφει ὁ Γιαννάκης Σταῖκος (Π.Σ.Φ. Νο. 164 καὶ 164^α):

«Πιστοποιῶ ὁ ὑποφαινόμενος ἐπὶ τῇ ἀπό τόν ποινικόν Νόμον ὀριζομένη ποινῇ καὶ ἐπὶ τῇ ὑποχρεώσει τῆς ἀνηκούσης πολιτικῆς ἀποζημιώσεως ὅτι ὁ νῦν Ἱερεὺς Δημήτριος Παππανικολόπουλος κάτοικος τῆς πόλεως Ἀργιρίου πρὶν ἢ γίνῃ Ἱερεὺς ἐπὶ τῆς ἐπαναστάσεως, ἔνθους ἀπὸ τόν πρὸς ἀπελευθερώσεως τῆς πατρίδος ζῆλον ἔδραμεν ὅπου ἡ ἀνάγκη προσεκάλει καὶ ἐθελοντῆς προσέφερε τὰς βοηθείας εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς πατρίδος κατὰ διαφόρους ἐποχὰς οἷον εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Ζαπαντίου δι' ἀγοράν πολεμοφοδίων γρόσια ἑκατὸν πεντήκοντα ἀριθ. 150 καὶ προσέτι διὰ ταῖνια τὰ ὅποια ἐμοιράζοντο ἐκεῖ ἔδωκεν καὶ εἴκοσι κάδδους σῖτον, ἕκαστος δὲ κάδδος ἐτιμᾶτο τότε πρὸς πέντε ἀριθ. 5. γρόσια. Ὅταν δὲ ἦλθον ἐνταῦθα τὰ στρατεύματα καὶ ἐσυνῆλθε ἡ Γερουσία ἔδωκεν γρόσια διακόσια ἀριθ. 200 καὶ δεκαπέντε φορτώματα οἴνου ἕκαστον δὲ φόρτωμα ἐτιμᾶτο τότε πρὸς εἴκοσι γρόσια ἀριθ. 20. καὶ ὅταν ἀπερνοῦσεν ὁ Κύριος Μαυροκορδάτος μετὰ τοῦ Μάρκου Βότζαρη διὰ τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Σουλίου ἔδωκεν ἕτερα διακόσια πενήντα ἀριθ. 250. γρόσια καὶ ἄλλα δεκαπέντε ἀριθ. 15 φορτώματα κρασί διὰ τὴν ἐκστρατείαν. καὶ ὅταν ἦλθον τὰ ἐλληνικά πολεμικά πλοῖα εἰς Μεσολόγγιον ἔδωκεν πρὸς βοήθειαν αὐτῶν τῶν πλοίων γρόσια τουρκικά ἑκατὸν ἀριθ. 100 τὰ ὅποια καὶ ἐδόθησαν. Ὅταν δὲ ἔμελεν ὁ ἀρχηγός Καραϊσκάκης νὰ ἐκστρατεύσῃ δι' ἄγραφα κατὰ διαταγὴν τῆς Γερουσίας καὶ τῆς ἐφορίας διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ μισθοῦ των ἔδωκεν ἕτερα ἑκατὸν ἀριθ. 100. γρόσια. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ἀγῶνος ἔμεινε πιστός ὑπὲρ τοῦ ἔθνους. ἅπαντα δὲ ἡ περιουσία του κατεστράφη ὡς ἐκ τῆς εἰς τὸν ἀγῶνα συμμετοχῆς του.

Εἰς ἀπόδειξιν τῶ ἐπαφίεται τὸ παρὸν ἀποδεικτικόν πρὸς χρῆσιν του.

Ἐν Ἀργινίῳ τὴν 7 Ὀκτωβρίου 1846.

Ὁ πιστοποιῶν
γιαννάκης Σταῖκος
συνταγματάρχης

Ἐπικυροῦται τὸ γνήσιον τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Γιαννάκη Σταῖκου Συνταγματάρχου.

Ἐν Ἀργινίῳ τῇ 9 Ὀκτωβρίου 1846

ὁ Δήμαρ. Ἀργιρίου
(ΤΣ) ὑπογραφή».

129. ΠΑΠΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ Ή ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ
ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 170/87

Ὁ Ἱερωμένος Ἀντώνιος Παπαντωνόπουλος γεννήθηκε στήν Πάτρα ὅπου καί ἱεροουγοῦσε. Ἡ προσφορά του στόν ἀγῶνα τοῦ 1821 ἦταν μεγάλη. Πολλά προσέφερε γιά τήν συντήρηση τῶν ἐπαναστατῶν, κυρίως σέ τροφίμα.

Ἀπό ἀντίγραφο ἐγγράφου τοῦ ἔτους 1829 πού ὑπέβαλε στήν ἐπιτροπή ἀγῶνων καί θυσιῶν τό 1865 ὁ γιός του Βασίλειος Παπαντωνόπουλος ἤ Ἀντωνόπουλος -πού καί αὐτός ἦταν ἀγωνιστής τοῦ 1821 καί στόν ὁποῖο γιά τήν δράση του εἶχε ἀπονεμηθεῖ τό ἀργυροῦν νομισματοσημο - φαίνεται ἡ προσφορά τοῦ Ἱερέως Παπαντωνοπούλου.

Τό περιεχόμενο τοῦ ἐγγράφου πού ὑπογράφουν τριάντα τρεῖς πολῖτες τῶν Π. Πατρῶν εἶναι τό ἑξῆς:

«Κατ' αἴτησιν τοῦ Κυρίου Ἀντωνίου Ἱερέως [] ἐκ Π. Πατρῶν πιστοποιοῦμεν ἡμεῖς οἱ ὑποφαινόμενοι, ὅτι καθ' ἦν στιγμὴν ἤρξατο ἡ ἐπανάστασις μας, καί τά ἑλληνικά στρατεύματα συνήχθησαν ἐνταῦθα, ἐκράχθη ὁ ῥηθείς Ἀντώνιος Ἱερεύς παρά τοῦ τότε Ἀρχιερέως καί τῶν ὀπλαρχηγῶν τοῦ στρατοῦ καί ὄλων τῶν ἀρχόντων καί ἡρωτήθη ἐάν εἶχε πολύ σιτάρι εἰς τήν αὐτοῦ ἐξουσίαν, ὁ δέ ἀπεκρίθη, ὅτι εἶχε δύο ἀποθήκας, τήν μὲν κειμένην εἰς τόν Μαχαλά τοῦ ἀγίου Δημητρίου εἰς τό ὀσπήτιον τοῦ Γερασίμου Κομποθέκλα μέ κουβέλια τοῦ μέτρου πεντακόσια ἐξήκοντα ἀριθ. 560, τήν δέ εἰς τήν τῆς ἀγίας Παρασκευῆς εἰς τό ἴδιον αὐτοῦ ὀσπήτιον μέ κουβέλια διακόσια πενήκοντα ἀριθ. 250 ὅστις καί ἀμέσως συνεφώνησε μετ' αὐτῶν καί περί τῆς τιμῆς αὐτοῦ πρὸς γρόσια τεσσαράκοντα ἀριθ. γρ 40 τό κάθε κουβέλι, καί ἐνταυτῶ διετάχθη ὅτι νά μή ἤθελε δώσει ἀπό αὐτό οὔτε μισό κουβέλι εἰς ἄλλον εἰμὴ μόνον καί μόνον εἰς τά ῥηθέντα στρατεύματα. / ἐπειδὴ καί ὅλα τά εἰς τό σταροπάζαρον εὑρισκόμενα γεννήματα εἶχον κατ' ἑαυτῶν καί δέν εὑρίσκοντο ἄλλα. / Οὕτω λοιπόν τήν μὲν ἀποθήκην τήν ἔχουσαν τά 250 κουβέλια ἐσφράγισαν μέ μίαν σφραγίδα τοῦ Μακαρίτου Παπαδιαμαντοπούλου, διά νά μή ἤθελε δώσει εἰς τινά ἐκ τοῦ ῥηθέντος σιταρίου καί δέ τήν τά πεντακόσια πενήκοντα ἔχουσαν ἄφισαν ἀνοικτήν καί ἀκαταπαύστως εὔβγαζαν σιτάρια καί τά ἐδούλευαν διά τροφήν τῶν στρατευμάτων, τήν ὁποίαν καί διά ἑννέα ἡμέρας εὐκαίρωςαν* / ἐπιστατοῦντος ἀείποτε καί τοῦ Κυρίου Κωνσταντίνου Βλόγια. /

*Εὐκαιρος: (γιά χώρους, δοχεῖα, οἰκήματα) ὁ κενός.

Τῇ ἐπαύριον δέ, ἥτις εἶναι ἡ Κυριακή τῶν Βαΐων, φθασάντων τῶν ἐχθρῶν καί τραπέντων τῶν Ἑλληνικῶν στρατευμάτων εἰς φυγήν, ἔμεινεν ὁ ῥηθείς Ἀντώνιος Ἱερεύς χωρίς νά λάβῃ οὐδ' ὀβολόν διά πληρωμὴν τόσον ἐξοδευθέντων, καθὼς καί τῶν ἐσφραγισμένων γεννημάτων. Τοῦτο λοιπόν ἠξεύρομεν σαφέστατα, καί αὐτό θέλομεν κηρύττει ἀείποτε εἰς ὄντινα περί τούτου ἤθελε μᾶς ἐρωτήσῃ.

Διό καί δίδομεν τήν παροῦσαν ἡμῶν πιστοποίησιν πρὸς τόν ῥηθέντα Ἀντώνιον Ἱερέα διά νά τοῦ χρησιμεύσῃ ὅθεν ἀνήκει.

τῇ 29 Μαΐου 1829 ἐκ Π. Πατρῶν

Μπενιζέλος ρούφος μαρτυρῶ	τά	Ἀγγελῆς Χρυσανθακόπουλος μαρτυρῶ
ἄνωθεν ἐκτός τῆς ποσότητος τήν		Νεόντιος Ἱεροδιάκονος μαρτυρῶ
ὁποῖα ἀγνοῶ		Δημήτριος Τράπερας μάρτυς
Ἀρχη Θεόφιλος μάρτυς		Π. Κομποθέκλας μαρτυρῶ
Δ. Τζέρτος μάρτυς		Σπύρος Δημητρίου Μπελαγάμπος μαρτ
Παναγιότης Νικολόπουλος μαρτυρῶ		Ἀνδρέας Μελισσαρόπουλος μαρτυρῶ
Κάρολος Δρακόπουλος ἀγνοῶν τήν ποσότητα		Παναγιότης Κοτζιάρης μαρτ
μαρτυρῶ Δημήτριος Ἀντωνόπουλος μαρτυρῶ		

ὁ Συμβολ. λ Παπατριανταφυλλίδης

Οἱ ὑπογραφές συνεχίζονται καί στήν δευτέρα σελίδα.

Ἀλεξανδρῆς λιναρδόπουλος μαρτυρῶ	Γεώργιος Κασμάκης μαρτυρῶ
Μήτηρος Ἀντρίοπουλος μαρτυρῶ	Κανέλος Μοθωνιός μαρτυρῶ
Κωνσταντῆς Βλόγιας μαρτυρῶ	Νικόλαος Χειλόπουλος μαρτυρῶ
Ἀναστάσης Τερβεντζῆς	
παραστάτης μαρτυρῶ	Ἡλίας Χαβαλόπουλος μαρτυρῶ
Γιάννης Σπυλιοτόπουλος μαρτυρῶ	Εὐμανουήλ Μιχαλόπουλος μαρτυρῶ
Δημήτρης Ζαφειρόπουλος μαρτυρῶ	
Γεώργιος Ἀθανασίου μαρτυρῶ	Ἐπικυροῦται τό γνήσιον
Δ. Γεωργίου Ζαρουχλιότης μαρτυρῶ	τῶν ἄνω ὑπογραφῶν
Μανθαῖος Καλαριτόπουλος μαρτυρῶ	ὁ κατὰ τάς Π. Πάτρας Δ
Μήτηρος Ἀλεξανδρόπουλος μαρτυρῶ	προσ. Μνήμων*
Μήτηρος Χρηστόπουλος μαρτυρῶ	Γεώργιος Καλαμογδάρτης
Παναγιότης Γαρουφαλῆς μαρτυρῶ	τῇ 12 Ἰουνίου 1829

*Επὶ Καποδιστριαίου καθιερώθηκε ὁ θεσμός τῶν Μνημόνων. Τά καθήκοντά τους ἦταν ὁμοία μέ τοῦ σημερινοῦ Συμβολαιογράφου. Τό 1834 οἱ Μνήμονες ἀντικαταστάθηκαν ἀπό τοὺς Συμβολαιογράφους.

Γιαννάκης Γαρουφαλής μαρτυρῶ ἐν Π. Πάτραις

Κωνσταντῆς Γαρουφαλής μαρτυρῶ (ΤΣ)

Ἀργύρης Παναγόπουλος μαρτυρῶ

Ὁμοίως καὶ πασῶν τῶν ἄνω ὑπογραφῶν ἐπικυροῦται τὸ αὐτῶν γνήσιον.

ὁ ἴδιος Γεώργιος Καλαμογδάρτης

τῆ 12 Ἰουνίου 1829 ἐν Π. Πάτραις

Ἐπικυροῦται τὸ γνήσιον τῆς ὑπογραφῆς τε καὶ σφραγίδος τοῦ Π. Δημοσίου Μνήμονος Κυρίου Γ. Καλαμογδάρτη

τὴν 12 Ἰουνίου 1829 ἐν Π. Πάτραις

(ΤΣ) οἱ Δημογέροντες

Θάνος Μανζαβίνος

Ἀνδρέας Καλαμογδάρτης

Εὐθύμιος Τερέυς.

αρ. 2754. Κατ' αἴτησιν τοῦ ὑποφαινομένου γνωστοῦ μοι Κυρίου Βασιλείου Παπαντωνοπούλου κατοικοκτηματίου Πατρῶν, γενομένην ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν προσωποφαινομένων καὶ ἐγνωσμένων μοι μαρτύρων Κυρίου Ἀγγελῆ Σακέτου κτηματίου καὶ ἀναγνώστου Κρητικοῦ Καφφετζῆ κατοίκων Πατρῶν παρακατατίθεται τὸ παρὸν εἰς τὸν Συμβολαιογραφικὸν φάκελλον ὡς πρωτότυπον κατ' αὐτόν καὶ δίδεται πρὸς αὐτόν ἀντίγραφον ἴσον καὶ ἀπαράλλακτον.

Τὴν δεκάτην ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἐνάτου ἔτους εἰς Π. Πάτρας

Β. Παπαντωνόπουλος

Ἀγγελῆς Σακέτος μάρτης ὁ Συμβολαιογράφος

ἀναγνώστης Κρητικὸς μάρτης Ἀθανάσιος Παπατριανταφύλλου

(ΤΣ)

ἀπαράλλακτον τῷ παρακαταθέντι εἰς τὸ γραφεῖον μου δίδεται πρὸς τὸν αἰτήσαντα Κ^{ον} Βασίλειον Παπαντωνόπουλον.

Τὴν ἕκτην Ὀκτωμ. τοῦ 18 τεσσαρακοστοῦ τρίτου ἔτους ἐν Πάτραις

ὁ Συμβολαιογράφος Πατρῶν

Τ.Σ. Ἀθανάσιος Παπατριανταφυλλίδης».

130. ΠΑΠΑΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 169/58

Ὁ ἀγωνιστῆς Παπαπαναγιώτου Σωτήριος γεννήθηκε στὴν Σαλαμίνα. Κατὰ τὸν ἱερό ἀγῶνα ἔλαβε μέρος σὲ πολλές καὶ σημαντικές μάχες ὑπὸ διαφόρους ὄπλαρχηγούς καὶ διέθεσε μεγάλα χρηματικὰ ποσὰ γιὰ τίς ἀνάγκες του.

Πιστοποιητικὸ τοῦ ἔτους 1839 τὸ ὁποῖο ὑπογράφουν οἱ Νικηταρᾶς, Νικ. Κριεζώτης, Μακρυγιάννης καὶ ἄλλοι τρεῖς ὄπλαρχηγοὶ καὶ ἀντίγραφό του φυλάσσεται στὰ Α.Α. μᾶς πληροφορεῖ γιὰ τὸν ἀγωνιστὴ τὰ ἑξῆς (Π.Σ.Φ. Νο 165):

«Πιστοποιοῦμεν οἱ ὑποφαινόμενοι ὅτι γνωρίζομεν τὸν Ἰερέα Κύριον Σωτήριον Παππᾶ- Παναγιώτου Οἰκονόμου ἐκ Σαλαμῖνος, ὅτι ἀπ' ἀρχᾶς τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας τοῦ Ἰεροῦ ἀγῶνος ὑπηρέτησε τὴν πατρίδα στρατιωτικῶς παρειαυσιόμενος εἰς πολλές καὶ σημαντικὰς μάχας καὶ ἐκστρατείας. Σταθεῖς δέ τοιοῦτος καὶ ἐκτελέσας τὰ καθήκοντά του πρὸς τὴν πατρίδα μὲ ὄλον τὸν ζήλον θυσιάζοντας καὶ τὴν χρηματικὴν του κατάστασιν λάδια καὶ λοιπά. Ὡς κατὰ χρέος μας καὶ κατ' αἴτησίν του δίδομεν δικαιοματικῶς τὸ παρὸν μας πρὸς αὐτόν, ἵνα τῷ χρησιμεύσῃ ὅπου δεῖ καὶ ὑποφαινόμεθα.

Ἀθῆναι τὴν 28 Ἰουνίου 1839

Νικήτας Σταματελόπουλος Νικόλαος Κριεζώτης Συνταγματάρχης
ἠκολούθησεν εἰς τὴν ὁδηγίαν μου Κώστας λαγουμτζῆς
μέχρι Δερβενίων καὶ Ἀθήνας. Γιαννάκης Κώστας

Μακρυγιάννης

Γ. Σκουρτανιώτης

Ἐπικυροῦται τὸ γνήσιον τῶν ἀνωτέρω ἔξ Κ.Κ. Νικήτα Σταματελοπούλου Νικολάου Κριεζώτου Κώστα λαγουμτζῆ, Ἰωάννου Κώστα, μακρυγιάννη καὶ Γ. Σκουρτανιώτου καὶ βεβαιοῦνται τὰ ἐνδιαλαμβανόμενα.

ἐν Σαλαμίनि τὴν 10 Ἰουλ: 1839

Ὁ Δήμαρχος Σαλαμίνας

Ἀντώνιος Μπιρμπίλης

Ἐπικυροῦται τὸ γνήσιον τῆς ἀντιγραφῆς ἐξαχθείσης ἐκ τῶν εἰς χεῖρας του πρωτοτύπων ἐπιδειχθέντων ἡμῖν.

Ἐν Σπέτσαις τὴν 13^{ης} Ἰουνίου 1865

Ὁ Δήμαρχος Σπετσιωτῶν

(Τ.Σ) Μ.Γ. Οἰκονόμου».

Άλλο έγγραφο του έτους 1843 που και αυτό φυλάσσεται σε αντίγραφο στα Α.Α. είναι τό δίπλωμα άπονομής στον άγωνιστή του άργου νομοματοσήμου που έχει ως έξής (Π.Σ.Φ. Νο 166):

«Άριθ 1176

Βασιλείον τής Ελλάδος

Η επί των Στρατιωτικών Γραμματεία τής Έπικρατείας

Πρός

Τόν Κ. Παππά Σωτήριον Παπά Παναγιώτην Οικονόμου

Η Αύτου Μεγαλειότης ό Βασιλεύς ηδόκησεν να δοθή κατά συνέπειαν των τής 20 Μαΐου/1 Ιουνίου 1834 και 18/30 Σεπτεμβρίου 1835 διαταγμάτων, εις τόν Κ Παπά Σωτήριον Παπά Παναγιώτου Οικονόμου τό Άργουρουν Νομισματοσήμον, δι' ανταμοιβήν των κατά τόν υπέρ ανεξαρτησίας πόλεμον έκδουλεύσεών του και χορηγεϊ εις αυτόν τήν άδειαν να τό φέρη εις κάθε περίστασιν.

Τό δίπλωμα του Νομισματοσήμου τούτου έγχειρίζεται όσονούπω

Άθηναι τήν 9 Φεβρουαρίου 1843

Καθ' ύψηλήν διαταγήν τής Β.Α. Μεγαλειότητος

(ΤΣ) Άλ. Βλαχόπουλος

Περί αποδόσεως των

Νομισματοσήμων εις τά Σώματα

του πρώην Στρατού

Στήν δευτέρα σελίδα αναγράφεται:

Έπικυρούται τό γνήσιον τής αντιγραφής έξαχθείσης εκ του εις χείρας του πρωτοτύπου επιδειχθέντος ήμιν:

έν Σπέτσαις τήν 13^{ην} Ιουνι 1865

ό Δήμαρχος Σπετιωτών

(ΤΣ) Μ.Γ. Οικονόμου».

Η έπιτροπή κατέταξε τόν άγωνιστή στήν έκτη τάξη των άξιωματικών.

27957	12859
14313	11605
161152	1176
	889

700

Προσποιούμεν οι υποφαινόμενοι οτι γινώσκουσι τον Ισπρία Κι-
ριον Σωτήριον Παπα-Παναγιώτην Οικονόμου εν Σαλαμίνας, οτι
ως αρχαις τον εναντιπαρτασιας του εναντι αγενος υποφαινόμενου εν καρδια
ορθολογικως παρεπιλεγμενος εν αρχαις και σημαντικαις μάχαις και
εισπραξιας. Ελαδεις δε Αιολικαις και ειδικτας τα κατηκοντα του
αρχη εν καρδια μεθ' οσον τον εναντι ομοφροντας και εν χρηματικω
του καλαιστα γαδρια και ποσια. Οτι κατα χρις μας και κατ
αηθον του εναντι ομοφροντας τα κατηκοντα μας αρχη αυτου, εν τα
χρηματικω οσον εν και υποφαινόμενα.

Αθηναι εν 28 Ιανουαρι 1839.

Μηντες Στρατιωτικη
παραδιδων εν τον οδοντα μου
μεθ' εφρασιον εν Αθηναι.

Κυρια Κριμνιου, εναντι ομοφροντας
Κυρια Παπαγιωφ
Παναγιω Κυρια
Μαυρογιαση
Κ. Σουφρανιωτη.

Εσπεριουτα ο γνήσιον και αυθεντικω εν Κ. Κ. Κυρια Κριμνιου
Κυρια Κριμνιου Κυρια Παπαγιωφ, Κηπου Κυρια, Μαυρογιαση
και Κ. Σουφρανιωτου εν δεβαιουτα εν εναντι ομοφροντας.
εν Σαλαμιν εν 10 Ιουλ 1839

(Γ.Σ.) ο εφρασιον Σαλαμιν.
Αθηναι εναντι ομοφροντας.

Οσοφροντα ο γνήσιον του αντιγραφης (εφρασιον εν εναντι ομοφροντας
αρχη) του φροντασιον εναντι ομοφροντας ημιν.
εν Σαλαμιν εν 13 Ιανουαρι 1865

Η επιτροπή Σουφρανιωτου
Μ.Γ. Οικονόμου

131. ΠΑΠΑΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΡΕΥΣ: Κ. 169/76

Ο Γερέυς Παπαπετρόπουλος, αγνώστου ονόματος, γεννήθηκε στο Κεράσοβο του Μεσολογγίου. Μαζί με τους γιούς του Σπύρο, Γεώργιο και Μήτηρο έλαβε μέρος στον αγώνα του 1821 και ήταν μεταξύ των υπερασπιστών του Μεσολογγίου. Κατά την έξοδο της Φρουράς (Απρίλιος 1826), οι γιοί του Γεώργιος και Μήτηρος έφονεύθησαν. Αυτός δέ, ή σύζυγός του, ή κόρη του και ό γιός του Σπύρος συνελήφθησαν αιχμάλωτοι. Αργότερα ό ίδιος, ή σύζυγός του και ό γιός του έλευθερώθησαν. Παρέμεινε όμως αιχμάλωτη ή κόρη του. Τίς πληροφορίες αυτές για την τραγωδία της οικογενείας του Γερέως Παπαπετρόπουλου από τό Κεράσοβο του Μεσολογγίου μάς τίς δίνει έγγραφο του έτους 1841 που υπέβαλε στην έπιτροπή αγώνων και θυσιών ό έναπομείνας γιός του αγωνιστού Γερέως, Σπύρος και φυλάσσεται στα Α.Α.

Τό περιεχόμενο του έγγραφου είναι το εξής (Π.Σ.Φ. Νο 167 και 167^α):

«Πιστοποιούμε οι υποφαινόμενοι επί τη όριζομένη από τον ποινικόν νόμον ποινή και επί τη υποχρεώσει της άνηκούσης πολιτικής άποζημιώσεως ότι ό Σπύρος Παπαπετρόπουλος κάτοικος του χωρίου Κερασόβου του δήμου Μακρινείας της έπαρχίας Μεσολογγίου έτών 40 άπ' άρχής του ιερού αγώνος έχρημάτισε στρατιώτης υπό την όδηγίαν του άποβιώσαντος στρατηγού Δ.Μακρής, άρχηγού ενός του στρατιωτικού σώματος της Αιτωλίας και ήμών, παρευρεθείς εις διαφόρους κατά των έχθρών μάχας, ήτοι εις Άγρίνιον, Ζαπάντα, Κομπότι, Πέτα, Κεφαλόβρυσον, Γαβαλού, και εις τάς τρείς πολιορκίας του Μεσολογγίου, όπου κατά την ένδοξον έξοδον της φρουράς ήχημαλωτίστη μετά του πατρός του ιερέως τό έπάγγελμα, της μητρός του, άπολυτρωθέντες έπειτα, και μιās αδελφής του, Βασιλικής καλουμένης, έν αιχμαλωσία έτι διατελούσης, και έφονεύθησαν δύο αδελφοί του, Γεώργιος και Μήτηρος, υπέρ πατρίδος μαχόμενοι έπειτα σχηματισθεισών των χιλιαρχιών και άκολούθως διοργανωθέντων των ταγμάτων δέν έμεινε [πλέον] εις την στρατιωτικήν ύπηρεσίαν. Καθ' όλον δέ τό διάστημα του πολέμου έδειξεν ζήλον και άκραν ευπείθειαν εις τούς άνωτέρους του, χωρίς να λάβη την προσήκουσαν ανταμοιβή. Κρίνομεν λοιπόν δίκαιον να τω δοθής ανάλογος άμοιβή των προς την πατριδα εκδουλεύσεων και θυσιών του, και να τω πληρωθώσι, οι δεδουλευμένοι μισθοί και καθυστερούμενοι από του 1821-1826.

Αριθ 1176. (Βασιλειον)

Κεράσοβο (Γεώργιος)
(Γ. Γ.) 7002.

Προς τόν Έθνικόν Στρατιωτικόν Γραμματέα της
Επιτροπής. Προς

Υπ. Κ. Πάσα Έθνητων Πάσα Παπαγιώλου Οικονομίου.

Ο Κεράσοβος Μεγαμύτης ο Βασιλειος, νυθόικουσα τα Σάββα
μακά' ουπάειαν επί της 25 Δεκεμβρίου 1834 και 18 30 Δεκεμβρίου
1835 διαλαγγάκεν εις τόν Κ. Πάσα Έθνητων Πάσα Παπαγιώλου έπι
κουίμου τα Έθνητων Νομιμαλισμουν, δι' αλληλεπιστήν και κατά τόν
νόμον άντιέσφηνίαις άσφαμον, εις όσον ειπών του και χρησιμύ εις αυτούς τήν
άδεια τα τό φέρει εις καθε σεριόσαν.

Τό διαγραμμα του Νομιμαλισμού αυτού έχρησίετα ούάουσα
Αθήναι τον 9 Φεβρουάριον 1843.

Και έγγραφί διαλαγγί τού Β. Α. Μεγαμύτου.

(Γ. Γ.) Α. Βραχίσση.

Περί άσφαδίκων των Νομιμαλισμουν
εις τό διαγραμμα του όριον Έτρατού.

Δια τόν Υπουργόν
Οικονομίας και Τραπεζικόν
Α. Αλιζή.

Α. Αλιζή

Διό τῷ δίδεται τό παρόν πιστοποιητικόν, ἵνα χρησιμεύσῃ ἐνώπιον τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς.

Ἐν Μεσολογίῳ τήν 2 Νοεμβρίου 1841

Οἱ καθ' ὄλον τό διάστημα τοῦ ἀγῶνος Ὑπαρχηγοί τοῦ στρατιωτικοῦ σώματος, διοικουμένοι ὑπό τοῦ Μακρῆ.

Πέτρος []

Ταγματάρχης καί μὴ Γνωρίζοντος αὐτοῦ Γράφειν ὑπέγραψα ἐγώ ὁ συγγενῆς του Συμεών []

μητρος []

Ταγματάρχης

Παρουσιασθέντες οἱ ἄνωθεν μνημονεύμενοι ταγματάρχαι ἐνώπιόν μας ὡμολόγησαν ὅτι τό περιεχόμενον τοῦ παρόντος πιστοποιητικοῦ ἔχει αὐθιγῆ καί ἐγένετο καθ' ὑπαγόρευσιν τους ἐφ' ᾧ καί ὑπογράφουσι ὁ μὲν αὐτοχείρως ὁ δέ ὡς ἀγράμματος διὰ τοῦ συγγενούς του Συμεών [].

Μεσολ τήν 4 Νοεμβρίου 1846.

ὁ Δήμαρχος Μεσολογ.
(ΓΣ) ὑπογραφή».

1095

29754

[Handwritten Greek text in cursive script, containing a detailed narrative or report.]

132. ΠΑΠΑΧΑΤΖΗΣ ΖΗΤΟΥΝΙΑΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 170/79

Ο Ίερεύς Παπαχατζής γεννήθηκε στην Λαμία (Ζητούνι). Από τον τόπο καταγωγής του (Ζητούνι) ἐλέγετο και Ζητουνιαίος. Στά διάφορα ἔγγραφα πού τον ἀφορούν και φυλάσσονται στά Α.Α. ἀναφέρεται ὡς Ζητουνιαίος.

Ο Παπαχατζής μαζί μέ τά παιδιά του Γεώργιο, Δημήτριο και Κωνοταντῖνο ἔλαβε μέρος στην ἐπανάσταση τοῦ 1821 και πολέμησε σέ πολλές μάχες. Από τον Ἀπρίλιο τοῦ 1825 μέχρι τον Ἀπρίλιο τοῦ 1830 ὑπηρέτησε ὡς Ίερεύς τοῦ φρουρίου Παλαμηδίου στό Ναύπλιο ἀπό ὅπου και ἀποστρατεύθηκε ὕστερα ἀπό αἴτησή του.

Στά Α.Α. φυλάσσεται σέ ἀντίγραφο ἔγγραφο τοῦ ἔτους 1829 πού ὑπογράφει ὁ Θ. Γρίβας, στό ὁποῖο ἀναγράφονται τά ἑξῆς (Π.Σ.Φ. Νο 168):

«Ο Παπᾶ Χατζῆς Ζητουνιαῖος ἐστάθη εἰς τήν ὑπό τήν ὀδηγίαν μου φροράν τοῦ Παλαμιδίου, ἐφημερεύων τήν ἀγίαν Ἐκκλησίαν τοῦ ἀγίου Ἀνδρέου, και τρεῖς υἱούς τοῦ ἰδίου ὡς στρατιώτας μῆνας 21: ἦτοι εἴκοσι ἕνα. ἔλαβον κατά καιρούς διά χειρός μου ἑκατό γρόσια 272: ἦτοι διακόσια ἑβδομήντα δύο (οἱ τέσσαρες αὐτοί ἔλαβον αὐτήν τήν ποσότητα ἀντάμα, πέρνων ἀνά γρ:68) διά τά ὑπόλοιπα μένουσι νά ζητηθοῦν ὅπου ἀνίκει. Εἰς ἔνδειξιν δίδεται τό παρόν μου.

τῆ 31: αὐγούστου 829

ὁ πρῶην φρουραρχος Παλαμιδίου

ἐν Ναυπλίῳ.

Θ: γρίβας

ἴσον ἀπαράλλακτον τῷ πρωτοτύπῳ

ἐν λαμία τῆ 22: Ἰανουαρίου 1835

οἱ Δημογέροντες λαμίας.

Ἀκολουθοῦν δύο ὑπογραφές.

Προσετέθη τό νόμιμον

χαρτόσημον τάξεως Δραχμῶν μιᾶς

ἐν Λαμία τῆ 13 Μαΐου 1846

ὁ ταμίας Φθιώτιδος

(ΤΣ) ὑπογραφή».

Στίς 12 Μαΐου 1846 οἱ γιοί τοῦ Παπαχατζῆ Δημήτριος και Γεώργιος - και ἔνω ὁ πατέρας τους δέν ἦταν στην ζωή - ὑπέβαλαν στην Νομαρχία Φθιώτιδος και Φωκίδος αἴτηση μέ διαταγή - «ἀφεση» τήν χαρακτηρίζουν οἱ ἴδιοι - τοῦ διευθυντοῦ τοῦ τακτικοῦ στρατεύματος

Handwritten Greek text, including a circular stamp at the bottom. The text appears to be a document or a list of names and titles, possibly related to the historical context of the 1821 Revolution.

Π.Σ.Φ. Νο 167α

ύποστρατήγου Τρέζελ του έτους 1830, η οποία αναφέρεται στον πατέρα τους και όπως γράφουν «αποδεικνύει τας επί πέντε έτη εκδουλεύσεις αυτού ως ιερέως του Φρουρίου Παλαμηδίου».

Τό κείμενο του έγγραφου αυτού, πού φυλάσσεται στα Α.Α. έχει ως έξης (Π.Σ.Φ. Νο 169):

«Ναύπλιον 30 'Απριλλίου /12 Μαΐου 1830.

Διαταγή

Κατά τους σκοπούς της Αυτού Έξοχότητος του Κυβερνήτου της Ελλάδος, δίδεται εις τον Κύριον Παπα Χατζήν, Ιερέα του Φρουρίου Παλαμηδίου, κατά ζήτησίν του, ή άδεια να παραιτήση την εκτέλεσιν του χρέους τούτου και να πηγαίνει εις τον τόπον του την λειβαδιάν.

Δίδων την παρούσαν άφειση, μέ εύχαριστησίν μου αποδίδω έντιμον μαρτυριάν διά τά ήθη και τά αγαθά προτερήματα του Ιερέος Παπα Χατζή όστις κατά πέντε χρόνους εξετέλεσε πάντοτε τά χρέη του ώστε ήξιώθη της φιλίας και αγάπης όλων όσων τον έγνώρισαν.

Ό Στρατοπεδάρχης

Γενικός Διευθυντής του Τακτ. στρατού

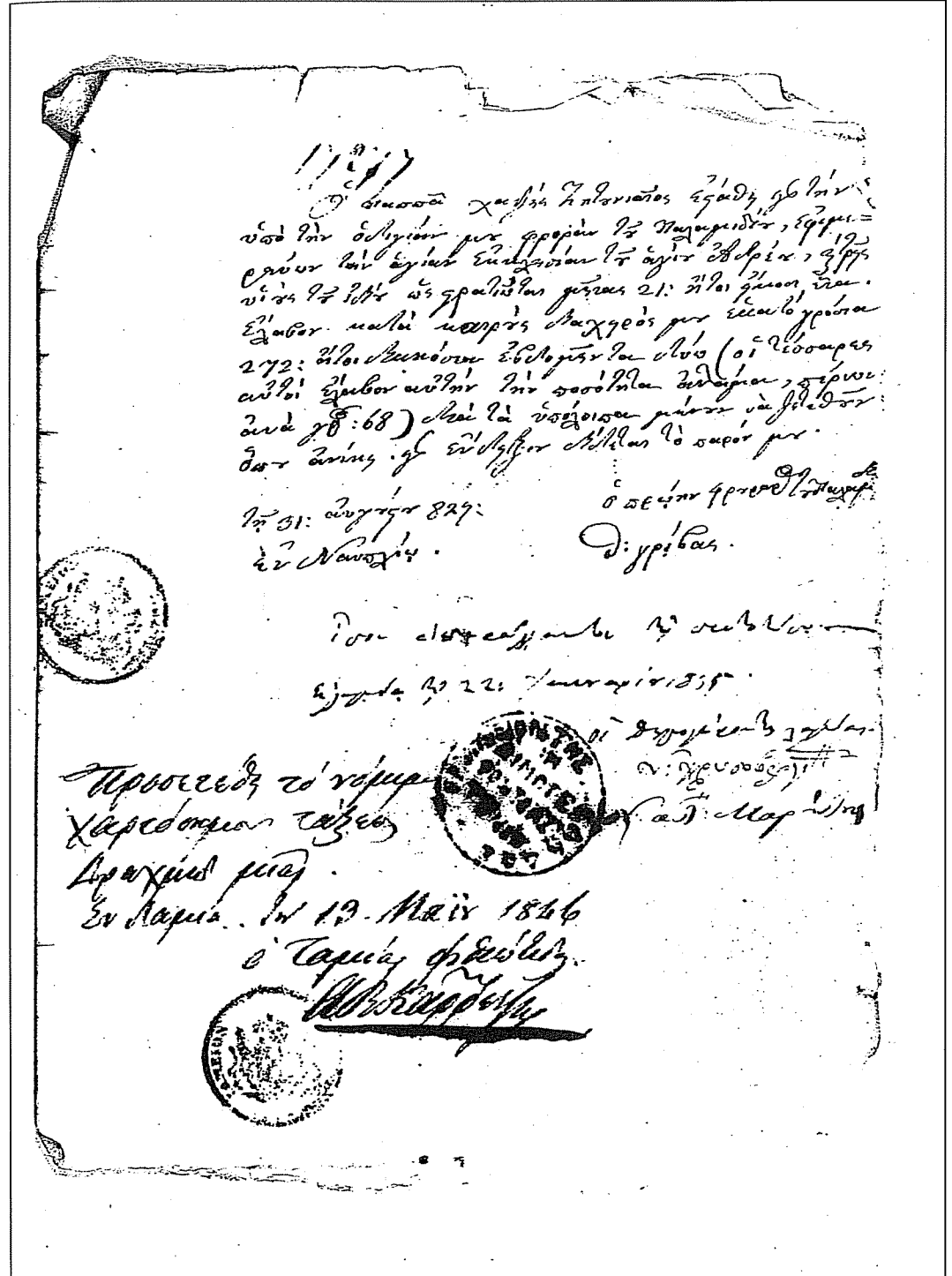
ύπογ Τρέζελ

Προσετέθη τό νόμιμον χαρτόσημον τάξεως λεπτών πενήκοντα

Έν Λαμία την 13 Μαΐου 1846

ό ταμίας Φθιώτιδος

(ΤΣ) ύπογραφή».

№ 11 Νάυργου 30 Μαΐου 1830 (Nauvolic 30 avril (12 mai) 1830)

Διαταγή ΟΥΟρα.

κατά τούς σκοπούς της Αποστολής... D'après les intentions de son Excellence le Président de la Grèce, il est accordé au monsieur Papa-Madji... Παπαμαδίου, υπαξιωματικού... Παπαμαδίου, υπαξιωματικού... Παπαμαδίου, υπαξιωματικού...

Δίδου τήν παροχάν... en dérivant la présente autorisation, je me suis à rendre au premier grade honoraire... avec mépris et aux bonnes qualités de l'immortel Papa-Madji, qui, durant cinq ans, s'est toujours acquitté de ses fonctions de manière à mériter l'estime et l'attachement de tous ceux qui l'ont connu.

Αεροπορικός Υπουργός... Le Colonel de Camp Directeur général des Troupes... Τραυλ

Αποστολή... εν Λαμία... 13 Μαΐου 1840... ο Ταγματάρχης... [Signature]

133. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 170/90

Ο Ίερεύς Παπαχριστόπουλος Δημήτριος γεννήθηκε στο χωριό του Άργους Λάλουκας. Πρώ της επαναστάσεως αλλά και μετά από αυτήν ήταν δημογέρον και πληρεξούσιος της περιοχής του.

Κατά τήν διάρκειά του αγώνος διέθεσε μεγάλα χρηματικά ποσά (περισσότερα από 20.000 γρόσια), για τίς ανάγκες του. Έλαβε μέρος σε πολλές μάχες κατά των Τούρκων και των Αράβων και διακρίθηκε κυρίως κατά τήν πολιορκίαν του φρουρίου τής Ακροναυπλίας.

Τό έγγραφο πού μās δίνει πληροφορίες για τόν αγωνιστή είναι του έτους 1846, υπογράφεται από τούς Νικηταρά, Ιωάννη Θ. Κολοκοτρώνη, Δ. Τσόκρη, Χατζή Χρήστο και Π. Γιατράκο, φυλάσσεται στα Α.Α. και γράφει (Π.Σ.Φ. Νο 170):

«Πιστοποιούμεν

Ότι, ο αιδεσημότατος Ίερεύς Κ. Δημήτριος Παπαχρηστόπουλος εκ του χωρίου Λαλούκα Δήμου Άργους, επί Τουρκοκρατίας, και από τής εποχής καθ' ήν ή Σάλπιγξ τής Πατρίδος ήχησε κατ' απόλυτον θέλησιν των Συγχωριών του διετελεί Δημογέρον και πληρεξουσιος των, από δέ τής αρχής του Ίερού αγώνος, όχι μόνον συνεισέφερον εκ των ιδίων κατά τά αναχείρας του πιστοποιητικά του, πλέον των είκοσι χιλιαδών γροσίων τότε Τουρκικών εις Κυκλοφορίαν Νομίσματα, αλλά και ο Ίδιος έτρεξεν εις τό πέδιον τής Μάχης, Νουθετών και προτρέπων τούς παρεβρισκομένους εις τά πεδία Έλληνας νά έμμένωσιν μ' όλην τήν καρτερίαν εις τās Καταδρομάς του έχθρου. Τούτος δέ έβρέθη εις τήν Πολιορκίαν τής ακρόναυπλίας μέ τόν Σταυρόν και τά όπλα εις τās χείρας. Έθριαμβευσεν κατά του έχθρου μέχρι τής αλώσεως. από δέ τής εποχής εκείνης έτρεξεν άμέσως, και παρεβρέθη εις όλας τās Κατά του Δραμαλη Μάχας μετά δέ τούτο Μετέβη και διέμεινε εις τήν πολιορκίαν τής Τριπόλεως μέχρι τής αλώσεως [] τής άχροκορινθίας και επομένως εις όλας τās Κατά του Ίμπραϊμ Μάχας εδειξεν Καρτερίαν και έπιμονή Κατά του εχθρου [επομένως] μετά τήν έλευσιν του άουδήμου Κυβερνήτου επανελθών εις τά χρέη του Δημογεροντος και Ίερέα συνάμα δέ και πληρεξούσιος των Συγχωριανών του [] τοιούτος μέχρι του έτους 1833. εφ' ου ή Α. Β. ο Σ ήμών Βασιλεύς [] [] τής Ελλάδος επανήλθε εις τόν τής Ίεροσυνης βίον διδάσκων τό θεϊον και Ίερόν ευαγγέλιον προτρέπων και Νουθετών συνάμα τό εις τόν Σ.Βασιλέα Σέβας τήν ύποταγήν εις τούς Νόμους και όμως παρηγγονίσθη.

**134. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ Ή ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗΣ
(ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΗΣ) ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 170/103**

Ὁ Παπαχριστόπουλος ἢ Παπαχρίστου Ἰωάννης (Παπαϊωάννης) γεννήθηκε στό Γαλαξίδι τό ἔτος 1772. Μέ τήν ἔναρξη τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 ἐπικεφαλῆς συμπολιτῶν του ἔλαβε μέρος στήν πολιορκία τοῦ φρουρίου τῶν Σαλώνων (Ἀμφισσας) μέχρι τῆς πτώσεώς του, καθώς καί σέ πολλές ἄλλες μάχες.

Σέ ἔγγραφο τοῦ ἔτους 1846 τό ὁποῖο φυλάσσεται στά Α.Α., ἀφοῦ ἀναφέρεται ἡ δράση τοῦ Παπαϊωάννη προστίθεται: «ἀντέχων πάντοτε εἰς τάς κατά τῶν ἐχθρῶν μάχας παρατήσας τό ἴδιον αὐτοῦ συμφέρον καί οἰκογένειαν ὅλα, ἐκτός τοῦ ὅτι κατέστη πένης ἀπέκτησεν καί ἐκ τῶν πολλῶν κόπων καί ἀγῶνων τήν ποδαλγίαν ἤδη ἔχων ἐβδομήκοντα τεσσάρων ἐτῶν ἡλικίαν εὕρισκεται κατάκτητος καί ἀνίκανος τοῦ ἐργάζεσθαι».

Πιστοποιητικό τοῦ ἔτους 1846 πού ὑπογράφει ὁ Νάκος Πανουριᾶς καί ὑπέβαλε στήν ἐπιτροπή ἀγῶνων καί θυσιῶν ὁ γιός τοῦ Ἱερέως, Κωνσταντῖνος Παπαϊωάννου, γράφει σχετικά μέ τήν δράση τοῦ ἀγωνιστοῦ (Π.Σ.Φ. Νο 171):

«Πιστοποιῶ ὁ ὑποφαινόμενος ἐπί τῆ ὀριζομένη ἀπό τόν ποινικόν Νόμον ποινῆ καί ἐπί τῆ ὑποχρέωσει τῆς ἀνηκούσης πολιτικῆς ἀποζημιώσεως, ὅτι ὁ Ἱερεύς Παππά Ἰωάννης Παπαχριστόπουλος, κάτοικος τῆς πόλεως Γαλαξειδίου τοῦ Δήμου Γαλαξειδίου τῆς ἐπαρχίας Παρνασσίδας ἐτῶν ἐβδομήκοντα τεσσάρων, ἐχρημάτισεν ὑπό τήν ὀδηγίαν μου ὡς ἀξιωματικός (Μπουλουξῆς) φέρων μεθ' ἑαυτοῦ ἐξήκοντα στρατιώτας, καί παρευρέθη εἰς τάς κατά [] μάχας, οἷον εἰς τήν πολιορκίαν τοῦ φρουρίου Σαλώνων εἰς τάς ἐκστρατίας ὑπάτης, Γραβιάς, Βασιλικῆς ἄμπλανης καί Ναυπάκτου. Καθ' ὅλον δέ τό διάστημα τοῦ πολέμου ἔδειξεν ζῆλον καί ὑπακοήν εἰς τούς ἀνωτέρους του καί δέν ἀνταμίφθη παντελῶς. Διό τοῦ δίδεται τό παρόν διά νά τοῦ χρησιμεύσῃ εἰς τήν ἐξεταστικήν ἐπιτροπήν.

Ἐν Ἀμφίσσῃ τήν 5 Ὀκτωβρίου 1846

Ν. Πανουριᾶς

Ἐπικυροῦται ἡ γνησιότης τῆς ἀνωτέρω ὑπογραφῆς
τοῦ Κ Νάκου Πανουριᾶ ὑποστρατήγου
Ἀμφισσα τήν 28 Ὀκτωβρίου 1846
ὁ Δήμαρχος Ἀμφίσσης
(ΤΣ) **Α. κεχαγιᾶς**».

Γιά τούς ἀγῶνες καί τήν δραστηριότητά του ὁ Παπαϊωάννης κατετάχθη ἀπό τήν ἐπιτροπή ἀγῶνων καί θυσιῶν στήν ἑβδόμη τάξη τῶν ἀξιωματικῶν καί ἐτιμήθη μέ τό ἀργυροῦν νομισματοσίμουν (Π.Σ.Φ. Νο 172):

«Αριθ 4389

**ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Η ΕΠΙ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ**

Πρός

Τόν Κύριον Παππά Ἰωάννην Παππά Χρήστου ἐκ Γαλαξειδίου.
Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Βασιλεύς, ηὐδόκησε νά ἐγκρίνη νά δοθῇ κατά συνέπειαν τῶν τῆς 20 Μαΐου/1 Ἰουνίου 1834 καί 18/30 Σεπτεμβρίου 1835 διαταγμάτων εἰς τόν Κύριον Παππά Ἰωάννην Παππά χρήστου τό Ἀργυροῦν Νομισματοσίμουν, δι' ἀνταμοιβήν τῶν κατά τόν ὑπέρ ἀνεξαρτησίας πόλεμον ἐκδουλεύσεών του, καί χορηγεῖ εἰς αὐτόν τήν ἄδειαν νά τό φέρῃ εἰς πᾶσαν περίστασιν.

Τό δίπλωμα τοῦ Νομισματοσήμου τούτου ἐγχειρίζεται ὁσονούπω.

Ἀθῆναι τήν 30 Μαρτίου 1844

Ὁ

Γραμματεὺς
(ΤΣ) ὑπογραφή.

Περί ἀπονομῆς
Ἀριστείων τοῦ ἀγῶνος

Ὁ Διευθυντῆς τοῦ Γραφείου
ὑπογραφή».

135. ΠΑΡΘΕΝΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 171/53

Ο Δημήτριος Παρθενόπουλος γεννήθηκε στην Ύδρα. Τό 1819 έμυθη στην Φιλική Έταιρεία από τον Άνθιμο Γαζή. Έργάσθηκε δραστηρίως για την διάδοση των σκοπών της Έταιρείας και έμυθη πολλούς συμπολίτες του στους σκοπούς της.

Τό 1822 έγινε Ιερέυς. Προηγουμένως ήταν Άναγνώστης. Καί από την θέση αυτή έργάσθηκε για την έπιτυχία της επανάστασεως. Για τους άγώνες και τίς θυσίες του ή έπιτροπή τον κατέταξε στην έβδομη τάξη των άξιωματικών. Επίσης τιμήθηκε μέ τό άργυρούν άριστεϊόν.

Στά Α.Α. σώζεται έπιστολή του Δ. Παρθενόπουλου προς την έπί των θυσιών και άγώνων έπιτροπή από την όποία άντλοΰμε πληροφορίες για τον άγωνιστή (Π.Σ.Φ. Νο 173 και 173^α):

«Πρός την Σεβ: την έπί των θυσιών και άγώνων έξεταστικήν έπιτροπήν.

Ο ύποφαινόμενος κατά τῷ 1819 έτος, εύρεθής εις Κωνσταντινούπολιν διά έμπορικάς μου ύποθέσεις, μοί έκοινοποιήθη παρά του Άοιδήμου Άνθιμου Γαζή, (διατρέβοντος εκεί εις ταύτην την έποχήν) τό μυστήριον της φιλικής Αίτερίας, άποβλέπον την άνέγερσιν και έλευθερίαν της πατρίδος, χειροτωνιθεϊς παρά του [Ίερέως] Άνθιμου Γαζή Ιερέυς* των Έλευσινίων, άποστολος και ύπηρέτης του Ίερού μυστηρίου τούτου, κατά τό έπιχειρας μου έφοδιαστικόν έγγραφον, Προσφέρον εις αυτόν κατά την δυναμήν μου συνδρομήν χρηματικήν διά τον καλόν εκείνον σκοπόν γρόσια τουρκικά του τότε καιρού τριακόσια Άριθ 300 ήτι τάλληρα δίστηλα πενήκοντα Άριθ 50.

Έκτοτε μέχρι της ενάρξεως της επανάστασεώς μας κατά των τυράνων της πατρίδος ως γνήσιον τέκνον της Ελλάδος δέν έλειψα νά εκπληρόσω τό χρέος μου προς αυτήν έμέσως και άμέσως, κινών πάντα λίθον, και σπύρων των σπόρων τουτον όπου και όπως έδει εις τους καλούς και χρηστούς όμογενείς έλληνας, νύκτα και ήμέραν άγωνιζόμενος διά νά έντυπώσω ένδομύχως εις την ψυχήν τους τό αίσθημα της έλευθερίας της πατρίδος, και τό άσπονδον μίσος κατά των τυράνων αυτής, και τη θεία δύναμη έκέρδησα όχι όλίγους, και έξ' αυτών τινές απέθαναν ένδόξως και ήρωϊκός εις τον

* Ιερέας ήταν θαμμός στην Φιλική Έταιρεία ανώτερος από τους Βλάμηδες ή Άδελφοποιτούς και συστημένους. Οι ιερείς της Φιλικής Έταιρείας δέν ήταν άπαραίτητο νά είναι κληρικοί. Άπό τους όρκους που έδιναν οι κατηχούμενοι, ό όρκος των Ιερέων περιείχε τίς πιο ζωντανές έκφράσεις (Έγκυκλ. Χάρη Πάτση τόμ 22 σελ. 157). Οι ιερείς είχαν τό δικαίωμα της κατηχήσεως των προσηλύτων.

Ίερόν άγώνα.

Καί όχι μόνον τούτο έξετέλεσα καθ' ότι ήτον χρέος μου (κατά τον Ίερόν όρκον της πατρίδος όπου όρκίστην) αλλά και πριν της επανάστασεως και εις την επανάστασιν έπρόσφερα εις τινας συναδελφούς έξ' έδικά μου χρήματα, και συνδρομάς άλλον καθώς φαίνονται εις τάς έπισυναπτωμένας άποδείξεις ύπ' Άριθ. 1.2.3.4.

Κατά δέ τῷ 1822 έτος, τη θεία ψήφω και τη συνενάσει των συμπολιτών μου άνέβην εις τό μέγα της Ίερωσύνης αξίωμα, και έπειδή έδέχθην τό τοιούτων Ίερόν έπάγγελμα έπρεπε νά διπλασιάσω τον ζήλον ύπέρ πατρίδος, καθώς και δέν έλειψα νά προτρέπω και νά ένθουσιάζω και έγκαρδιώνω έν καιρῷ του Ίερού άγώνος τους συμπολίτας μου εις τό νά έξακολουθοΰν τον Ίερόν άγώνα μέ ζήλον συναυλιζόμενος μετ' αυτών, και έν τοίς οίκοις, και έπ' εκκλησίας, συμβουλεύων και νουθετών ένα έκαστον.

Και μετά την άπελευθέρωσιν του έθνους, και έλευσιν του Βασιλέως διατελών ών πιστός και άφοσιωμένος εις τον Συνταγματικόν θρόνον, συντελέσας όχι όλίγον διά της Πνευματικής διαγωγής, και εις τά κατά καιρούς της πατρίδος Είρηνοδικεία και λοιπάς αρχάς, έπιφορτιζόμενος τάς Πνευματικάς έξετάσεις άφορώσας την έξακρίβωσιν της αληθείας, και ανακάλυψιν διαφόρον πολυπλόκων και κεκαλυμμένων ύποθέσεων διά την άνήκουσαν της δικαιοσύνης άπόδοσιν ως άποδικνύεται από τά προς έμέ δοθέντα συγχαρητήρια έγγραφα των Είρηνοδικείων τά όποία έπισυνάπτω, όμοϋ και έν άποδεικτικόν των συμπολιτών μου περί της διαγωγής μου.

Όθεν ένεκα των προηρημένων μικρών θυσιών μου, αναβαινόντων επέκεινα των διακοσίων πενήκοντα ταλλήρων διστήλων, και του διακαούς ζήλου μου ύπέρ της έλευθερίας της πατρίδος, ύπέρ ης έκοπίασα πολύ και έγώ τό τέκνον της (την όποϊαν θεϊα βουλή βλέπω έλευθέραν) Προστρέχω εις την Σεβ. ταύτην έπιτροπήν των άμειβών και άποζημηόσεων, όπως εγκρίνει άνάλογον προς έμέ άμειβήν, και άποζημηόσιν των άγώνων και μικρών θυσιών μου, όντα έπιφορτισμένον πολυάριθμον και άδύνατον οικογένειαν, τρία θυλικά εις νόμιμον ήληξίαν, χωρίς νά έχω κανέναν πόρον νά τά οικονομήσω, έπειδή δέν έχω ούτε εκκλησίαν ιδιόκτητον, άλλ' ούτε άλλον κτήμα ύπάρχει εις έμέ. ζών και ύστερούμενος και αυτών των άπολύτως αναγκαίων. και μένω μέ τό άνήκον σέβας.

Εϋπειθέστατος ό Δημήτριος Ιερέυς Παρθενόπουλος».

Τό περιεχόμενο του έγγραφου μέ τό όποιο άπενεμήθη στον άγωνιστή τό άργυροϋν άριστειον είναι τό εξής (Π.Σ.Φ. Νο 174):

«Αριθ 1557

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η ΕΠΙ ΤΩΝ ΝΑΥΤΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Άθηναι τή 17 Μαρτίου 18...

Πρός τον Δ. Παρθενόπουλον Υερέαν

Η επί των Ναυτικών Γραμματεία της Έπικρατείας σπεύδει νά σας διευθύνη έγκλειστον τό άργυροϋν άριστειον, τό όποιον ή Α.Μ. ό Βασιλεύς ηύδόκησε νά άπονεύμη προς σέ, ειδοποιούσά σε συγχρόνως, ότι άκολουθως θέλει ληφθή φροντίς και περί της άποστολής του άνήκοντος διπλώματος.

Περί της λήφews του άριστείου θέλει ειδοποιηθή ή Γραμματεία.

Ό Γραμματεύς της Έπικρατείας

(ΤΣ) Κ: Κανάρης

Περί άπονομής του άργυροϋ άριστείου».

Ό άγωνιστής Δημ. Παρθενόπουλος μαζί μέ τά άλλα του δικαιολογητικά είχε ύποβάλει στην έπιτροπή άγώνων και θυσιών και τό έφοδιαστικό έγγραφο πού είχε από την Φιλική Έταιρεία. Τό έφοδιαστικό είναι αυτό πού άπεικονίζεται στο Π.Σ.Φ. Νο 175:

Handwritten Greek text in a cursive script, likely a historical document or letter. It includes a circular seal at the top left and a date '1829' at the top right. The text is dense and covers most of the page.

Handwritten Greek text, likely a letter or official document. The text is dense and somewhat faded. At the bottom right, there are several lines of text that appear to be a signature or official stamp, including the word "Παραστάτης".

Αριθ. 1557

2737

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

2 Αθηνών
17 Μαργαρίτου

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Προς τον...

Επι των Ναυτικών Στρατηγείων της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας να οι διωδύμη, ἑπαιτιότερον το ἀγγυροῦν ἀποστῆον, το ἄσπιδον ἢ Α. Ν. ὁ Ραυακίλις ἠδὲ κινῶν να ἀπονεύμη σποῦ σε, ἡδωτοῦσά σε συγγρόως, ὅτε ἀποδόντες ἡδὲ κινῶν ἀποστῆον τῆς ἀποστολῆς τῶν ἀντικειμένων ἀποδύματος...

Πρὸς τῆς ἀντικειμένων τῶν ἀποστῆον ἡδὲ κινῶν ἢ Στρατηγεία.
Ο Στρατηγὸς τῆς Οθωμανίας
H. H. H. H.

Πρὸς ἀποστῆον τῶν ἀποστῆον ἀποστῆον

Handwritten signature or stamp at the bottom right of the document.

**136. ΠΑΤΖΙΑΟΥΡΑΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ: Κ. 172**

‘Ο ‘Ιερομόναχος Κυπριανός Πατζιαούρας γεννήθηκε στην ‘Υπάτη. Έλαβε μέρος στην επανάσταση του 1821 ως υπαρχηγός του ‘Ανδρίτζου Σαφάκα και κατά την μάχη των Κραβάρων τό 1826 έφονεύθη.

Τό 1865 ή αδελφή του φονευθέντος αγωνιστού, Μαρία Γ. Πατζιαούρα υπέβαλε αίτηση στην επιτροπή άγώνων και θυσιών και ζητούσε νά άμειφθει για τούς άγώνες και τήν θυσία του άδελφού της. Μέ τήν αίτησή της υπέβαλε και δύο έγγραφα του ίδιου έτους τά όποια αναφέρονται στην δράση του ‘Ιερομονάχου αγωνιστού Πατζιαούρα. Και τά δύο αυτά έγγραφα φυλάσσονται στά Α.Α. Τό πρώτο πού υπογράφουν δύο κάτοικοι της ‘Υπάτης γράφει (Π.Σ.Φ. Νο 176):

«έν υπάτη τήν 15 ‘Ιουνίου 1865

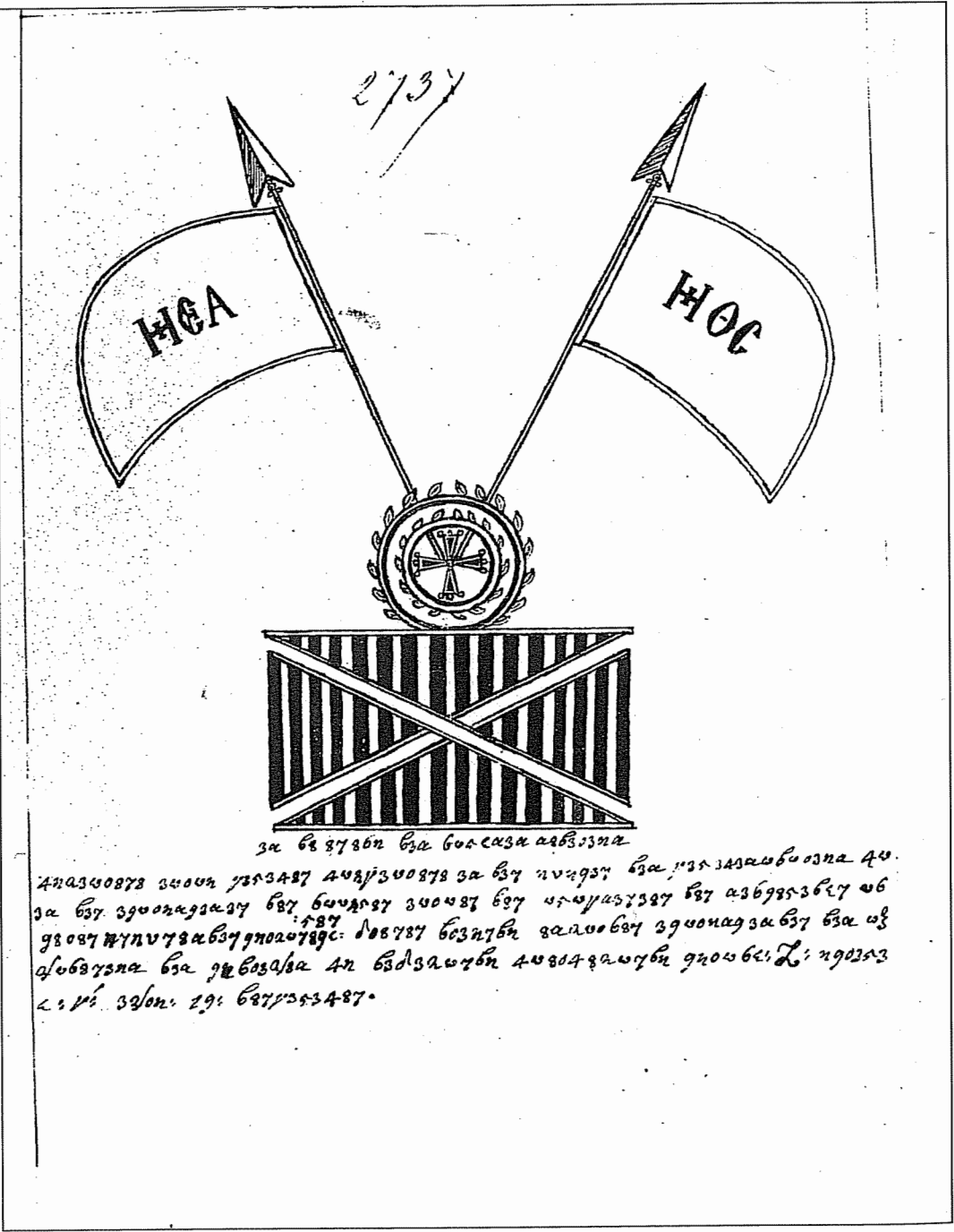
Οί ύποφαινόμενοι κατοικοκτηματίαι του Δήμου ‘Υπάτης πιστοποιούμεν ότι τά ένδεικτικά του ποτέ Κυπριανού αγωνιστού, δι’ ών άποδεικνύεται ότι ούτος είχεν βαθμόν Ταξιάρχου, δοθέντα παρά της πρόσωρινής Διοικήσεως της ‘Ελλάδος κατά τήν 22. Φευρουαρίου του έτους 1825 [] [] πρόσ τόν ρηθέντα Κυπριανόν, άτινα είδομεν όφθαλμοφανώς εύρισκόμενα εις χείρας του άξιωματικού Κωστά Παπακώστα [], όστις δυστροπέι νά παρέξη ταύτα πρόσ τήν αδελφήν του άναμνησθέντος Κυπριανού Μαρίαν Γεωργίου Πατσαούρα, άπαιτών παρ’ αύτης χρηματικήν έξαγωγάν, των ένδεικτικων τούτων, και ή αίτούσα δέν έχει νά πληρώση ήδη πρόσ τόν κατακρατούντα αυτά.

εις πίστωσιν τούτων, παρέχομεν αύτη τό παρόν μας κατ’ αίτησίν της, όπως τή χρησιμεύση ένθα δεί.

οί πιστοποιούντες

‘Ακολουθοῦν δύο υπογραφές».

Τό δεύτερο έγγραφο τό όποιο είναι πιστοποιητικό του Δημάρχου ‘Υπάτης υπογεγραμμένο και από δύο μάρτυρες αγωνιστάς, αναφέρεται στην δράση και τόν θάνατο του ‘Ιερομονάχου Κυπριανού και γράφει (Π.Σ.Φ. Νο 177):

Π.Σ.Φ. Νο 175

«Αριθ 731

Έν υπάτη τήν 16. Ιουνίου 1865

ὁ Δήμαρχος υπάτης

Πιστοποιῆ ὅτι ἡ Μαρία Γεωργίου Πατζαούρα κάτοικος πρό χρόνων υπάτης καθ' ἄς πληροφορίας καί βεβαιώσεις ἐλάβαμεν παρά τῶν κάτωθι δύο προσυπογεγραμμένων ἀξιοπίστων μαρτύρων Κυρίων Βασιλείου Θ. Μυλωνᾶ Ταγματάρχου καί Ζαχαρία Κ. Παπαγιάννη ἀρχαίου υπαλλήλου κατοίκου ἐνταῦθα εἶναι γνησία ἀταδέλφη τοῦ ποτέ Ἰερομονάχου Κυπριανοῦ Γεωργίου Πατζαούρα φονευθέντος κατά τό ἔτος 1826 εἰς Κράββαρα ὅτε ἀντιπροσώπευε τόν ὄπλαρχιγόν Κραββάρων Ἀνδρῆτζον Σιαφάκαν ὡς διακεκριμένος ἀξιωματικός αὐτοῦ καί ὅτι ἡ ῥηθεῖσα Μαρία Γ. Πατζαούρα εἶναι ἡ μόνη ἐπιζῶσα κληρονόμος αὐτοῦ ἥτις ἤδη ἔχουσα γεροντικήν ἡλικίαν εὐρίσκεται ἀπορος μὴ ἔχουσα τά πρὸς τό ζῆν ἀναπόφευκτα μέσα εὐρισκομένη εἰς μετρίαν κατάστασιν.

Πρὸς βεβαίωσιν ὅθεν τούτου δίδεται πρὸς αὐτήν τό παρόν ὅπως τῇ χρησιμεύσει ἀνηκόντως,

οἱ Μάρτυρες

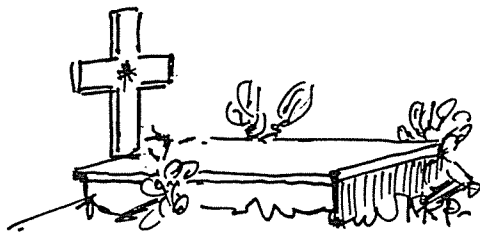
Β Μυλωνᾶς

[]

ὁ Δήμαρχος

(ΤΣ) ὑπογραφή».

Ἡ ἐπιτροπή ἀγώνων καί θυσιῶν κατέταξε τόν ἀγωνιστή στήν πρώτη τάξη τῶν ὑπαξιωματικῶν.

6173

Ἐν ἑσπέρῃ τῆν 16. Ιουνίου 1865. ὁ Δήμαρχος υπάτης πιστοποιῆ ὅτι ἡ Μαρία Γεωργίου Πατζαούρα κάτοικος πρό χρόνων υπάτης καθ' ἄς πληροφορίας καί βεβαιώσεις ἐλάβαμεν παρά τῶν κάτωθι δύο προσυπογεγραμμένων ἀξιοπίστων μαρτύρων Κυρίων Βασιλείου Θ. Μυλωνᾶ Ταγματάρχου καί Ζαχαρία Κ. Παπαγιάννη ἀρχαίου υπαλλήλου κατοίκου ἐνταῦθα εἶναι γνησία ἀταδέλφη τοῦ ποτέ Ἰερομονάχου Κυπριανοῦ Γεωργίου Πατζαούρα φονευθέντος κατά τό ἔτος 1826 εἰς Κράββαρα ὅτε ἀντιπροσώπευε τόν ὄπλαρχιγόν Κραββάρων Ἀνδρῆτζον Σιαφάκαν ὡς διακεκριμένος ἀξιωματικός αὐτοῦ καί ὅτι ἡ ῥηθεῖσα Μαρία Γ. Πατζαούρα εἶναι ἡ μόνη ἐπιζῶσα κληρονόμος αὐτοῦ ἥτις ἤδη ἔχουσα γεροντικήν ἡλικίαν εὐρίσκεται ἀπορος μὴ ἔχουσα τά πρὸς τό ζῆν ἀναπόφευκτα μέσα εὐρισκομένη εἰς μετρίαν κατάστασιν.

Πρὸς βεβαίωσιν ὅθεν τούτου δίδεται πρὸς αὐτήν τό παρόν ὅπως τῇ χρησιμεύσει ἀνηκόντως,

οἱ Μάρτυρες
Β Μυλωνᾶς
[]
ὁ Δήμαρχος
(ΤΣ) ὑπογραφή».

«Πιστοποιητικόν

έν Κυπαρισ. τήν 9. Νοεμβρίου 1846.

Οί ύποφαινόμενοι όπλαρχηγοί τής έπαρχίας Τριφυλίας Πιστοποιούμεν επί τή όριζομένη από τόν Ποινικόν Νόμον Ποινῆ, και επί τή ύποχρεώσει τής Πολιτικῆς αποζημιώσεως, ότι ό εκ του χωρίου Ζούρτζης του Δήμου φιγαλίας, ύπαγομένου τότε εις τήν έπαρχίαν Τριφυλίας, νυν δέ τής Όλυμπίας ιερεύς Σακκελάριος Πέτρος Παυλόπουλος, άμα ήχησεν ή Σάλπιγξ του ύπερ άνεξαρτησίας τής Πατρίδος ιεροῦ άγωνος, έλαβεν άφ' ενός τόν Τίμιον Σταυρόν και άφ' έτέρου τά όπλα εις χείρας, και έτρεξε κατά τών έχθρών μετ' ένθουσιασμοῦ παραυρεθείς εις τήν έν Ναβαρίνω μάχην διωρισμένος φροντιστής του Στρατοπαίδου, και έξοδεύσας και άφ' έαυτοῦ, προς δέ εις τάς μάχας τής Τριπολιτσάς τών Πατρών κατά τό 182..., εις τά Δερβενάκια τήν Μεθώνην κατά τό 1822, εις τά 1825 εις Ναβαρίνον, και εις τά 1827 Μεθώνην και Κορώνην εις πίστωση τούτου έγένητο τό παρόν, διά νά τῷ χρησιμεύση όπου δεϊ.

Άκολουθοῦν τρεῖς ύπογραφές».

Στήν δευτέρα σελίδα του έγγραφου ό Δήμαρχος Κυπαρισσίας «επικυρώνει τήν γνησιότητα τών τριών ύπογραφών του τέ Στρατηγοῦ... και τών δύο άξιωματικῶν Τριφυλίας».

Η έπιτροπή κατέταξε τόν άγωνιστή στην έβδομή τάξη τών άξιωματικῶν.

13577
25209
Πιστοποιητικόν...
Οί ύποφαινόμενοι...
Τριφυλίας...
Πιστοποιούμεν...
επί τή όριζομένη...
Ποινικόν Νόμον...
Ποινῆ, και επί...
τή ύποχρεώσει...
τής Πολιτικῆς...
αποζημιώσεως...
ότι ό εκ του...
χωρίου Ζούρτζης...
του Δήμου...
φιγαλίας, ύπαγομένου...
τότε εις τήν...
έπαρχίαν Τριφυλίας...
νυν δέ τής...
Όλυμπίας...
ιερεύς Σακκελάριος...
Πέτρος Παυλόπουλος...
άμα ήχησεν...
ή Σάλπιγξ...
του ύπερ...
άνεξαρτησίας...
τής Πατρίδος...
ιεροῦ άγωνος...
έλαβεν...
άφ' ενός...
τόν Τίμιον...
Σταυρόν και...
άφ' έτέρου...
τά όπλα...
εις χείρας...
και έτρεξε...
κατά τών...
έχθρών μετ'...
ένθουσιασμοῦ...
παραυρεθείς...
εις τήν...
έν Ναβαρίνω...
μάχην...
διωρισμένος...
φροντιστής...
του Στρατοπαίδου...
και έξοδεύσας...
και άφ'...
έαυτοῦ, προς...
δέ εις...
τάς μάχας...
τής Τριπολιτσάς...
τών Πατρών...
κατά τό...
182..., εις...
τά Δερβενάκια...
τήν Μεθώνην...
κατά τό...
1822, εις...
τά 1825...
εις Ναβαρίνον...
και εις...
τά 1827...
Μεθώνην...
και Κορώνην...
εις πίστωση...
τούτου...
έγένετο...
τό παρόν...
διά νά...
τῷ χρησιμεύση...
όπου...
δεϊ.

πρωτοδικείο. 25731.

αλ. κ. σ. αρ. 1846.

οι υδατοφόροι άρχοντες της εδαρχίας τριφυλίας
πρωτοδικείο επί της εδαρχίας από τον πονηροί Νό-
μοι ποινή, και επί της υδατοφόροι και ποικίλα άδρα-
ματώσεως, ότι ο ίδιος υδατοφόροι Ζαφείρης του Δυφίου
Φιγαλιέ, υδατομέτρους τότε με τον εδαρχία τριφυλίας
με τον δ. κ. σ. Οθωμανός ήρως! εαυτομέτρους πέπερος
παιδίσκος, αμα ήρως! ή εδαρχία του υδατοφόροι
πρώτος του πατρίδος ήρως! ήρως! ήρως! ήρως!
τον ήρως! ήρως! ήρως! ήρως! ήρως! ήρως!
ήρως! ήρως! ήρως! ήρως! ήρως! ήρως!
ήρως! ήρως! ήρως! ήρως! ήρως! ήρως!
ήρως! ήρως! ήρως! ήρως! ήρως! ήρως!
ήρως! ήρως! ήρως! ήρως! ήρως! ήρως!
ήρως! ήρως! ήρως! ήρως! ήρως! ήρως!

ήρως! ήρως! ήρως! ήρως! ήρως! ήρως!
ήρως! ήρως! ήρως! ήρως! ήρως! ήρως!
ήρως! ήρως! ήρως! ήρως! ήρως! ήρως!

138. ΠΑΤΡΑΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 172/44

Γιά τον Έρεά Ιωάννη Πατραίο, έγγραφο του έτους 1835 που φυλάσσεται στα Α.Α., υπογράφεται από την Δημογεροντία Πύλου, πιστοποιείται από τον Είρηνοδίκη Πύλου και επικυρώνεται από τον Έπαρχο Μεθώνης, μάς πληροφορεί ότι: «Ο ιερέυς Ιωάννης Πατραίος έγεννήθη εις την Πύλον και απέθανε την 25 Απριλίου 1821. Δέν επρόφθασε να υπηρετήσει στρατιωτικώς διότι άμέσως μετά την έγερσιν της επανάστασεως έσυλλήφθη μετά της οικογενείας του και άπεκεφαλίσθη μετ' όλίγον από τους Όθωμανούς».

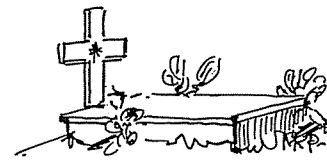
Άλλο έγγραφο σχετικό με τον Έρεά Ιωάννη Πατραίο είναι πιστοποιητικό του Δημάρχου Πύλου του έτους 1845 στο όποιο αναγράφονται ό τόπος και ό τρόπος που έφονεύθη ό ιερωμένος αυτός (Π.Σ.Φ. Νο 180):

«άριθ 3144
έν Πύλω την 24 Νοεμβρίου 1845

Βασιλειον της Ελλάδος
Ό Δήμαρχος Πύλου
Πιστοποιεί ότι

ή φέρουσα τό παρόν επίσημον έγγραφον είναι ή Μάρθα Σύζυγος του ποτέ Έρεώς Ιωάννη Πατραίου και κατοικεί έντός της πόλεως Πύλου, γεννηθεΐσα εις Κορώνην έτών 65 και ότι ό Σύζυγός της έθυσιάσθη υπό των έν Νεοκάστρω Όθωμανών κατά τό πρώτον έτος της Έλληνικής επαναστάσεως ήτοι τό 1821 και έρρίφθη υπό των τοιχείων του Φρουρίου. Διό κατ' αίτησίν της τη δίδεται τό παρόν διά να της χρησιμεύση όπου άνήκει.

ό Δήμαρχος
(ΤΣ) Αδ. Κορελας».

επιταγή πληρωμής

99103114

επὶ πύλου

επιταγή πληρωμής

ἡμῶν 24. 967. 1845

οὐδ' ἀπομνημονεύεται

ἡμερομηνία 84

ἡ ἐπιταγή πληρωμῆς ἀποδοτέου ἀποδοτέου ἡμῶν
ἡ ἐπιταγή πληρωμῆς ἀποδοτέου ἀποδοτέου ἡμῶν
ἡ ἐπιταγή πληρωμῆς ἀποδοτέου ἀποδοτέου ἡμῶν
ἡ ἐπιταγή πληρωμῆς ἀποδοτέου ἀποδοτέου ἡμῶν
ἡ ἐπιταγή πληρωμῆς ἀποδοτέου ἀποδοτέου ἡμῶν
ἡ ἐπιταγή πληρωμῆς ἀποδοτέου ἀποδοτέου ἡμῶν
ἡ ἐπιταγή πληρωμῆς ἀποδοτέου ἀποδοτέου ἡμῶν
ἡ ἐπιταγή πληρωμῆς ἀποδοτέου ἀποδοτέου ἡμῶν
ἡ ἐπιταγή πληρωμῆς ἀποδοτέου ἀποδοτέου ἡμῶν
ἡ ἐπιταγή πληρωμῆς ἀποδοτέου ἀποδοτέου ἡμῶν

οὐδ' ἀπομνημονεύεται

AS. ΚΟΡΕΛΟΙ

139. ΠΕΘΕΡΙΩΤΗΣ Ἡ ΠΟΥΡΝΑΡΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ (ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΣ)
ΠΕΡΕΥΣ: Κ. 173/7

Ὁ Γεώργιος Πεθεριώτης ἢ Πουρναρᾶς κατὰ πᾶσαν πιθανότητα γεννήθηκε στό προάστιο τῆς Τριπόλεως Περιθῶρι, γι' αὐτό καί ἐλέγετο Πεθεριώτης, ἀλλά καί Τριπολιτζίωτης. Τό πραγματικό του ἐπώνυμο πρέπει νά ἦταν Πουρναρᾶς. Παρά ταῦτα ἐπεκράτησε τό Πεθεριώτης. Ἐλαβε μέρος στόν ἀγῶνα ἀπό τήν ἀρχή τῆς ἐπαναστάσεως ἐπικεφαλῆς πάντοτε συμπολιτῶν του. Πολέμησε στήν πολιορκία τῆς Τριπόλεως καί τοῦ Ναυπλίου μέ τόν Σταῖκο Σταϊκόπουλο, καθῶς καί στά Δερβενάκια. Διέθεσε γιά τόν ἀγῶνα ὅλην του τήν περιουσία.

Τό 1823 τιμῆθηκε μέ τόν βαθμόν τοῦ Χιλιάρχου. Τό 1825 ἐπικεφαλῆς σώματος Τριπολιτσιωτῶν ἀκολούθησε τόν Παπαφλέσσα καί ἔλαβε μέρος στήν μάχη τοῦ Μανιακίου, ὅπου καί ἔπεσε μαχόμενος στίς 20 Μαΐου 1825.

Πολλά ἐγγράφα σέ ἀντίγραφα πού ἀφοροῦν τόν Παπαγιώργη Πεθεριώτη φυλάσσονται στά Α.Α. Δύο ἀπ' αὐτά ἀναφέρονται σέ μετακινήσεις του κατὰ τό 1822:

«Δηλοποιῶ ὅτι ὁ ἅγιος Παππά-Γεώργιος Τριπολιτζίωτης ἐδούλευσε καί εἰς τήν προτέραν τοῦ Ναυπλίου πολιορκίαν καί εἰς τήν δευτέραν, ἀλλ' ἤδη ἀπέρχεται εἰς Δερβενάκια.

Τοῦ δίδομεν τό παρόν δι' ἔνδειξιν τῶν ἐκδουλευσεῶν του καί βεβαιόνομεν.
τῆν 27 Νοεμβρίου 1822

Σταῖκος Σταϊκόπουλος».

Ἄλλο ἐγγράφο τό ὁποῖο ὑπογράφει ὁ Θ. Κολοκοτρώνης, γράφει:
«Ὁ παρῶν Παππά Γεώργιος Πεθεριώτης, μέ 2 ἀνθρώπους του Παναγή Ρουμελιώτη καί Ἀσιμάκη Πατρινοῦ, ἔχει τήν ἄδεια νά υπάγῃ μέ αὐτούς εἰς τήν πολιορκίαν τοῦ Ναυπλίου, ὅθεν νά μένη ἀνενόχλητος ἀπό κάθε τι θέλει μένει μέ τόν Καπ. Σταῖκον Σταϊκόπουλον.

τῆν 29 Νοεμβρίου 1822 Ντερβενάκι

ὁ Ἀρχιστράτηγος Θ. Κολοκοτρώνης».

Στίς 21 Ἰουνίου 1823 ἡ προσωρινή Διοίκησις τῆς Ἑλλάδος σέ ἐγγράφο πού ὑπογράφει ὁ Ὑπουργός Πολέμου Χριστόφορος Περαϊβός γράφει πρὸς τόν Πεθεριώτην

«Ἡ διοίκησις μέ διαταγήν τῆς ὑπαρ. 9187 χάριν εὐγνωμοσύνης διά τάς πιστάς πρὸς τήν πατρίδα ἐκδουλεύσεις σου σέ προβιβάζει εἰς τόν βαθμόν τῆς χιλιαρχίας».

Ἄλλο ἔγγραφο πού ἀναφέρεται στήν δραστηριότητα τοῦ Παπαγιώργη γράφει τὰ ἑξῆς (Π.Σ.Φ. Νο 181):

«Διά τοῦ παρόντος μας δηλοποιεῖται ὅτι ὁ συμπολίτης μας Παππά - Γεώργιος Πουρναρᾶς ἢ Πεθεριώτης ἕξ' ἀρχῆς τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος ἐνδειθείς κατά ζήλον Πατριωτικόν τῶν Στρατιωτικῶν χαρακτηῖρα δέν ἔλειψε νά ἀγωνισθῆ κατά διαφορούς ὑπέρ Πατρίδος ἀγῶνας Στρατιωτικός καί μέ τό ἐπαγγελμα καπετάνιου, θυσιάσας καί τήν μικράν του κατάστασιν καί πάντοτε σταθεῖς μακράν καταχρήσεως, ὥστε τελευταῖον σταλθεῖς ὑπό τήν ὀδηγίαν τοῦ ἀειδήμου Γρηγορίου Φλαῖσσα κατά τό ἔτος 1825 μετά Στρατιωτικόν τῆς πολεῶς μας Σῶμα ἐπί κεφαλῆς τοῦ ὁποῦ Ἐδιορίσθη ἀρχηγός, ἀπέθανεν ἐνδόξος μαχόμενος εἰς τόν κατά τῶν ἀράβων κατά τήν θέσιν τοῦ Μανιάτη λεγομένην ἐν μεσσηνίᾳ πόλεμον, ἄφησε δέ τήν γυναῖκα του μέ ἕν ἀρσενικόν παιδίον καί ἕν κορίτζιον, καί πάντα ἐν ἀπορεία διά τόν ἐξιστορηθέντα χαρακτηῖρα καί διαγωγῆν του.

ἐν Τριπολιτῆζά τήν 30 Μαΐου 1829.

Αναγ ροντόπουλος, Πήγας παλαμῆδης, Σωτ. Σαρδέλης Ἰω. [Γιαλάκης] Ἰω. Πετροκώστας, Γιαν. Γιουλόπας, Γεωρ Γιαννακόπουλος Κων. Συρμακάκης, Γεωρ. Σαραρηζόπουλος, Αθ. Γρυγόπουλος, Στα [] Αντω. Ἀρσένης, Παναγιώτης Ταμηχτζῆς, Ν. παππαδιαμαντόπουλος, Ηλ. Μπαρουτζάνης, Κωστ. πατοῦσης, παναγ. Κοκόνης, Γεωργιος Χελιώτης, Κωστ. Σαρδέλης, ... Κοκινόπουλος, Γεωρ. Σεχιώτης.

Ἐπικυροῦται τό γνήσιον τῶν ὑπογραφῶν

ἐν Τριπολιτῆζά τῆ 28 Ἰουνίου 1829

ὁ πρ. Γραμματεας τῆς Ἐπαρχίας

Ἰω. Ἀρσενόπουλος».

Ἐκτός τῶν πιό πάνω, ἐνδιαφέρον παρουσιάζει καί ἡ αἴτησις τῆς συζύγου τοῦ Παπαγιώργη πού τήν ὑπέβαλε στήν ἐπιτροπή τό ἔτος 1865 καί στήν ὁποία γράφει:

«Ναύπλιον τήν 9 Ἀπριλίου 1865

Πρός τήν ἐξεταστικήν ἐπί τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος ἐπιτροπήν

Ἡ ὑποφαινομένη χήρα τοῦ ποτέ χιλιάρχου Παπαγεώργη Πεθεριώτου ἢ Πουρναρᾶ συμφορουμένη μέ τό πνεῦμα τῆς ἐξεταστικῆς ἐπί τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος Ἐπιτροπῆς, ὑποβάλλω ἐγκλείστως ἀντίγραφα τῶν ἀποδεικτικῶν τοῦ Μακαρίτου Συζύγου, καθ' ὅσον τὰ πρωτότυπα ἐπαραδώθησαν εἰς τήν ἐπιτροπήν τήν σχηματιζομένην ἐν Ναυπλίῳ εἰς τὰ 1833 καί ἤδη εὕρισκο-

νται εἰς τό Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν τὰ ὁποία δύναται ἡ ἐπιτροπή νά τὰ λάβῃ.

Τό ὄνομα τοῦ παπαγιώργη Πεθεριώτου καί αἱ ἐκδουλεύσεις του εἶναι ἀρκετά γνωστά εἰς τὰ Σ. Μέλλει, ἄλλ ἐκθέτο ἐν συνόψει τοῦς ἀγῶνας καί τὰ δικαιωμάτα του.

Ὁ Μακαρίτης Συζυγός μου ἄμα ἡ Σάλληξ τῆς Ἱερᾶς πάλης Ἐσήμανε ἐγκατέληπε τοῦ Ἱερατικοῦ τοῦ ἐπαγγέλματος, τήν ἀνάπαυσιν καί τοῦς πόρους. δραξάμενος μέ ἔνθερμον ζήλον τὰ ὄπλα ἔτρεξεν ἔκτοτε πάντοτε ἀτρόμητος μαχητῆς, ὅπου ἡ ἀνάγκη τῆς πατρίδος τόν ἐπροσκάλει. Παρευρέθη εἰς τὰς πολιορκίας τῆς Τριπολιτῆζας, τοῦ Ναυπλίου, συνετέλεσεν εἰς τήν καταστροφῆν τῶν εἰς ἄργους εἰσβαλόντων ἐχθρῶν συναγωνίσθη εἰς τὰς κινδονοδεστέρας μάχας. Κατά τήν 21 Ἰουνίου 1823 διωρίσθη πρὸς ἀμοιβήν χιλιάρχος ἀπέχων πάσης καταχρήσεως καί μή λαμβάνων ποτέ μισθοῦς, ἐδαπάνησε τήν ἰδίαν του κατάστασιν εἰς τὰς δημοσίους ὑπηρεσίας ὡς ἀποδικνύεται ἐκ τῶν ἐγκλείστων ἐπισήμων ἐγγράφων, (ἀντίγραφα) ἕως ὅπου διορισθεῖς κατά τόν Μάϊον τοῦ 1825 ἀρχηγός τοῦ Σώματος τῶν Τριπολιτιζιωτῶν ὑπό τήν ὀδηγίαν τοῦ ἀειδήμου Γρηγορίου Φλέσσα ἐπολέμησε ἐνδόξος μετ' αὐτοῦ κατά τῶν ἀράβων, ὅπου μετ' αὐτοῦ ἐνδόξος ἐγένετο θύμα, τῆς ὑπέρ πατρίδος ἀγάπης κατά τήν λαμπρά τοῦ Μανιάτη θέσιν.

ἄφισε δέ χήρα καί ὄρφανά ἀπροστάτευτα καί λειμοκτονούντα καί τόν υἱόν μου ἐπήραν ὡς Στρατεύσημον πρό χρόνου, ὅπου καί ἀπεβίωσε εἰς τό διάστημα τῆς Στρατιωτικῆς του ὑπηρεσίας, ἡ δέ θυγάτηρ μου ἐλθῶν εἰς γάμον κατά τὰ 1835 καί μετὰ δεκαετίαν ἀποβιώσας ὁ συζυγός της ἄφισεν αὐτῇ χήρα μετὰ 3 θύλα τεκνα.

Τοιαῦτης οὔσης τῆς ἀληθείας καταφεύγω εἰς τήν δικαιωσύνην τῆς Σ. Ἐπιτροπῆς ἥτις ἐξαιτοῦμε.

Α^{ον}) Τούς εἰς τόν Παπαγεώργη Πεθεριώτην ἀνήκοντας μισθοῦς ἀπό τοῦ Μαρτίου τοῦ 1821 μέχρι 21 Ἰουνίου 1823 ὡς ἀξίωματικοῦ

Β^{ον}) Τούς ὀφειλομένους εἰς αὐτόν μισθους ὡς χιλιάρχου ἀπό τῆς 21 Ἰουνίου 1823 μέχρι τέλους τοῦ 1825 κατά τήν ἡμέραν τῆς ἐν Μανιάτη μάχης τῆς τελευτῆς του καί

Γ^{ον}) ὅτι ἡ Σ. Ἐπιτροπή θεωρεῖ δίκαιον πρὸς ἀμοιβήν καθ' ὅσον δέν εἶναι δίκαιον ν' ἀποθνήσκουν εἰς τήν φάθαν αἱ χήραι καί τὰ ὄρφανά τῶν ἀγωνιστῶν οὔτινες ἐπροσέφεραν περιουσίαν καί ζωήν διά τήν ἀπολευθέρωσιν τῆς

140. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 175/21

Ο Ίερεύς Δημήτριος Πετρόπουλος γεννήθηκε στα Καδάσιλα της Ήλειας τό 1794. Έλαβε μέρος στον ιερό αγώνα από τό 1821, στο Πούσι (Λάλα Ήλειας) έως και τό 1827, όταν με άλλους αγωνιστάς υπό τον Μιχαήλ Σισίνην κλείστηκαν στο φρούριο της Ήλειας Χλουμούτσι για νά προβάλουν αντίσταση κατά του Ίμπραήμ.

Κατά τήν διάρκεια της πολιορκίας του φρουρίου σκοτώθηκαν δύο αδελφοί του και ένας άνιψιός του, όπως μάς βεβαιώνει ο Μ. Σισίνης.

Σέ αίτησή του του έτους 1846 ο αγωνιστής, μεταξύ των άλλων γράφει ότι έφονευθησαν δύο αδελφοί του και δύο άνιψιοί του. Ο ίδιος συνελήφθη αιχμάλωτος, όταν από έλλειψη τροφίμων και νερού ή φρουρά παρεδόθη.

Τό έτος 1846 όταν ήταν, όπως ο ίδιος βεβαιώνει, 52 ετών, υπέβαλε στην επί των θυσιών και αγώνων επιτροπή πιστοποιητικό που υπογράφει ο Μ. Σισίνης, στο όποιο αναγράφεται ή δράση του (Π.Σ.Φ. Νο 182):

«Πιστοποιώ ένόρκως και έν όνόματι της Στρατιωτικής μου τιμής ότι ό επίφέρων τό παρόν μου Δημήτριος Ίερεύς Πετρόπουλος κάτοικος Καββασιλών του Δήμου Μυρτουντίων Συνεπαρχιότης μου από τήν αρχήν της επαναστάσεως έλαβε τά όπλα και παρακολούθησεν υπό τάς διαταγάς του μακαρίτου πατρός μου παραυρεθείς είς τάς μάχας Σαββαλιών, Πούσι, πάτρας, ότι κατά διαταγήν του πατρός μου μετέβη είς τάς έν Μεσολογγίω μάχας. Ότι ακολουθώς μέχρι του τέλους του Ίεροϋ αγώνος ήκολούθη υπό τάς διαταγάς του μακαρίτου αδελφου μου και έμου, παραυρεθείς είς τάς μάχας Ντερβένι, και Άθηνων, ιδίως δέ είς τήν πολιορκίαν Κάστρου Χλουμούτζι υπό τάς διαταγάς μου έσυλλήφθη αιχμάλωτος φονευθέντων δύο αδελφών του και ενός άνεψιου του.

Καθ' όλον τό διάστημα του ιεροϋ αγώνος έφέρθη μέ φρόνησιν, μέ ζήλον, πατριωτισμόν και άνδρίαν άπέχων άείποτε όποιας δήποτε καταχρήσεως.

Κατ' αίτησιν όθεν του ρηθέντος έπαφίεται προς αυτόν τό παρόν διά νά του χρησιμεύση όπου δεί

έν λεχαινοίς τήν 11. Ίανουαρίου 1846

Μ. Σισίνης

Έπικυροϋμεν τό γνήσιον της άνωτέρω υπογραφής

λεχαινά τήν 17 Ίανουαρίου 1846

ό Δήμαρχος

(ΤΣ) ύπογραφή».

Η επιτροπή κατέταξε τον αγωνιστή στην δευτέρα τάξη των ύπαξιωματικών.

2166

Ομορφιστάς άπό τήν νύκτα της 11ης Ιανουαρίου 1846
αφ' όθεν ή επιτροπή κατέταξε τόν άγωνιστή στην δευτέρα τάξη των ύπαξιωματικών.
Ομορφιστάς άπό τήν νύκτα της 11ης Ιανουαρίου 1846
αφ' όθεν ή επιτροπή κατέταξε τόν άγωνιστή στην δευτέρα τάξη των ύπαξιωματικών.
Ομορφιστάς άπό τήν νύκτα της 11ης Ιανουαρίου 1846
αφ' όθεν ή επιτροπή κατέταξε τόν άγωνιστή στην δευτέρα τάξη των ύπαξιωματικών.

Ομορφιστάς άπό τήν νύκτα της 11ης Ιανουαρίου 1846
αφ' όθεν ή επιτροπή κατέταξε τόν άγωνιστή στην δευτέρα τάξη των ύπαξιωματικών.

Ομορφιστάς άπό τήν νύκτα της 11ης Ιανουαρίου 1846
αφ' όθεν ή επιτροπή κατέταξε τόν άγωνιστή στην δευτέρα τάξη των ύπαξιωματικών.

Ομορφιστάς άπό τήν νύκτα της 11ης Ιανουαρίου 1846
αφ' όθεν ή επιτροπή κατέταξε τόν άγωνιστή στην δευτέρα τάξη των ύπαξιωματικών.

141. ΠΗΛΑΛΑΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 176/8

Ο Ίερεύς Σταῦρος Πηλάλας ἀπὸ τὴν Λακωνία ἔλαβε μέρος στὴν ἐπανάσταση ἀπὸ τὸ 1821 μέχρι τὸ 1828 καὶ πολέμησε στίς κυριώτερες μάχες τῆς Πελοποννήσου. Πέθανε τὸ 1841. Τὸ ἔτος 1865 ὁ γιὸς του Κωνσταντῖνος, ὁ ὁποῖος ἦταν Ίερεύς καὶ 60 ἐτῶν, ὑπέβαλε στὴν ἐπιτροπὴ θυσίων αἴτηση - ἀπὸ τὴν ὁποία φαίνεται καὶ ἡ ἡλικία του καὶ ὁ χρόνος θανάτου τοῦ πατέρα του - γιὰ ἀμοιβὴ τῶν ἀγώνων τοῦ πατέρα του. Ἡ αἴτηση συνοδεύεται ἀπὸ πιστοποιητικὸ πού φυλάσσεται στὰ Α.Α. καὶ μᾶς πληροφορεῖ γιὰ τὴν δράση τοῦ Ίερέως Σταύρου Πηλάλα τὰ ἐξῆς (Π.Σ.Φ. Νο 183):

«Πιστοποιητικόν

Πιστοποιῶ ὁ ὑποφαινόμενος ἐπὶ τῇ ὀριζομένη ἀπὸ τὸν Ποινικόν Νόμον ποινῇ καὶ ἐπὶ τῇ ὑποχρεώσει τῆς ἀνηκούσης πολιτικῆς ἀποζημιώσεως ὅτι ὁ ἐξ Εὐρυσθένων τοῦ Δήμου Οἰνοῦντος τῆς ἐπαρχίας Λακεδαιμόνος Σταῦρος Ίερεύς Πηλάλας ἅμα ἐξεβράγη ὁ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας Ἰερός ἀγών κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς πατρίδος ἐπαναστάσεως, λαβὼν οὗτος τὰ ὄπλα εἰς Χείρας ἐτάχθη ὑπὸ τὴν ἄμεσον ὀδηγίαν ἐμοῦ τοῦ ὄπλαρχηγοῦ Πέτρου Βαρβιτσιώτου ἐπολέμησε μετὰ ἀνωτάτου θρησκευτικοῦ ζήλου καρτερίας καὶ γεναιότητος ἀπὸ τὸ 1821 μέχρι τοῦ 1828 ἔτους, παρευρέθη οὗτος εἰς τὰς ἐξῆς κατὰ τῶν ἐχθρῶν μάχας α). ἐν Φραγγοβρύσω β). ἐν Βλαχοκερασιές, γ). ἐν Βαλτετζίω, δ). ἐν Βερβένοις ε). ἐν Φρουρίω τῆς Τριπόλεως πολιορκίαν, στ) εἰς Ἄργος ἐπὶ Δράμαλη πολιορκούμενος, ζ). εἰς Ἀβαρύνους, η). εἰς Δολιανᾶ, θ). εἰς Κόρινθον καὶ εἰς ὅσας ἄλλας ἐγὼ ὡς ὄπλαρχηγός συνεκρότησα.

Ὅθεν γνωρίζων ἐκ τοῦ σύνεγγες τὴν ἀφοσίωσιν καρτερίαν καὶ γεναιότητα τοῦ ῥηθέντος Ἰερέως Σταύρου Πηλάλα δίδω τὸ παρον παρ' ἐμοῦ Πιστοποιητικόν πρὸς ἀποζημιώσιν τῶν ὅσων οὗτος προκατέβαλλεν ἐκδουλεύσεων ὡς Ἰερεύς καὶ ὡς στρατιώτης ἐπὶ τοῦ Ἰεροῦ ἀγῶνος, τοῦ ζητήσαντος Κληρονόμου του Κωνσταντίνου Ἰερέως Πηλάλα ἵνα τῷ χρησιμεύσῃ σύμφωνα μέ τὸν Νόμον ἔνθα δεῖ.

ἐν Σκούρα τῇ 18 Ἰουνίου 1865

Ὁ Συνταγματάρχης
ὑπογραφή.

Βεβαιοῦται ἡ γνησιότης τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Συνταγματάρχου Πέτρου Βαρβιτσιώτου.

ἐν Εὐρυσθένεισι τῇ 19 Ἰουνίου 1865

Ὁ Δήμαρχος Οἰνοῦντος
(ΤΣ) ὑπογραφή».

Ἡ ἐπιτροπὴ κατέταξε τὸν ἀγωνιστὴ στὴν τάξιν τῶν στρατιωτῶν.

Νυκτοσυντακτικὸς
~~~~~

11353

Νυκτοσυντακτικὸς ἐπὶ τῶν ἀγώνων ἐπὶ τοῦ Ἰερέως Σταύρου Πηλάλας ἀπὸ τὸ 1821 μέχρι τοῦ 1828 ἔτους, παρευρέθη οὗτος εἰς τὰς ἐξῆς κατὰ τῶν ἐχθρῶν μάχας α). ἐν Φραγγοβρύσω β). ἐν Βλαχοκερασιές, γ). ἐν Βαλτετζίω, δ). ἐν Βερβένοις ε). ἐν Φρουρίω τῆς Τριπόλεως πολιορκίαν, στ) εἰς Ἄργος ἐπὶ Δράμαλη πολιορκούμενος, ζ). εἰς Ἀβαρύνους, η). εἰς Δολιανᾶ, θ). εἰς Κόρινθον καὶ εἰς ὅσας ἄλλας ἐγὼ ὡς ὄπλαρχηγός συνεκρότησα.

ἐν Σκούρα τῇ 18 Ἰουνίου 1865

Ὁ Συνταγματάρχης

Βεβαιοῦται ἡ γνησιότης τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Συνταγματάρχου Πέτρου Βαρβιτσιώτου.

Ὁ Δήμαρχος Οἰνοῦντος
~~~~~

142. ΠΟΛΙΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Ή ΠΑΠΑΤΑΣΗΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 177/84

Ὁ Ἱερεὺς Ἀναστάσιος Πολίτης γεννήθηκε στήν Ζάκυνθο, ὅπου ἦταν καί ἐφημέριος. Ἀπό ἔγγραφο τοῦ ἔτους 1865 πού φυλάσσεται στά Α.Α. φαίνεται ὅτι ὁ «εἰς ὅλους γνωστός ὡς Παπατάσης» μυήθηκε στά τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας καί ἐργάστηκε «ἀόκνως» γιά τήν διάδοση τῶν σκοπῶν τῆς.

Κατά τήν διάρκεια τῆς ἐπαναστάσεως συνεργάζετο μέ τόν φίλο του Πρωτοσύγκελλο Χριστιανουπόλεως Ἀμβρόσιο Φραντζῆ. Ἐπίσης ἀπό κοινοῦ μέ ἄλλους Ζακυνθίους συγκέντρωνε χρήματα, τρόφιμα καί πολεμοφόδια τά ὅποια ἔστελνε στήν Πελοπόννησο. «Πολλάκις περιέφερε τόν δίσκον εἰς τούς φιλογενεῖς Ζακυνθίους πρός σύναξιν χρημάτων ὅπως ἀποσταλῶσι ταῦτα εἰς τά Ἑλληνικά Στρατόπεδα».

Γιά τίς δραστηριότητές του αὐτές κατεδιώχθη ὑπό τῆς Κυβερνήσεως, συνελήφθη καί ἐφυλακίσθη γιά πολλούς μῆνες στήν Ζάκυνθο καί ἔπειτα ἐξορίσθη ἐπί ἑννέα μῆνες στό φρούριο τῶν Κυθήρων. Μετά τήν ἐξορία του «καίτοι τιμωρηθεῖς καί ζῶν ἐν πενίᾳ ἕνεκα τῆς ἐξορίας, δέν παρέλειψε τῶν στρατιωτικῶν αὐτοῦ καθηκόντων, ἐνθουσιωδέστερος γενόμενος καί δραστηριώτερος».

Ἀπό ἄλλο ἔγγραφο τό ὁποῖο ὑπογράφουν ἑπτά Ζακύνθιοι Φιλικοί καί φυλάσσεται στά Α.Α. πληροφοροῦμεθα γιά τόν Ἱερέα Ἀναστάσιο Πολίτη καί τά ἐξῆς (Π.Σ.Φ. Νο 184):

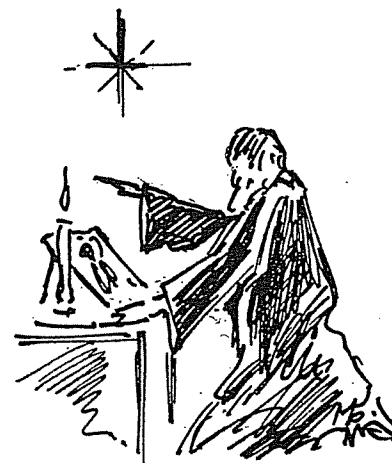
«Ἡμεῖς οἱ Ὑποφαινόμενοι Ζακύνθιοι χρηματίσαντες συνέταιροι τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας τῆς ὑπέρ πίστεως καί πατρίδος τῶν Ἑλλήνων συσταθείσης κατά τό 1816. μαρτυροῦμεν, ὅτι ὁ ἀποβιώσας κατά τό 1861. Δεκεμβρίου 17 Ἱερεὺς Ἀναστάσιος Πολίτης Ζακύνθιος ἐγένετο εἰς τῶν φιλικῶν, κατηχηθεῖς ὑπό τοῦ Νικολάου Καλύβα τῆς τάξεως τῶν Ἱερέων καί ἐνθουσιωδῶς καί πατριωτικῶς ἐξετέλεσε τά ἐπιτραπέντα αὐτῷ καθήκοντα καί ὑποχρεώσεις τῆς ἐταιρείας ἡμῶν, οὐ μόνον δι' ἰδίων αὐτοῦ συνεισφορῶν, καί προτροπῶν πρός ἄλλους, ὅπως δράμωσιν εἰς τόν ὑπέρ Πατρίδος ἀγῶνα, συνεισφέρωσι καί συνεργασθῶσιν μετ' αὐταπαρνήσεως, ἀλλά καί καταδιώξεις ἔλαβεν ἐπί ἐπαναστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος κατά τό 1821. Ὅτε πολλές κακουχίας ἔπαθεν ὑπέρ Ὀρθοκείας καί Πατρίδος, ἅς ἡ Ἱστορία καί ἡμεῖς οἱ ἐπιζήσαντες διαμνημονεύοντες μαρτυροῦμεν καί ἐπιβεβαιοῦμεν. Διό ἀφίομεν τό παρόν μαρτυρικόν πρός τόν υἱόν αὐτοῦ Νικόλαον πρός ἰδικήν χρῆσιν, καί τόν ἕτερον υἱόν αὐτοῦ Ἀντώνιον.

Γέγονε τό παρόν ἐν Ζακύνθῳ τῇ 16 Ἰαννουαρίου 1865

Ε:Ετ: καί ὑπογραφόμεθα.

+ ὁ Ζακύνθου Νικόλαος συνέτερος τῶν φιλικῶν μαρτυρῶ:
Διονύσιος Φλαμπουριάρης [] συνεταιρος τῶν φιλικῶν μαρτυρῶ
Διονύσιος Δαμουλιάνος Συνέταιρος τῶν φυλικῶν μαρτυρῶ
Νικόλαος Ἐπισκοπόπουλος συνέτερος τῶν φιλικῶν μαρτυρῶ
Γ Κανδιάνος Ρώμας συνέτερος τῶν φιλικῶν μαρτυρῶ
Ἄγγ Συγοῦρος Δεσῆλας συνέτερος τῶν φιλικῶν μαρτυρῶ
Διονύσιος [] [] μέλος.

Στήν ἐπομένη σελίδα συμπληρώνει: τῆς φιλικῆς ἐταιρείας».

20570

Ἐμὴς οἱ ὑπογραφοῦμενοι Λαυινῆσι χωμαλίταις
 τῆς συνέλευσης τῆς Ἱερῆς Ἐκκλησίας τῆς ὑπὸς κίττας
 ἡμῶν παλαιοῦ τῶν Ἑλλήνων συστάσεως ἑταῖοι τοῦ 1816.
 μαρτυροῦμεν, ὅτι ὁ ἀποβιώσας κατὰ τὸ 1821. Δουκί-
 λου 18. Σεβαστοῦ Ἀναστασίου Πατρίως Λαυινῆσι ἐπί-
 νελο ἦν τῶν γερμῶν, καλυκιδῆς ὑπὸ τοῦ Ἀριστοῦ Κλα-
 ρίδα τῆς λαζερῶν τῶν Σεβίων καὶ ἐνδοσυνιδῶν καὶ
 παλαιωτικῶν ἐφελέρεσιν τὰ ἐπιβουλεύοντα αὐτῶν κατὰ
 κοινὰ ἢ ὑποχρώσεσιν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, οὐ μόνον οἱ
 ἰδίῳ αὐτοῦ συμφερόσιν, ἢ προσκοσῶν πρὸς ἄλλους, ὅ-
 πως δὲ αὐτῶν ἦν ὑπὸ Παλαιοῦ ἀγῶνα, δυνα-
 τέρους ἢ δυνατοῦσιν μετ' αὐλαδαρνήσεως, ἀλλὰ
 ἢ καλυκιδῆς ἐρατῆς ἐπὶ ἐδνασάσει τῶν Ἑλλήνων
 καὶ ἀγῶνα κατὰ τὸ 1821. ὅτε ὁμοῦ καμουχίας ἐ-
 κειν ὑπὸς Δουκίνας ἢ Παλαιοῦ, ὡς ἡ Ἰσουλία ἢ
 ἡμῶν οἱ ἐπιβουλεύοντες διαμνημονεύοντες μαρτυροῦμεν
 ἢ ἐπιβεβαιούμεν. Διὸ ἀγῶνα τὸ ὅσον μαρ-
 τυροῦμεν πρὸς τὸν γόν αὐτοῦ Ἀριστοῦ πρὸς ἰδίῳ
 χρῆσιν, καὶ τὸν ἕτερον γόν αὐτοῦ Ἀδελφῶν.

Ἐγένετο τὸ παρὸν ἐν Λαυινῆσι τῆ 16. Σεπτεμβρίου 1865.

Ε.Ερ. ἢ ὑπογραφοῦμεθα.

† ὁ Ζωὴ. Νικόλαος συνήτορος τῶν φίλων μαρτυρῶν.
 Διονύσιος Ζαχαριάδης ἐπίσκοπος τῆς Ἱερῆς Ἐκκλησίας
 Διονύσιος Δαμιανάκος ἐπίσκοπος τῶν γερμῶν μαρτυρῶν.
 Κωνσταντῖνος Ἐπισκοπὸς τῆς συνέλευσης τῶν γερμῶν μαρτυρῶν.
 Γ. Κωνσταντῖνος ἱερεὺς τῶν γερμῶν μαρτυρῶν.
 Ἀγγ. Σπυρίδης ἐπίσκοπος τῶν γερμῶν μαρτυρῶν.
 Διονύσιος Κωνσταντῖνος ἐπίσκοπος τῶν γερμῶν μαρτυρῶν.

143. ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ ΑΡΤΗΣ ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ: Κ. 179/52

Ὁ Πορφύριος, ἀρχικῶς Ἐπίσκοπος Ἄρτης καὶ ἀργότερα Ἀκαρ-
 νανίας, ἐργάσθηκε γιὰ τὴν διάδοσιν τῶν ἀρχῶν τῆς ἐπαναστάσεως καὶ
 κατὰ τὴν διάρκειά της πολλά προσέφερε κυρίως στὴν Δυτικὴ
 Ἑλλάδα, τὴν ὁποία καὶ ἐξεπροσώπησε στὶς διάφορες Βουλευτικὲς
 περιόδους «χρηματίσας ὡς ἀντιπρόεδρος τῆς κατὰ τὸ 1825 Βουλῆς». Λόγω
 τοῦ χαρακτήρος του καὶ τῆς μεγάλης ἐπιρροῆς ποῦ ἀσκούσε στοὺς
 ἀγωνιστάς, κυρίως τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος, πολὺ συνετέλεσε κατὰ και-
 ροὺς στὴν ἄρση τῶν μεταξὺ τους διαφωνιῶν.

Ἐπληρέτησε πιστῶς τὴν πατρίδα «μαχόμενος φέρων τὸν Σταυρὸν εἰς
 χεῖρας». «Ἀπέθανε τὸ 1838 πένης».

Τὸ 1865 ὁ ἀνιψιὸς τοῦ Πορφυρίου Δημήτριος Σοφιανὸς ἀγωνιστῆς
 καὶ ὁ ἴδιος, ποῦ ἀκολουθοῦσε τὸν θεῖο του στὶς διάφορες μετακινήσεις
 του λόγω τῶν ἀναγκῶν τοῦ ἀγῶνος, ὑπέβαλε αἴτηση στὴν ἐπιτροπὴ
 θυσιῶν καὶ ἀγῶνων μετ' πιστοποιητικὸ τὸ ὁποῖο ὑπογράφουν δώδεκα
 ὄπλαρχηγοί. Χάρις στοῦ πιστοποιητικὸ αὐτὸ μαθαίνουμε πολλὰ γιὰ
 τὴν δράση τοῦ Ἐπισκόπου Πορφυρίου (Π.Σ.Φ. No 185 καὶ 185^α):

«Πιστοποιοῦμεν οἱ ὑποφαινόμενοι ὅτι ὁ Μακαρίτης πρῶην μὲν
 Ἄρτης, μετὰ δὲ τὴν τοῦ Βασιλέως Ὁθωνος ἄφιξιν Ἀκαρνανίας Πορφύριος
 ὑπῆρξεν, ὡς πάντες γνωρίζουσιν, εἰς τῶν πρώτων Ἀρχιερέων, οἵτινες καὶ
 ὡς λειτουργοὶ τοῦ Θεοῦ, καὶ ὡς στρατιῶται τῆς Πατρίδος, καὶ διὰ λόγου
 καὶ δι' ἔργων, καὶ διὰ χρηματικῶν θυσιῶν, καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι προκινδυ-
 νεύοντες, συνετέλεσαν τὰ μάλιστα εἰς τὴν διάδοσιν καὶ πρόοδον τῆς
 Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ εἰς τὴν τῶν κοινῶν διοίκησιν.

Ὁ Μακαρίτης Πορφύριος παρῶν πάντοτε εἰς ὅλας τὰς κατὰ τῶν
 Τούρκων ἐκστρατείας μετὰ τῶν προὔχόντων καὶ ὄπλαρχηγῶν τῆς Δυτικῆς
 Ἑλλάδος, θερμαίνων τὸν ζῆλον αὐτῶν, καὶ διὰ τῆς ὁμολογουμένης ἐπ'
 αὐτῶν ἐπιρροῆς κατάρθρωσε πολλάκις καὶ ἐν δυσκόλοις περιστάσεσι νά
 συντελέσῃ πρὸς εὐόδου τῶν ὄπλων τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος, σωθείσης
 οὕτω ἐκ τῶν ἐπιχειρῶν κινδύνων ὡς ἐκ τῶν διχονομιῶν καὶ διαιρέσεων,
 συμβιβάζων τὰ διεστῶτα, θεραπεύων φιλοτιμίας καὶ ἐπιβαλλόμενος πρὸς
 ἄρσιν παντός προσκόμματος τείνοντος νά παρεμποδίσῃ τῶν Ἑλληνικῶν
 ὄπλων τὴν ἐπιτυχίαν καὶ πρόοδον.

Τοιοῦτος ὢν ἐν πολέμοις ὁ Μητροπολίτης Πορφύριος ἐτιμήθη πολλά-
 κισ διὰ τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν ἐπαρχιωτῶν του, ἀντιπροσωπεύσας αὐτοὺς

144. ΡΟΥΠΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ (ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΣ) ΠΕΡΕΥΣ: Κ. 185/39

Ο αγωνιστής Έρεός Αθανάσιος Ρούπας, ο επιλεγόμενος Παπαθανάσιος, γεννήθηκε στο χωριό Ίσαρη τής Αρκαδίας. Μέ την έναρξη του αγώνος ο Παπαθανάσιος «λαβών τόν τίμιον σταυρόν εις τάς χείρας του έτρεξεν έναντίον των έχθρών».

Πιστοποιητικό του έτους 1844 τό όποιο ύπογράφουν οί Κανέλλος Δελιγιάννης και Δημήτριος Πλαπούτας και φυλάσσεται στά Α.Α. μάς κάνει γνωστή την δράση του αγωνιστού (Π.Σ.Φ. Νο 186):

«Πιστοποιούμεν οί ύποφαινόμενοι ότι ό κύριος Παπά αθανάσιος Ρούπας εκ του χωριού Ίσαρι του Δήμου λυκοσούρας, άμα ότε ήρησεν ό ύπέρ ανεξαρτησίας τής Ελλάδος Έρεός αγών λαβών τόν τίμιον σταυρόν εις τάς χείρας του έτρεξεν έναντίον των έχθρών. Παρευρέθη εις διαφόρους έχθρικές μάχας προτρέπων και νουθετών τούς συνεχώριούς του εις τούτο.

Όθεν τώ δίδεται τό παρόν διά νά του χρησιμεύση έν καιρώ.

έν καρταίνη τήν 16: Ίουνίου 1844

Οί όπλαρχηγοί
Κανέλλος δελιγιάννης
Δ: πλαπούτας

Έπικυροί τό γνήσιον των άνωτέρο ύπογραφων των όπλαρχηγών έν Ίσαρι τήν 8 Ίουνίου 1865

Ο Δήμαρχος λυκοσούρας
(ΤΣ) [] ».

Η έπιτροπή κατέταξε τόν αγωνιστή στην τάξη των στρατιωτών.

Π.Σ.Φ. Νο 185α

Handwritten Greek text in a cursive script, likely a historical document or certificate. The text is arranged in several paragraphs and includes various signatures and dates. At the bottom left, there is a date '1865' and a signature 'H. ...'. At the bottom right, there is a signature 'M. ...'. The text appears to be a testimonial or official record related to the Greek War of Independence.

19144

388

Προσποιηθέντα οδ' ορρομορροισι ε'ο, ο κίριος ταινοαί
 ε'αυαίποση ραυοσαυ α'ου του χωρίου Νάεροι του Βίβου
 ρουκουσόμενος. α'ερεα ε'λε κ'ε'χμοικη ο δ'ε'σ'α'ρ' α'ε'ε'φ'α'ρ'α
 ο'τασ' και ε'ξ'α'α'έλοσ' Ιερός αγ'ου ραβο' και κ'η'σιον
 ραυ'ρο' ε'θ'κα' κ'ε'φ'ραγ' και ε'ρ'ε'β'ε'α' α'ε'α'ε'β'α' και
 ε'χ'θ'ρο'σ'. παρ'ε'υ'ε'ρ'ε'θ'η ε'π'α'κ'ε'υ'ε'ρ'η ε'χ'θ'ρ'ια'σ' ρα'χ'α'
 ω'ε'ρ'ε'θ'α'ι α'ε'ε'α'υ'ε'θ'α'ε' ε'κ'ε'σ'ο'ν ε'κ'ε'ρ'ε'σ'ι ε'κ' ε'π'α'κ'ε'υ'
 ε'ρ'ε'υ'ε'σ'.

ε'π'α'κ'ε'υ'ε'ρ'ε'θ'η ε'π'α'κ'ε'υ'ε'ρ'η ε'χ'θ'ρ'ια'σ' ρα'χ'α'
 ω'ε'ρ'ε'θ'α'ι α'ε'ε'α'υ'ε'θ'α'ε' ε'κ'ε'σ'ο'ν ε'κ'ε'ρ'ε'σ'ι ε'κ' ε'π'α'κ'ε'υ'
 ε'ρ'ε'υ'ε'σ'.

16. Ιανουαρίου 1872

ε'π'α'κ'ε'υ'ε'ρ'ε'θ'η ε'π'α'κ'ε'υ'ε'ρ'η ε'χ'θ'ρ'ια'σ' ρα'χ'α'
 ω'ε'ρ'ε'θ'α'ι α'ε'ε'α'υ'ε'θ'α'ε' ε'κ'ε'σ'ο'ν ε'κ'ε'ρ'ε'σ'ι ε'κ' ε'π'α'κ'ε'υ'
 ε'ρ'ε'υ'ε'σ'.

1872

Π.Σ.Φ. No 186

145. ΡΟΥΣΣΟΣ ΠΑΝΑΓΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ.185/76

Ο Καπετάν Παπαρούσος, όπως ἐλέγετο ο ἀγωνιστής αὐτός, γεννήθηκε στὴν Ἀράχωβα τῆς Λακωνίας. Ἐπικεφαλῆς συγχωριανῶν του καὶ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Παν. Γιατράκου ἔλαβε μέρος σὲ πολλές μάχες στὴν Πελοπόννησο ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ ἀγῶνος.

Όταν ὁ Ἰμβραήμ ἐκινήθη πρὸς τὴν ἐπαρχία Λακεδαίμονος, ὁ Παπαρούσος μέ τριάντα ἑξὶ στατιῶτες ἀνέλαβε ἐθελοντικῶς νά τοῦ ἐπιβραδύνει τὴν προέλαση, κάτι ποῦ πέτυχε ὕστερα ἀπὸ ἓναν σκληρὸ καὶ ἄνισο ἀγῶνα κατὰ τὸν ὅποιο ἔπεσε ἥρωικά μαχόμενος ὁ ἀγωνιστής Ἰερεὺς.

Πιστοποιητικὸ τοῦ ἔτους 1872 ποῦ ὑπέβαλε ἡ κόρη του καὶ φυλάσσεται στὰ Α.Α. μᾶς πληροφορεῖ γιὰ τὴν δράση καὶ τὸν θάνατο τοῦ Παπαρούσου (Π.Σ.Φ. No 187 καὶ 187^α):

«Πιστοποιητικόν

Πιστοποιῶ ἐπὶ τῇ ὀριζομένη ἀπὸ τὸν Ποινικόν Νόμον ποινῇ καὶ ἐπὶ τῆς ἀνηκούσης πολιτικῆς ἀπόζημιώσεως, ὅτι ὁ ἐκ τοῦ χωρίου Ἀράχωβας τοῦ δήμου Λεύτρου τῆς ἐπαρχίας Οἰτύλου Πανάγος Παππᾶ Ρουσσος (ιερεὺς) ἅμα ἐξεβράγη ὁ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἱερός ἀγῶν τοῦ 1821 δραζάμενος τὰ ὄπλα καὶ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν συγγενῶν του καὶ τινων ἐγχωριῶν του τεθεὶς ὡς ἀξιωματικός (Μπουλουξῆς) κατετάχθη μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ τότε Ἀρχηγου τῆς Λακεδαίμονος Π. Γιατράκου, παρευρέθη εἰς τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν ἐντοπίων Ὁθωμανῶν τῆς Αὐτῆς Ἐπαρχίας Λακεδαίμονος, εἰς τὴν πολιορκίαν καὶ ἄλωσιν τῆς Τριπόλεως, ἐπίσης εἰς τὰς πολιορκίας καὶ μάχας τῶν κατὰ τὴν Πελοπόννησον φρουριῶν ἥτοι εἰς ὅσας ὁ αὐτός ἀρχηγός συνεκρότησεν, εἰς τὴν κατὰ του Δράμαλη μάχην καὶ καταστροφὴν του, εἰς τὰς κατὰ τῶν Ἀράβων ἔξωθεν τῶν φρουριῶν Μεθόνης καὶ Κορόνης. Εἰσβαλόντων δὲ τῶν Ἀράβων κατὰ τὴν Ἐπαρχίαν Λακεδαίμονος τῇ κοινῇ διαταγῇ καὶ προτροπῇ τῶν ὀπλαρχηγῶν, ἐπὶ κεφαλῆς ἐτέρων τριάκοντα ἕξ στρατιωτῶν ἐκλείσθη εἰς τὸν κατὰ τὸ χωρίον Μαχμούτμπεϊ* πλησίον τῆς Σπάρτης πύργον, ἔνθεν ἀντιμαχόμενος πρὸς ἅπασαν τὴν στρατιάν τοῦ Ἰμβραήμ ἐπὶ δέκα ὀκτώ ὅλας ἡμέρας, ἀνεχαίτισαν τὴν κατεπείγουσαν ὀρμὴν τῶν ὀθωμανῶν, ὡς ἐκ τῆς πολιορκίας, ἕξ οὗ λαβόντες καιρόν οἱ ἐν Λακεδαίμονι Χριστιανοὶ διεσώθη-

*Μαχμούτμπεη: Ἡ σημερινὴ κοινότητα Ἀμυγλῶν ἔξω ἀπὸ τὴν Σπάρτη.

147. ΣΤΕΡΙΟΣ... ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 200/1

Ο Ίερωμένος Στέριος του οποίου γνωστό είναι μόνον τό επώνυμο του γεννήθηκε στο χωριό Καρνέσι (σημερινή "Ανω Κλειτορία) Κλειτορίας του Νομού Ἀχαΐας. Έλαβε μέρος στον ιερό αγώνα ως πολεμιστής αλλά και ως Ίερεύς όπως γράφει πιστοποιητικό του έτους 1846. Τό πιστοποιητικό αυτό από τό όποιο άντλούμε πληροφορίες για τον αγωνιστή Ίερέα γράφει (Π.Σ.Φ. Νο 189):

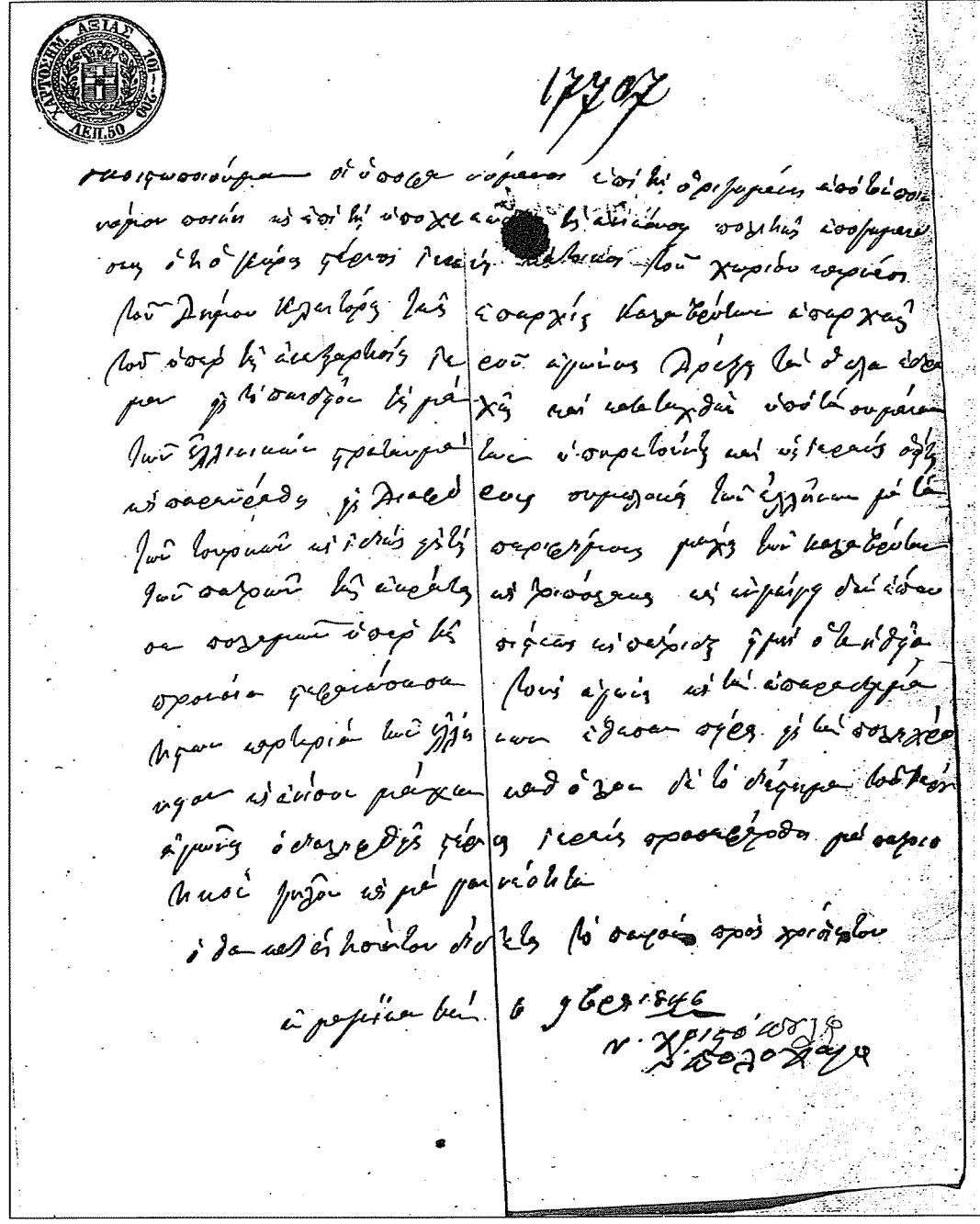
«Ποιστωποιούμεν οί υποφαινόμενοι επί τή όριζομένη από τον ποινικόν νόμον ποιή και επί τή υποχρέωση τής άνικούσης πολιτικής αποζημιωσεως ότι ο Κύριος στέριος Ίερεύς κάτοικος του Χωρίου καρνέσι του Δήμου Κλειτορίας τής έπαρχίας Καλαβρύτων άπαρχής του υπέρ τής ανεξαρτησίας ιεροῦ αγώνος Δράξας τά όπλα έδραμεν εις τό παιδειον τής μάχης και καταταχθείς υπό τήν συμαίαν των έλληνικών στρατευμάτων υπηρετούντος και ως Ιερεύς όστις και παρευρέθη εις Διαφόρους συμπλοκάς των έλλήνων μετά των Τουρκών και ιδίως εις τας περιφήμους μάχας των Καλαβρύτων των πατρών τής ακράτας και τριπόλεως και έν γενει δέν έπαυσε πολεμών υπέρ τής πίστεως και πατρίδος ειμή ότε ή θεία πρόνοια στεφανώσασα τους αγώνας και τήν άπαραδειγμάτιστων καρτεριαν των έλλήνων έθεσαν πέρας εις τήν ποληχρόνειον και άνίσον μάχην καθ όλον δέ τό διάστημα του Ιερού αγώνος ο διαληφθείς στέριος ιερεύς προσεφέρθη μέ πατριοτικόν ζήλον και μέ γαινεότιτα.

Όθεν κατ αίτισίν του δίδεται τό παρόν προς χρίσιν του.
έν μαζείικα τήν 6 Σεπτεμβριου 1846

N. Χριστόπουλος
ύπολοχαγός».

Στήν έπομένη σελίδα επικυρώνεται τό γνήσιον τής ύπογραφής από τον Δήμαρχο Κλειτορίας Γ. Κ. Παππαδαίο.

Η έπιτροπή κατέταξε τον αγωνιστή στην τάξη των στρατιωτών.

Π.Σ.Φ. Νο 189

148. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 79/56

Ὁ Ἀναστάσιος Σακελλάριος γεννήθηκε στό Λειδάρτζι Ἀχαΐας. Ὃταν ἐξεργράγη ἡ ἐπανάσταση μαζί μέ ἄλλους συγχωριανούς του κατετάγη στό σῶμα τοῦ Γεωργίου Λεχουρίτη καί ὑπό τήν ἀρχηγία τοῦ Ἀνδρέα Ζαΐμη ἔλαβε μέρος σέ πολλές μάχες. Βοήθησε ἐπίσης τόν ἀγῶνα οἰκονομικῶς προσφέροντας διάφορα χρηματικά ποσά.

Ἀπό πιστοποιητικό τοῦ ἔτους 1865 τό ὄποιο ὑπογράφουν ἕξι ἀγωνισταί ἀπό τό Λειδάρτζι καί φυλάσσεται στά Α.Α. στόν φάκελο τοῦ συγχωριανοῦ του ἐπίσης ἀγωνιστοῦ Ἀναγνώστη Καρπέτζα, μαθαίνουμε ἐκτός ἀπό τήν δράση τοῦ Ἱερέως ἀγωνιστοῦ καί μία περιπέτειά του μετά τήν ἐπανάσταση. Τό πιστοποιητικό αὐτό ὑπέβαλε στήν ἐπιτροπή ἀγῶνων καί θυσιῶν ὁ γιός τοῦ ἀγωνιστοῦ Χριστόδουλος Ἀναστασίου Σακελλαρίου Ἱερέυς, μαζί μέ ἄλλους κληρονόμους τῶν ἀγωνιστῶν καί τό περιεχόμενό του εἶναι τό ἑξῆς (Π.Σ.Φ. Νο 190 καί 190^α):

«Πιστοποιητικόν

Πιστοποιοῦμεν οἱ ὑποφαινόμενοι ἐπί τῇ ὀριζομένη παρά τοῦ Νόμου ποινή καί τῇ ὑποχρέωσει τῆς ἀνηκούσης πολιτικῆς ἀποζημιώσεως ὅτι οἱ Ἀναγνώστης καρπέτζας Ἀναστάσιος Ἱερέυς Σακελλάριος βασιλεῖος Χρυσανθόπουλος καί Γεώργιος Καλλιακούδας κάτοικοι λειβαρτζίου, ἅμα ὑψώθη ἡ σημαία τῆς ἐπαναστάσεως εἰς Ἀγίαν Λαύραν κατά τό 1821 δράξαντες τά ὄπλα μετά τοῦ ἀρχηγοῦ Γεωργ. λεχουρίτου ἔσπευσαν εἰς Καλάβρυτα καί ὑπό τήν ὀδηγίαν τοῦ Στρατηγοῦ Ζαΐμη κλπ. ὀπλαρχηγῶν Νικολάου Βασιλείου καί Γκολφίνου Πετμεζαίων παρευρέθησαν εἰς ἀπάσας τάς κατά την πελοπόννησον Μάχας λάλα, Γηροκομείου Πατρῶν Νταυγιᾶς Τριπόλεως καί ἐπολέμησαν γενναίως κατά τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεως καί τῆς πατρίδος ἐξοδεύσαντες ἀρκετάς χιλιάδας γροσίων πρὸς συντήρησιν τοῦ ὑπό τήν ὀδηγίαν τοῦ Γεωργίου λεχουρίτου στρατοῦ χωρίς νά λάβωσι τά ἐξοδευθέντα οὔτε νά πληρωθῶσι τάς μισθοδοσίας των ἐνῶ ἀπώλεσαν τάς οἰκίας των τά κτήνη των καί πᾶσαν ἐν γένει τήν κολοσσαίαν περιουσίαν των.

Πιστοποιοῦμεν πρὸς τοῖς ἄλλοις ὅτι κατά τό 1832 ἔλθων ἐνταῦθα ὁ Χριστόδουλος Χατζηπέτρος ὁ ἐπικαλούμενος Ἀσπροποταμίτης στρατιγός, ὑπεχρέωσε τοὺς ἀνωτέρω Ἀναγνώστην καρπέτζαν, Ἀναστάσιον Ἱερέα Σακελλάριον Βασιλείον Χρυσανθόπουλον καί Γεώργιον Καλλιακούδαν, καί ἐβασάνισαν αὐτούς οἱ στρατιῶται του (στερούμενοι τῶν μισθοδοσιῶν

των) εἰς τρόπον ὥστε τοὺς ἠνάγκασαν νά πληρώσωσι αὐτῶ γρόσια 4500 τέσσαρας χιλιάδας πεντακόσια ἀπέναντι δῆθεν ὑπενοικιάσεως τῶν προσόδων, ἐνῶ οὔτοι ὡς ἐπινοικιασταί εἶχον πληρώσει προκαταβολικῶς τό μίσθωμα κατά τήν τότε ἐπικρατοῦσαν ἀπαράβατον συνθήειαν, ἔδωκε δέ ἀπόδειξιν εἰς αὐτούς τήν ὁποίαν τοὺς διέταξε νά παρουσιάσωσι πρὸς τόν [πρωτότυπον] ἐνοικιαστήν Γεωργ. λεχουρίτην ἀντί χρημάτων, πλήν ἐπειδή οὔτοι εἶχον πληρώσει καί ὁ λεχουρίτης δέν ἐξαργύρου την ἀπόδειξιν μένει μέχρι σήμερον εἰς χεῖρας τῶν ἀνωτέρω. Ἐπίσης πιστοποιοῦμεν ὅτι ἐνεκα τοῦ ποσοῦ τούτων τῶν 4500 γροσίων (ἅτινα ἐδαπάνησαν οἱ ἀνωτέρω) [] διατελοῦσιν ἐν ἄκρῃ πενία βεβαρυμένοι ὄντες μέ πολυαριθμούς καί ἀδυνάτους οἰκογενείας.

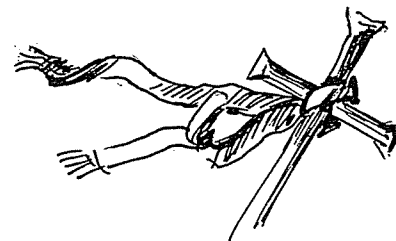
Ὅθεν κατ' αἴτησιν τους δίδομεν τό παρόν πρὸς τόν ἀναγνώστην καρπέτζαν καί τους κληρονόμους τοῦ Ἀναστασίου Ἱερέως Σακελλαρίου Βασιλείου Χρυσανθοπούλου καί Γεωργίου καλλιακούδα Χριστόντουλον Ἱερέαν Ἀναστ Σακελλαρίου, κανέλον Β. Χρυσανθόπουλον καί Ἰωάννην καλλιακούδαν Νά τοὺς χρησιμεύσῃ ὅπου δεῖ.

ἔγένετο ἐν λειβαρτζίῳ τήν 9 Ἰουνίου 1865

οἱ ἐπιζοντες ἀγωνισταί φωφίδος».

Ἀκολουθοῦν ἕξι ὑπογραφές.

«ἐπικυροῦται τό γνήσιον τῶν ἀνωτέρω ἐξ ὑπογραφῶν (ΤΣ) ὑπογραφή».

149. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΣ (ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΣ) ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 219/36

Ὁ Παπαγιώργης Σακελλαρίου γεννήθηκε στὸν Ἅγιο Γεώργιο Βελεστίνου. Ἦταν ἓνας ἐκ τῶν κυριωτέρων προεστῶν τῆς περιοχῆς του, μέ μεγάλη κινητὴ καὶ ἀκίνητη περιουσία. Μέ τὴν ἔναρξη τῆς ἐπαναστάσεως καὶ γιὰ τίς ἀνάγκες τῆς διέθεσε μεγάλα χρηματικά ποσὰ καὶ περιφερόμενος στὰ χωριά τοῦ Βελεστίνου ὅπου ἀσκοῦσε ἐπιρροή, παρακινοῦσε τοὺς κατοίκους νὰ πάρουν τὰ ὄπλα κατὰ τῶν Τούρκων. Οἱ δραστηριότητές του αὐτές ἔγιναν ἀντιληπτές καὶ γιὰ νὰ μὴν πέσει στὰ χέρια τῶν Τούρκων ἔφυγε πρὸς τὰ στρατιωτικά τμήματα. Οἱ Τούρκοι πού θεώρησαν ὡς πρωταίτιο τῶν γεγονότων τῆς περιοχῆς του τὸν Παπαγιώργη, κατέσφαξαν τοὺς συγγενεῖς του καὶ κατέστρεψαν τὴν περιουσία του. Μετὰ τὴν ἐπανάσταση ὁ Παπαγιώργης δὲν ἐπέστρεψε στὸ χωριό του πού δὲν ἀπηλλάγη ἀπὸ τὴν Τουρκικὴ κατοχή, ἀλλὰ παρέμεινε στὴν ἐλεύθερη Ἑλλάδα καὶ ὅπως γράφει ἔγγραφο τοῦ ἔτους 1836 «ὅπου μέχρι τῆς σήμερον διαμένει ἔχων στέγην τὴν Ἑλληνικὴν τοῦ Οὐρανοῦ ἀτμοσφαίραν, καὶ τάπητα τὸ Ἑλληνικὸν ἔδαφος».

Λεπτομέρειες γιὰ τὴν δράση τοῦ Παπαγιώργη Σακελλαρίου μᾶς δίνει ἔγγραφο τοῦ ἔτους 1836 πού φυλάσσεται στὰ Α.Α. καὶ γράφει (Π.Σ.Φ. Νο 191):

«Διὰ τοῦ παρόντος γνωστοποιῶ, ὅτι ὁ κύριος Παπᾶ Γεώργιος Σακελλάριος μετὰ τοῦ ἀγαθέλφου του Κ. Ἰωάννου Σάκελλαριου ἐκ Βελεστίνου τῆς Θεσσαλίας εἰς τῶν σημαντικωτέρων τῆς Ἐπαρχίας Βελεστίνου καὶ χρηματίσας Προεστῶς πρὶν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως εἰς τὴν αὐτοῦ πατρίδα, ἐπὶ τοῦ Βελῆ Πασᾶ συνεισέφερον εἰς τὴν ἐκραγεῖσαν κατὰ τῶν Ὀθωμανῶν ἐπανάστασιν, καὶ ἔχων ἐξ' ἀρχῆς φιλελεύθερα φρονήματα, καὶ καταφρονῶν κόπους, κινδύνους, ταλαιπωρίας, αὐπνίαν, πείναν, δίψαν ἐπεριφέρειτο τότε ὡς ἀπόστολος εἰς τὴν ἐπαρχίαν Βελεστίνου, ἐκτεθημένος εἰς πολλὰς τῆς εἰμαρμένης ἀριστεράς περιστάσεις μέ ἀψηφισίαν* καὶ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ζωῆς, νουθετῶν καὶ παρακινῶν τοὺς συμπολίτας του καὶ λοιπούς νὰ δράξωσιν ὅσον τάχος τὰ ὄπλα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἅμα φωραθεῖς καὶ ἀνακαλυφθεῖς παρὰ τῶν ἐκεῖσε Ὀθωμανῶν ὡς συμπράκτωρ καὶ εἰς τῶν Πρωτίστων τῆς ἐπαναστάσεως, ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας εἰς τὰ πέριξ χωριά τοῦ Βελεστίνου, τοῦ ἀρχηγοῦ Μπαστέκη, καὶ τὰς ὑπὸ τὴν

* Ἀψηφῶ: Δέν λογαριάζω, καταφρονῶ (ἀψηφῶ τὸν ἐχθρό).

ὁδηγίαν αὐτοῦ Ἑλληνικὰς δυνάμεις συνέδραμεν ὁ ῥηθείς Κ. Παπᾶ Γεώργιος μέ πολεμοφόδια καὶ ζωοτροφίας ὕσας ἢ δυνάμεις του καὶ αἱ περιστάσεις δι' ἰδίους αὐτοῦ ἀναλώμασιν ἐσυγχώρουν, ἐδραπέτευσε ταχέως πρὸς τὰ Ἑλληνικὰ στρατεύματα, καὶ οὕτω ἐφάνη ἀναφανδὸν πρῶτος ἐχθρὸς τῶν πολεμίων, παραβλέπων τὴν παντελῆ στέρησιν τῆς ζωῆς [λέγω], φιλτάτων συγγενῶν, δοκιμάζων μέ θλίψιν, οἵτινες ἐπεράσθησαν ἐν στόματι μαχέρας τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἔκτοτε προκρίνας νὰ ἦνε ὅλως διόλου ἄπατρις, ἐνῶ οἱ λοιποὶ τῶν συμπατριωτῶν του μετὰ τὴν καθησύχασιν τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων ἔγειναν πάλιν ὑπήκοοι τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους, ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅπου μέχρι τῆς σήμερον διαμένει ἔχων στέγην τὴν Ἑλληνικὴν τοῦ Οὐρανοῦ ἀτμοσφαίραν, καὶ τάπητα τὸ Ἑλληνικὸν ἔδαφος.

Διό δι' ἐνδείξιν τῶν δίδεται τὸ παρὸν ὑπογεγραμμένον παρ' ἐμοῦ.

Ἀθῆναι τῆ 24 Ἰουλίου 1836

Δ: Γουβέλης

Ὅτι γνησία ἢ ἄνωθεν ὑπογραφή τοῦ Κυρίου Δημητρίου Γουβέλη Κατὰ τὴν Προσωπικὴν ὁμολογίαν του θεωρεῖται καὶ κατ' αἴτησιν τοῦ ἰδίου ἐπικυροῦται

Ἀθῆναις τὴν 24 Ἰουλίου 1836

ὁ Συμβολαιογράφος Ἀθηνῶν

(ΤΣ) ὑπογραφή».

Ἄλλο ἔγγραφο τοῦ ἔτους 1832 πού ὑπογράφεται ἀπὸ τριάντα ἕναν κατοίκους τοῦ χωριοῦ τοῦ ἀγωνιστοῦ γράφει (Π.Σ.Φ. Νο 192):

«Οἱ ὑποφενόμενοι μαρτυράμενοι, ἐν καθαρῷ συνειδότῳ καὶ ἐν φόβῳ θεοῦ, ὅτι ὁ Κύριος Γεώργιος Ἰερεὺς Σακελαρίου ἀπὸ ἁγίου Γεώργιον Βελεστήνου, ὁ ὁποῖος εἶχεν μεγάλην περιουσίαν προτοῦ τῆς ἐπαναστάσεως, ἢ ὁποία συνείστατο ἀπὸ ὀκτακόσια γηδοπρόβατα, εἰς δεκαπέντε βώδια εἰς δύο μολάρια, εἰς δύο ἄλογα, εἰς πεντακόσια στρέματα χοράφια, εἰς τριάντα στρέματα ἀμπέλια, εἰς σικαμυνέας ὅπου ἔθρεφεν μετὰξι, τὸν καθ' ἕνα χρόνον ἀπὸ τριάντα, ἕως σαράντα ὀκάδας. καὶ ἐν μεγάλῳ ὀσπήτιον, εἰς ἕτερα ὀκτῶ χαμηλά γύρωθεν, τὰ ὅποια τῶρα εἶναι καταβυθισμένα καὶ διαρπαγμένα, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ περιουσία του ὅλοι. μπακερικά** καὶ μόμπιλα*** τοῦ ὀσπητίου του ἀρκετὰ, ἐπειδὴ ἦτον τὸ σημαντικότερον ὀσπήτιον τῆς ἐπαρχίας μας.

**Μπακερικά: Χάλκινα σκευή, χαλκώματα.

***Μόμπιλα: Ἐπιπλα.

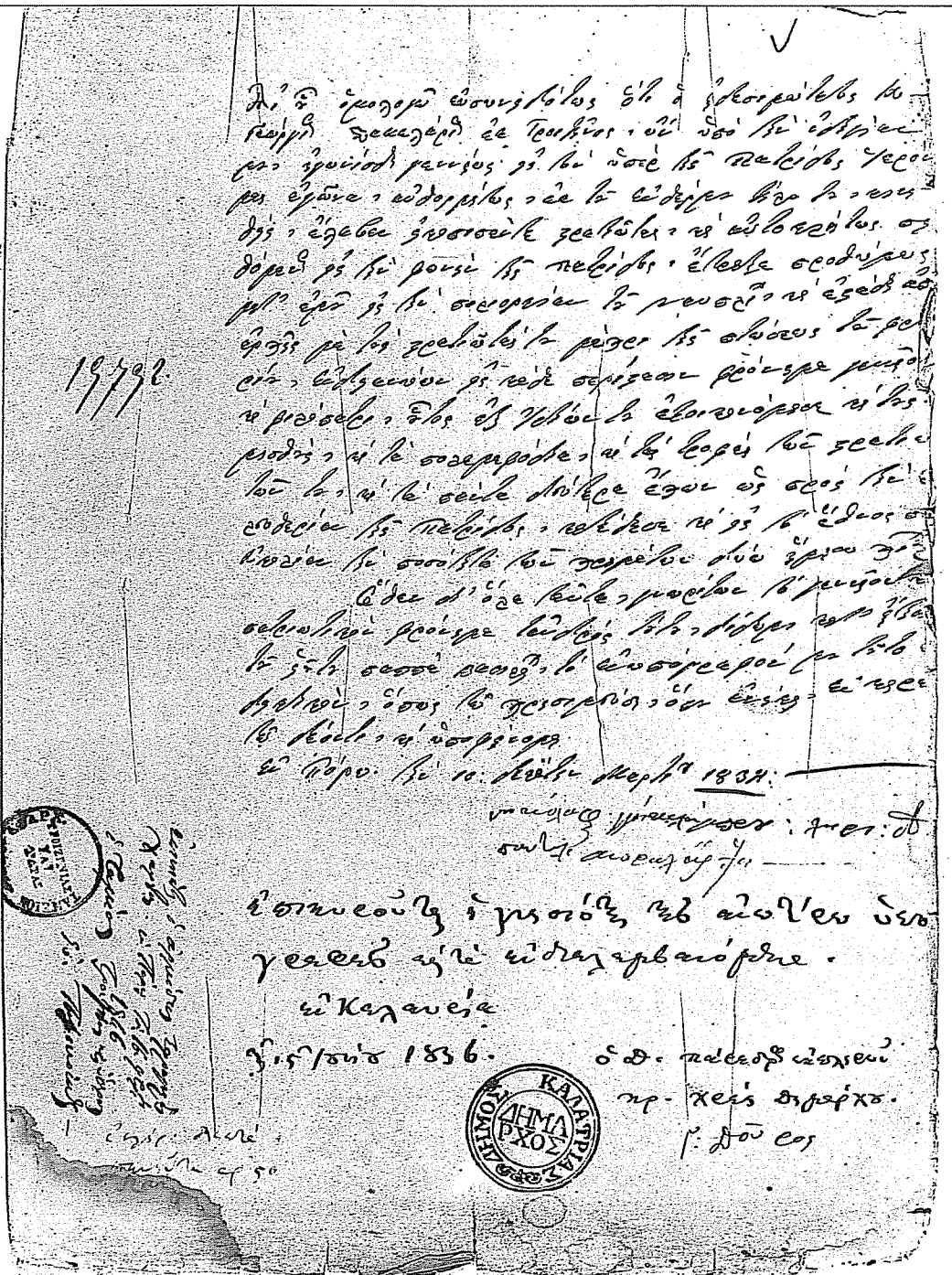
151. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 186/83

Ο αγωνιστής Δημήτριος Σακελλάριος γεννήθηκε στις Καλτεζές της Αρκαδίας. Πρώ της επανάστασεως του 1821 ήταν Δημογέρον των Καλτεζών. Εμνήθη στην Φιλική Έταιρεία και έλαβε μέρος στην επανάσταση. Έπικεφαλής πολλών συγχωριανών του πολέμησε στο Βαλτέτσι, Νεόκαστρο και άλλοι. Έγγραφο πού φυλάσσεται στα Α.Α. αναφέρει για τον αγωνιστή τά έξης (Π.Σ.Φ. Νο 194 και 194^α):

«Έν [Σινάνω] και έν τω Ειρηνοδικειακώ καταστήματι σήμερα την τριακοστήν [] του 18. έτους ημέραν Παρασκευήν και ώραν 10^{ην} Π.Μ ένωπιον εμού του ειρηνοδίκου Μεγαλοπολεως Άχ. Παρήση, επί παρουσία και του ύπογραμ. Ίω. Ίωαννίδου, άπόντος του Γραμ Κ. Τρουπάκη, εμφανισθείς ο Γεωργιος Κεφαλας, Ταγματάρχης του Φάλαγγκος κάτοικος Δυβράχίου του Δήμου Φαλαισίας και προκειμένου να πιστοποιήση ή βεβαιώση ότι ο ποτέ Δημ. Ιερεύς Σακελλάριος εκ Καλτεζών ών δημογέρον κατά την επανάστασιν του 1821 έτους, ορκισθη επί του Ίερού εύαγγελίου ως άκολούθως « Όμνύω εις ...ποινάς και τας ύποχρεώσεις του της πολιτικής άποζημιώσεως προς τό Δημόσιον ότι ο ποτέ Δημήτριος Ίερεύς σακελλάριος εκ Καλτεζών ών Δημογέρον κατά την επανάστασιν και εις των άναμυχθέντων εις την ιεράν της επαναστασεως έταιρίαν υπυρέτησεν στρατιωτικως και Πολιτικώς την Πατρίδα, παρευρεθως εις διαφόρους έχθρικός μάχας επί κεφαλής πολλών συγχωριων του και υπό την οδηγίαν των Γιατρακαίων ιδίως δέ εις Βαλτετζι, άλλωσιν Τριπολεως, Άργους, Νεοκαστρο, και ότι ή Κυβερνησις άναγνωρίσασα τάς προς την πατρίδα εκδουλεύσεων απ' αρχής μέχρι τέλους του Ίερού άγώνος έχορηγησεν μέχρι θανάτου του μηνιαίαν σύνταξιν δραχμών είκοσι πέντε, και ότι τά πιστοποιητικά του υπεβλήθησαν εις την έν Ναυπλίω πρώτην συστηθείσαν έπιτροπήν. Όθεν συνεταχθη ή παρούσα έκθεσις, ήτις άναγνωσθείσα και βεβαιωθείσα ύπογράφεται σήμερα ως έπεται».

Άκολουθοϋν ύπογραφές.

Η έπιτροπή κατέταξε τον αγωνιστή στην πρώτη τάξη των ύπαξιωματικών.

Π.Σ.Φ. Νο 193

152. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 186/84

Ο Ίερεύς αγωνιστής Δημήτριος Σακελλάριος γεννήθηκε στο χωριό Μεσορρούγι τῆς ἐπαρχίας Καλαβρύτων. Ἐλαβε μέρος στὴν ἐπανάσταση τοῦ 1821 καὶ πολέμησε σὲ πολλές μάχες τῆς Πελοποννήσου. Ἀσκοῦσε ἐπιρροή στους κατοίκους τῆς περιοχῆς του γι' αὐτό καὶ τοὺς προέτρεπε νά ξεσηκωθοῦν «κατὰ τῶν κοινῶν τῆς Πίστεως καὶ Πατρίδος ἐχθρῶν ἐπιτυχῶς».

Πληροφορίες γιὰ τὸν ἀγωνιστὴ ἀντλοῦμε ἀπὸ ἔγγραφο τοῦ ἔτους 1846 πού ὑπογράφει ὁ Βασίλειος Πετιμεζᾶς καὶ φυλάσσεται στὰ Α.Α. Στὸ ἔγγραφο αὐτὸ ἀναγράφονται τὰ ἑξῆς (Π.Σ.Φ. Νο 195):

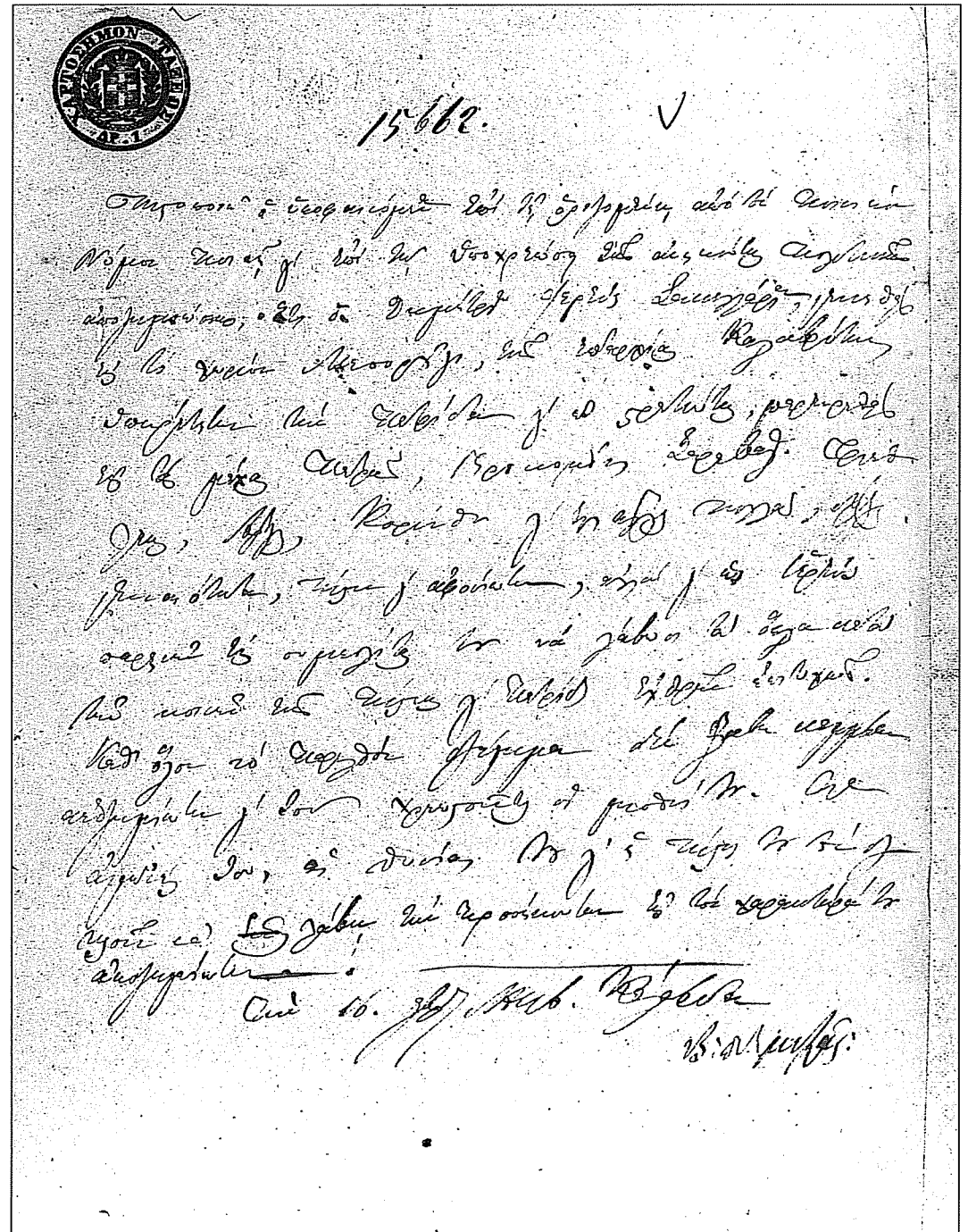
«Πιστοποιῶ ὁ ὑποφαινόμενος ἐπὶ τῇ ὀριζομένῃ ἀπὸ τὸν Ποινικὸν Νόμον Ποινῇ καὶ ἐπὶ τῇ ὑποχρέωσει τῆς ἀνηκούσης Πολιτικῆς ἀποζημιώσεως ὅτι ὁ Δημήτριος Ίερεύς Σακελλάριος γεννηθεὶς εἰς τὸ χωριὸν Μεσορρούγι, τῆς ἐπαρχίας Καλαβρύτων ὑπηρέτησεν τὴν Πατρίδα καὶ ὡς στρατιώτης, παραυρεθεὶς εἰς τὰς μάχας Πατρῶν, Γεροκομείου Σαραβαλίου Τριπόλεως, Ἀργους, Κορίνθου καὶ εἰς ἄλλας πολλὰς δειξὰς γεναιότητα, Πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν, ἀλλὰ καὶ ὡς Ίερεύς παραινῶν τοὺς συμπολίτας του νά λάβωσι τὰ ὅπλα κατὰ τῶν κοινῶν τῆς Πίστεως καὶ Πατρίδος ἐχθρῶν ἐπιτυχῶς. Καθ' ὅλον τὸ παρελθὸν διάστημα δὲν ἔλαβε καμμίαν ἀποζημίωσιν καὶ τοῦ χρεωστοῦντε οἱ μισθοὶ του.

Οἱ ἀγῶνες του, αἱ θυσίαι του καὶ ἡ Πίστις του τὸν δικαιοῦν νά λάβῃ τὴν προσήκουσαν εἰς τὸν χαρακτήρα του ἀποζημίωσιν.

Τὴν 16 Νοεμβρίου 1846 Καλάβρυτα

Β: πετιμεζᾶς:».

Ἡ ἐπιτροπὴ κατέταξε τὸν ἀγωνιστὴ στὴν τάξη τῶν στρατιωτῶν.

153. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 186/85

Ὁ ἀγωνιστής Ἱερεὺς Νικόλαος Σακελλάριος πού γεννήθηκε στό χωριό Συνεβροῦ τοῦ Νομοῦ Ἀχαΐας, ἐπικεφαλῆς μεγάλου ἀριθμοῦ μαχητῶν τούς ὁποίους συντηροῦσε ἐξ ἰδίων, πολέμησε σέ ὅλη τήν διάρκεια τοῦ ἀγῶνος, ἀπό τό 1821 ἕως τό 1828, ὑπό τās διαταγās τῶν ὀπλαρχηγῶν Βασιλείου καί Γκολφίνου Πετμεζᾶ.

Πῆρε μέρος σέ πολλές μάχες καί ἐπέδειξε «σπανίαν ἀνδρείαν». Τό 1865 πού ὁ ἀγωνιστής δέν ὑπῆρχε πλέον, ὁ γιός του Δημήτριος Παπανικολόπουλος ὑπέβαλε αἴτηση στήν ἐπιτροπή ἀγῶνων καί θυσιῶν καθῶς καί σχετικό πιστοποιητικό, τό ὁποῖο φυλάσσεται στά Α.Α. καί γράφει (Π.Σ.Φ. Νο 196):

«Πιστοποιητικόν

Πιστοποιοῦμεν οἱ ὑποφαινόμενοι, ἐπί τῇ ὀριζομένη ἀπό τόν Ποινικόν νόμον ποινῇ, καί ἐπί τῇ ὑποχρέωσει τῆς ἀνηκούσης πολιτικῆς ἀποζημιώσεως, ὅτι ὁ ποτέ Νικόλαος Ἱερεὺς Σακελλάριος, κάτοικος Συνεβροῦ τοῦ Δήμου Φελλόης, τῆς Ἐπαρχίας Καλαβρύτων, ὑπῆρέτησεν ὑπό τās διαταγās μας, εἰς τās κατά τῶν ἐχθρῶν ἐκστρατείας, ἀπό τό ἔτος 1821 ἕως 1828. Ἐχων ὑπ' αὐτόν ἑκατόν περίπου στρατιώτας, παρευρεθεῖς εἰς τās μάχας, Τρικόρφων, [], Ἀγίου Βλασίου, Δερβενίων, Γεροκομιτοῦ, λεβηδίου, καί λοιπάς, ἔδειξε παραδειγματικήν γενναϊότητα εὐπίθειαν εἰς τούς ἀνωτέρους του, καί σπανίαν ἀνδρείαν καί καρτερίαν, εἰς ὅλον δέ τό διάστημα τοῦ ἀγῶνος ἐθυσίασε τό ὅλον τῆς κινητῆς περιουσίας του, εἰς πληρωμήν μισθῶν στρατιωτῶν, καί λοιπάς ἀνάγκας τῆς πατρίδος του.

Κατ' αἴτησιν ὅθεν τοῦ Κληρονόμου αὐτοῦ Δημητρίου Παπανικολοπούλου ἐκδίδεται τό παρόν

ἐν Καλαβρύτοις τῇ 14 Ἰουλίου 1865

Β: Πετμεζᾶς γ: πετμεζᾶς».

Ἡ ἐπιτροπή κατέταξε τόν ἀγωνιστή στήν πρώτη τάξη τῶν ὑπαξιωματικῶν.

Πιστοποιητικόν!

Πιστοποιοῦμεν οἱ ὑποφαινόμενοι ἐπί τῇ ὀριζομένη ἀπό τόν Ποινικόν νόμον ποινῇ, καί ἐπί τῇ ὑποχρέωσει τῆς ἀνηκούσης πολιτικῆς ἀποζημιώσεως, ὅτι ὁ ποτέ Νικόλαος Ἱερεὺς Σακελλάριος, κάτοικος Συνεβροῦ τοῦ Δήμου Φελλόης, τῆς Ἐπαρχίας Καλαβρύτων, ὑπῆρέτησεν ὑπό τās διαταγās μας, εἰς τās κατά τῶν ἐχθρῶν ἐκστρατείας, ἀπό τό ἔτος 1821 ἕως 1828. Ἐχων ὑπ' αὐτόν ἑκατόν περίπου στρατιώτας, παρευρεθεῖς εἰς τās μάχας, Τρικόρφων, [], Ἀγίου Βλασίου, Δερβενίων, Γεροκομιτοῦ, λεβηδίου, καί λοιπάς, ἔδειξε παραδειγματικήν γενναϊότητα εὐπίθειαν εἰς τούς ἀνωτέρους του, καί σπανίαν ἀνδρείαν καί καρτερίαν, εἰς ὅλον δέ τό διάστημα τοῦ ἀγῶνος ἐθυσίασε τό ὅλον τῆς κινητῆς περιουσίας του, εἰς πληρωμήν μισθῶν στρατιωτῶν, καί λοιπάς ἀνάγκας τῆς πατρίδος του.

Κατ' αἴτησιν ὅθεν τοῦ Κληρονόμου αὐτοῦ Δημητρίου Παπανικολοπούλου ἐκδίδεται τό παρόν

Β: Πετμεζᾶς γ: πετμεζᾶς».

154. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ΣΠΥΡΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 186/88

Ο αγωνιστής Σπύρος Σακελλάριος γεννήθηκε στο χωριό Βεραίοι (σημ. Σειραί) τής έπαρχίας Καλαβρύτων τό 1786, όπως φαίνεται από πιστοποιητικό του Δημάρχου Ψωφίδος του έτους 1846. Μέ είκοσι περίπου στρατιώτες που είχε υπό τάς διαταγάς του έλαβε μέρος σε πολλές μάχες στην Πελοπόννησο και τραυματίστηκε στην μάχη των Τρικόρφων στις 23 Ιουνίου 1825.

Από πιστοποιητικό του έτους 1846 που υπογράφει ο Β. Πετμεζάς πληροφορούμεθα για τον Ίερέα αγωνιστή τά έξιης (Π.Σ.Φ. Νο 197):

«Πιστοποιητικόν

Πιστοποιώ ο υποφαινόμενος ότι ο Κ. Παππά Σπύρος Σακελλάριος γεννηθείς εις τό χωριόν Βεραίοι τής έπαρχίας Καλαβρύτων, υπηρέτησεν τήν Πατρίδα και Στρατιωτικώς, και πολιτικώς κατηχών τούς λαούς διά του Πνευματικού του επαγγελματος, παρευρέθη εις τάς Μάχας των Πατρών του Γεροκομείου, του Σαραβαλίου τής Τριπόλεως τής Κορίνθου των Τρικόρφων τής ακράτας. εις τήν μάχην των Τρικόρφων έλαβεν και μίαν πληγήν εις τόν δεξιόν πόδαν, ειχεν υπό τάς διαταγάς του [] κατά καιρούς έως είκοσι στρατιώτας. Έκτός τούτου έχασεν όλην τήν περιουσίαν του και εκάη ή οικία του. Καθ' όλον τούτο τό διάστημα δέν έλαβε καμμίαν αποζημίωσιν και τού χρεωστούντε οι μισθοί του. Γνωρίζων όθεν τά δικαιά του πιστοποιώ αυτά διά του Παρόντος μου επί τή οριζομένη από τόν Ποινικόν Νόμον ποινή και επί τή υποχρέωσει τής άνηκούσης πολιτικής αποζημιώσεως.

Καλάβρυτα τή [] 'Οκτωβ. 1846

Β: πετμεζάς

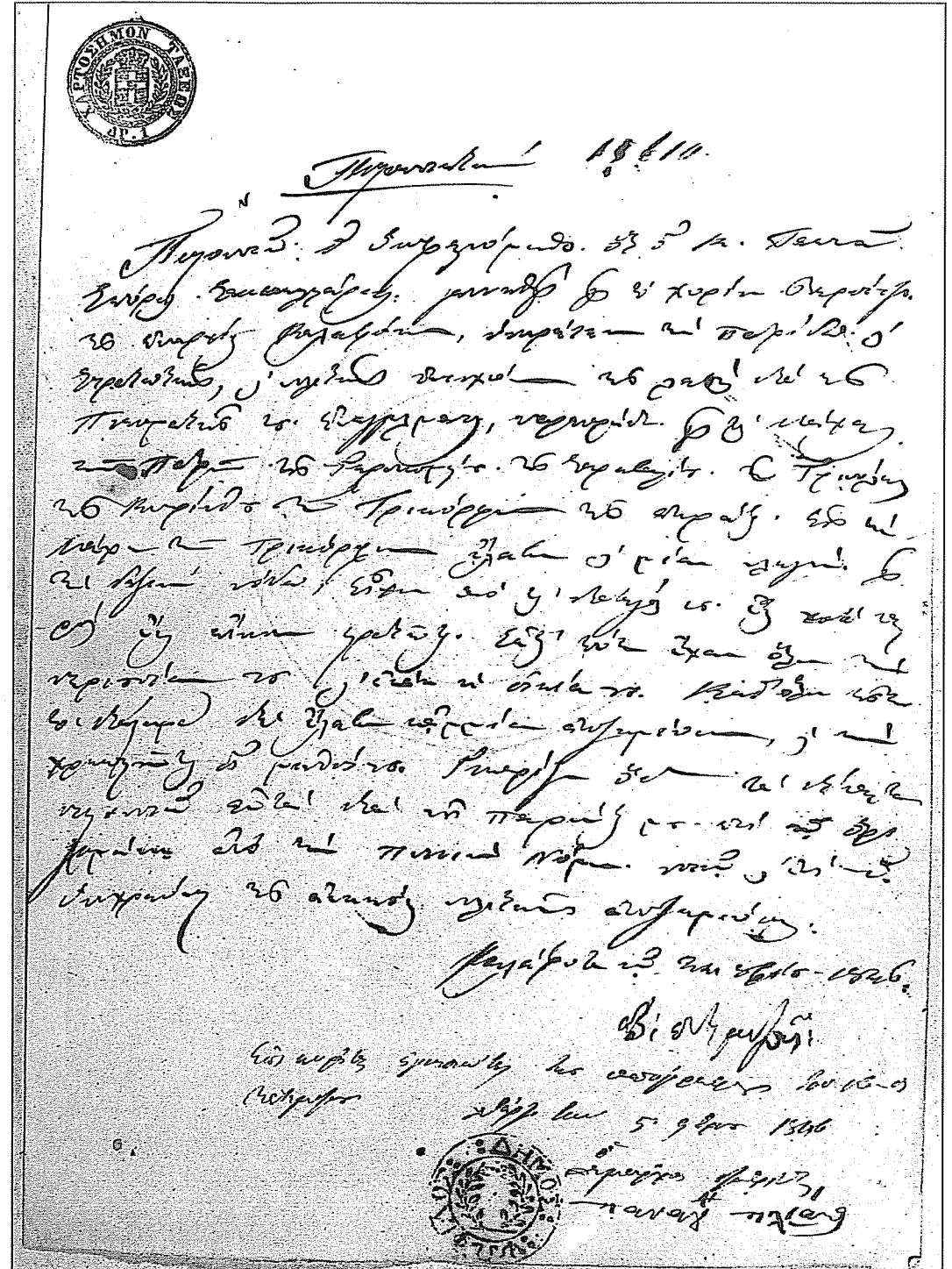
Έπικυροϋται ή γνησιώτης τής υπόγραφης του Β. Πετμεζά

[...βάρτζι] τήν 5 Νοεμβρίου 1846

ο Δήμαρχος Ψωφίδος

(ΤΣ) υπογραφή».

Η έπιτροπή κατέταξε τόν αγωνιστή στην δευτέρα τάξη των ύπαξιωματικών.

155. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ.186/89

Ο αγωνιστής Ιερεύς Σταμάτιος Σακελλάριος γεννήθηκε στο χωριό Κασίμι τής Μεγαλοπόλεως (σημ. Μαραθούσα). "Εχαιρε εκτιμήσεως μεταξύ των κατοίκων τής περιοχής του, γι' αυτό και τόν ακολουθούσαν στίς διάφορες εκστρατείες. "Ελαβε μέρος σέ πολλές μάχες κατά τήν διάρκεια του άγώνος και σέ μία απ' αυτές τραυματίσθηκε.

Πιστοποιητικό του έτους 1844 τό όποιο ύπογράφουν οί Καν. Δελιγιάννης, Ίωάν. Κολοκοτρώνης, Νικηταράς και Δ. Πλαπούτας και ύπέβαλαν σέ αντίγραφο στήν έπιτροπή άγώνων τό 1865 οί κληρονόμοι του άγωνιστου, φυλάσσεται στά Α.Α. (Π.Σ.Φ. Νο 198) μάς πληροφορεί:

«Πιστοποιούμεν οί ύποφαινόμενοι όπλαρχηγοί ότι ό εκ του χωριού Κασίμι του Δήμου μεγαλοπόλεως Κυριος Σακελλάριος Σταμάτης ύπηρέτησε Στρατιωτικώς τήν πατριδα απ' άρχής μέχρι τέλους του ύπέρ ανεξαρτησίας Ιερου άγώνος παρευρεθείς εις διάφορους κατά των έχθρών μάχας όπου και έπληρωθη κατά τήν χείρα. ή δέ οίκογενειά του ήχημαλωτισθη υπό των άραβων, εκτός των διαφόρων άτομικων εκδουλευσεων του διακρινόμενος μεταξύ των συγχωριων του και άπολαύων τήν ύπόληψιν και τό Σεβας αυτών συνετέλη νά εκστρατεύωσι ούτοι προθύμως και Γενικώς κατά των έχθρών ενθαρύνων αυτούς και μέ λόγον και με χρηματικές βοθηείας αναλόγως τής καταστασεώς των.

εις πίστωσησιν τούτων τώ δίδεται ή παρούσα πιστοποιησις διά νά τώ χρησιμεύση έν καιρω.

την 25 μαΐου 1844. έν Καρυταίνη.

Κανέλλος Δελιγιάννης
 Ίω. Θ. Κολοκοτρώνης
 Νικήταρας Σταματελόπουλος
 Δ. πλαπούτας.

ό Δήμαρχος μεγαλοπόλεως έπικυρεί τό γνήσιον των ύπογραφών των ειρημένων ύποστρατήγων

(ΤΣ) ύπογραφή.

διά τό άκριβές του αντίγραφου εν Σινάνω τή 14 μαΐου 1846

ό Δήμαρχος μεγαλοπόλεως

(ΤΣ) ύπογραφή».

Η έπιτροπή κατέταξε τόν άγωνιστή στήν δευτέρα τάξη των ύπαξιωματικων.

378

2588

Οπισθοπορευση εις παρασημοειδη
 αχρηστων ειναι των χειρων των οισις οι κληρον
 ομοιοτητα κυριος Σακελλάριος Σταμάτης πατριδου
 ελευθεριας και πατριδα απ' αρχης μέχρι τέλους
 του υπέρ ανεξαρτησίας Ιερου άγώνος παρευρεθείς
 εις διάφορους κατά των έχθρών μάχας όπου και
 επληρωθη κατά τήν χείρα. ή δέ οίκογενειά του ήχημαλωτισθη
 υπό των άραβων, εκτός των διαφόρων άτομικων εκδουλευσεων
 του διακρινόμενος μεταξύ των συγχωριων του και άπολαύων
 τήν ύπόληψιν και τό Σεβας αυτών συνετέλη νά εκστρατεύωσι
 ούτοι προθύμως και Γενικώς κατά των έχθρών ενθαρύνων
 αυτούς και μέ λόγον και με χρηματικές βοθηείας αναλόγως
 τής καταστασεώς των.

(εις πίστωσησιν τούτων τώ δίδεται ή παρούσα πιστοποιησις
 διά νά τώ χρησιμεύση έν καιρω.)
 την 25 μαΐου 1844. έν Καρυταίνη.

Κανέλλος Δελιγιάννης
 Ίω. Θ. Κολοκοτρώνης
 Νικήταρας Σταματελόπουλος
 Δ. Πλαπούτας
 Οπισθοπορευση εις παρασημοειδη
 αχρηστων ειναι των χειρων των οισις οι κληρον
 ομοιοτητα κυριος Σακελλάριος Σταμάτης πατριδου
 ελευθεριας και πατριδα απ' αρχης μέχρι τέλους
 του υπέρ ανεξαρτησίας Ιερου άγώνος παρευρεθείς
 εις διάφορους κατά των έχθρών μάχας όπου και
 επληρωθη κατά τήν χείρα. ή δέ οίκογενειά του ήχημαλωτισθη
 υπό των άραβων, εκτός των διαφόρων άτομικων εκδουλευσεων
 του διακρινόμενος μεταξύ των συγχωριων του και άπολαύων
 τήν ύπόληψιν και τό Σεβας αυτών συνετέλη νά εκστρατεύωσι
 ούτοι προθύμως και Γενικώς κατά των έχθρών ενθαρύνων
 αυτούς και μέ λόγον και με χρηματικές βοθηείας αναλόγως
 τής καταστασεώς των.

156. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ.186/92

‘Ο αγωνιστής ‘Αναστάσιος Σακελλαρίου γεννήθηκε στην Στρέζοβα (Δάφνη) τής ‘Αχαΐας. Πήρε μέρος στην επανάσταση του 1821 και πολέμησε σε πολλές μάχες. Πιστοποιητικό του έτους 1846 που υπογράφει ο Βασίλειος Πετμεζάς και φυλάσσεται στα Α.Α. (Π.Σ.Φ. Νο 199) μάς πληροφορεί για τον αγωνιστή τά εξής:

«Πιστοποιώ ο ύποφαινόμενος επί τη όριζομένη υπό του Ποινικού Νόμου Ποινή και επί τη υποχρεώσει τής άνηκούσης Πολιτικής άποζημιώσεως, ότι ο ‘Αναστάσιος Ιερεύς Σακελλαρίου Γεννηθείς εις τό χωρίον Στρέζοβα του Δήμου [] τής έπαρχίας Καλαβρύτων ύπηρέτησεν ως στρατιώτης υπό τάς διαταγάς μου περιοδικώς άπό τό 1821 μέχρι του 1827 παραυρεθείς εις τάς μάχας πατρών Γηροκομείου, σαραβαλείου, τριπόλεως, κορίνθου, άκράτας, καυκαριάς και πούση, και εις άλλας πολλές περιστάσεις έδειξε Γεναιότητα, Πίστην και άφοσίωσιν εκτός τούτου εκάη ή οίκια του έχασε τήν κινητήν περιουσίαν του ζημιωθείς τά μέγιστα καθ’ όλον τό παρελθόν διαστημα, δέν έλαβεν καμμίαν άποζημιώσιν και του χρεωστούνται οι μισθοί του.

Οι άγωνες του, αι θυσίαι του και ή πίστις του τόν δικαιούν νά είναι στρατιώτης

έν Καλαβρύτοις τήν 17: Νοεμβρίου 1846

Β: πετμεζάς».

‘Αλλο πιστοποιητικό του έτους 1865 που υπογράφει ο Γκολφίνος Πετμεζάς και τό υπέβαλε στην έπιτροπή ή κληρονόμος του αγωνιστου θυγατέρα του Αϊκατερίνη, γράφει ότι έλαβε μέρος στις μάχες Γηροκομείου, Λάλα, ‘Ακράτας, Λεβιδίου και τής ‘Ακροπόλεως των ‘Αθηνών.

‘Η έπιτροπή κατέταξε τόν αγωνιστή στην τάξη των στρατιωτών.

Ομογενικό έπιστολιτικό έγγραφο άπό τήν όριζομένη αντίστοιχόν
Ομογενικό έπιστολιτικό έγγραφο άπό τήν όριζομένη αντίστοιχόν
Δελωτικόν έπιστολιτικό έγγραφο άπό τήν όριζομένη αντίστοιχόν, ότι ο
Γεννήτριάς μου Σακελλαρίου Γεννηθείς εις τό χωρίον Στρέζοβα
του Δήμου [] τής έπαρχίας Καλαβρύτων ύπηρέτησεν ως στρατιώτης υπό τάς
διαταγάς μου περιοδικώς άπό τό 1821 μέχρι του 1827 παραυρεθείς εις τάς
μάχας πατρών Γηροκομείου, σαραβαλείου, τριπόλεως, κορίνθου, άκράτας,
καυκαριάς και πούση, και εις άλλας πολλές περιστάσεις έδειξε Γεναιότητα,
Πίστην και άφοσίωσιν εκτός τούτου εκάη ή οίκια του έχασε τήν κινητήν
περιουσίαν του ζημιωθείς τά μέγιστα καθ’ όλον τό παρελθόν διαστημα, δέν
έλαβεν καμμίαν άποζημιώσιν και του χρεωστούνται οι μισθοί του.
Οι άγωνες του, αι θυσίαι του και ή πίστις του τόν δικαιούν νά είναι στρατιώτης
έν Καλαβρύτοις τήν 17: Νοεμβρίου 1846
Β: πετμεζάς».

Από τήν έπιτροπήν τήν 14: 9/11 - 1865
Β: ο Γκολφίνος

157. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ.186/93

Ὁ ἀγωνιστής Ἀντώνιος Σακελλαρίου γεννήθηκε στό χωριό Λεχοῦρι τῆς ἐπαρχίας Καλαβρύτων. Πῆρε μέρος στήν ἐπανάσταση τοῦ 1821 κατά διαστήματα ἀπό τό 1821 μέχρι τό 1828 καί πολέμησε σέ πολλές μάχες. Πιστοποιητικό τοῦ ἔτους 1846 πού ὑπογράφει ὁ Βασιλεῖος Πετμεζᾶς καί φυλάσσεται στά Α.Α. μᾶς πληροφορεῖ γιά τόν ἀγωνιστή Ἱερέα τά ἑξῆς (Π.Σ.Φ. Νο 200):

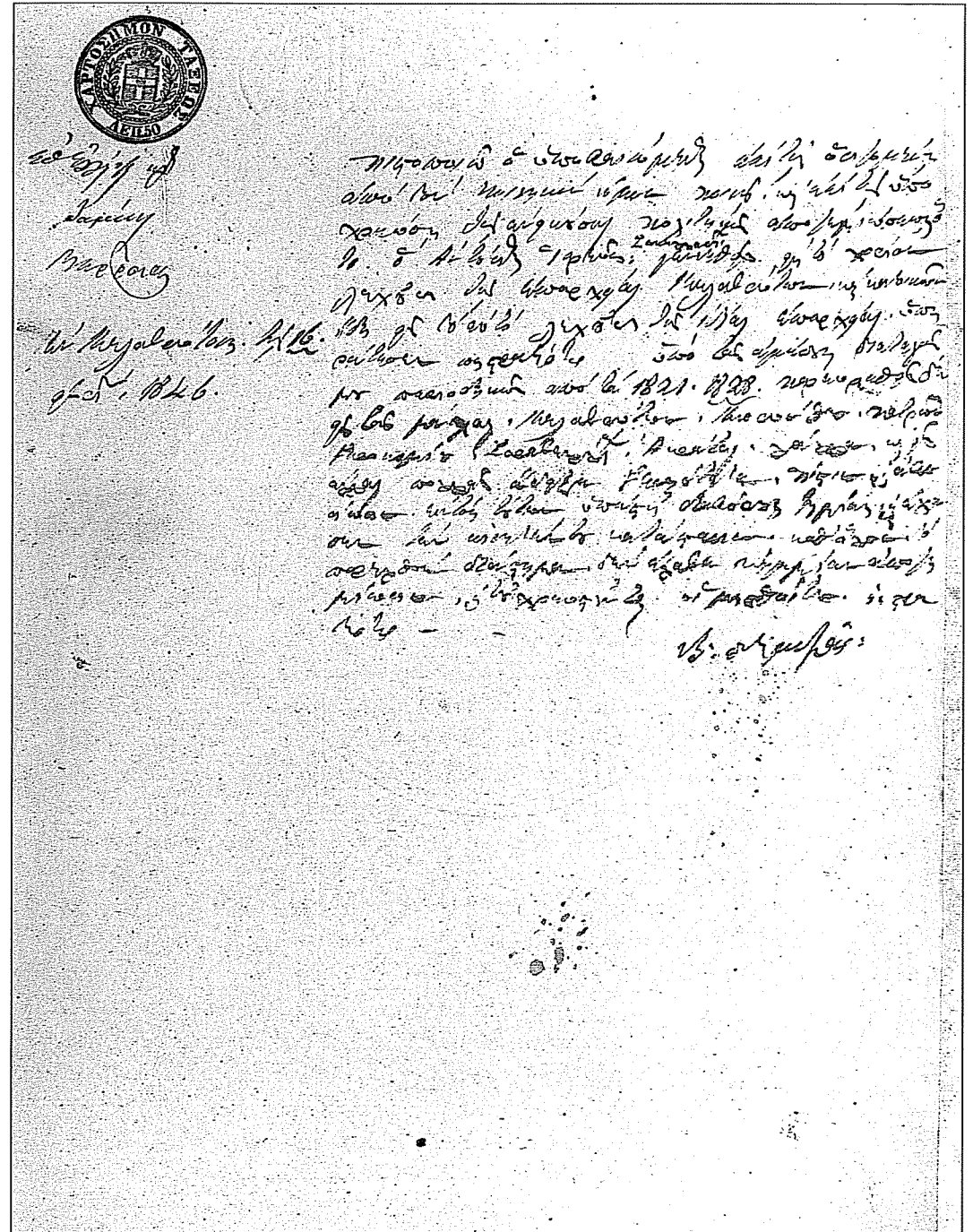
«ἐν Καλαβρύτοις τῇ 16 Νοεμβρίου 1846

Πιστοποιῶ ὁ ὑποφαινόμενος ἐπί τῇ ὀριζομένη ἀπό τόν ποινηκόν νόμον ποινῇ καί ἐπί τῇ ὑποχρέωσιν τῆς ἀνεικούσης πολιτικῆς ἀποζημιώσεως ὅτι ὁ Ἀντόνιος Ἱερεῦς Σακελλαρίου γεννηθεῖς εἰς τό χορίον λεχοῦρι τῆς ἐπαρχίας Καλαβρύτων καί κατοικῶν ἤδη εἰς τό αὐτό λεχοῦρι τῆς ἰδίας ἐπαρχίας ὑπηρέτησεν ὡς στρατιότης ὑπό τᾶς ἀμέσους διαταγᾶς μου περιοδικῶς ἀπό τά 1821-1828. παρευρεθεῖς δέ εἰς τᾶς μάχας Καλαβρύτων, [] πατρῶν, Γεροκομίου Σαραβαλιοῦ Ἀκράτας, λάλα καί εἰς ἄλλας πολλάς ἔδειξεν Γεναιότητα Πίστιν καί ἀφοσίωσιν. ἐκτός τούτων ὑπέστη διαφόρους ζημίας καί ἔχασεν τήν κινητήν του κατάστασιν.

καθ' ὄλον τό παρελθόν διάστημα δέν ἔλαβε καμμίαν ἀποζημίωσιν καί τοῦ χρεωστοῦνται οἱ μισθοί του ὡς στρατιώτης.

Β: πετμεζᾶς».

Ἡ ἐπιτροπή κατέταξε τόν ἀγωνιστή στήν τάξη τῶν στρατιωτῶν.

158. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ ΙΩΑΝΝΗΣ (ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΗΣ) ΙΕΡΕΥΣ: Κ.186/104

Ὁ Ἱερεὺς Ἰωάννης Σακελλαρίου ἢ Σακελλάριος (Παπαϊωάννης) γεννήθηκε στήν Στεμνίτσα τῆς Γορτυνίας, ὅπου καί ἱερουργουῖσε. Ἦταν πρόκριτος τῆς Στεμνίτσας καί ἐξέχουσα προσωπικότητα στήν περιοχή. Μὲ τὴν ἔναρξη τῆς ἐπαναστάσεως ἐξώπλισε τοὺς συμπολίτες του καί ἔλαβε μέρος μὲ αὐτοὺς στήν πολιορκία τῆς Καρυταίνης καί τῆς Τριπόλεως. Διετέλεσε πληρεξούσιος τῆς ἐν Ἄστρει ἐθνικῆς συνελεύσεως. Πληροφορίες γιὰ τὸν ἀγωνιστὴ ἀντλοῦμε ἀπὸ ἔγγραφο τοῦ ἔτους 1840 πού ὑπογράφουν ὁ Πετρόμπεης Μαυρομιχάλης, ὁ Σελασίας Θεοδώρητος, ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, ὁ Π. Γιατράκος καί ὁ Κανέλλος Δεληγιάννης, τὸ ὁποῖο σέ θεωρημένο ἀπὸ τὸν Δήμαρχο Ἀθηναίων ἀντίγραφο ὑπέβαλε στήν ἐπιτροπὴ ἀγώνων καί θυσιῶν τὸ ἔτος 1846.

Στὸ ἔγγραφο αὐτό, πού φυλάσσεται στὰ Α.Α., ἀναγράφονται τὰ ἐξῆς γιὰ τὴν δράση τοῦ ἀγωνιστοῦ (Π.Σ.Φ. Νο 201):

«Πιστοποιητικόν

Ποιστοποιοῦμεν οἱ ὑποφαινόμενοι, ὅτι ὁ ἐκ στεμνιτζῆς τῆς γόρτυνος Ἱερεὺς Κύριος Ἰωάννης Σακελλαρίου, εἰς τῶν εὐπολιτοτέρων καί προκριωτέρων τῆς ἐπαρχίας ἐκεῖνης, συνετέλεσεν εἰς τὸν ὑπὲρ Πατρίδος ἀγῶνα τὰ μέγιστα παντοίως, καθότι ἀφ' ἧς ἐλάβομεν τὰ ὅπλα μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ Κυβερνήτου, ὑπηρετήσε μὲ ἀξίειπαινον καί σπάνιον ζῆλον πίστιν καί προθυμίαν, ὅσην οὐδεὶς ἄλλος τῶν συμπολιτῶν του ἔδειξεν.—

Ὁ Ἱερεὺς οὗτος ἅμα ὑψώθη ἢ ἐλληνικὴ σημαία, πρῶτος κατήχησε καί ἐξώπλισε τοὺς συμπολίτας του, ὀδηγίσας αὐτοὺς εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Καρυταίνης, καί ἐκείθεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τριπόλεως, ὅπου καί διέμεινεν ἀρκετὸν καιρὸν, μέχρις ὅτου ἡμεῖς σεβόμενοι καί ἐκτιμῶντες τὸν ὑπὲρ τοῦ ἔθνους ἐνθερμον ζῆλόν του, καί τὸ ὁποῖον οἱ ἐπαρχιωταὶ καί συμπολιταὶ του [τῶ] ἔφερον σέβας, καί θεωροῦντες ὅτι τοιοῦτος ὢν, ἦτον ἀναγκαιότερος μᾶλλον νὰ διαμένῃ εἰς στεμνιτζαν διὰ νὰ ἐτοιμάζῃ καί μᾶς ἀποστέλλῃ τὰ πρὸς τροφήν τοῦ στρατοῦ, καί τὰ διὰ τὴν πολιορκίαν ἀναγκαῖα, οἷον ἀξίνας τζαρούγια κλ: ἐφόδια, καί τὸ οὐσιωδέστερον νὰ ἐνθαρρύνῃ καί μᾶς ἀποστέλλῃ τοὺς ἀναγκαίους στρατιώτας καί νὰ ἐμποδίζῃ τὴν λειποταξίαν των, σκεφθέντες τὸν ἀπεστείλαμεν εἰς στεμνιτζαν, προτρέφοντες τον νὰ δεχθῇ τὰ χρέη τοῦ Ἐφόρου, τὰ ὁποῖα καί ἀναδεχθεῖς κατὰ τὰς προτροπὰς μας, ἐξετέλεσε μ' ὄλην τὴν δυνατὴν προθυμίαν, ἀποστέλλων

μας μ' ἀφθονίαν καί ἐγκαίρως ὅλα τὰ ἀναγκαῖα τοῦ στρατοῦ, διὰ τὴν διατήρησιν τοῦ ὁποίου ὠφέλησε τὰ μέγιστα, φέρων πρὸς τοῦτοις καί τοὺς στρατιώτας ἐνίοτε εἰς Τρίκορφα ὁ ἴδιος, καί παραδίδων εἰς τοὺς ἀρμοδίους ὑπαξιωματικούς τῆς στεμνιτζῆς, ὅτι καί μετὰ τὴν πτώσιν τῆς Τριπόλεως ἔδειξε τὴν αὐτὴν προθυμίαν καί ζῆλον ἐξακολουθῶν νὰ στέλλῃ τοὺς ἀναγκαίους στρατιώτας μὲ τὰ ἀναγκαῖα ἐφόδια εἰς ὅλλας τὰς κατὰ συνέπειαν γενομένας ἀπείρους ἐκστρατείας, κατὰ διαφόρους ἐποχάς, μέχρις ὅτου ὡς Ἱερεὺς, ἔπαυσε τῆς ἐφορίας ἐλθόντος τοῦ Κυβερνήτου. Ὁ αὐτὸς διορισθεὶς πληρεξούσιος κατὰ τὸ ἔτος 1823 τῆς ἐν Ἄστρει ἐθνικῆς συνελεύσεως ἔδειξεν ἀπαραδειγματίστον ζῆλον περὶ τὰ ἔθν. συμφέροντα, ἀποστρεφόμενος τὴν ἰδιοτέλειαν καί μεροληψίαν. Πρὸς δὲ ὁ ἀξιοτίμος οὗτος Ἱερεὺς ὅλως ἐνθουσιασμοῦ καί ζῆλου περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ ἔθνους γέμων, καί κατὰ τὸ ἔτος 1821 ὅτε ἡ α' συστηθεῖσα Πελοποννησιακὴ γερούσια μετέβη καί ἐγκαθιδρύθη εἰς στεμνιτζαν συνεισέφερον ὄχι ὀλίγας θυσίας παραχωρῶν μὲ ἀφθονίαν ὅλα τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὴν γερούσιαν, δι' ἰδίων του ἐξόδων.

Π. Μαυρομιχάλης, Ὁ σελασίας θεοδώρητος Θ. Κολοκοτρώνης
Κανέλος Δεληγιάννης.

Ἐπικυροῦται ἡ γνησιότης τῶν ἀνωτέρω ὑπογραφῶν.

τὴν 31: Ὀκτωβρίου 1840 Ἀθῆναι

Π: Γιατράκος

(ΤΣ) ὁ δήμαρχος

Ἐπικυροῦται τὸ γνήσιον

Δ. Καλλιφρωνᾶς

τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Π: γιατράκου

Ἀθῆνα τῆ 20: φεβρουαρίου 1841

(ΤΣ) ὁ Δήμαρχος δ: Καλλιφρωνᾶς».

Ἀκολουθεῖ καί δευτέρα σελίδα στήν ὁποία ἀναγράφεται:

«ἐπιβεβαιοῦμεν τὰ ὅπισθεν τῆ 5 Ἰανουαρίου 1841 Παλούμπα

ὁ συνταγματάρχης Δ. πλαπούτας».

Ἐπίσης στήν δευτέρα σελίδα ἀναγράφεται ὅτι πρόκειται περὶ ἀκριβοῦς ἀντιγράφου ἐκ τοῦ πρωτοτύπου πού ἐπιβεβαιώνεται ἀπὸ τὸν Γραμματέα τῆς Διοικήσεως Γορτυνίας τοῦ ὁποίου ἡ ἔδρα ἦταν στήν Καρύταινα.

Ἡ ἐπιτροπὴ κατέταξε τὸν Ἱερέα ἀγωνιστὴ στήν τρίτη τάξη τῶν ἀξιωματικῶν.

160. ΣΑΜΠΑΖΙΩΤΗΣ ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ.188/30

Ο Ίερεύς Ευστάθιος Σαμπαζιώτης γεννήθηκε στην Κυπαρισσία και έλαβε μέρος στον αγώνα, κυρίως σε μάχες κατά του Ίμπραήμ. Πληροφορίες για τον αγωνιστή άντλούμε από αντίγραφα έγγραφων του έτους 1834 και 1837 που φυλάσσονται στα Α.Α. της Ε.Β.Ε.

Έγγραφο πού υπογράφουν είκοσι έξι κάτοικοι της Κυπαρισσίας, δώδεκα των Φιλιατρών και δεκατέσσαρες των Γαργαλιάνων γράφει:

«Οι υποφαινόμενοι κάτοικοι Κυπαρισσίας Δηλοποιούμεν διά της παρούσης μας ποιστοποιήσεως ότι ο Αΐδεσιμότατος συμπολίτης μας παπά κύρ Ευστάθιος σαμπαζιώτης υπηρέτησε στρατιωτικώς την πατρίδα εις όλον τό διάστημα του έθνικου μας πολέμου μέ Ζήλον και προθυμίαν.

Άμα Άρχισεν ο Ίερός Άγών της επαναστάσεως έτρεξεν Αύθορμίτος εις τό πολιορκούν τό φρούριον Νεοκάστρου έλληνικόν στρατόπεδον, και διέμεινεν έφημερεύων εις τό διαληφθέν στρατόπεδον Άχρι της Άλώσεως του φρουρίου Συντελέσας κατ' αϋτήν την περίστασιν όχι ολίγον και πολεμικώς δσάκις εις τό διάστημα της πολιορκίας εκροτίθησαν μάχαι κατά των έχθρων.

Έπομένως επί της Ισβολής του Ίμπραήμη δέν έλλειφεν να τρέξη Άπό χωρίον εις χωρίον υπηρετων τους χριστιανους εις τάς της λατρείας θρησκευτικας ανάγκας και καθοδηγών αϋτούς διά να διατηρήσωσι Γεναιαν την προς την πατρίδα πίστιν των χωρίς να έξωκίλουν εις την διαπραγματευομένην εις Άλλας έπαρχίας υποταγήν προς τον Σατράπην Αίγύπτιον.

Δηλοποιούμεν τέλος πάντων ότι εις πολλας παρά του Ίμπραήμη Ισβολας κατά των πέριξ χωρίων της έπαρχίας τριφυλίας παρευρεθείς ο ιερεύς οϋτος συνετέλεσεν εις την αποδιώξιν των έχθρων διά του ζήλου και της Γεναιοτητός του χωρίς ποτέ να οπισθοδρομήση διά να διαφύγη τον κίνδυνον του έχθρου.....».

έν Κυπαρισσία τη 16 Νοεμβρίου 1834».

Άκολουθοϋν οι υπογραφές.

Μέ άλλο έγγραφο του έτους 1834 οι δημογέροντες της Κυπαρισσίας Ίωάννης Τομαράς, Γεράσιμος Πονηρόπουλος και Λ. Ευδάς βεβαιώνουν ότι ο Ίερεύς Σαμπαζιώτης έλαβε μέρος στον αγώνα κατά των Τούρκων και των Αιγυπτίων, «δηλοποιούντες τέλος πάντων ότι ο Ίερεύς οϋτος έχει φαμήλιαν εκ φυχών επτά εξ ών οι τρεις υπάρχουνι θήλεα τέκνα του φθάσαντα τά δύο εις ήλικίαν υπανδρείας».

13/1/38

Ο υποφαινόμενος, κληρονομικός κληρονόμος του
αρχόντου Ιωάννου Σαμπαζιώτη, υιού του κ. Ιωάννου
του Σαμπαζιώτη, μου άρχοντος γένου του κ. Ιωάννου
να έγραφα μιλιά του κ. ε.δ. Νικητοπούλου, φίλου
Αποστολά, ο ή μ' έδωκε τον κ. ε.δ. Νικητοπούλου
αίτη μου, κύριος κ. ε.δ. Γεώργιος Νικητοπούλου,
αγωνιστής μου, κληρονόμος του κ. ε.δ. Νικητοπούλου,
μου άρχοντος, δώδεκα και οκτώ ετών, και έφημε
υδου η σικαία του, και η σικαία του αγρότου, και
νιδυίσα του κ. ε.δ. Νικητοπούλου
δέν κληρονομικός κληρονόμος του κ. ε.δ. Νικητοπούλου
μου, δέν κληρονομικός κληρονόμος του κ. ε.δ. Νικητοπούλου

Της 9 Σεπτεμβρίου 1835, εν Αιγύπτω.
Κωνσταντίνος Σαμπαζιώτης
Μιλτιάδης Σαμπαζιώτης
Διοδωτός Σαμπαζιώτης
Γαλιάνος Σαμπαζιώτης

Τρίτο έγγραφο τοῦ ἔτους 1837 πού ὑπογράφει ὁ Ἰωάννης Μαυρομιχάλης καί ἐπικυρώνει ὁ Δήμαρχος Καλαμῶν Παναγιώτης Μπενάκης γράφει μεταξύ τῶν ἄλλων:

«...ἐπλήρωσεν τά πρὸς τὴν πατρίδα ἱερά χρέη του μέχρι σῶτου κατέπαυσεν ὁ αἱματοσταγῆς ἐκεῖνος πόλεμος κατὰ τῶν μεσηννιακῶν φρουρίων: παρευρεθείς δέ καί μετὰ τοῦ ἀνηψιοῦ του ἡλία εἰς [] ἐστάθη γεναίος καθὼς καί εἰς τὴν μάχην τοῦ δράμαλη μετὰ τοῦ ἀνηψιοῦ μου [μπεϊζατη] γεωργάκη διεκρήθη μεταξύ πολλῶν ἄλλων κληρικῶν, εἰς διαφόρους τόπους καί συμπλοκὰς μετὰ τῶν ἐχθρῶν καί διὰ τὴν ὑπομονὴν καί ἐπιμονὴν του καί διὰ τὸν ἐνθουσιασμόν καί πατριωτικόν ζήλον καί προθυμίαν του, ἐκθέσας πολλάκις τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ζωὴν εἰς τὰς πλέον [ἐπικινδύνους] μετὰ τῶν ἐχθρῶν συμπλοκάς...».

161. ΣΑΚΕΛΛΙΩΝ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ.187/28

Ἦ Ἰερεὺς Νικόλαος Σακελλίων γεννήθηκε στὰ Σουδενά (Λουσοῦς) τῆς ἐπαρχίας Καλαβρυτῶν. Ἐλαβε μέρος στὴν ἐπανάσταση τοῦ 1821 ὡς ὑπαξιωματικός. Πολέμησε σὲ πολλές μάχες καί διέθεσε μεγάλο μέρος τῆς περιουσίας του γιὰ τίς ἀνάγκες τοῦ ἀγῶνος.

Πιστοποιητικό τοῦ ἔτους 1846 πού ὑπογράφει ὁ Βασ. Πετμεζᾶς καί φυλάσσεται στὰ Α.Α. μᾶς κάνει γνωστή τὴν δράση τοῦ ἀγωνιστοῦ (Π.Σ.Φ. Νο 203):

«Πιστοποιῶ ὁ ὑποφαινόμενος, ἐπὶ τῇ ὀριζομένη ἀπὸ τὸν Ποινικόν Νόμον ποινῇ καί ἐπὶ τῇ ὑποχρεώσει τῆς ἀνηκούσης πολιτικῆς ἀποζημιώσεως, ὅτι ὁ Νικόλαος Ἰερεὺς Σακαλιών γεννηθεὶς εἰς Σουδενά, τῆς ἐπαρχίας Καλαβρυτῶν, ὑπηρέτησε τὴν πατρίδα διαφοροτρόπως, ὄχι μόνον ὡς στρατιωτικός, διοικῶν εἰς πολλάς κρίσιμους μάχας ἀρκετοὺς στρατιώτας, ἀλλὰ καί ὡς Ἰερεὺς, παραινῶν τοὺς Συμπολίτας του ὑπὲρ τοῦ Ἰεροῦ ἀγῶνος, καί κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς Πίστεως καί Πατρίδος.

Συνεισένεγκεν πολλάκις χρήματα καί πολεμοφόδια καί δέν ἔλειψε νὰ κάμη τό χρέος του εἰς πᾶσαν κρίσιμον περίστασιν. Κἀθ' ὅλον τό παρελθόν διάστημα δέν ἔλαβε καμμίαν ἀποζημίωσιν καί τοῦ χρεωστοῦνται καί οἱ μισθοὶ του.

Οἱ Ἀγῶνες του, αἱ θύσαι του καί ἡ Πίστις του τὸν δικαιοῦν νὰ λάβῃ τὰς ἀποζημιώσεις τοῦ ἀξιωματικοῦ.

Γνωρίζων ὅθεν τὰ δίκαιά του, τὸν χορηγῶ τό παρόν μου.

Τὴν 5 Νοεμβρίου 1846 Καλάβρυτα

Β: πετμεζᾶς».

Ἦ ἐπιτροπὴ στρατιωτικῶν ἐκδουλεύσεων κατέταξε τὸν ἀγωνιστὴ στὴν δευτέρα τάξη τῶν ὑπαξιωματικῶν.

Προσώπῳ ὁ ἑσπαιόμην, ἐπὶ δὲ ὀριζομένη ἀπὸ τοῦ ἑσπαιόμην
 ἡμῶν οὐκ ἔστι δὲ ἀποκρυφῶς ἀδικήματα οὐκ ἔστι ἀποκρυφῶς,
 οὐδὲ Νικητῶν ἱερῶν, ἡμεῖς δὲ ἐσθλὰ, ἐπὶ ἐκείνων Πατριῶν
 οὐκ, ἐσπαιόμην ἐπὶ σφίσι, φαρμακείας, οὐκ μετὰ ἐπὶ σφίσι, οὐκ
 ἡμεῖς ἐπὶ ἐσπαιόμην μετὰ ἀρισταῖς ἐσθλῶν, ἀλλὰ ἐπὶ ἐσπαιόμην
 σφίσι δὲ ἐσπαιόμην ἐπὶ ἐσπαιόμην ἱερῶν ἀφ᾽ ἑσθλῶν, ἐπὶ ἐσπαιόμην
 ἐπὶ ἐσπαιόμην ἐπὶ ἐσπαιόμην. Ἐπισημαίνω, ἐπὶ ἐσπαιόμην ἐπὶ ἐσπαιόμην
 ἐπὶ ἐσπαιόμην ἐπὶ ἐσπαιόμην ἐπὶ ἐσπαιόμην ἐπὶ ἐσπαιόμην.
 Καθὼς ἐπὶ ἐσπαιόμην ἐπὶ ἐσπαιόμην ἐπὶ ἐσπαιόμην ἐπὶ ἐσπαιόμην.
 οὐκ ἔστι δὲ ἐσπαιόμην ἐπὶ ἐσπαιόμην ἐπὶ ἐσπαιόμην ἐπὶ ἐσπαιόμην.
 Ὁ ἐσπαιόμην ἐπὶ ἐσπαιόμην ἐπὶ ἐσπαιόμην ἐπὶ ἐσπαιόμην ἐπὶ ἐσπαιόμην.
 ἀποκρυφῶς δὲ ἐσπαιόμην ἐπὶ ἐσπαιόμην ἐπὶ ἐσπαιόμην ἐπὶ ἐσπαιόμην.
 Ἐπισημαίνω δὲ ἐπὶ ἐσπαιόμην ἐπὶ ἐσπαιόμην ἐπὶ ἐσπαιόμην ἐπὶ ἐσπαιόμην.
 Ταῦτα δὲ Νικητῶν ἐπὶ ἐσπαιόμην ἐπὶ ἐσπαιόμην ἐπὶ ἐσπαιόμην ἐπὶ ἐσπαιόμην.
 ἐπὶ ἐσπαιόμην ἐπὶ ἐσπαιόμην ἐπὶ ἐσπαιόμην ἐπὶ ἐσπαιόμην ἐπὶ ἐσπαιόμην.

Π.Σ.Φ. No 203

162. ΣΑΡΑΒΕΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ (ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΣ) ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 188/64

Ὁ αγωνιστὴς Σαραβέλος Ἰωάννης ἢ Παπαγιάννης ὅπως τὸν ἔλεγαν, γεννήθηκε στὸν Ἅγιο Νικόλαο Χαλκίδος καὶ μετὰ τὴν ἐπανάσταση ἦταν κάτοικος Ἀμπελίων Χαλκίδος.

Μόλις ἐξεροράγη ἡ ἐπανάσταση κατετάγη στὰ σώματα τῶν ἐπαναστατῶν καὶ ἔλαβε μέρος σὲ πολλές μάχες στὴν Εὐβοία καὶ τὴν Πελοπόννησο.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μέχρι τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος ὑπηρέτησε τόσο ὡς στρατιώτης ὅσον καὶ ὡς Ἱερεὺς, μὲ παραδειγματικὸ ζήλο καὶ αὐτοθυσία.

Στὰ Α.Α. σώζεται ἔγγραφο τοῦ ἔτους 1846 τὸ ὁποῖο ὑπογράφουν οἱ Νικ. Κριεζώτης καὶ Κ. Λουμπιώτης καὶ ἀναφέρεται στὴν δράση τοῦ ἀγωνιστοῦ.

Τὸ περιεχόμενο τοῦ ἔγγραφου εἶναι τὸ ἑξῆς (Π.Σ.Φ. Νο 204 καὶ 204^α):

«Πιστοποιητικόν

Πιστοποιεῖται ὅτι ὁ αἰδεσιμώτατος παπᾶ Γιάννης Σαραβέλος κάτοικος ἁγίου Νικολάου τοῦ Δήμου Χαλκιδέων ἀμα ἀρξαμένου τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας Ἱεροῦ Ἀγῶνος, ἔδραξε προθύμως τὰ ὄπλα, καὶ ἐκατατάχθη ὑπὸ τὰς ὀδηγίας τῶν ἀειμνήστων ὀπλαρχηγῶν του [] καὶ Ἀγγελῆ, επομένως διετέλεσεν καὶ ὑπὸ τὰς ὀδηγίας τῶν ὑποφαινόμενων, ὅστις ὑπηρέτησεν στρατιωτικῶς καὶ Ἱεραρχικῶς τὴν πατρίδα, μετὰ ἀμμητοῦ πατριτισμοῦ καὶ ζήλου ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τῆς διαλύσεως τῶν ἐλαφρῶν ἀτάκτων στρατευμάτων εἰς ἅπαντα τὰ σώματα ταῦτα ἐξετέλει καὶ τὰ τῆς ἱερουργίας ὡς ἱερεὺς αὐτῶν.

Ὁ αἰδεσιμώτατος ἀφ' ἑνός ὡς στρατιώτης, ἀφ' ἑτέρου ὡς Ἱερεὺς, ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ τῆς ἐν τῷ στρατιωτικῷ διαμονῆς του, παρευρέθη εἰς ὅλας τὰς τότε ἐπισυμβασας κατὰ τῶν ἐχθρῶν μάχας ὡς εἶναι ἐκείνες τῆς Κασσάνδρας [] [] λιακουρτίου, Καρύστου, [] Νεοκάστρου, Τρικῶρων, Ἀθηνῶν, [] [] ἔλευσίνος Ἀμπλιανῆς, ἀνυφορήτου καὶ πέτρας φανῆς ἄξιος μαχητῆς, καὶ καλῶς στρατιωτικῶς. Ὅθεν πρὸς ἔνδειξιν τῶν πρὸς τὴν πατρίδα Παλαιῶν ἐκδουλεύσεων του ἀφίεται αὐτὸ εἰς τὸν Αἰδεσιμώτατον καὶ χάριν τῆς ἀληθείας

ἐν Χαλκίδι τῆ 4^η Μαρτίου 1846

ὁ ὑποστράτηγος
Νικ Κριεζώτης
Κ. λουμπιουτις

Ἐπικυροῦται ἡ γνησιότης τῶν ἀνωτέρω δύο ὑπογραφῶν τοῦ τέ ὑποστρατή-
γου Νικολάου Κριεζώτου καί τοῦ Κ. λουμπιότη ἀντισυνταγματάρχου.

Ἐν Χαλκίδι τῆ 13^ῃ Μαΐου 1846

Ὁ Δήμαρ Χαλκιδέων
(Τ.Σ.) ὑπογραφή.

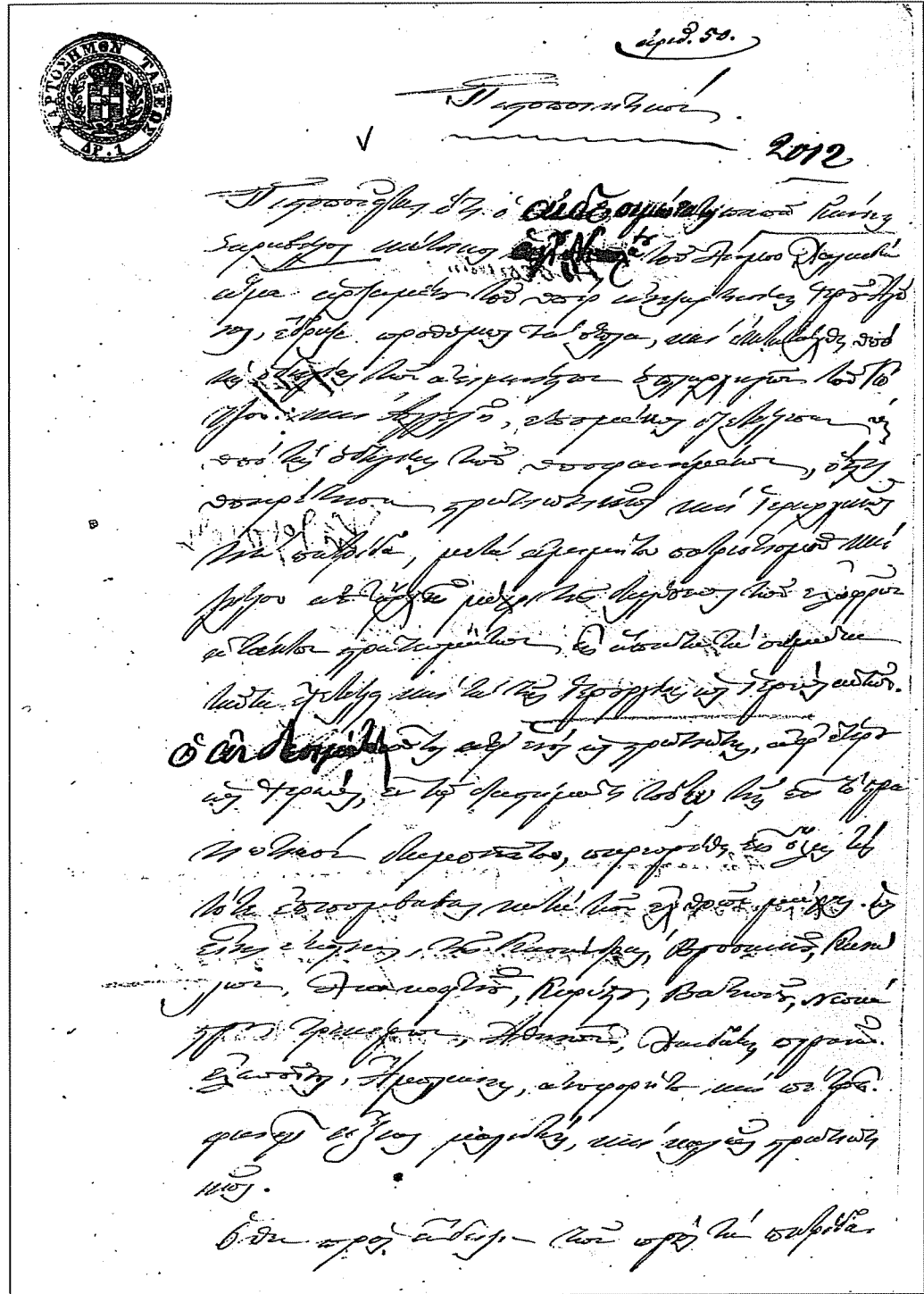
Ἐπικυροῦται ἡ γνησιότης τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Δημάρχου Χαλκιδέων
Κυρίου Α.Μάτζαρη.

ἐν Χαλκίδι τὴν 17 Μαΐου 1846

Ὁ

ἐκτελων χρεη Νομάρχου Εὐβοίας
ὑπογραφή.»

Ἡ ἐπιτροπή κατέταξε τὸν Ἱερέα ἀγωνιστὴ στήν δευτέρα τάξη τῶν
ὑπαξιωματικῶν.

163. ΣΚΟΥΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 193/32

Ο αγωνιστής Σκουρής Δημήτριος γεννήθηκε στο χωριό Ντεντέμπε της Μεγαλοπόλεως, σημερινή κοινότητα Τριπόταμος. Έπικεφαλής δέκα έως δεκαπέντε αγωνιστών έλαβε μέρος σε πολλές μάχες υπό τους Θ. Κολοκοτρώνη και Νικηταρά. Μαχόμενος κατά των στρατευμάτων του Ίμπραήμ Πασά έπεσε στην μάχη της Καστανιάς Σπάρτης.

Στά Α.Α. σώζεται πιστοποιητικό του έτους 1865 πού εκδόθηκε στην Μεγαλόπολη (Σινάνο επί Τουρκοκρατίας) και υπέβαλε στην επιτροπή αγώνων ο γιός του Αθανάσιος. Τό πιστοποιητικό αυτό γράφει για την δράση του αγωνιστού τά έξης (Π.Σ.Φ. Νο 205):

«Πιστοποιούμε οι υποφαινόμενοι επί τη όριζομένη υπό του ποινικού Νόμου ποινή και τη υποχρεώσει πολιτικής αποζημιώσεως ότι ο Δημήτριος Ιερεύς Σκουρής κάτοικος δεδέμπε της Λυκοσσούρας άμα εξεβράγη ή επανάσταση του 1821 έλαβε τά όπλα και έτρεξε κατά των έχθρών ως μπουλουξής έχων μεθ' έαυτου δέκα ή δέκα πέντε στρατιώτας υπό τους άρχηγούς Κολοκοτρώνη και Νικηταρά παρευρέθη εις τάς χρισιμοτέρας κατά του έχθρου μάχας και συμπλοκάς και τέλος έπεσε μαχόμενος εις την έν Καστανιά της Σπάρτης μάχην κατά του Ίμβραήμ Πασά και ότι έν τω διαστήματι τούτω έφάνη γενναίος υπακούων εις τάς διαταγάς των άνωτέρων του.

Πρός βεβαίωσιν εκδίδομεν την παρούσαν [] πιστοποίησην ίνα χρησιμεύση όπου άνήκει.

Έν Σινάνω τή 22 Μαΐου 1865

οί πιστοποιούντες».

Ακολουθοϋν τρεΐς υπογραφές.

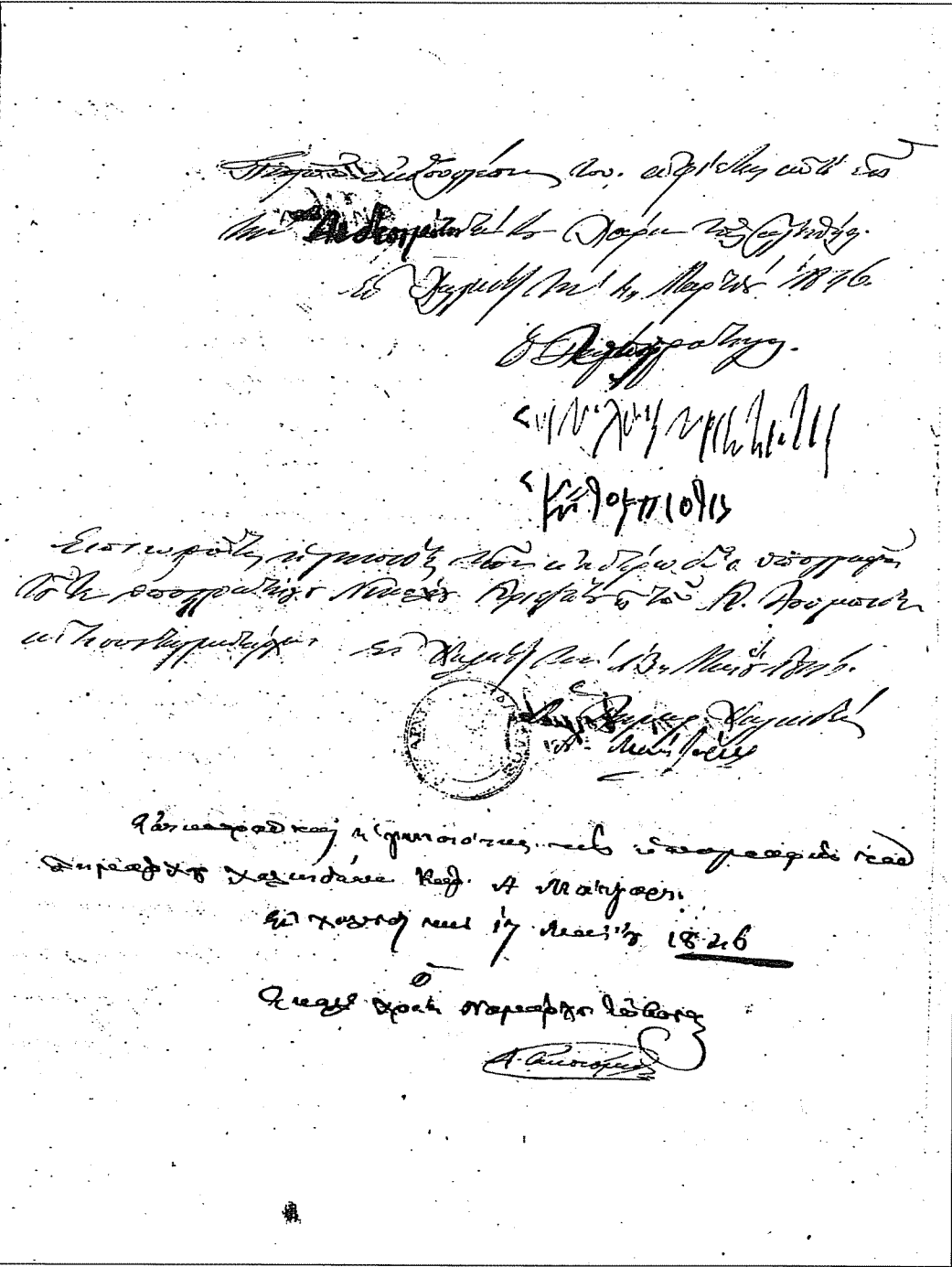
«Έπικυροϋται τό γνήσιον των άνωτέρω υπογραφών

Έν Σινάνω αύθημερόν

ο Δήμαρχος Μεγαλοπόλεως

(ΓΣ) ύπογραφή».

Η επιτροπή κατέταξε τον αγωνιστή στην δευτέρα τάξη των ύπαξιωματικων.

Π.Σ.Φ. No 204a

ἐπλήρωσεν εἰσέτι δι' ἕρανον πρὸς ἕτερον ὄπλαρχηγόν τόν Ἀπόστολον Κολοκοτρώνη εἰς χρήματα μὲν περὶ τὰς τριακοσίας δραχμάς, εἰς πράγματα δὲ περὶ τὰ πενήκοντα κοιλὰ* σίτου, πενήκοντα ὀκάδας βουτύρου καὶ ἀρκετόν τοῦ ποιμνίου του μέρους. γ/ ἕνεκα τῆς παρακολουθήσεως του παρά τῷ ῥηθέντι ὄπλαρχηγῷ καὶ κατὰ συνέπειαν τῆς ἀπουσίας του ὑπέστη πολλές καὶ ποικίλας ζημίας καθότι περιοδεύων πρὸς ἀναστάτωσιν εἰς ἄλλα μέρη δὲν ἠδυνήθη νὰ μεταφέρῃ τὴν κινητὴν του περιουσίαν καὶ ἐξασφάλισῃ αὐτήν, ἣν ἔλθοντες οἱ Τούρκοι διήρπασαν ἅπασαν καὶ πυρπολήσαντες τὴν οἰκίαν του καὶ αἰχμαλωτίσαντες τὰ ζῶα καὶ ποιμνίον του ἐπήνεγκον αὐτῷ ζημίαν ἄνω τῶν δέκα χιλιάδων δραχμῶν. καὶ δ/ ἕνεκα τῆς αὐτῆς ἀπουσίας του, καὶ τοῦ ἀπροστατεύτου κατὰ συνέπειαν τῆς ἀδυνατου οἰκογενείας του, ἠχμαλωτίσθη παρά τῶν βαρβάρων ἢ θυγάτηρ αὐτοῦ Μαγδαλινὴ ὀνόματι, πρὸς ἀπολύτρωσιν καὶ ἀνεύρεσιν τῆς ὁποίας ἐδαπάνησαν ἐπὶ ματαίῳ ἄνω τῶν πέντε χιλιάδων δραχμῶν. Ἐν γένει δὲ πιστοποιοῦμεν ὅτι ὁ διαληφθεὶς ὑπηρετήσας ὡς γνήσιος Ἕλλην τὴν πατρίδα ἐθυσίασε χάριν αὐτῆς κολοσιαιαν περιουσίαν προσενεγκῶν θυσίαν αὐτῇ καὶ τὴν φιλότιμον του θυγατέρα. Διὸ κατ' αἴτησιν τῶν υἱῶν καὶ κληρονόμων αὐτοῦ δίδεται τό παρὸν πιστοποιητικόν ἵνα τοὺς χρησιμεύσῃ ὅπου δεῖ.

Ἐν λεβειδίῳ τὴν 20 Ἰουλίου 1865.

Οἱ πιστοποιοῦντες».

Ἀκολουθοῦν δεκαπέντε ὑπογραφές.

«Ἐπικυροῦται ἡ γνησιότης τῶν ἀπέναντι καὶ ἀνωτέρω δέκα πέντε ὑπογραφῶν τῶν δημοτῶν μας.

ἐν Λεβειδίῳ τὴν 29 Ἰουλίου 1865

(ΤΣ) ὑπογραφή».

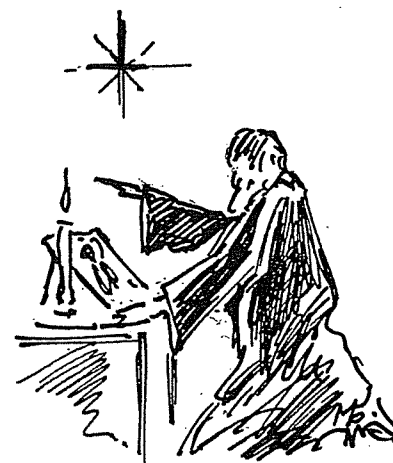
Ἄλλο πιστοποιητικὸν τοῦ ἔτους 1865, ποὺ ὑπογράφουν τέσσερις ὄπλαρχηγοὶ καὶ φυλάσσεται καὶ αὐτὸ στὰ Α.Α. ἀναφέρεται στὴν δράση τοῦ ἀγωνιστοῦ καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων γράφει:

«καθὸ Ἱερέυς καὶ διάσημος τῆς ἐπαρχίας μνηθεὶς πρὸ τῆς ἐκρήξεως τῆς ἐπαναστάσεως περιεφέρετο ἀπὸ χωρίον εἰς χωρίον καθ' ἅπασαν τὴν ἐπαρχίαν καὶ ἐπιτηδείως κατηγῶν καὶ καθοδηγῶν τοὺς Ἕλληνας κατὰ τῶν

*κοιλὸ = 24 ὀκάδες. Ὀκά = 1282 γραμμάρια.

Βαρβάρων οὐκ ὀλίγον συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐξέγερσιν τῶν πνευμάτων κατὰ τῶν Τούρκων, μετὰ δὲ τὴν ἐκρήξιν ταύτης παρακολουθῶν τόν ἀείμνηστον ὄπλαρχηγόν Ἀλέξιον Νικολάου παρευρίσκετο εἰς ἅπασας τὰς ἐν Πελοποννήσῳ μάχας παροτρύνων κατὰ τῶν ἐχθρῶν τοὺς Ἕλληνας δι' ἀρμοδίων λόγων καὶ φράσεων αἵτινες συνέτειναν πλείστον ὡς ἐκ τῆς πειθοῦς καὶ τοῦ ἐπαγγέλματος».

Ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ ἀγῶνος κατέταξε τόν ἀγωνιστὴ Ἱερέα στὴν ἑβδόμη τάξιν τῶν ἀξιωματικῶν.

165. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΙΕΡΕΥ: Κ. 199/43

Ὁ Ἱερωμένος Δημήτριος Σταυρόπουλος γεννήθηκε στό χωριό Χρυσοδίτσι τῆς Ἀρκαδίας τό ἔτος 1776 καί ἦταν, ὅπως βεβαιώνει ὁ Κανέλλος Δεληγιάννης, «ἐκ τῶν προκριτοτέρων ἱερέων τῆς ἐπαρχίας Καρυταίνης». Μυημένος εἰς τά τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας ἐργάστηκε δραστηρίως γιά τήν διάδοση τῶν σκοπῶν τῆς.

Σέ αἴτησή του, τοῦ ἔτους 1846, γράφει μεταξύ τῶν ἄλλων:

«Ἱερομένος καί πρόκριτος εἰς τό χωρίον μου χρυσοβίτζι συνεμερίσθην εἰς ὅλας τάς ὑπέρ τῆς ἐπαναστάσεως μυστικές κατηχήσεις... εἰς πολλά μέρη ἀπεστάλην...». Καί σέ ἄλλο σημεῖο συνεχίζει: «Ἐκραγῆσης τῆς ἐπαναστάσεως ἀνέλαβον τά ὄπλα καί ἐπικεφαλῆς ὄλων τῶν συγχωρίων μου χρυσοβιτσιωτῶν στρατιωτῶν ἔτρεξα καί ἐπολέμησα...». Ὁ ἴδιος προσέφερε μεγάλο μέρος τῆς περιουσίας του γιά τίς ἀνάγκες τοῦ ἀγῶνος.

Πιστοποιητικό τοῦ ἔτους 1844 πού ὑπογράφουν οἱ Κανέλλος Δεληγιάννης καί Δ. Πλαπούτας καί φυλάσσεται στό Α.Α. γράφει γιά τήν δράση τοῦ Παπαδημήτρη, ὅπως τόν ἔλεγαν, τά ἐξῆς (Π.Σ.Φ. Νο 207):

«Πιστοποιεῖται ὑπό τῶν ὑποσιμειουμένων ὅτι ὁ ἐκ τοῦ χωρίου χρυσοβίτζι τοῦ δήμου φαλάνθου παπάδημήτριος σταυρόπουλος ὢν ἐκ τῶν προκριτοτέρων ἱερέων τῆς ἐπαρχίας καρυταίνης Ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος συνετέλεσε τά μέγιστα οὐ μόνον πνευματικῶς ἀλλά καί στρατιωτικῶς ἀναγνωριζόμενος ὡς καπετάνιος τῆς πατρίδος του καθ' ὅλην τήν διάρκειαν φέρων κατά τάς ἀνάγκας πότε μὲν πενήτηχοντα πότε δέ ἑκατόν στρατιώτας ἐπολέμησεν ἀνδρείως παραυρεθείς εἰς τάς πολιορκίας τριπόλεως κορίνθου πατρῶν καί εἰς τάς μάχας βαλτετζίου γράνας δερβενακίων καί εἰς τάς κατά τῶν ἀράβων δραμπάλαν πολιανήν τρίκορφα καί λοιπάς μάχας. μή ἀπολαμβάνων τί ἀλλ' ἀπεναντίας ἐξοδεύσας ἐξ ἰδίων του.

Διό κατ' αἴτησίν του ὅθεν τῷ δίδεται τό παρόν.

ἐν τριπόλει τήν 24: Ἰουνίου 1844.

[]

κανέλλος δεληγιάννης:

διά τόν ἀγράμματον ἀδάμ κορέλαν

Δ: πλαπούτας:

Β. Ν. Γιαννακόπουλος».

[]

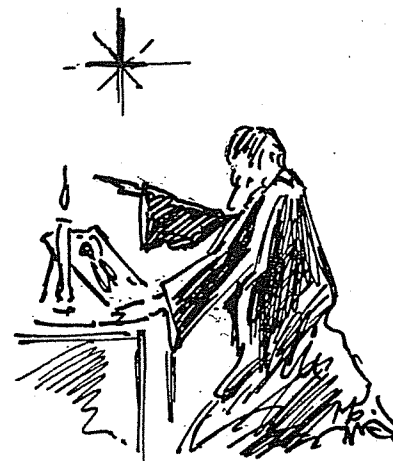
Στήν δευτέρα σελίδα τοῦ ἐγγράφου γίνεται ἐπικύρωση τῶν ὑπογραφῶν ὑπό τοῦ Δημάρχου Φαλλάνθου.

Ἄλλο πιστοποιητικό τοῦ Δημάρχου Φαλλάνθου τοῦ ἔτους 1846 γράφει μεταξύ τῶν ἄλλων: «Ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐπαναστάσεως δρᾶξας τά ὄπλα ἐπί κεφαλῆς πάντοτε πολλῶν συγχωρίων του στρατιωτῶν παρευρεθῆ καί ἐπολέμησεν ἀνδρείως εἰς ὅλας τάς μάχας ...». Καί ἄλλου: «ὑπηρετῶν κατά τάς ἀνάγκας καί ὡς πνευματικός καί ὡς στρατιώτης ἐναντίον τῶν Ὀθωμανῶν».

Κατά τό ἔτος 1838 ἀπενεμήθη στόν ἀγωνιστή τό ἀργυροῦν παράσημο καί ἀναγνωρίσθηκε ὡς ἀξιωματικός.

Τά δικαιολογητικά ἐπανυπέβαλαν στήν ἐπιτροπή τοῦ ἀγῶνος τό 1865 ὁ γιός τοῦ ἀγωνιστοῦ Σταῦρος Παπαδημητρίου καί οἱ λοιποὶ κληρονόμοι του.

Ἡ ἐπιτροπή τοῦ ἀγῶνος ἀποφάσισε «διά τάς ἐκδουλεύσεις καί τήν ἀνδρείαν του νά ταχθῆ εἰς τήν Πέμπτην (5) τάξιν (καπετάνιος)».

167. ΣΤΡΑΤΗΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 201/21

Ο Ίερεύς Ἀντώνιος Στρατής γεννήθηκε στήν Ὑδρα. Ἀπό ἀντί-
γραφο ἔγγράφου τοῦ ἔτους 1834 πού βρίσκεται στά Α.Α. φαίνεται ὅτι
ὁ ἀγωνιστής ἔλαβε μέρος στόν κατά θάλασσα ἀγῶνα τοῦ 1821 μέ τό
πλοῖο Ο ΚΙΜΩΝ.

Τό ἔγγραφο τό ὁποῖο ὑπογράφει ὁ Ἀντώνιος Πανταξῆς γράφει
σχετικῶς (Π.Σ.Φ. Νο 209):

«Ἀπόντος εἶδη τοῦ πατρός μου καπετάν Ἰωαννου πανταξῆ πλοιάρχου τοῦ
Ἰμβρικίου ὡς Κύμον ὁμολογῶ ὡς υπωφαινόμενος υἱός τοῦ αὐτοῦ πλοιάρ-
χου ὅτι ὁ παπά ἀντόνιος στρατής ἔκαμε μέ τό πλοῖον μας εἰς τήν ἐστρα-
τεῖαν τοῦ ἐπάκτου κατά τούς 1821 ἐκτελῶν μέτα γεναιότητος καί ζήλον,
τῶν ὑπέρ πατρίδως χρέως του δυῶ δίδα τήν παρούσαν μου εἰς αὐτόν
κατα ζητησίν του διά νά τόν χρησημεύσι ἐν καιρῷ ὁποῦ ἀνεῖκη.

Ὑδρα τη: 19 Νοεμβρίου 1834

ὁ υἱός τοῦ πληάρχου ἀντονιου

Ἰωαννου πατζαξῆς.

Ἐπικυροῦται τό γνησιον
τῆς ἄνωθεν ὑπογραφῆς

ἐν ὕδρα τῆ 29 Νοεμβρίου 1834

οἱ δημογέροντες

Α. Κουντουριώτης

Ν. Οἰκονόμος

Ἀπαράλλακτον τῷ πρωτοτύπῳ

ἐν Ὑδρα τῆ 29 Νοεμβρίου 1834

(ΤΣ) ὑπογραφή».

Στρατής

Γραφῆς 212 -
461
1846

συμφωνοῦν οἱ ὑπογεγραμμένοι ὑπογράφει εἰς τὴν ἀνωτέρω
ἐπισημασμένην ἡμερᾶν, ὡς ἐστὶν ἀποδεικνύον τὴν ἀίετον
σχετικῶς ἀποφασιστικῶν, ὅτι δὲ τὸν πατέρα Ἀντώνιος Λεῶν
μου ἀντιπλοῦ καὶ Ἰωαννου πανταξῆ ἀναλάσκει ἰσχυρῶς
καθὼς ἀμὰ ἀμὲν ὁ πατήρ ἀνταξῆς τῆς ἀνωτέρω
ἡμερᾶς ἐστὶν ὅτι δὲ τὸν πατέρα Ἰωαννου ἀνταξῆς ἀπο-
φασιστικῶς ἀποφασιστικῶν, ὡς ἐστὶν ἀποδεικνύον, ὡς ἀποδεικνύον
ὅτι ἐστὶν ἀποφασιστικῶς ἀποφασιστικῶν, ὡς ἀποδεικνύον
ὅτι ἐστὶν ἀποφασιστικῶς ἀποφασιστικῶν, ὡς ἀποδεικνύον
ὅτι ἐστὶν ἀποφασιστικῶς ἀποφασιστικῶν, ὡς ἀποδεικνύον
ὅτι ἐστὶν ἀποφασιστικῶς ἀποφασιστικῶν, ὡς ἀποδεικνύον

111/15

οἱ ὑπογεγραμμένοι
Α. Κουντουριώτης
Ν. Οἰκονόμος

ἀποφασιστικῶς ἀποφασιστικῶν
ἀποφασιστικῶς ἀποφασιστικῶν
ἀποφασιστικῶς ἀποφασιστικῶν

168. ΤΖΕΝΤΟΥΡΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 207/97

Ο Κληρικός Δημήτριος Τζεντούρας γεννήθηκε στο χωριό Κερέσοβα της επαρχίας Καλαβρύτων. Έλαβε μέρος στην επανάσταση και υπηρέτησε κυρίως υπό τον Βασίλειον Πετμεζάν ως στρατιώτης και ως Ίερεύς, διακριθείς για την γενναιότητά του.

Γιά την δράση του αγωνιστού Τζεντούρα μαθαίνουμε από έγγραφο του έτους 1846 που φυλάσσεται στα Α.Α. και γράφει (Π.Σ.Φ. Νο 210):

«πιστοποιώ ο υποφαινόμενος επί τη όριζομένη από τον Ποινικόν Νόμον πινή και επί τη υποχρεώσει της άνηκούσης Πολιτικής άποζυμώσεως, ότι ο Κύριος Δημήτριος Ίερεύς Τζεντούρας γενηθείς εις τό χωριόν Κερέσοβα του Δήμου φωφίδος της επαρχίας Καλαβρύτων υπηρέτησεν υπό τάς άμέσους διαταγάς μου ως Στρατιώτης. Περιωδικώς παρευρέθη δε εις διαφόρους Μάχας πολιτικώς και στρατιωτικώς, έδειξε Γενναιότητα, πίστιν, και άφοσίωσιν. εκτός τούτου ήπέστει διαφόρους ζυμίας, και έχασε αρκετήν κοινητήν του περιουσίαν.

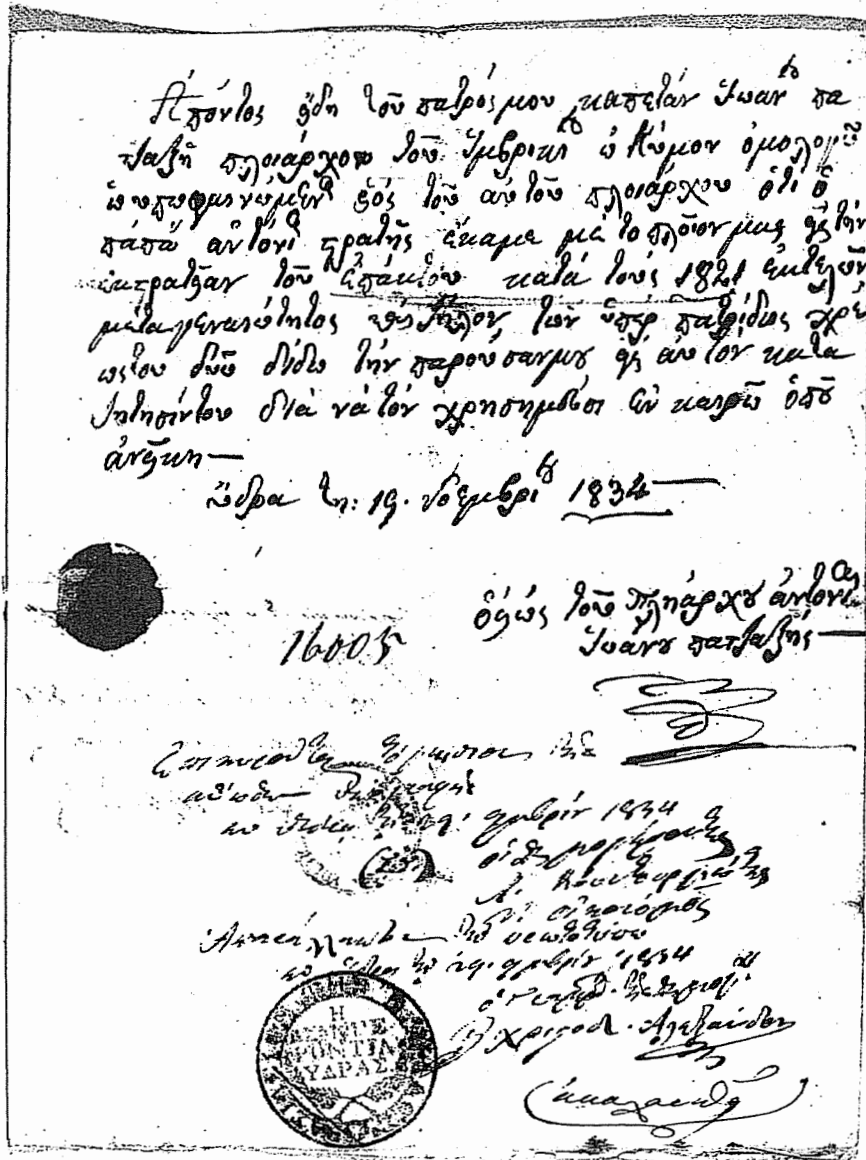
καθ' όλον τό παρελθόν διάστημα δέν έλαβε καμμίαν άποζυμώσιν και του χρεωστούνται οι μισθοί του και τά έξοδά του.

αι θυσίαι του οι άγωνες του, και ή πίστις του τόν δικαιοϋν νά είναι στρατιώτης.

Καλαβρυτα την 15 νοεμβρίου 1846

Β: πετμεζάς».

Η έπιτροπή κατέταξε τόν αγωνιστή στην τάξη των στρατιωτών.

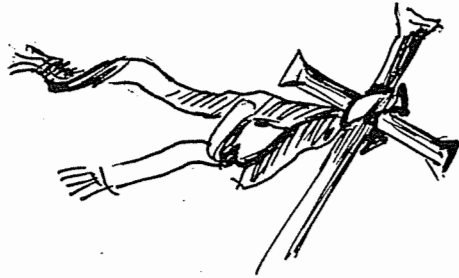

νημα άραβόσιτον, έκαστος δέ κάνδος έτιμάρτο προς πέντε γρόσια τότε διά τροφάς του στρατοπέδου. και όταν πάλιν ήλθεν ο Κιουταχής εις λουτράκι του Ξηρομέρου και έτοιμάζοντο τά στρατεύματα της Δυτικής Ελλάδος εις [] και άγιον Νικόλαον του Ξηρομέρου έδωκεν και τότε διά ταΐνια δυό άγελάδια. έμεινε δέ πάντοτε υπέρ του έθνους πιστός πάντοτε κινών πάντα λίθον και ένεργών όλαις δυνάμεσι κατά των έχθρών. [καταστραφεισα] άπασα δέ ή περιουσία του κατεστράφη ως έκ της εις τον άγώνα συμμετοχής του.

Εις άποδειξιν των ύπηρεσιών τό παρόν πιστοποιητικόν προς χρήσιν του.

Έν άγρινίω την 17 Σεπτεμβρίου 1846

ο πιστοποιων
γιαναακης σταΐκος
συνταγματάρχης».

2627

974

Προσώπων εσθραβόσιτον και εκαστος εκανδρος επιμαρτο προς πεντε γροσια τότε δια τροφας του στρατοπεδου. και οταν παλιν ηλθεν ο Κιουταχης εις λουτρακι του Ξηρομερου και ετοιμαζοντο τα στρατευματα της δυτικης ελλανδος εις [] και αγιον Νικολαον του Ξηρομερου εδωκεν και τότε δια ταΐνια δυο αγελαδια. εμεινε δε παντοτε υπερ του εθνους πιστος παντοτε κινων παντα λιθον και ενεργων ολαις δυναμεισι κατα των εχθρων. [καταστραφεισα] απασα δε η περιουσια του κατεστραφη ως εκ της εις τον αγωνα συμμετοχης του.

Εις αποδειξιν των υπηρεσιων το παρον πιστοποιητικον προς χρηση του.

Εν αγρινιω την 17 Σεπτεμβριου 1846

ο πιστοποιων
γιαναακης σταΐκος
συνταγματαρχης».

170. ΦΙΛΕΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΕΡΕΥΣ: Κ.219/50

Ο ιερωμένος Δημήτριος Φιλέρης γεννήθηκε στο Σόλο της επαρχίας Καλαβρύτων. Κατά την επανάσταση του 1821 προσέφερε μεγάλες υπηρεσίες, όχι μόνον παρακινών τους συγχωριανούς του να πάρουν τα όπλα κατά των έχθρων, αλλά και επικεφαλής ενός μέρους απ' αυτούς έλαβε μέρος σε πολλές μάχες κατά των Τούρκων και των Αιγυπτίων. Για τις ανάγκες του αγώνος διέθεσε μεγάλο μέρος της περιουσίας του. Έγγραφο του έτους 1846 που φυλάσσεται στα Α.Α. γράφει για τον αγωνιστή τά έξης (Π.Σ.Φ. Νο 212):

«Πιστοποιώ ο υποφαινόμενος ότι ο Κύριος Δημήτριος Περεύς Φιλέρης, γεννηθείς εις τό χωρίον Σόλον, του Δήμου Νωνάκριδος, της Έπαρχίας Καλαβρύτων υπηρέτησε την Πατρίδα από τό 1821-1828, όχι μόνον διαφοροτρόπως δυνάμει του επαγγέλματός του παρακινών τους συνεγχωρίους του, εις τό να λάβουν τά όπλα κατά του έχθρου της Πίστεως και Πατρίδος, μη φειδόμενος ούδενός μέσου, και συνεισενεγκών πολάκις τά προς πόλεμον αναγκαία, αλλά και στρατιωτικώς επί κεφαλής πάντοτε των Συγχωριών του, μεθ' ων Παρευρέθη εις πολλές μάχας, οϊον των Πατρών, Γηροκομείου, Σαραβαλίου, Τριπόλεως, ακράτας, Μ.Σπηλαίου, [] και εις άλλας δείξας γενναιότητα, πίστην και άφοσίωσιν, οϊαν χαρακτηρίζει τον τίμιον και ειλικρινή Πατριώτην. Έκτός τούτων έκάη ή Οικία του και υπέστη πολλές άλλας ζημίας. Οί αγώνες του, αί θυσίαι του και ή Πίστις του τον δικαιούν να είναι υπαξιωματικός. Γνωρίζων όθεν τά δίκαιά του, Πιστοποιώ ταύτα διά του Παρόντος μου, επί τη όριζομένη από τον Ποινικόν Νόμον Ποινή και επί τη υποχρεώσει της άνηκούσης Πολιτικής αποζημιώσεως.

Τήν 12 Νοεμβρίου 1846 Καλάβρυτα

Β: πετιμεζάς:».

Η έπιτροπή κατέταξε τον αγωνιστή στην δευτέρα τάξη των ύπαξιωματικών.

Handwritten Greek text, likely a transcription or original document, covering the top half of the left page. The text is dense and difficult to read due to cursive script and some fading.

Handwritten text at the bottom of the left page, including a circular stamp with the number 1776151426 and other illegible markings.

Τό δεύτερο έγγραφο, πού είναι τοῦ ἔτους 1836 καί ἀναφέρεται στήν ἀπονομή συντάξεως στόν ἀγωνιστή, γράφει:

«Βασιλεῖον τῆς Ἑλλάδος

Ὁ κατά τήν ἐπισκοπήν Ἀργολίδος Μητροπολίτης
πρός τόν πρεσβύτερον Γ. Φουντουλάκην ἐκ Κρήτης

Διά Β. ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθ. 14383 ἢ Α.Μ ὁ Σεβ ἡμῶν Βασιλεὺς ἠδὲ-
κῆσε νά διατάξη διά νά σοί δίδηται ἀπό τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου
σύνταξις δραχμῶν δεκαπέντε ἀρ. 15. Ὅθεν προσκαλεῖσαι νά ἀναφέρης
πρός τόν σταθερόν τόπον τῆς διαμονῆς σου, καί ἀναγγεῖλωμεν τοῦτο πρὸς
τήν Ἱεράν Σύνοδον διά νά σοί στέλλεται εἰς τό τέλος ἐκάστου μηνός διά
τῆς Διοικητικῆς Ἀρχῆς τό ἔνταλμα τῆς πληρωμῆς σου.

ἐν Ναυπλίῳ τήν 4 Σεπτεμβρίου 1836

ὁ Ἀρχιδιάκονος

(Τ.Σ.) Σ. Μαθάς

Κατεγράφη ὑπό αὐξόντα ἀριθμόν δεύτερον τοῦ πρωτοκόλλου τῶν συντά-
ξεων τοῦ Ὑπουργείου τῶν ἐκκλησιαστικῶν τοῦ συνταχθέντος σήμερον τήν
2 Νοεμβρίου 1845 ἐν Ναυπλίῳ.

ὁ ἐκπληρῶν χρέη Διοικητοῦ Ἀργολίδος

Ν.Σ []

Διά τό ἀκριβές τῆς ἀντιγραφῆς τοῦ παρόντος

ἐν Ναυπλίῳ τήν 23 Αὐγούστου 1870

ὁ Δήμαρχος Ναυπλιέων

(Τ.Σ.) ὑπογραφή».

Τέλος τό τρίτο έγγραφο, πού είναι τοῦ ἔτους 1843 καί ἀναφέρεται
στήν ἀπονομή τοῦ ἀργυροῦ νομισματοσήμου στόν ἀγωνιστή, γράφει:

«Ἀριθ 3577

Βασιλεῖον τῆς Ἑλλάδος

Ἡ ἐπί τῶν Στρατιωτικῶν Γραμματεία τῆς Ἐπικρατείας
πρός

τόν κ. Γεώργιον Φουντουλάκην Ἱερέα

Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Βασιλεὺς ἠδὲκῆσε νά διατάξη νά δοθῆ κατά
συνέπειαν τῶν τῆς 20 Μαΐου/1 Ἰουνίου 1835 διαταγμάτων εἰς τόν
κ.Γεώργιον Φουντουλάκην Ἱερέα τό ἀργυροῦν Νομισματοσήμον, δι' ἀντα-
μοιβήν τῶν κατά τόν ὑπέρ ἀνεξαρτησίας πόλεμον ἐκδουλεύσεων του καί
χορηγεῖ εἰς αὐτόν τήν ἄδειαν νά τό φέρη εἰς κάθε περίστασιν.

Τό δίπλωμα τοῦ Νομισματοσήμου τοῦτου ἐγχειρίζεται ὁσόνουπω.

Ἀθῆναι τήν 1 Ἀπριλίου 1843

Καθ' ὑψηλήν διαταγήν τῆς Β.Α Μεγαλειότητος

(Τ.Σ) Α. Βλαχόπουλος

Διά τόν Ὑπουργόν

ὁ Διευθυντής ἐκ τοῦ Γραφείου

ὑπογραφή.

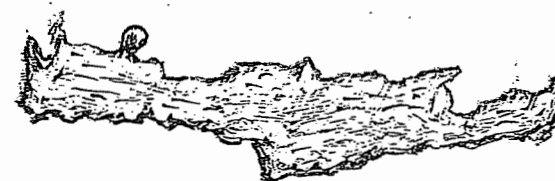
Περί ἀποδόσεως τοῦ Νομισματοσήμου
εἰς τά σώματα τοῦ πρώην Στρατοῦ.

Διά τό ἀκριβές τῆς ἀντιγραφῆς

ἐν Ναυπλίῳ τήν 23 Αὐγούστου 1870

ὁ Δήμαρχος Ναυπλιέων

(Τ.Σ.) ὑπογραφή».

172. ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΚΗΣ ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΠΕΡΕΥΣ: Κ. 221/85

Ὁ ἀγωνιστής Ἱερεὺς Φραντζεσκάκης Μελέτιος γεννήθηκε στήν Ἄρεόπολη Λακωνίας. Μέ τήν ἔναρξη τοῦ ἀγώνος τό 1821, ἀκολουθοῦμενος ἀπό ἱκανόν ἀριθμό στρατιωτῶν ἔλαβε μέρος σέ πολλές μάχες κατά τήν διάρκεια τοῦ ἀγώνος. Διέθεσε ὅλην τήν περιουσίαν του γιά τίς ἀνάγκες τοῦ ἀγώνος καί παρέμεινε φτωχός. Γιά τίς ὑπηρεσίες του στόν ἀγῶνα τοῦ ἀπενεμήθη τό ἔτος 1837 ὁ ἀργυροῦς σταυρός.

Λεπτομέρειες γιά τήν δράση τοῦ ἀγωνιστοῦ περιλαμβάνονται σέ ἔγγραφο τοῦ ἔτους 1843 πού ὑπογράφουν τριάντα πέντε ὄπλαρχηγοί καί φυλάσσεται στά Α.Α. Τό περιεχόμενο τοῦ ἔγγραφου αὐτοῦ, τό ὁποῖο ὑπέβαλαν στήν ἐπιτροπή ἀγῶνων καί θυσιῶν τό 1865 οἱ κληρονόμοι τοῦ ἀγωνιστοῦ Μιχαήλ καί Ἰωάννης Φραντζεσκάκης, εἶναι τό ἔξης (Π.Σ.Φ. Νο 214):

«Πιστοποιοῦμεν Οἱ ὑποφαινόμενοι Ἀξιωματικοί,
Ὅτι

Ὁ Συμπολίτης καί Πατριώτης ἡμῶν ἅγιος Πρωτοσύγγελος Μελέτιος Φραντζεσκάκης κάτοικος Ἄρεοπόλεως τοῦ Δήμου Οἰτύλου τῆς Διοικήσεως Λακωνίας, Συνετέλεσε τά μέγιστα εἰς τόν ὑπέρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα τῆς Ἑλλάδος, Συνεισφέρον, Κηρύσσων, καί ἔχων πάντοτε ὑπό τήν ὄδηγιάν του πενήντα καί ἑκατόν στρατιώτας, ἔξεστράτευσεν εἰς πολλάς μάχας ὡς Ἀρχηγός, ὅθεν ἡ ἀνάγκη τόν προσεκάλε. Μάλιστα δέ ὡς Ἱερεὺς τοῦ Στρατοῦ παρευρέθη εἰς τάς μάχας τοῦ Βαλτετζίου, ὅπου ἐπρόφθασε τόν στρατόν ἀπό Πολεμοφώδεια καί τροφάς, ἀντιπροσωπεύσας ἐκεῖσε τόν ποτέ Ἀρχηγόν Κυριακούλην Μαυρομηχάλην, εἰς τήν τῆς Τριπόλεως, μέχρι τῆς ἀλώσεώς της, καθώς καί εἰς τοῦ Δράμαλη καί Ἱμβραϊμ, ἔξακολουθῶν ἀδιακόπως νά φρονίζῃ περί τῆς ἔξοικονομήσεως τῶν ἀναγκαίων τοῦ Λακωνικοῦ Στρατοῦ.

Πρός δέ καταξοδεύσας ἅπασαν τήν περιουσίαν του εἰς τάς κατά τῶν Τούρκων τῶν Ἑλλήνων μάχας, δυστυχῶς ἤδη μή ἀνταμιωθεὶς ἐπαξίως, ἐκτός τοῦ ἀργυροῦ Σταυροῦ, τόν ὅποτον ἡ Α.Μ. εὐηρεστήθη νά τῷ δώσῃ τό 1837. Διό χωρηγοῦμεν αὐτῷ τό παρόν Πιστοποιητικόν ἔγγραφον, ἵνα τῷ χρησιμεύσῃ ὅθεν δεῖ.

Ἐν Ἄρεοπόλει τήν: 7. Νοεμβρίου 1843.

Ι.Κ Μαυρομηχάλης ταγματάρχης
πέτρος [] ὑπολοχαγός».

Ὁ συμπολίτης μας εἰρηνός καὶ Γενναῖος Φραντζεσκάκης εἰς τὰς ἀνάγκας
ἀνάγκαις τοῦ ἐθνικοῦ ἀγῶνος, ἐτέλεσε καὶ ἐπὶ τῆν ἀσκήσασαν ἐπαγγελματῶν
ἐκείνου, εὐαγγελιστῶντα φανερῶς καὶ ἰσχυρῶς καὶ ἔργον καὶ ἔργον, καὶ τὸ μέγιστον
ἀγαθόν τῆς Ἑλληνικῆς ἐθνότητος, ἐπὶ τῆν ἀσκήσασαν εἰς τὰς ἀνάγκαις
τῆς ἀσκήσεως μας, τῆν ὄψιν ἐκείνου ἔχει πειταχόμενον τῷ δόξαν
καὶ ἀσκήσει, ἐπαινετικῶς ἀπὸ τῶν καὶ τῆν ἀσκήσει ἐπαινετικῶν
τῆν ἀσκήσει μας, καὶ φανερῶς εἰς τὴν ἰσχυρίαν καὶ τῆν ἀσκήσει
καὶ εἰσενόησεν εἰς τῆν ἀσκήσει καὶ τῆν ἀσκήσει ἐπαινετικῶν
ἀσκήσει τῆν ἀσκήσει ἐπαινετικῶν ἀπὸ τῶν ἀσκήσει ἐπαινετικῶν
ἀσκήσει τῆν ἀσκήσει ἐπαινετικῶν ἀπὸ τῶν ἀσκήσει ἐπαινετικῶν
ἀσκήσει τῆν ἀσκήσει ἐπαινετικῶν ἀπὸ τῶν ἀσκήσει ἐπαινετικῶν
ἀσκήσει τῆν ἀσκήσει ἐπαινετικῶν ἀπὸ τῶν ἀσκήσει ἐπαινετικῶν
ἀσκήσει τῆν ἀσκήσει ἐπαινετικῶν ἀπὸ τῶν ἀσκήσει ἐπαινετικῶν
ἀσκήσει τῆν ἀσκήσει ἐπαινετικῶν ἀπὸ τῶν ἀσκήσει ἐπαινετικῶν

Ἐν Ἀρεοπόλει τῆς 27 Ἰουλίου 1854

- Ἡ εἰς τὸν ἐκτὸν τῆ Κρήτι
- α. Γενναῖος
- β. Φάνης
- γ. Φαναρίου
- δ. Φαναρίου
- ε. Φαναρίου

Ὁ φανερῶς τῆν ἀσκήσει τῆν ἀσκήσει

Ἐν Ἀρεοπόλει τῆς 23 Ἀπριλίου 1850

Ὁ Φανερῶς Φαναρίου

173. ΧΑΡΔΑΚΗΣ ΚΟΥΤΟΥΛΟΓΕΝΗΣ ΔΑΝΙΗΛ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 224/27

Ο αγωνιστής Δανιήλ Χαρδάκης Κουτουλογένης γεννήθηκε στην Ζάκυνθο. Έλαβε μέρος στην επανάσταση του 1821 υπό τους Γεώργιο και Μιχαήλ Σισίνη. Το 1827 ο Παπαδανιήλ μαζί με άλλους αγωνιστάς και υπό τον Μ. Σισίνη κλείσθηκαν στο φρούριο Χλουμουτσίου στην Ήλεια για να προβάλουν αντίσταση κατά του Ίμπραήμ. Από έλλειψη τροφίμων και νερού ή φρουρά αναγκάστηκε να παραδοθεί. Ο αγωνιστής Ίερεύς συνελήφθη αιχμάλωτος και οδηγήθηκε στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου, όπου από τις κακουχίες πέθανε. Τις πληροφορίες αυτές αντλούμε από έγγραφο που υπέβαλε στην επιτροπή αγώνων και θυσιών ο αντιπρόεδρος του αγωνιστού Γεώργιος Κουτουλογένης Χαρδάκης και φυλάσσεται στα Α.Α.

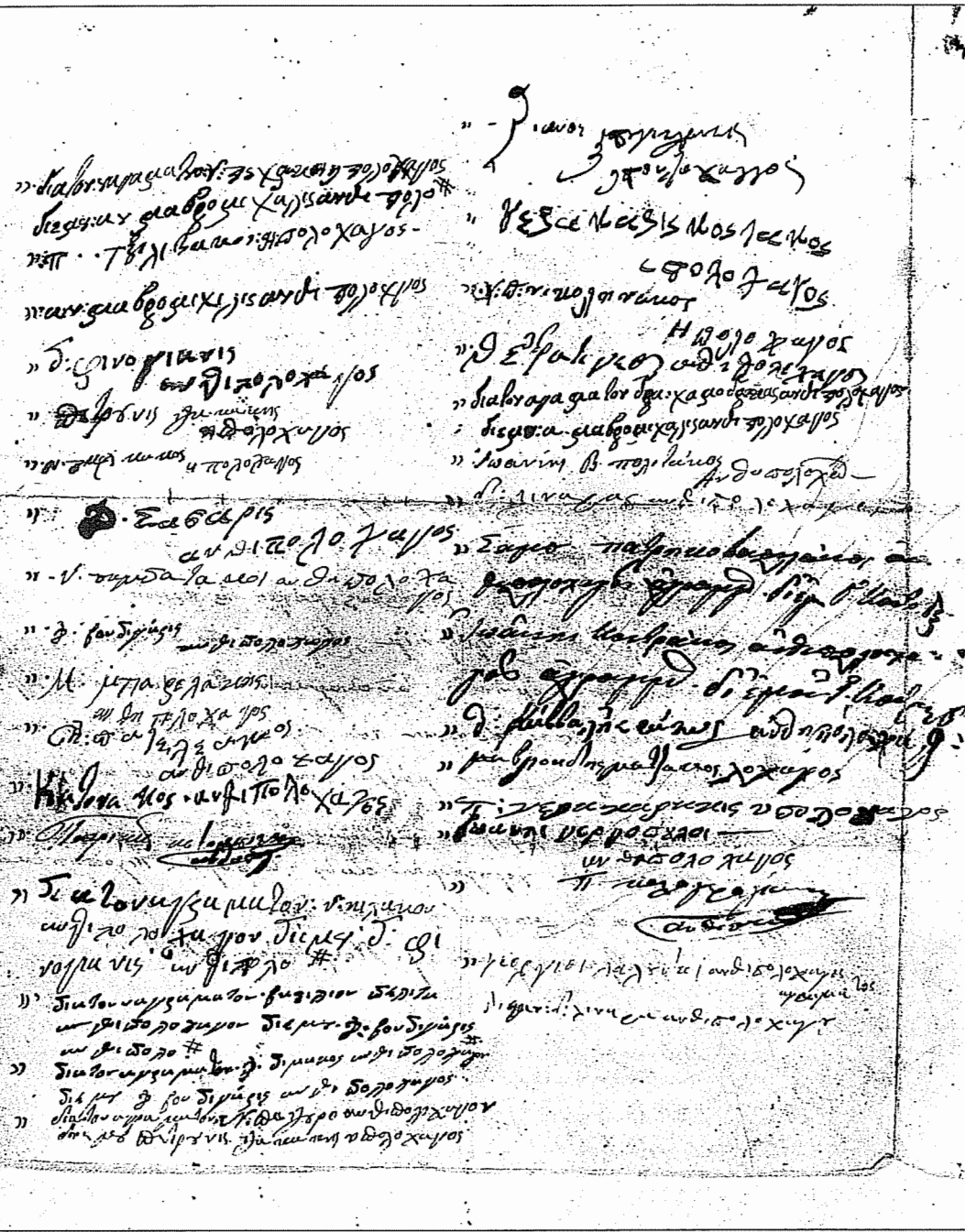
Τό περιεχόμενο του εγγράφου είναι τό εξής (Π.Σ.Φ. Νο 215):

« Ημείς οί υποφαινόμενοι αγωνιστάι επιβιοῦντες του ένδόξου αγώνος της επανάστασεως υπέρ ελευθερίας της Ελλάδος, μαρτυροῦμεν ένσυνειδότως ότι ό έκ Ζακύνθου καταγόμενος Ίερεύς Δανιήλ Χαρδάκης Κουτουλογένης παρευρέθη εις τάς μάχας του ιεροῦ αγώνος, μετέσχε παντός κινδύνου οδηγούμενος υπό τον άρχηγόν Γεώργιον Σισίνην και αιχμαλωτισθείς κατά τό Χλουμούτζη, άπήχθη εις Αλεξάνδρειαν, όπου άπέθανεν εις τά βασιανιστήρια. Διό και άφίομεν τό παρόν μαρτυρικόν, ένυπόγραφον παρ' ήμῶν προς χρῆσιν του Γεωργίου Κουτουλόγενη Χαρδάκη άνεψιού του ρηθέντος Ίερέως.

Έν Ζακύνθω τη 15 Ιουνίου 1865

[] Ίωάννης Σούλης υπογράφο διά τον Πέτρον Ζη ός άγράματον. Άνδρέας λογοθέτης υπογράφο διά τον άγράματον Πέτρον Σούλην, διονισιος μελιнос αγωνιστης. Ίερεύς Άνδρέας Παράσχης διά τον άγράμματον Ίωάννην Παράσχον [έγραψον] άγωνιστήν. Γεώργιος Παπαδάτος δι' έντολής του αγραμμάτου Ίωάννου Παρασχη ποτέ Γεωργίου έκ κόμης Μπουγιώτου αγωνιστού.

Η επιτροπή κατέταξε τον αγωνιστή στην δευτέρα τάξη των ύπαξιωματικῶν.

Π.Σ.Φ. Νο 214α

176. ΧΑΤΖΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 225/56

Ο αγωνιστής Ἀπόστολος Χατζής γεννήθηκε στο χωριό Δέση του Νομού Τρικάλων. Ἐπικεφαλῆς μεγάλου ἀριθμοῦ ἀγωνιστῶν ἔλαβε μέρος στὸν ἱερό ἀγῶνα δαπανῶν ἐξ ἰδίων του γιὰ τὴν συντήρηση τῶν στρατιωτῶν του. Στὴν μάχη τοῦ Νεοκάστρου μεταξύ τῶν δεκαεννέα φονευθέντων συντρόφων του ἦταν καὶ δύο πρῶτοι ἐξάδελφοί του. Πέθανε στὸ Ναύπλιο τὸ 1828.

Γιὰ τὴν δράση καὶ τὸ τέλος τοῦ ἀγωνιστοῦ Ἱερέως πληροφοροῦμεθα ἀπὸ αἴτηση πού ὑπέβαλαν στὴν ἐπιτροπὴ ἀγῶνων καὶ θυσιῶν τὸ ἔτος 1865 οἱ γιοὶ του Κωνσταντῖνος καὶ Διονύσιος Παππαποστόλης.

Ἡ αἴτηση πού φυλάσσεται στὰ Α.Α. γράφει (Π.Σ.Φ. Νο 217 καὶ 217^α):

«ἐν Τρίκαλα τῆς Θεσσαλείας τὴν 5 Μαρτίου 1865

Πρὸς

τὴν Σεβαστὴν ἐπιτροπὴν τῶν Ἀγωνηστῶν

Ὁ Μακαρίτης Πατὴρ μας Παππαποστόλης Χανζῆς ἐκ τοῦ Χωρίου Δέση τοῦ ἀσπροποτάμου, ἅμα ἐσικόθη ἢ ἐπανάστασις τὸ 1821 κατὰ τῶν Τούρκων ἀμέσως καὶ ὁ Πατὴρ μας μετ' ἄλλον 80 περίπου συντρόφων του ὑπὸ τὰς διαταγὰς του. ἀκολούθησε τὸν ἀρχηγόν Νικόλαον Στουρνάραν παρεβρέθη εἰς πολᾶς μάχας μετ' αὐτοῦ. Τὸ 1823 ἀκολούθησε τὸν ἀρχηγόν Χρ. Χ. Πέτρον ἐπίσης καὶ μετ' αὐτοῦ ἐπολέμησαν εἰς πολὰ μέρη μετὰ τῶν Τούρκων, εὐρέθη καὶ εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Μεσολογγίου εἰς Νεόκαστρον ὅπου καὶ τοῦ ἐσκοτόθησαν καὶ 19 συντρόφοι ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶχεν εἰς τὰς διαταγὰς του ὡς καὶ διὸ 2... πρῶτα ἐξάδελφιά του.

Περὶ τοῦ Πατρὸς μας καὶ διὰ τὰς ἐκδουλεύσεις του, ἄς ἐροτηθῆ παρὰ τῆς Σεβαστῆς ἐπιτροπῆς ὁ Κύριος Στρατηγός Χρ. Χ. Πέτρος εἰς τὸν ὅποιον ἦτον [πάντοτε] μαζί του ἀπὸ τὸ 1823 ἕως εἰς τὰ 1828. Ὁ Μακαρίτης Πατὴρ μας ἀπόλεσεν διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Πατρίδος μεγάλην περιουσίαν ἀκίνητον ὡς καὶ κινητὴν ἐπέκτινα τῶν 1500 ζοντανῶν, κατὰ τὸ 1828 ἀπέθανεν εἰς Ναύπλιον χωρὶς νὰ λάβῃ τὸ παραμικρὸν ἀπὸ τὴν τότε Κυβέρνησιν.

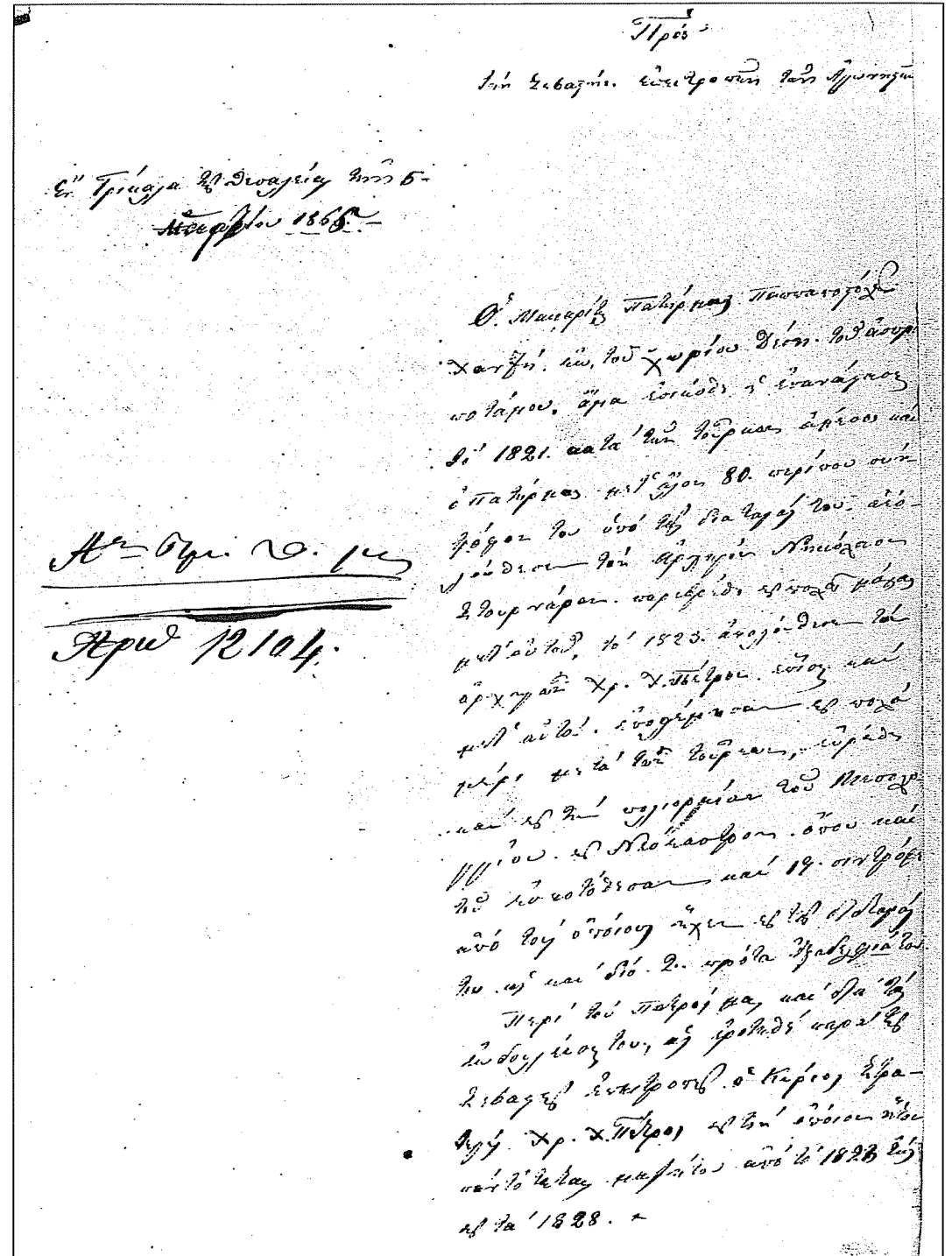
Διὰ ταῦτα παρακαλοῦμεν τὴν δικέαν ταῦτην ἐπιτροπεῖν ὅπως ἀποφασίῃ καὶ δι' ἡμᾶς διὰ τὰς ἐκδουλεύσεις τοῦ μακαρίτου Πατρὸς μας Παππαποστόλη Χανζῆ.

ὑποσημειούμεθα μέ Σέβας

Γ. Κώστας Παππαποστόλης

Γ. Διονύσιος Παππαποστόλης».

Ἡ ἐπιτροπὴ κατέταξε τὸν ἀγωνιστὴ στὴν πρώτη τάξη τῶν ὑπαξιωματικῶν.

Α. 5231

11677

Από η Αυτού Μεγαλειότητος ο Βασιλεύς

επιπέσει το Υπουργείον των Στρατιωτικών να διονηται ως τον
Κυβερνησε... ενόψει μεδίζοντα το ενος ανδραγαθούς της
Ελλάδος ηρωϊκούς αγώνες το αυστρόν τον 30 Σεπτεμβρίου 1835. χαρμ.
ἀριστίον, παραβιδοται τονό εις άντων με την άδειαν του να το φέρη εις πάναν
αριστάων, ειαι απός αιστεταίνου τονόν κα' εγγεπιφεται συγγρόνας και το αυτον
Διολογια.
Εν Αθήναις τον 28 Μαγίου 1846.

Το Υπουργείον των Στρατιωτικών

Handwritten signature or initials.

Ο Διοδωνίας του Γραμματέως

Handwritten signature or initials.

Ο ΚΛΗΡΟΣ ΣΤΗΝ ΕΘΝΕΓΕΡΣΙΑ ΤΟΥ 1821

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

**Α. ΚΛΗΡΙΚΟΙ ΑΓΩΝΙΣΤΑΙ ΤΟΥ 1821
ΑΠΟ ΕΓΓΡΑΦΑ ΤΩΝ ΑΡΧΕΙΩΝ
ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΣΕ ΠΕΡΙΛΗΨΗ**

Στό κεφάλαιο αυτό θά παραθέσω τά ὀνόματα καί ἄλλων κληρικῶν πού ἔλαβαν μέρος στήν ἐπανάσταση τοῦ 1821, καθώς καί τήν δράση τους -ὅπως αὐτά προκύπτουν ἀπό τά Α.Α. τῆς Ε.Β.Ε.- περιληπτικῶς.

1. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ:

Ἐὸ Ἱερεὺς Γεώργιος Ἀθανασίου γεννήθηκε στό Λευθεροχώρι τῆς Φθιώτιδος καί κατοικοῦσε στά Καραβίδια τοῦ ἰδίου Νομοῦ. Ἐλαβε μέρος στήν ἐπανάσταση ἀπό τῆς 25^{ης} Μαρτίου 1821 ἕως καί τό 1828. Πιστοποιητικό τῆς 3^{ης} Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 1846 πού ὑπογράφει ὁ Γ. Δυοβουνιώτης καί φυλάσσεται στά Α.Α. ἀναφέρει ὅτι ὁ ἀγωνιστής αὐτός ἔλαβε μέρος σέ διάφορες μάχες καί *«εἰς τήν γέφυραν τῆς ἀλαμάνας ὑπό τόν μακαρίτην Διάκον, εἰς τήν ἐν Βασιλικῶ, Ἀμπελάκια καί ἄλλου»*.

2. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΙΩΑΝΝΗΣ ΙΕΡΕΥΣ:

Ἐὸ Ἱερεὺς Ἰωάννης Ἀναστασίου γεννήθηκε στήν Ἀθήνα. Ἐλαβε μέρος στήν ἐπανάσταση τοῦ 1821 καί ὅπως φαίνεται ἀπό πιστοποιητικό τοῦ ἔτους 1865 τό ὁποῖο ὑπογράφει ὁ Νικ. Ζαχαρίτσας *«ὑπερέτησεν ὡς ἀπλοῦς στρατιώτης κατά τόν ὑπέρ ἀνεξαρτησίας ἱερόν ἀγῶνα, παραυρεθείς εἰς διαφόρους μάχας ἰδίως ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῶν Ἀθηνῶν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἐν ἧ καί διέπρεψε»*.

Τό πιό πάνω πιστοποιητικό ὑπέβαλε στήν ἐπιτροπή μέ αἴτησή του τήν ὁποία ὑπογράφει ὁ γιός του Κωνσταντῖνος καί στήν ὁποία μεταξύ τῶν ἄλλων ἀναφέρεται: *«οὐδέποτε ἀνεφέρθη πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἐκδουλεύσεών μου, ἀλλά τώρα ἀναγκάζομαι νά πράξω τοῦτο ἕνεκα βαθέος γήρατος καί τῆς τυφλώσεως τῶν ὀφθαλμῶν μου»*.

Ἐπιτροπή κατέταξε τόν ἀγωνιστή στήν τάξη τῶν στρατιωτῶν.

3. ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ ΜΟΝΑΧΟΣ: Κ. 39 IV

4. ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΟΝΑΧΟΣ: Κ. 39 IV

5. ΒΕΛΗΣΣΑΡΙΟΥ ΘΕΟΦΑΝΗΣ ΜΟΝΑΧΟΣ: Κ. 39 IV

6. ΜΠΑΛΑΡΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΟΝΑΧΟΣ: Κ. 39 IV

7. ΤΖΑΝΤΙΑΗΣ ΣΗΜΕΩΝ ΜΟΝΑΧΟΣ: Κ. 39 IV

Κατά τό 1821 οἱ πιό πάνω ἦσαν μοναχοί στήν ἱερά μονή Λευκῶν τῆς ἐπαρχίας Καρυστίας Εὐβοίας. Μέ τήν ἔναρξη τῆς ἐπαναστάσεως ἐγκατέλειψαν τήν μονή καί ἀκολουθώντας τόν Ἡγούμενό τῆς Καλλίνικο Γκούμα κατετάγησαν στό ἐπαναστατικό σῶμα τοῦ ὀπλαρχηγοῦ Νικολάου Κριεζώτου. Κατά τήν διάρκεια τῆς ἐπαναστάσεως ἔλαβαν μέρος σέ ὅλες τίς μάχες πού ἔγιναν στήν Εὐβοία ἀκολουθώντας πάντα τόν Ἡγούμενό τους καί τόν Νικόλαο Κριεζώτη (λεπτομέρειες ἀνωτέρω σελίς 73. Γκούμας Καλλίνικος).

8. ΒΙΔΑΛΗΣ ΙΑΚΩΒΟΣ (ΠΑΠΑΪΑΚΩΒΟΣ) ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 23 I

Ἐὸ Παπαϊάκωβος γεννήθηκε τό 1787 στά Ἰστέρνια Πανόρμου τῆς Τήνου καί ἦταν Ἱερεὺς τοῦ Πανόρμου. Τό ἔτος 1847, ὅταν ἦταν 60 ἐτῶν, ὑπέβαλε αἴτηση στήν ἐπιτροπή ἀγῶνων καί θυσιῶν, ἡ ὁποία σῶζεται στά Α.Α., ζητώντας ἱκανοποίηση γιά τούς ἀγῶνες του. Στήν αἴτησή του αὐτή μεταξύ τῶν ἄλλων γράφει:

«Ἐπραξα τό κατά δύναμην νά συνδράμω τόν Ἐθνικόν ἀγῶνα καί παρευρέθην εἰς διαφόρους Ναυμαχίας μέ τά πλοῖα τῶν Μέξηδων καί διά ξηρᾶς εἰς διαφόρους, ἠγωνίσθην μάχας. Τά περί τούτων ἀποδεικτικά μου ἀπώλεσα δόσας αὐτά εἰς τήν Ἱεράν σύνοδον».

9. ΓΑΒΡΙΗΛ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΤΗΝΟΥ: Κ. 27 IV

Ἐὸ ἀρχιερεὺς Γαβριήλ, πού τό 1828 ἦταν Μητροπολίτης Τήνου, βοήθησε τόν ἀγῶνα κυρίως οἰκονομικῶς προσφέροντας διάφορα χρηματικά ποσά γιά τήν κάλυψη τῶν ἀναγκῶν του. Ἐγγραφο πού σῶζεται στά Α.Α. γράφει:

«Λειφθέντα παρά του Κυρίου Γαβριήλ Ἀρχιερέως Τήνου κατ' ἐπιταγήν του Κυβερνήτου τάλληρα δίστηλα 200 Γρόσια τρεῖς χιλιάδας».

10. ΓΑΛΑΝΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 28 Ι

Ἦ Ἱερεὺς Γαλανόπουλος Γεώργιος γεννήθηκε στό χωριό τῆς Γορτυνίας Κατσουλιὰ (Περδικονέρι). Μαζί μέ δύο ἀδελφούς του ἔλαβε μέρος στόν ἀγῶνα τοῦ 1821 ἀπό τήν ἀρχή μέχρι τό τέλος. Πληροφορίες γιά τόν ἱερωμένο αὐτόν ἀντλοῦμε ἀπό πιστοποιητικό τοῦ ἔτους 1865 τό ὁποῖο ὑπογράφουν δύο καπεταναῖοι καί φυλάσσεται στά Α.Α.

Τό πιστοποιητικό γράφει:

«Πιστοποιητικόν τοῦ ἔτους 1865

Βεβαιῶ ὁ ὑποφαινόμενος ὅτι ὁ ἐκ τοῦ χωρίου Κουτσουλιᾶ τοῦ Δήμου Τροπαίων Γεώργιος Ἱερεὺς Γαλανόπουλος ὅτε ἤχησε ὁ ὑπέρ ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος ἀγῶν ἐνῶ εἶχε ἐνδυθεῖ τά ἱερωσύνης [] ἄδραξεν τά ὄπλα καί παρευρέθη εἰς ὄλας τάς ἐν Πελοποννήσῳ συγκροτηθείσας κατά τῶν ἐχθρῶν μάχας μετά δύο ἐτέρων ἀδελφῶν του... ἠγωνίσθησαν γενναίως μέχρι τέλους τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Ἑλλάδος.

Γεώργιος Θεοφιλόπουλος ταγματάρχης

[]

Βεβαιοῦται τό γνήσιον τῶν δύο ὑπογραφῶν λαγκάδια τήν 13 Ἰουνίου 1865

ὁ Δήμαρχος Τευθίδος».

Ἦ ἐπιτροπή κατέταξε τόν ἀγωνιστή στήν τάξη τῶν στρατιωτῶν.

11. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 34 Ι

Ἦ ἀγωνιστής Ἱερεὺς Παναγιώτης Γιαννακάκος γεννήθηκε στήν Ἀράχωβα (Καρυαί) Λακωνίας. Ἔλαβε μέρος στήν ἐπανάσταση τοῦ 1821 καί πολέμησε σέ πολλές μάχες ὑπό τάς διαταγὰς τοῦ Παναγιώτου Γιατράκου. Τό 1846 εἶχε ὑποβάλει στήν ἐπιτροπή ἀγῶνων καί θυσιῶν πιστοποιητικό τοῦ Παν. Γιατράκου, ὁ ὁποῖος βεβαίωνε τήν συμμετοχή τοῦ ἀγωνιστοῦ Ἱερέως στόν ἱερό ἀγῶνα. Ἦ ἐπιτροπή δέν ἰκανο-

ποίησε τά αἰτήματά του γι' αὐτό καί τό 1865 ὁ ἀγωνιστής ἐπαινέρεται μέ νέα αἴτησή του ἐπικαλούμενος τήν μαρτυρία τοῦ «ἀδελφοῦ τοῦ ἀειμνήστου ἀρχηγοῦ, Λιάκου Γιατράκου μέλους τῆς ἐπιτροπῆς».

Μεταξύ τῶν ἄλλων στήν αἴτησή του γράφει:

«Δράξας τά ὄπλα καί παραλαβῶν τούς τέ συγγενεῖς καί συγχωρίους μου ἔδραμα ὅπου ἡ ἀνάγκη μέ ἐκάλεσεν. παρευρέθη εἰς διαφόρους κατά τῶν Ὀθωμανῶν μάχας ἰδίως τήν Πολιορκίαν τοῦ φρουρίου Τριπόλεως διαμεινας αὐτόθι ἀπό τάς ἀρχάς τῆς πολιορκίας μέχρι τῆς ἀλώσεως διατελῶν ὑπό τάς διαταγὰς τοῦ τότε Παν. Γιατράκου ὄπλαρχηγοῦ. Εἰς τήν κατά τῶν ἀράβων μάχην ἐν τῇ Βέργα τοῦ ἀλμυροῦ εἰς τήν σύγχρονον κατά τῶν ἰδίων ἀράβων ἐν Πολυαράβω...».

Ἦ ἐπιτροπή κατέταξε τόν ἀγωνιστή στήν δευτέρα τάξη τῶν ὑπαξιωματικῶν.

12. ΓΑΖΗΣ ΑΝΘΙΜΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ:

Ἦ Ἱερεὺς Δημήτριος Παρθενόπουλος ἀπό τήν Ὑδρα μᾶς μεταφέρει τήν πληροφορία ὅτι στήν Φιλική Ἑταιρεία τόν ἐμίσησε ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἀνθιμος Γαζῆς (ἀνωτ. σελ. 432). Μέ ἀφορμή τό γεγονός αὐτό εἶναι ἀπαραίτητα λίγα λόγια γιά τόν Ἀνθιμο Γαζῆ. Ἦ μεγάλη Ἑλληνική Ἐγκυκλοπαίδεια (τομ. 8^ο σελ. 18) γράφει μεταξύ τῶν ἄλλων γιά τόν Ἀρχιμανδρίτη Ἀνθιμο Γαζῆ:

«Ἕλλην κληρικός καί λόγιος γεννηθεῖς ἐν Μηλεαῖς τῆς Θεσσαλομαγνησίας τῷ 1764 καί ἀποθανὼν ἐν Σύρῳ τῷ 1828. Κατηχηθεῖς ὑπό τοῦ Νικολάου Σκουφᾶ καί τοῦ Ἀθανασίου Τσακάλωφ ἐν Ὀδυσσῶ εἰς τά τῆς Φιλικῆς ἑταιρείας, ἐγένετο ἐν τῶν ἐνθερμοτέρων μελῶν αὐτῆς... κατήχησεν εἰς τά τῆς Φιλικῆς ἑταιρείας ἅπαντας τούς ἀρματολούς τῆς Φωκίδος. Ἐκτραγείσης δέ τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως συνετέλεσε λόγῳ τέ καί ἔργῳ εἰς τήν εὐόδωσιν αὐτῆς ἀποβάς εἰς τῶν κυριωδεστέρων μοχλῶν τῆς καί ἀναδειχθεῖς μέλος ἀπασῶν σχεδόν τῶν τότε ἔθνοσυνελεύσεων ἡμῶν καί μέλος τοῦ Ἀρείου Πάγου. (Ἦ Ἀρειος Πάγος ἦταν συλλογικό ὄργανο στό ὁποῖο ἀνατέθηκε ἡ ἀνωτάτη ἀρχή τῆς Ἀνατολικῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος τά πρῶτα χρόνια τῆς ἐπαναστάσεως)».

Τό λεξικό ΗΛΙΟΣ τόμος 7^{ος} σελ. 34 γράφει για τον Άνθιμο Γαζή:

«Πλήν τῆς φιλολογικῆς καί θεολογικῆς παιδείας του, κατέγινε καί μέ τήν μελέτην τῆς φιλοσοφίας καί τῶν φυσικομαθηματικῶν ἰδίως ἐπιστημῶν. Πίστευε ὅτι τό ἑλληνικόν γένος γιά νά καταστῆ ἄξιον νά κατακτήσει τήν ἐλευθερίαν του ἔπρεπε προηγουμένως νά μορφωθεῖ, γι' αὐτό ἔγραψε ἔργα ἐκλαϊκεύοντα τίς ἐπιστημονικές γνώσεις τῆς ἐποχῆς του καί μετέφρασε ἐπιστημονικά φιλοσοφικά συγγράμματα ἀπό ξένες γλῶσσες. Στήν Βιέννη ὅπου ἔμενε ἐξέδιδε τό περιοδικό «Λόγιος Ἐρμῆς». Μετέσχε τῆς ἀνωτάτης ἀρχῆς τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας λαβών τά στοιχεῖα Α.Ζ.

13. ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ:

Στά ἔγγραφα πού ἀφοροῦν τόν Ἱερέα καί Φιλικό Ἀναγνωστόπουλο Ἀντώνιο ἀπό τήν Κυπαρισσία (ἀνωτέρω σελ. 16) ἀναφέρονται καί τά ἐξῆς: «... Ἀπό τοῦ 1821 ἔτους τόν Ἰανουάριο ὅτε οἱ ἀείμνηστοι καί Μακάριοι ἀρχιερεῖς Μονεμβασίας Χρῦσανθος, Ἀνδρούσης Ἰωσήφ καί Χριστιανουπόλεως Γερμανός μετέβησαν εἰς Πάτρας καί ἐκεῖθεν εἰς τήν Μονήν τῆς Ἁγίας Λαύρας...».

Λίγες λέξεις καί γι' αὐτούς τούς Ἱεράρχας θεωρῶ ὅτι εἶναι ἐπιβεβλημένες.

Ὁ Γερμανός τοῦ ὁποίου τό ἐπώνυμο ἦταν Ζαφειρόπουλος, γεννήθηκε στό Μεσορρούγι τῆς ἐπαρχίας Καλαβρύτων τό 1760. Ἀπό τήν μητέρα του ἦταν συγγενῆς τοῦ πρωτοσυγκέλλου Χριστιανουπόλεως Ἀμβροσίου Φραντζῆ. Μελέτησε συστηματικά φιλοσοφία καί φυσική καί κατά τήν διάρκεια τῆς παραμονῆς του στήν Μονή τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου ὅπου ἐμόναζε, ἔμαθε τήν Τουρκική καί Ἀραβική γλῶσσα. Τό 1810 ἐχειροτονήθη Μητροπολίτης Χριστιανουπόλεως (Τριφυλίας).

Μυημένος στήν Φιλική Ἐταιρεία ὁ Γερμανός ἀνέπτυξε ὅπως ἐξαιρετική προεπαναστατική δράση καί ἐξελίχθηκε σέ ἡγετική φυσιογνωμία τῆς Πελοποννήσου. Ἐλαβε μέρος στήν συνέλευση τῆς Βοστίτσας μαζί μέ ἄλλους Ἱεράρχας καί ἦταν μεταξύ τῶν ἐγκλείστων τῆς Τριπόλεως, ὅπου ἀπό τίς κακουχίες πέθανε δύο ἡμέρες πρό τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς πόλεως (ἦτοι στίς 21 Σεπτεμβρίου 1821).

14. ΙΩΣΗΦ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΝΔΡΟΥΣΗΣ:

Ὁ Ἐπίσκοπος Ἀνδρούσης Ἰωσήφ γεννήθηκε στήν Δημητσάνα τῆς Ἀρκαδίας τό ἔτος 1775. Μυήθηκε στήν Φιλική Ἐταιρεία καί ἐργάστηκε δραστηρίως γιά τήν διάδοση τῆς ἰδέας τῆς Ἐπαναστάσεως. Ἦταν μεταξύ τῶν προκρίτων καί τῶν Ἀρχιερέων πού φυλακίσθηκαν στήν Τρίπολη καί ἐλευθερώθηκε ὅταν ἡ πόλις περιῆλθε στά χέρια τῶν Ἑλλήνων (23 Σεπτεμβρίου 1821). Μετά τήν ἀπελευθέρωσή του ἔλαβε ἐνεργό μέρος στήν ἐπανάσταση καί τραυματίστηκε ἐπανειλημμένως «διότι ὡς νεανίας ἐμάχετο». Ἐγινε πληρεξούσιος στήν ἐθνοσυνέλευση τῆς Ἐπιδαύρου καί διετέλεσε Ὑπουργός Θρησκείας ἀπό τό 1821 ἕως τό 1825 ὅποτε παραιτήθηκε καί ἄρχισε ἀγῶνα κατά τοῦ Ἰμπραήμ. Ἐγραψε ἀπομνημονεύματα γιά τήν φυλάκισή του στήν Τρίπολη.

15. ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΜΟΝΕΜΒΑΣΙΑΣ:

Ὁ Μητροπολίτης Μονεμβασίας Χρῦσανθος, τοῦ ὁποίου τό ἐπώνυμο ἦταν Παγώνης γεννήθηκε τό 1789. Ἦταν ἐκ τῶν δραστηρίων μελῶν τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας καί ἐργάστηκε γιά τήν διάδοση τῶν σκοπῶν τῆς. Ἐγινε μέλος τῆς Γενικῆς Ἐφορείας πού διηύθυνε τά τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας στήν Πελοπόννησο. Φυλακίστηκε στήν Τρίπολη λίγο πρό τῆς ἐπαναστάσεως μαζί μέ τούς ἄλλους Ἀρχιερεῖς καί προκρίτους καί ἔζησε τίς τραγικές ὥρες τῆς ὀμηρίας. Πέθανε ἀπό τίς κακουχίες λίγο πρό τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς πόλεως.

16. ΦΡΑΝΤΖΗΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ

ΠΡΩΤΟΣΥΓΚΕΛΛΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ:

Ὁ Ἀμβρόσιος Φραντζῆς γεννήθηκε στό Μεσορρούγι τῆς ἐπαρχίας Καλαβρύτων τό 1771 καί πέθανε τό ἔτος 1851. Ἦταν συγγενῆς τοῦ Μητροπολίτου Χριστιανουπόλεως (Τριφυλίας) Γερμανοῦ. Ὄταν ὁ Γερμανός ἔγινε Μητροπολίτης Χριστιανουπόλεως, τό 1810, ὁ Ἀμβρόσιος ἔγινε πρωτοσύγκελλος τῆς Μητροπόλεως. Ἐνωρίς μυήθηκε στήν

Φιλική Έταιρεία και εργάστηκε για την διάδοση τῶν σκοπῶν της. Έλαβε μέρος στήν επανάσταση και τό ἔτος 1839 ἐξέδωσε τήν «Ίστοριαν τῆς ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδος», πού ἀναφέρεται στήν επανάσταση τοῦ 1821.

17. ΓΚΟΛΕΜΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 39/41

Ὁ Ἱερεὺς ἀγωνιστής Παναγιώτης Γκολέμης γεννήθηκε στήν Παλαιοπαναγιά τῆς ἐπαρχίας Λακεδαιμόνος. Πιστοποιητικό τῆς 16/11/1846 πού ὑπογράφουν τρεῖς καπεταναῖοι ἀγωνισταί γράφει μεταξύ τῶν ἄλλων:

«...ἀδράξας τά ὄπλα ἔτρεξεν ὡς ἀξιωματικός...». Ἔλαβε μέρος στίς μάχες: «Φραγκόβρυσης, Κερασιάς, Βαλτετζίου, Βερβένων, Τρικόρφων, Ἁγίου Σώστη εἰς ὄλην τήν πολιορκίαν τοῦ φρουρίου τῆς Τριπόλεως μέχρι τῆς πτώσεως αὐτοῦ, τήν κατά τοῦ Δράμαλη εἰσβολήν εἰς Ἄργος εἰς τήν πολιορκίαν τῆς Κορίνθου, Π. Πατρῶν, εἰς Μεθωκόρωνα, εἰς τήν κατά τῶν Ἀράβων εἰς Καλάμας ἐπικεφαλῆς πολλῶν στρατιωτῶν».

18. ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΡΓΟΛΙΔΟΣ:

Ὁ Γρηγόριος τό 1821 ἦταν Ἐπίσκοπος Ἀργολίδος (Ἀργους-Ναυπλίου). Ἦταν μυημένος στήν Φιλική Έταιρεία και ἐπί σειράν ἐτῶν ἀνέπτυξε ἀξιόλογη δράση γιά τήν προπαρασκευή τῆς ἐπαναστάσεως.

Τίς παραμονές τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 ὁ Γρηγόριος συνελήφθη ἀπό τούς Τούρκους και μαζί μέ ἄλλους Ἀρχιερεῖς και προκρίτους τῆς Πελοποννήσου κλείσθηκε στίς φυλακές τῆς Τριπόλεως. Πέθανε ἀπό τίς κακουχίες λίγες ἡμέρες πρό τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς πόλεως, πού ἔγινε στίς 23 Σεπτεμβρίου 1821.

Πληροφορίες γιά τόν Ἐπίσκοπο Γρηγόριο ἀντλοῦμε ἀπό αἴτηση τοῦ ἔτους 1846 πού ὑπέβαλε στήν ἐπιτροπή ἀγῶνων και θυσιῶν ὁ ἀγωνιστής Ἱερεὺς Δημήτριος Κωστούροπουλος (ἀνωτέρω σελ. 214).

19. ΔΙΑΚΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ: Κ. 49 Π/49

Ὁ Ἀθανάσιος Διάκος γεννήθηκε στήν Μουσούνιτσα τῆς Δωρίδος τό 1788 ἢ 1791. Ὅταν ἦταν 12 χρονῶν, πέθανε ὁ πατέρας του και ἡ μητέρα του τόν ἔκλεισε στό μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου τῆς Ἀρτοτίνας, ὅπου σέ λίγο ἐχειροτονήθη διάκονος. Σ' αὐτό ὀφείλεται και ἡ ὀνομασία του Ἀθανάσιος Διάκος, μέ τήν ὁποία ἔμεινε γνωστός στήν ἱστορία. Τό 1808 ἐγκατέλειψε τό μοναστήρι και ἄρχισε τήν ζωή τοῦ ἀρματολοῦ. Στίς παραμονές τῆς ἐπαναστάσεως σέ συνεννόηση μέ τόν Ἐπίσκοπο Σαλῶνων Ἡσαΐα προετοίμασε τήν ἐξέγερση τῆς περιοχῆς, πού ἔγινε στίς 27 Μαρτίου 1821.

Τό ὑψηλό φρόνημα, ὁ ἥρωισμός και ὁ μαρτυρικός θάνατος τοῦ Ἀθανασίου Διακού τόν κάνουν μία ἀπό τίς εὐγενέστερες μορφές τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 πού ἀγγίζει τά ὄρια τοῦ θρύλου.

Ἐπειδή ὁ Ἀθανάσιος Διάκος προέρχεται ἀπό τόν κληρο, παραθέτω τό περιεχόμενο αἰτήσεως τοῦ ἔτους 1865 πού ὑπέβαλαν στήν ἐπιτροπή ἀγῶνων και σώζεται στά Α.Α., οἱ γιοί τῆς ἀδελφῆς του, Βασιλείος (Ἱερεὺς) και Ἰωάννης Κούστας.

«Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ἰουνίου 1865

Αἰτήσις ἀνταμοιβῆς τῶν συγγενῶν τοῦ Διακού Ἀθανασίου πρός τήν ἐπί τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀγῶνος Σεβ. ἐπιτροπήν.

Δέν εἶναι παντάπασι ἀνάγκη νά εὐρωμεν ὀλίγας γραμμιάς ὅπως παραστήσωμεν ὑμῖν τό μέγεθος τῶν ἀγῶνων, θυσιῶν και κινδύνων, οὓς ὑπέμειναν εὐφύχως πρός σωτηρίαν και εὐκλειαν τῆς πατρίδος οἱ ἔνδοξοι ἐκεῖνοι ἄνδρες τοῦ 1821, διότι κατ' εὐτυχίαν σώζονται ἔτι λείψανα τοῦ μεγάλου ἐκείνου δράματος και τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης ἀποτελεῖτε μέρη και τοιοῦτοι πρό παντός ἄλλου και πρό πάσης ἄλλης μαρτυρίας ἐγγράφου δυνάμενοι ἤδη νά ἦσθε πιστοί ἱστοριογράφοι τῶν κατορθωμάτων τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων. Καί τίς π.χ. δύναται νά λησμονήσῃ τόν Ἀθ. Διάκον, ὅστις ἐν ταῖς πρώταις τῶν μαχῶν ἔδρεψε τό πρωτόλειο τῆς κατά τοῦ ἐχθροῦ καρτεροφυχίας τῶν μεγάλων Πατριωτῶν τῆς Ἑλλάδος, και ἐπέσυρε τόν θαυμασμόν και τόν ἔπαινον ἀπάσης τῆς ὑψηλίου διά τόν λόγον τοῦ πολέμου ἐκείνου και τήν ἐπώδυνον αὐτοῦ τελευτήν μετά τῶν συναγωνισαμένων; οὐδεὶς πιστεύομεν. Ἀλλά τίς πάλιν ἤθελεν πιστεύσει ὅτι ἡ δι' εὐγνωμοσύνην πρός τοιοῦτους και τοῖς συγγενέσιν αὐτῶν παρεχομένη ἀμοιβή τό παράπαν

δέν ἤθελε ἐφαρμοσθῆ μετὰ τσαῦτα ἔτη ὡς πρός τό πρόσωπον τοῦτο, ὅπερ ἐγκατέλιπεν συγγενεῖς τινάς; Καί ὅμως τίνος ἀληθές ἀληθέστατον ὄτι οὐδεμίαν περιποιῶν τιμήν, ὅτι οὐδεπόποτε ἐδόθη ὡς περίθαλψις, ἢ συνδρομή εἰς τούς ὑποβαλόντας πολλάκις δίκαια παράπονα συγγενεῖς του [] ἡμᾶς οἵτινες διά τὰς περιπετείας τοῦ μακροῦ ἐκείνου ἀγῶνος διασωθέντες δεικνύμεθα τοῖς ξένοις ὡς δεῖγμα τῆς ἀγνωμοσύνης τῆς πατρίδος καί στερούμεθα τῶν ἀπολύτως ἀναγκαίων. Ἄς ἐλπίσωμεν καν ἤδη ἐπί τῆς ἀληθοῦς προαιρέσεως, τοῦ νά τύχῃσι τινος ἀμοιβῆς οἱ ἐπιζῶντες ἀγωνισταί καί τὰ τέκνα καί οἱ κληρονόμοι [] ὡς τοιούτων τελευτησάντων καί μὴ ἀμειφθέντων ὅτι θέλη ληφθῆ τις πρόνοια καί εἰς τούς σωζομένους συγγενεῖς του οἵτινες κατά τήν ἐγκλειομένην ὧδε πιστοποίησιν τοῦ Δημάρχου Κροκυλίου δικαιούμεθα ἕκαστος κατά τό ἀνήκον μέρος τῆς ἀμοιβῆς ταύτης, ἥτις ἤθελεν προσδιορισθῆ μετὰ τήν ἐξάληψιν τῶν ἀπαιτήσεων.

Ὑποσημειούμεθα εὐσεβάστως εὐπειθέστατοι

Παπαβασιλείου Κούστας **Ἰωάννης Κούστας**

κάτοικοι τοῦ χωρίου Ἀρτοτίνας τοῦ Δήμου Κροκυλίου τῆς Δωρίδος καί ἀνεψιοί ἐπ' ἀδελφῆ τοῦ Διάκου».

Ἡ ἐπιτροπή κατέταξε τόν Ἀθανάσιο Διάκο στήν πρώτη (Α) τάξη τῶν ἀξιωματικῶν.

20. ΔΙΚΑΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ (ΠΑΠΑΦΛΕΣΣΑΣ) ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ: Κ. /156

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Γρηγόριος Δικαῖος πού στήν ἱστορία ἔμεινε μέ τό ἐπίθετο Παπαφλέσσα εἶναι μία ἀπό τίς πιό ἥρωικές μορφές τῆς ἐπαναστάσεως. Γεννήθηκε στήν Πολιανή τῆς Μεσσηνίας τό 1788. Μνημένος στά μυστικά τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας ἔφθασε στήν Πελοπόννησο στά τέλη τοῦ 1820. Ἐλαβε μέρος στήν σύσκεψη τῶν Ἀρχιερέων καί προκρίτων τῆς Ἀχαΐας πού ἔγινε στίς 26-30 Ἰανουαρίου 1821 στήν Βοστίτσα (Αἴγιο), στήν ὁποία μίλησε μέ πάθος καί ἐνθουσιασμό γιά τόν ἀγῶνα καί ὑποσχέθηκε ὅτι εἶναι ἐξασφαλισμένη ἡ Ρωσική ἐνίσχυση. «Ἀνήρ» ὅπως γράφει ὁ Κ. Παπαρηγόπουλος, «ἔχων ὅλα τὰ ἐλαττώματα καί ὅλα τὰ προτερήματα τοῦ κρατίστου συνωμότου. Τό πλανᾶσθαι καί πλανᾶν, τό τολμᾶν καί θνήσκειν».

Μέ τήν ἔναρξη τῆς ἐπαναστάσεως ὁ Παπαφλέσσα ἀπό τήν Μάνη ὅπου εὐρίσκετο, ἀφοῦ ἔβγαλε τά ράσα, διέσχισε τήν Μεσσηνία καί τήν Ἀρκαδία συγκεντρώνοντας στράτευμα, ὑποσχόμενος Ρωσική βοήθεια καί ἐμψυχώνοντας τόν λαό. Πρὸ τοῦ Παπαφλέσσα, πού φοροῦσε κρᾶνος θυμίζοντας ἔτσι τούς Ἀρχαίους Ἑλληνας, προχωροῦσε ἕνας γιγαντόσωμος καί ἐνθουσιώδης Καλόγερος, Παπατούρτας ὀνομαζόμενος, πού κρατοῦσε ψηλά ἕναν μεγάλο ξύλινο σταυρό. Μέ αὐτόν τόν τρόπο προσπαθοῦσε νά ξεσηκώσει τόν κόσμον ὁ Παπαφλέσσα.

Κατά τήν διάρκεια τοῦ ἀγῶνος πῆρε μέρος σέ διάφορες μάχες, ὅπως στά Δερβενάκια καί τήν Κόρινθο. Διετέλεσε Πληρεξούσιος, Γερουσιαστής καί Ὑπουργός.

Ὅταν ὁ Ἰμπραήμ ἀποδιβάσθηκε στήν Πελοπόννησο, ὁ Παπαφλέσσα, πού ἦταν Ὑπουργός Ἐσωτερικῶν καί Ἀστυνομίας, προσπάθησε νά ἐπιτύχει τήν ἀπελευθέρωση τῶν φυλακισμένων ἀγωνιστῶν ἀνάμεσα στούς ὁποίους, ὡς γνωστόν, ἦταν καί ὁ Κολοκοτρώνης. Δυστυχῶς δέν ἔφερε ἀποτέλεσμα, γι' αὐτό καί ἀποφάσισε νά δράσει μόνος του κατά τοῦ Ἰμπραήμ. Ἐτσι στίς 16 Μαΐου τοῦ 1825 ὁ Παπαφλέσσα μέ ὄσους ἀνδρες κατόρθωσε νά συγκεντρώσει, κατέλαβε τό Μανιάκι τῆς Μεσσηνίας, ὅπου στίς 20 τοῦ ἰδίου μηνός ἔγινε φοβερή μάχη κατά τήν ὁποία ἔπεσε ἥρωικῶς μαχόμενος. Εἶναι γνωστός ὁ θαυμασμός πού ἐνέπνευσαν στόν Αἰγύπτιο ἀντίπαλο ἡ ἥρωική ἄμυνα καί ὁ θάνατος τοῦ Παπαφλέσσα. Μαζί του ἐκτός τῶν ἄλλων ἔπεσε καί ὁ Ἱερεὺς Πεθεριώτης ἢ Πουρναράς Γεώργιος ἀπό τήν Τρίπολη (ἀνωτέρω σελ. 449) καί συνεπολέμησε ὁ ἐπίσης Ἱερεὺς Καρμύρης Ἰωάννης (κατωτέρω σελ. 568).

Ἐκθέτω αὐτά τά λίγα γιά τόν Παπαφλέσσα, παίρνοντας ἀφορμή ἀπό ἔγγραφο τοῦ ἔτους 1823 πού ὑπογράφει ὁ ἴδιος καί ἀπευθύνεται στόν Ἱερέα ἀγωνιστή Θεόδωρον Οἰκονόμου ἢ Καλλίνικον (ἀνωτέρω σελ. 306). Χαρακτηριστική εἶναι ἡ διατύπωση τοῦ ἐγγράφου: «Δυνάμει τῆς πληρεξουσιότητος τήν ὁποίαν ἔλαβον...».

21. ΤΟΥΡΤΑΣ (ΠΑΠΑΤΟΥΡΤΑΣ) ΜΟΝΑΧΟΣ:

Γιγαντόσωμος μοναχός σημαιοφόρος τοῦ Παπαφλέσσα.

22. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 60 IV/91

Ὁ ἀγωνιστής Ἱερεὺς Θεοδωρόπουλος Γεώργιος γεννήθηκε στὸ Συρμπάνι (σημ. Πριόλιθο) τῆς ἐπαρχίας Καλαβρυτῶν. Ἐλαβε μέρος στὴν ἐπανάσταση ἀπὸ τὸ 1821 ἕως τὸ 1828. Ἀπὸ πιστοποιητικό τῆς 10^{ης} Νοεμβρίου 1846 ποὺ ὑπογράφει ὁ Βασίλειος Πετμεζᾶς φαίνεται ὅτι ὁ ἀγωνιστής ἐπικεφαλῆς πάντοτε εἴκοσι περίπου συγχωριανῶν του, τοὺς ὁποίους *«ἐνθουσίῳ διὰ τῶν λόγων κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος»*, ἔλαβε μέρος σὲ πολλές μάχες ὅπως τῶν Καλαβρυτῶν, Πατρῶν, Σαραβαλίου, Γηροκομείου, Τριπόλεως, Ἀκράτας, Καυκαριᾶς, Ἀγ. Βλασίου καὶ Μ. Σπηλαιῶν. Διέθεσε ἐπίσης μεγάλο μέρος τῆς περιουσίας του γιὰ τίς ἀνάγκες τοῦ ἀγῶνος *«οἷον πρόβατα καὶ ἀγελάδες καὶ τοῦ ἐκάη ἢ οἰκία του ἀπὸ τὰ στρατεύματα τοῦ Ἱμπραήμ»*.

23. ΙΕΡΟΘΕΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ: Κ. 187/23

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἱερόθεος τοῦ ὁποῖου τὸ ἐπώνυμο ἦταν Ἀθανασόπουλος, γεννήθηκε στὴν Τρίπολη τὸ ἔτος 1785. Ἐνωρὶς μυήθηκε στὰ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας καὶ ἐργάσθηκε δραστηριῶς γιὰ τὴν διάδοση τῶν σκοπῶν τῆς. Συνδεόταν μὲ τὸν Γρηγόριο Δικαῖο (Παπαφλέσσα) καὶ στὸ τέλος τοῦ 1820 ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὅπου ὑπηρετοῦσε, κατέθηκε στὴν Πελοπόννησο καὶ ἐργάσθηκε νὰ προετοιμάσει τοὺς χριστιανούς γιὰ τὸν μεγάλο ξεσηκωμό.

Μὲ τὴν ἑναρξὴ τῆς ἐπαναστάσεως συγκρότησε στρατιωτικὸ σῶμα ἀπὸ συμπολίτες του καὶ ἔλαβε μέρος στίς μάχες Βαλτετοῖου, Δολιανῶν καὶ Τριπόλεως. Διακρίθηκε ἐπίσης τὸ 1826 πολεμώντας γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς Τριπόλεως ἀπὸ τοὺς Τουρκοαιγυπτίους (Ἐγκ. Χάρη Πάτση τόμος 2^{ος} σελ. 369). *«ἐκλεχθεὶς τότε εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἐπαναστάσεως τὸ 1821 ἔτος, παρά τῶν συμπολιτῶν μου ἀρχηγός εἰς ὅλα τοῦ κάμπου τὰ ἄρματα μετὰ τοῦ καπ. Λάμπρου ριζιώτη...»*, ὅπως γράφει τὸ πιστοποιητικό τοῦ Ἱερέως Γεωργίου Σακελλίωνος τοῦ ἔτους 1835 τὸ ὁποῖο ὑπογράφει μετὰ τῶν ἄλλων καὶ ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἱερόθεος (ἀνωτ. σελ. 505). Μετὰ τὴν ἐπανάσταση ὁ Ἱερόθεος ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Γυθείου.

24. ΙΩΝΑΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΔΑΜΑΛΩΝ:

Ὁ Ἰωνᾶς μὲ τὴν ἑναρξὴ τῆς ἐπαναστάσεως ἦταν Ἐπίσκοπος Δαμαλῶν μὲ ἔδρα τὸ χωριὸ τῆς Κορινθίας Δαμαλᾶς καὶ ἀργότερα Κορίνθου. Ἐλαβε μέρος σὲ διάφορες μάχες καθὼς καὶ στὴν πολιορκία τῆς Κορίνθου. Διετέλεσε Ὑπουργὸς Θρησκείας (Θρησκευμάτων) (κατωτέρω στὸν ἐπίλογο).

25. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ ΗΛΙΑΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 69/77

Ὁ ἀγωνιστής Ἡλίας Καλλίνικος γεννήθηκε στὸ χωριὸ Γιάνιτσα (σημ. Ἐλαιοχώριο Καλαμῶν).

Ἀπὸ πιστοποιητικό τοῦ ἔτους 1846 ποὺ φυλάσσεται στὰ Α.Α. φαίνεται ὅτι ὁ ἀγωνιστής Ἱερεὺς (πρεσβύτερος) Ἡλίας Καλλίνικος *«ἔλαβεν μέρος εἰς τὸν ἱερόν ἡμῶν Ἑλληνικὸν ἀγῶνα μετὰ τῶν συγγενῶν του ἀπὸ τῆς πρώτης ἐκείνης ἡμέρας τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἐθνικοῦ πολέμου»*.

Ἡ ἐπιτροπὴ κατέταξε τὸν ἀγωνιστὴ στὴν τάξη τῶν στρατιωτῶν.

**26. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ Ἡ ΣΑΛΟΥΦΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ
ΙΕΡΕΥΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ: Κ. 69/78**

Ὁ Ἱερεὺς Καλλίνικος ἢ Σαλούφας Θεόδωρος γεννήθηκε στὰ Γιαννιτσάνικα (σημ. Φαραί) τῶν Καλαμῶν.*

Στὰ Α.Α. φυλάσσεται αἴτηση τοῦ ἀγωνιστοῦ μὲ ἡμερομηνία 17 Μαΐου 1846 στὴν ὁποία ἀναγράφονται καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ἀπ' ἀρχῆς τῆς ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος... Ζήλω ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς Πατρίδος κινηθεὶς... παρευρέθην εἰς διαφόρους κατὰ τῶν ἐχθρῶν μας μὲ στρατιώτας ἐξ' ἰδίων μου ἐξοικονομῶν τούτους καὶ κατ' ἄλλους τρόπους διὰ προτροπῶν συμβουλῶν καὶ παρακλήσεων συντέλεσα τὰ μέγιστα εἰς πολλὰς... τῆς πατρίδος περιστάσεις». Καὶ ἄλλου: «ὅτι καὶ ὡς ἱερεὺς καὶ ὡς στρατιώτης ἐθυσίασα ὑπὲρ αὐτῆς ἀρκετὸ μέρος τῆς καταστάσεώς μου».

*Το χωριὸ Φαραί Καλαμῶν ἀπὸ τὸ ἔτος 1968 συγχωνεύθηκε στὸν Δῆμο Καλαμάτας.

Ἡ ἐπιτροπή κατέταξε τὸν ἀγωνιστὴ στὴν δευτέρα τάξη τῶν ὑπαξιωματικῶν.

27. ΚΑΝΑΡΙΩΤΗΣ ΑΝΘΙΜΟΣ ΙΕΡΟΔΙΑΚΟΝΟΣ: Κ. 71/94

Ὁ Καναριώτης γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα ὅπου ἦταν Ἱεροδιάκονος. Ἀπὸ πιστοποιητικὸ τῆς 25^{ης} Φεβρουαρίου 1845 πού ὑπογράφουν οἱ Ν. Κριεζώτης, Μακρυγιάννης, Ν. Ζαχαρίτσας καὶ Σταῦρος Βλάχος φαίνεται ὅτι ὁ ἀγωνιστὴς ἔλαβε μέρος στὸν ἱερό ἀγῶνα ὡς μπουλουξὴς (ὑπαξιωματικός) ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Μήτρου Λέκκα καὶ πολέμησε «εἰς τὰς μάχας Χαλανδρίου, Μαραθῶνος τοῦ Ἀνυφορίτου Δερβενίων τῆς Πελοποννήσου, κατὰ τοῦ Ὁμέρ Βρυῶνῆ τῆς Δραμάλας ἀριστεύων διὰ τῆς ἀνδρείας καὶ τόλμης του. Τελευταῖον ἀπεκλείσθη κατὰ τὸ 1826 εἰς τὴν ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν ἔνθα ὑπέστη μέχρι τέλους ὅλα τὰ δεινὰ τῆς φρικτῆς ἐκείνης κατὰ τοῦ Φρουρίου πολιορκίας».

28. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 72/14

Ὁ ἀγωνιστὴς Ἱερεὺς Ζαχαρίας Κανελλόπουλος γεννήθηκε στὸν Μελιγαλᾶ Μεσσηνίας.

Γιὰ τίς ὑπηρεσίες του κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἀγῶνος, τοῦ ἀπενεμήθη στίς 19 Ἀπριλίου 1844, τὸ ἀργυροῦν νομισματόσημον. Στὴν σχετικὴ αἴτηση πού ὑπέβαλε στὴν ἐπιτροπὴ ἀγῶνων καὶ θυσιῶν ἀναφέρει ὅτι δὲν ἔχει ἄλλα ἔγγραφα «γιατὶ τὰ ὑπέβαλα εἰς τὴν τότε ἐπιτροπὴν».

Ἡ ἐπιτροπὴ τὸν κατέταξε στὴν τάξη τῶν ὑπαξιωματικῶν.

29. ΚΑΡΜΙΡΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 79/4

Ὁ ἀγωνιστὴς Ἱερεὺς Ἰωάννης Καρμίρης γεννήθηκε στὸ χωριὸ Λογκάστρα τῆς Σπάρτης τὸ ἔτος 1796. Ἐλαβε μέρος σὲ πολλές μάχες τῆς ἐλληνικῆς ἐπαναστάσεως.

Πιστοποιητικὸ τοῦ ἔτους 1846 πού ὑπογράφουν οἱ ὄπλαρχηγοὶ Ἡλ. Γιατρόκος, Α. Ζαχαρόπουλος, Α. Σαλιδαρᾶς, Π. Ματάλας καὶ Α. Νικολόπουλος καὶ φυλάσσεται στὰ Α.Α. γράφει γιὰ τὸν ἀγωνιστὴ

Ἱερέα: «...Πολεμόντας γενναίως καὶ ἀνδρείως εἰς Φραγκόβρυσσο Καλτεζῶν, Βερβαίνων, Τρίκορφα, εἰς ρεσάλτο τῆς Τριπόλεως εἰς ἄργος κατὰ τοῦ Δράμαλη, εἰς Νεόκαστρον, εἰς Μανιάκι καὶ εἰς Τραμπάλαν».

30. ΚΕΡΑΣΙΩΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ (ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΣ) ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 84/62

Ὁ Ἱερεὺς Γεώργιος Κερασιώτης γεννήθηκε στὸ χωριὸ Κερασιά τοῦ Θέρμου Τριχωνίδος καὶ ἴσως ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ χωριοῦ του προέρχεται καὶ τὸ ἐπώνυμό του. Βοήθησε τὸν ἀγῶνα οἰκονομικῶς προσφέροντας μεγάλα χρηματικὰ ποσὰ καὶ τρόφιμα γιὰ τὴν κάλυψη τῶν ἀναγκῶν του. Κατὰ τὸ ἔτος 1846 ὁ Παπαγεώργιος εἶχε ἀποθάνει.

Στὰ Α.Α. σῶζεται σχετικὸ πιστοποιητικὸ τοῦ ἔτους 1846 πού ὑπέβαλε στὴν ἐπιτροπὴ ἀγῶνων καὶ θυσιῶν ὁ γιὸς του Κωνσταντῖνος τὸ ἔτος 1865.

31. ΚΟΥΝΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 96/32

Ὁ ἀγωνιστὴς Ἀθανάσιος Κούνας γεννήθηκε στὸ χωριὸ Νάσια τῆς Ἐπαρχίας Καλαβρυτῶν καὶ ὅπως φαίνεται ἀπὸ πιστοποιητικὸ τῆς 22^{ης} Ὀκτωβρίου 1846 πού ὑπογράφει ὁ Βασίλειος Πετμεζᾶς καὶ φυλάσσεται στὰ Α.Α. «ὁ κ. Ἀθανάσιος Ἱερεὺς Κούνας γεννηθεὶς εἰς τὸ χωριὸν Νάσια τῆς ἐπαρχίας Καλαβρυτῶν ὑπηρέτησε... ἀπὸ τὸ 1821-1827 καὶ ἔλαβε μέρος στίς μάχες Λάλα, Πατρῶν, Λεβιδίου, Τριπόλεως, Βαλτετζίου, Τρικόρφων καὶ Ἀθηνῶν ἔνθα ἔδειξεν παραδειγματικὴν γενναϊότητα. Εἶχεν πάντοτε ὑπὸ τὰς διαταγὰς του περισσοτέρους τῶν δέκα πέντε στρατιωτῶν».

Ἡ ἐπιτροπὴ κατέταξε τὸν ἀγωνιστὴ στὴν τάξη τῶν στρατιωτῶν.

32. ΚΥΡΙΑΚΟΥΛΑΚΗΣ ΗΛΙΑΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 103/1

Ὁ ἀγωνιστὴς Ἱερεὺς Κυριακουλάκης Ἡλίας γεννήθηκε στὸ χωριὸ Κονάκια Γυθείου τοῦ Νομοῦ Λακωνίας. Κατὰ τὸ ἔτος 1871 ὁ γιὸς τοῦ ἀγωνιστοῦ ἐκλήθη ἀπὸ τὸν Δήμαρχο νὰ προσκομίσει «τὰ ὑπὸ τοῦ προέδρου ζητηθέντα ἔγγραφα».

Σέ σχετική αίτησή του πού σώζεται στά Α.Α. ἀναφέρει μεταξύ τῶν ἄλλων ὅτι ὁ πατέρας του εἶχε ὑποβάλει στήν ἐπιτροπή τό ἔτος 1846 μέσω τοῦ ἐπάρχου Γυθείου ἀναφορά μέ πιστοποιητικό τῶν «ἀειμνήστων ἀρχηγῶν Ἰωάννου Μολφέτα, Πετρόμπεη Μαυρομιχάλη, Τζανετάκη Γρηγοράκη καί Π. Γιατράκου καί τεσσάρων ἄλλων διά τοῦ ὁποίου ἀποδεικνύετο ὅτι ὁ πατήρ μου ἐξεπλήρωσε τό πρὸς τήν πατρίδα καθήκον του».

Ἡ ἐπιτροπή κατέταξε τόν ἀγωνιστή στήν ἑβδόμη τάξη τῶν ἀξιωματικῶν.

33. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 103/71

Ἐπιτροπὴ τῶν ἀγωνιστῶν Ἰωάννης Κωνσταντινόπουλος γεννήθηκε στό Λάλα τῆς Ἡλείας, ὅπου ἦταν καί Οἰκονόμος Ἱερέυς.

Ἀπό πιστοποιητικό τοῦ ἔτους 1846 πού ὑπογράφει ὁ Μ. Σισίνης καί τό ὑπέβαλε στήν ἐπιτροπή ἀγῶνων καί θυσιῶν ὁ γιός του τό ἔτος 1865, φαίνεται ὅτι ὁ ἀγωνιστής ἀπό τήν ἀρχή τῆς ἐπαναστάσεως ἔλαβε τά ὄπλα καί ὑπό τὰς διαταγὰς τοῦ Γεωργίου Σισίνη (πατέρα του Μιχαήλ) πολέμησε στά Σαβδάλια, τό κάστρο Χλουμουτσίου καί κατά τήν πολιορκία τῶν Πατρῶν. Ἀπό τό 1825 καί μέχρι τό τέλος τοῦ ἀγῶνος ἀκολουθοῦσε τόν Χρῦσανθο Σισίνη (ἀδελφό τοῦ Μιχαήλ) καί ἔλαβε μέρος σέ πολλές μάχες.

Ἡ ἐπιτροπή κατέταξε τόν ἀγωνιστή στήν τάξη τῶν στρατιωτῶν.

34. ΛΕΚΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ (ΠΑΠΑΝΔΡΕΑΣ) ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 109/69

Ἐπιτροπὴ τῶν ἀγωνιστῶν Παπανδρέας Λεκόπουλος γεννήθηκε στό Γαλαξίδι. Ἀπό τίς πρῶτες ἡμέρες τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 εὐρέθη μεταξύ τῶν ἐπαναστατῶν καί ἔλαβε μέρος σέ πολλές κατά τῶν Τούρκων μάχες. Σέ πιστοποιητικό τῆς 15^{ης} Μαρτίου 1837 πού φυλάσσεται στά Α.Α. καί τό ὑπογράφουν δεκαπέντε κάτοικοι τοῦ Γαλαξιδίου, ἀναγράφονται καί τά ἑξῆς γιά τήν δράση τοῦ Παπανδρέα κατά τήν ἐπανάσταση:

«Οἱ ὑποφαινόμενοι πρόκριτοι καί λοιποὶ Δημότες Γαλαξιδίου Πιστοποιοῦμεν διά τοῦ παρόντος ἐγγράφου μας ὅτι ὁ κυριος Παπαῆ-Ἀνδρέας Λεκό-

πουλος ἐπολέμησε κατά ξηράν καί κατά θάλασσαν εἰς τὰς μάχας Ἀμφίσσης, Γραβιάς καί Ναυπάκτου».

Ἡ ἐπιτροπή ἀγῶνων καί θυσιῶν κατέταξε τόν ἀγωνιστή στήν ἑβδόμη τάξη τῶν ἀξιωματικῶν.

35. ΜΑΛΑΝΔΡΗΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 117/90

Ἐπιτροπὴ τῶν ἀγωνιστῶν Ἱερεὺς Μαλανδρῆς, ἀγνώστου ὀνόματος, γεννήθηκε ἴσως στήν Λευκάδα. Μέ τήν ἐναρξη τῆς Ἐπαναστάσεως κατετάγη μαζί μέ τοὺς δύο γιούς του στό σῶμα τοῦ Θεοδώρου Γρίβα, τό ὁποῖο καί ἀκολουθοῦσε σέ ὅλες τίς πολεμικὲς ἐπιχειρήσεις πού ἔλαβε μέρος.

Ἐπιτροπὴ τῶν ἀγωνιστῶν Κωνσταντῖνος - ὁ ὁποῖος τό ἔτος 1844 ἐτιμήθη μέ τό χαλκοῦν ἀριστεῖον - ἀπό τήν Λευκάδα ὅπου διέμενε, ὑπέβαλε αίτηση στήν ἐπιτροπή ἀγῶνων καί θυσιῶν πού φυλάσσεται στά Α.Α. καί στήν ὁποία ἀναγράφονται μεταξύ τῶν ἄλλων:

«Ἄμα τῇ ἡγήσει τῆς πολεμικῆς σάλπιγγος τοῦ Ἄρεως τῆς προσκαλοῦσης ἅπαντας τοὺς Ἕλληνας εἰς τὰ ὄπλα πρὸς ἀπόσεισιν τοῦ σκληροῦ τῶν Ὀθωμανῶν ζυγοῦ ὁ πατήρ τοῦ ἀναφερομένου Ἱερέυς τότε δέν ἔμεινεν ἀπαθείς καί ἀνάληγτος ἀλλὰ παραλαβὼν τὰ δύο του τέκνα, τόν ἀναφερόμενον καί τόν ἕτερον ἀποβιῶσαντα ἀδελφόν του, Προσέφερον αὐτὰ εἰς τήν Πατρίδα ὅπως τήν ὑπηρετήσωσιν καί διά τοῦ αἵματος των ῥαντίσωσιν τήν γῆν. ἐν πράγματι ὑπὸ τήν ἀρχηγίαν τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει ἀρχηγοῦ Θεοδώρου Γρίβα ἐτέθησαν ὁ τέ πατήρ καί οἱ δύο υἱοὶ καί παρακολούθησαν ἀπανταχόσεν αὐτόν μηδέ πρὸς στιγμὴν ἐγκαταλείποντες τοῦτον».

Γιά τόν γιό τοῦ ἀγωνιστοῦ Ἱερέως Κωνσταντῖνον σώζεται καί πιστοποιητικό ἀπό τό ὁποῖο φαίνεται ὅτι αὐτός ὑπηρετήσεν ὑπὸ τόν Θεόδωρον Γρίβαν.

36. ΜΑΝΟΥΣΟΣ Ἡ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΗΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 120/32

Ἐπιτροπὴ τῶν ἀγωνιστῶν Ἱερεὺς Μανούσος ἢ Οἰκονόμος Παναγιωτάκης γεννήθηκε στήν Περιστέρα Καλαβρυτῶν καί πῆρε μέρος στήν ἐπανάσταση τοῦ 1821 ἀπό τήν ἀρχή ἕως τό τέλος.

Ἐπὶ τὴν ἀρχηγία τοῦ Νικολάου Σολιώτη ἔλαβε μέρος στίς μάχες Καλαβρύτων, Λεβιδίου, Ἀκράτας, Τρικώρφων, τὴν πολιορκία τῶν Ἀθηνῶν καὶ πολλές ἄλλες.

37. ΝΕΟΦΥΤΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΕΥΒΟΙΑΣ:

Ὁ Νεόφυτος γεννήθηκε στὰ Φύλλα τῆς Χαλκίδος τὸ ἔτος 1780. Πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 ἦταν Ἐπίσκοπος Καρύστου. Μνημένος στὰ τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας ἀπὸ τὸ 1817, ἐργάσθηκε δραστηρίως γιὰ τὴν προετοιμασία τῆς ἐπαναστάσεως στὴν ἐπαρχία του. Ἡ δραστηριότητά του ἐκίνησε τίς ὑποψίες τῶν Τούρκων τῆς Καρύστου καὶ γιὰ νὰ ἀποφύγει τὴν προσοχή τους, ἐγκατέλειψε τὴν πόλη καὶ περιφερόμενος σὲ διάφορα μέρη κυρίως τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατηχοῦσε στὰ τῆς ἐπαναστάσεως ὄσους ἐθεωροῦσε καταλλήλους.

Ὅταν ἐξεργράγη ἡ ἐπανάσταση, ἐγκατέλειψε τίς περιοδεῖες καὶ ἀφοῦ στρατολόγησε ἄνδρες στὴν Τήνο, Κέα καὶ τὴν Ἄνδρο, ἐσχημάτισε ἐπαναστατικὸ σῶμα ἐπικεφαλῆς τοῦ ὁποίου τὸν Αὐγουστο τοῦ 1821 ἀποδιβάσθηκε στὸ Ἀλιδέρι τῆς Εὐβοίας καὶ ἔλαβε ἐνεργὸ μέρος στὸν ἀγῶνα.

Μετά τὴν ἀπελευθέρωση ὁ Νεόφυτος ἐγένε Ἐπίσκοπος Εὐβοίας. Τὸ 1843 ὡς Ἐπίσκοπος Εὐβοίας ὑπογράφει πιστοποιητικὸ ἀγῶνων καὶ θυσιῶν τοῦ Ἱερέως Νικ. Κεραμᾶ ἀπὸ τὸ Κάθριο τῆς Ἄνδρου (ἀνωτέρω σελ. 182). Ὡς Ἐπίσκοπος Εὐβοίας μνημονεύεται ἐπίσης ὁ Νεόφυτος καὶ στὰ πιστοποιητικὰ τῶν ἀγωνιστῶν κληρικῶν Ἀντωνίου Κωνσταντάκη (ἀνωτέρω σελ. 210), Παναγιώτου Ἀνθίμου (ἀνωτέρω σελ. 347), Γκούμα Καλλίνικου (ἀνωτέρω σελ. 73) καὶ Χωματιανοῦ Ἀθανασίου (κατωτέρω σελ. 577).

«Ζήσας βίον ἐμπλεων ἀγαθοεργιῶν, ἀπεβίωσεν ἐν ἄκρῳ πενίᾳ τῷ 1851» (Μεγάλη Ἑλλην. Ἐγκ. τόμ. ΙΗ σελ. 200).

38. ΝΤΡΟΥΚΑΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 52/14

Ὁ Ἱερεὺς Ντρούκας Σταῦρος γεννήθηκε στὸ Λιδάρτζι τῆς ἐπαρχίας Καλαβρύτων. Ἐλαβε μέρος στὴν ἐπανάσταση ἀπὸ τὸ 1821 ἕως τὸ

1828. Ἀπὸ πιστοποιητικὸ τοῦ ἔτους 1846 ποῦ ὑπογράφει ὁ Β. Πετμεζᾶς καὶ φυλάσσεται στὰ Α.Α. φαίνεται ὅτι ὁ ἀγωνιστὴς ἔλαβε μέρος στίς μάχες τῶν Καλαβρύτων, Πατρῶν, Γηροκομείου, Σαραβαλίου, Ἀκράτας, Κορίνθου, Καυκαριᾶς καὶ πολλές ἄλλες.

Ἡ ἐπιτροπή κατέταξε τὸν ἀγωνιστὴ στὴν τάξη τῶν στρατιωτῶν.

39. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 156

Ὁ ἀγωνιστὴς Θεόδωρος Οἰκονόμου τὸ 1821 ἦταν Ἱερεὺς στίς Σπέτσες. Ἐλαβε μέρος στὸν ἀγῶνα ὡς ἀξιωματικὸς ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Νικηταροῦ. Στὰ Α.Α. σώζονται σὲ ἀντίγραφο δύο πιστοποιητικὰ τῶν ἐτῶν 1835 καὶ 1836 τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται στὸν ἀγωνιστὴ Ἱερέα.

Στὸ πιστοποιητικὸ τοῦ 1836 ποῦ ὑπογράφει ὁ Νικήτας Σταματελόπουλος (Νικηταροῦ), παρὰ τὸ δυσανάγνωστον διαβάζουμε ὅτι: «ὁ Ἅγιος Οἰκονόμου Σπετσιωτῶν ἐδούλευσε στρατιωτικῶς ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν μου εἰς Ἀξιωματικῶν θέσιν κατὰ τὸ 1821: 2... μαχόμενος μετ' ἄλλων εἰς διαφόρους κατὰ τῶν τυράνων Ὀθωμανῶν μάχας, ὅστις ἐφέρθη πάντοτε μὲ ἀνδρείαν ἐμπιστοσύνην καὶ τιμιότητα καὶ τελείαν ὑποταγὴν εἰς τοὺς ἀνωτέρους του».

Ἡ ἐπιτροπή ἀγῶνων καὶ θυσιῶν κατέταξε τὸν ἀγωνιστὴ στὴν ἑβδόμη τάξη τῶν ἀξιωματικῶν.

40. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 160/76

Ὁ Ἱερεὺς καὶ οἰκονόμος Γεώργιος Παναγόπουλος γεννήθηκε στὸ χωριὸ Σκούπι (σημερινὸ Πιάος) τοῦ Νομοῦ Ἀχαΐας. Πιστοποιητικὸ τοῦ ἔτους 1846 ποῦ ὑπογράφει ὁ Βασίλειος Πετμεζᾶς ἀναφέρει: «Ἐλαβεν μέρος ὑπὸ τὰς διαταγὰς μου ἀπὸ ἀρχᾶς μέχρι τέλους τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος. Παρευρέθη εἰς τὰς μάχας Καλαβρύτων, Λεβιδίου, Π. Πατρῶν, Ἀκράτας, ἀκροκορίνθου, Βασιλικῶν καὶ εἰς ἄλλας πολλὰς ἱερατικῶς καὶ στρατιωτικῶς, ἐπικεφαλῆς στρατιωτῶν, συννεγκῶν πολλὰς εἰς τὰ δημόσια βάρη καὶ ἀπώλεσεν τὴν οἰκίαν του».

41. ΠΑΠΑΠΑΝΑΓΟΣ... ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 160/103

Ἦ Ἱερεὺς Πανάγος ἀποκαλούμενος Παπαπανάγος γεννήθηκε στό Βραχνί τῆς ἐπαρχίας Καλαβρύτων.

Ἐκ πειστοποιητικοῦ τοῦ ἔτους 1846 πού ὑπογράφει ὁ Βασίλειος Πετμεζᾶς, φαίνεται ὅτι ὁ ἀγωνιστής ἔλαβε μέρος στήν ἐπανάσταση ἀπό τό 1821 ἕως τό 1828 καί πολέμησε ὑπό τᾶς διαταγᾶς του στίς μάχες τῶν Καλαβρύτων, Πατρῶν, Γηροκομείου, Σαραβαλίου, Τριπόλεως, Ἀκρόατας, Κορίνθου καί Δερβενακίων «ἐπιδείξας», ὅπως γράφει, «γενναϊότητα πίστιν καί ἀφοσίωσιν».

Ἦ ἐπιτροπή κατέταξε τόν Παπαπανάγο στήν κατηγορία τῶν στρατιωτῶν.

42. ΠΑΠΑΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 168/39

Ἦ Ἱερεὺς Δημήτριος Παπαλυμπερόπουλος γεννήθηκε στήν Νεμνίτσα (σημερινή Μεθύδριο) τοῦ Νομοῦ Ἀρκαδίας. Πληροφορίες γιά τόν ἀγωνιστή ἀντλοῦμε ἀπό ἔγγραφο τοῦ ἔτους 1846 πού ὑπογράφουν δεκαπέντε κάτοικοι τῆς Νεμνίτσας καί φυλάσσεται στά Α.Α. τῆς Ε.Β.Ε.

Τό ἔγγραφο γράφει τά ἑξῆς:

«Πιστοποιοῦμεν χάριν τῆς ἀληθείας οἱ ὑπογεγραμμένοι κάτοικοι Νεμνίτζης τοῦ Δήμου Νυμφασίας ὅτι ὁ συγχωριανός μας Δημήτριος Ἱερεὺς Παπαλυμπερόπουλος γνωστῆς τόλμης καί γενναιοφυχίας κάτοχος, ἄμα ἐξερράγη ὁ Ἑλληνικός ἀγών ἐπικεφαλῆς ἡμῶν καί ἄλλων ἔλαβεν μέρος σέ διαφόρους μάχας καί ἰδίως εἰς τήν τοῦ Βαλτετζίου, τήν ἄλωση τῆς Τριπόλεως εἰς τήν ἐν Δερβενακίαις κατά τοῦ Δράμαλη, μεσσηνιακῶν φρουρίων, Τρικάρφων μάχη κατά τοῦ Ἱμπραήμ πασᾶ παρακινῶν πάντοτε ἡμᾶς ἐνεθάρρυνε τούς στρατιώτας διά τῶν ἀνηκουσῶν θρησκευτικῶν δεήσεων καί ἐξοδεύων δι' ἀγοράν πολεμοφοδίων».

Ἦ ἐπιτροπή κατέταξε τόν ἀγωνιστή στήν πρώτη τάξη τῶν Ὑπαξιωματικῶν.

43. ΠΑΠΑΣΤΑΜΑΤΗΣ Ν. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 170/29

Ἦ Ἱερεὺς ἀγωνιστής Παπασταμάτης Γεώργιος τοῦ Νικολάου γεννήθηκε στήν Κάρυστο. Τό 1821 ἦταν ἐφημέριος Καρύστου.

Ἐκ πειστοποιητικοῦ τοῦ ἔτους 1845 πού ὑπογράφει ὁ Νικόλαος Κριεζώτης πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ Παπαγιώργης, ὅπως τόν ἀποκαλοῦσαν, «δείξας γενναϊότητα ἔλαβε μέρος σέ ὅσες μάχες συνέβησαν μέχρι τῆς διαλύσεως τῶν ἀτάκτων στρατευμάτων. Καρύστου, Ἀλιβερίου, λυκόρεμα, Ἀθηνῶν, Χαϊδαρίου, Καπανδρικίου Σαλώνων καί λοιπᾶς».

44. ΠΟΛΙΤΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 178/31

Ἦ Ἱερεὺς Γεώργιος Πολιτόπουλος γεννήθηκε στό χωριό Τρεστενά (σημερινή Μελισσόπετρα) τοῦ νομοῦ Ἀρκαδίας. Τό ἔτος 1845 ἀπενεμήθη στόν π. Γεώργιο Πολιτόπουλο διά τᾶς ὑπηρεσίας του κατά τήν διάρκειαν τοῦ ἀγῶνος τό χαλκοῦν ἀριστεῖον.

Ἐκ ἔγγραφο τοῦ ἔτους 1865 πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ παπα-Γεώργιος ἀπό τά Τρεστενά τῆς Γορτυνίας ὑπηρετήσεν «στρατιωτικῶς ὑπό τᾶς διαταγᾶς τοῦ ὑποστρατήγου Δ.Πλαπούτα φροντιστής ὄλου τοῦ στρατοῦ καί πολλάκις γραφεύς. Παρευρέθη εἰς τᾶς μάχας Λάλα, Τριπολιτσᾶς, Πατρῶν, Ναυπλίου, Κορίνθου, Καυκαρίας καί κατά τοῦ Δράμαλη καί τοῦ Ἱμπραήμ».

Ἦ ἐπιτροπή κατέταξε τόν ἀγωνιστή στήν δευτέρα τάξη τῶν Ὑπαξιωματικῶν.

45. ΜΑΛΑΘΑΣ Ἡ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 186/106

Ἦ Κωνσταντῖνος Μαλαθάς ἢ Σακελλάριος γεννήθηκε στό χωριό Γαμβριά τῆς Κορώνης. Ἦταν ἐφημέριος τοῦ χωριοῦ καί πέθανε τό 1845.

Κατά τήν διάρκεια τῆς ἐπανάστασεως τοῦ 1821 συνεισέφερε γιά τίς ἀνάγκες τῆς διάφορα χρηματικά ποσά «εἰς κατεπειγούσας χρεῖας τῶν καιρῶν», ὅπως γράφει σχετικό ἔγγραφο τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1821 πού σώζεται στά Α.Α.

46. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ΣΠΗΛΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 186/87

Ο Ίερεύς Σακελλάριος Σπήλιος πού γεννήθηκε στο Σοπωτό της Ἀχαΐας πήρε μέρος στην επανάσταση από την αρχή έως το τέλος.

Από πιστοποιητικό του έτους 1865 πού φυλάσσεται στα Α.Α. και υπογράφει ο Γκολφίνος Πετμεζᾶς φαίνεται ότι ἔλαβε μέρος στις μάχες Λάλα, Λεβιδίου, Ἀκράτας, Γηροκομείου και της Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, τόν Ἀπρίλιο τοῦ 1827.

Ἡ ἐπιτροπή κατέταξε τόν ἀγωνιστή στην τάξη τῶν στρατιωτῶν.

47. ΣΚΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ ΝΕΟΦΥΤΟΣ ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ

Ο Ίερωμένος αὐτός γεννήθηκε τό 1768. Μέ τήν ἔναρξη τῆς ἐπαναστάσεως ὁ Σκουλουδάκης ἦταν Ἡγούμενος τῆς ἱεῤᾶς Μονῆς Ἀγίου Γεωργίου Σκύρου. Ἀπό τήν θέση αὐτή πολλά προσέφερε στον ἀγῶνα κυρίως σέ χρήματα και παντός εἶδους ἐφόδια. Παρά τήν ἡλικία του - τό 1821 ἦταν 53 ἐτῶν - ἐπικεφαλῆς ἄλλοτε πενήντα και ἄλλοτε εἴκοσι στρατιωτῶν, ἔλαβε μέρος στις μάχες Ξηροχωρίου, Κύμης και Καρῦστου στην Εὐβοία.

Τό ἔτος 1848 σέ ἡλικία ὀγδόντα ἐτῶν και σέ ἀθλία οἰκονομική κατάσταση ὑπέβαλε ἀπό τήν Χαλκίδα αἴτηση «Πρός τήν Σ. Βουλήν», πού φυλάσσεται στα Α.Α. και ἀφοῦ ἐξιστορεῖ τίς παντός εἶδους ὑπηρεσίες του κατά τήν διάρκεια τοῦ ἀγῶνος, ζητεῖ μικρή οἰκονομική ἐνίσχυση, γράφοντας μεταξύ τῶν ἄλλων: «Προσέρχομαι διά τῆς παρουσίας μου εἰς τό φιλόπατρι και φιλοδίκαιον ὑμῶν, Σεβαστοί τοῦ Κράτους Βουλευταί και σᾶς παρακαλῶ θερμῶς ὅπως εὐδοκήσητε νά ἀποφασίσητε φιλανθρώπως ἅμα και χριστιανικῶς σύνταξιν τινά χρηματικήν ὑπέρ ἐμοῦ δυστυχοῦντος ἤδη και πενομένου...».

48. ΣΧΗΝΑΣ ΣΠΥΡΟΣ (ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΣ) ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 202/93

Ο Ίερεύς ἀγωνιστής Σχηνάς Σπῦρος, ὁ ἐπιλεγόμενος και Παπασπῦρος, γεννήθηκε στο χωριό Βυτρινίτσα τῆς ἐπαρχίας Δωρίδος τό

ἔτος 1791.

Ἀπό πιστοποιητικό τῆς 10^{ης} Νοεμβρίου 1846 πού φυλάσσεται στα Α.Α. φαίνεται ότι ὁ Παπασπῦρος πήρε μέρος στην επανάσταση ἀπό τό 1821 ἔως τό 1827. Πολέμησε ὡς μπουλουξῆς (ὑπαξιωματικός) σέ πολλές μάχες ὅπως τῶν Πεντοριῶν, Ναυπάκτου, Ἀμπλιανῆς και Βασιλικῶν.

Ἡ ἐπιτροπή κατέταξε τόν ἀγωνιστή στην δευτέρα τάξη τῶν ὑπαξιωματικῶν.

49. ΦΡΑΓΚΟΥΛΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ (ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΗΣ) ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 221/73

Ο παπα-Κωνσταντής Φραγκούλας κατήγετο ἀπό τό Ξηροχώρι (σημερινή Ἰστιαία) Εὐβοίας. Ἐλαβε μέρος στην επανάσταση μαζί μέ τόν γιό του Ἀναγνώστη. Στην καταστροφή τῆς Κασσάνδρας ὁ παπα-Κωνσταντής ἐφονεύθη. «...ὁ μέν πατήρ μου» γράφει σέ αἴτησή του ὁ γιός του «ἔπεσεν εἰς τό πεδίον τῆς μάχης ἡ δέ μήτηρ μου ἐλήφθη αἰχμάλωτος εἰς καταστροφὴν τῆς Κασσάνδρας...».

Σέ πιστοποιητικό τοῦ Δημάρχου Σκιάθου τοῦ ἔτους 1845 πού φυλάσσεται στα Α.Α. ἀναφέρονται και τά ἐξῆς για τόν Ίερέα ἀγωνιστή: «... Πιστοποιεῖ ότι ὁ Δημότης και κάτοικος Σκιάθου ὑπάρχει γνήσιος υἱός τοῦ Παπα-Κωνσταντή ἐκ τῆς κωμοπόλεως Ξηροχωρίου Εὐβοίας ὅστις ἐφονεύθη ἐν καιρῷ καταστροφῆς τῆς Κασσάνδρας Παρά τοῦ [...] πασᾶ και τῆς εἰσέτι ζώσης συζύγου τοῦ εἰρημένου Μαρίας ἐκ τῆς ἰδίας πόλεως ἧτις μείνασα ἔκτοτε χήρα ζεῖ ἀπό...».

50. ΧΩΜΑΤΙΑΝΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ: Κ. 220/47

Ο Ίερεύς Χωματιανός Ἀθανάσιος γεννήθηκε στην νῆσο Κέα. Ἦταν Φιλικός και ἔλαβε μέρος στην επανάσταση τοῦ 1821 ὑπό τόν Νικόλαο Κριεζώτη.

Πληροφορίες για τόν ἀγωνιστή ἀντλοῦμε ἀπό διάφορα ἔγγραφα πού σώζονται σέ ἀντίγραφα και φυλάσσονται στα Α.Α. τῆς Ε.Β.Ε.

Ἐπικυρωμένο ἀντίγραφο ἐγγράφου τοῦ ἔτους 1834 πού ὑπογράφει ὁ Ἐπίσκοπος Εὐβοίας Νεόφυτος γράφει: «Δηλοποιεῖται διὰ τοῦ παρόντος ὅτι κατὰ τό 1821 ἔτος εἰς τήν δευτέραν ἐκστρατείαν τῆς ποτέ ἐπισκοπῆς μου Καρυστίας ἐξεκίνησεν μετ' ἡμᾶς καί ὁ ἀπό Κέας Μακαρίτης Οἰκονόμος Παπά Κυρ Ἀθανάσιος Χωματιανός ὅστις ἔδειξεν μέγαν ζῆλον καί προθυμίαν παρακινήσας καί τούς συμπολίτας του διὰ νά ἐκστρατεύσουν μεθ' ἡμῶν συνακολουθεῖσας ὁ μακαρίτης... ὑπέφερον πολλά...».

Καί ἄλλο ἐγγράφο τοῦ ἔτους 1834 πού ὑπογράφει ὁ Νικόλαος Κριεζώτης καί σέ ἀντίγραφο σώζεται καί φυλάσσεται στά Α.Α. ἀναφέρεται στήν δράση τοῦ «Μακαρίτου Παπά-Αθανασίου Χωματιανοῦ». Στόν φάκελο πού ἀφορᾷ τόν ἀγωνιστή ὑπάρχει σέ ἀντίγραφο καί τό ἐγγράφο τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας.

Ἡ ἐπιτροπή κατέταξε τόν ἀγωνιστή στήν πέμπτη τάξη τῶν Ἀξιωματικῶν.

Β. ΜΑΧΕΣ ΣΤΙΣ ΟΠΟΙΕΣ ΕΛΑΒΑΝ ΜΕΡΟΣ ΚΛΗΡΙΚΟΙ

Οἱ κληρικοί κατὰ τήν μακρά διάρκεια τοῦ ἀγῶνος τοῦ 1821, ἔλαβαν μέρος σέ ὅλες τῆς καθοριστικῆς σημασίας μάχες καί ναυμαχίες σέ ὅλη τήν ἐπαναστατημένη Ἑλλάδα. Θεωρῶ σκόπιμο νά παραθέσω ἐδῶ, μέ ἀλφαθητική σειρά, μερικές ἀπό τίς μάχες καί ναυμαχίες στίς ὁποῖες ἔλαβαν μέρος κληρικοί, καθώς καί τίς ἡμερομηνίες διεξαγωγῆς τους, ὅπου εἶναι δυνατόν, μέ βάση τά ἐγγράφα πού παραθέτω στό βιβλίό αυτό, ὥστε ὁ ἀναγνώστης νά σχηματίσει πλήρη εἰκόνα τῆς συμβολῆς τοῦ κλήρου στήν ἐπανάσταση τοῦ 1821.

A/A	ΜΑΧΗ	ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ
1	Ἁγίου Βλασίου	3/6/1821
2	Ἁγίου Νικολάου Καρύστου	10-11/5/1823
3	Ἁγίας Μαρίνας Καρύστου	10-11/5/1823
4	Ἁγιοσώστη	26-28/7/1822
5	Ἀγάθωνα	
6	Ἀγρινίου	28/5 - 10/6/1821
7	Ἀετοῦ Ξηρομέρου	10/8/1822
8	Ἀθηνῶν	24/4/1827
9	Ἀκράτας	6/1/1823
10	Αἰτωλικοῦ	1825-1826
11	Ἀμπλιανῆς	19/7/1824
12	Ἀντιρρίου	6/6/1821
13	Ἀλωνισταίνης	11/7/1825
14	Ἀλαμάνας	23 Ἀπρ. 1821
15	Ἀλιβερίου (τοῦ Πύργου)	Δεκ. 1821
16	Ἀρτάκης	

Α/Α	ΜΑΧΗ	ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ
17	Ἐλμυροῦ Μάνης	22-23/6/1826
18	Ἄραχωδας	25-26/11/1826
19	Ἄργους	15-23/7/1822
20	Ἐγιονορίου	26-28/7/1822
21	Βαλτετσίου	12-13/5/1821
22	Βαρνάκοβας	Μάιος 1826
23	Βασιλικῶν Κορίνθου	7-12/8/1821
24	Βερβαίνων	18/5/1821
25	Βλαχοκερασιᾶς	10/4/1821
26	Βρυσακίων Εὐβοίας	Ἰούλιος 1821 καί 1823
27	Βουδουνίτσας	Σεπτέμβριος 1829
28	Γαβαλοῦς	
29	Γέροντα ἔκστρατεία	Αὐγ. 1824
30	Γηροκομείου Πατρῶν	1/3/1822
31	Γράνας	10/8/1821
32	Διακόφτι Εὐβοίας	23/3/1823
33	Δολιανῶν	17-18/5/1821
34	Δραμπάλας (Τραμπάλας)	6/6-7/6/1825
35	Δαβιᾶς	14/8/1825
36	Διρραχίου	Μάιος 1826
37	Διστόμου	Φεβρ. 1827
38	Δερβενακίων	26-28/7/1822
39	Δομβαίνης	Νοεμ. 1826
40	Δολμᾶ (νησίδα Μεσολογγίου)	28/2/1826
41	Ζαπαντίου	16/6-26/7/1821
42	Θηβῶν	1829
43	Ἰσαρη	Ἰούνιος 1825
44	Καλαβρύτων	21/3/1821

Α/Α	ΜΑΧΗ	ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ
45	Καλλιακούδας	Αὐγ. 1823
46	Καματεροῦ	27/1/1827
47	Κασσάνδρας	30/10/1821
48	Καστανιάς Σπάρτης	
49	Καυκαριᾶς	27-28/8/1827
50	Καρυταίνης	1821
51	Καρύστου	
52	Κερασιᾶς	
53	Κεφαλόδρουσου	1823
54	Κήπων Εὐβοίας	1823
55	Κομποτίου	Ἰούλιος 1822
56	Κορίνθου	14/1/1822
57	Κορώνης	1822, 1827
58	Λάλα (Πούσι) Ἡλείας	13/6/1821
59	Λεβιδίου	14/4/1821
60	Κατὰ τῶν Ἀράδων	10/5-1/12/1826
61	Μαγουλιάνων	Ἰούλ. 1825
62	Μανιακίου	20/5/1825
63	Μεθώνης	1822, 1827
64	Μύλων	
65	Μεγάλου Σπηλαίου	24/6/1827
66	Μεσολογγίου	1826
67	Μεσσήνης	
68	Μπαρδινοχωριῶν	1821
69	Ναυπλίου	29-30/11/1822
70	Ναυπάκτου	1821
71	Νεοκάστρου	7/8/1821
72	Ναυαρίνου	11/3/1825

A/A	ΜΑΧΗ	ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ
73	Πατρῶν	ἀπό 23/3/21 ἕως 1829
74	Πεντεορίων	Μάϊος 1828
75	Πέτα	4/7/1822
76	Πολυάραβα Γυθείου	Ἰούλιος 1826
77	Πιάνης	12/8/1825
78	Πειραιῶς	
79	Πουρναροκάστρου Πατρῶν	9/3/1822
80	Σαββαλίων Ἡλείας	9/11/1825
81	Σαλώνων	Μάρτιος 1821
82	Σαραβαλίου Πατρῶν	9/3/1822
83	Στυλίδος	1-15/4/1822
84	Σόλου Καλαβρύτων	Μάϊος 1826
85	Τρικόρφων Ἀρκαδίας	23/6/1825
86	Τριπόλεως	Μάϊος 1821 ἕως 23/9/1821
87	Φραγκόδρουσης	
88	Φραγκοπήγαδου Καλαμῶν	23/3/1821
89	Χαϊδαρίου	5-8/8/1826
90	Χάνι Γραδιᾶς	8/5/1821
91	Χλουμουτζίου Ἡλείας	1827
92	Ψαρῶν	20-22/6/1824
93	Ἵπάτης	18/4/1821
94	Πάνω Χρέπας	23/6/1826

Ἐπίσης Ἱερεῖς ἀκολουθοῦσαν καὶ τὸν Ἑλληνικό στόλο στίς διάφορες ἐκστρατείες του ὅπως: Στὴν ἐκστρατεία τοῦ Εὐρίπου, τοῦ Ἑλλησπόντου, τῆς Ἐρισσοῦ, τῆς Κῶ, τῆς Καλύμνου, τῆς Κρήτης, τῆς Ναυπάκτου, τῆς Σάμου, τῆς Χίου καὶ ἀλλοῦ.

Γ. ΑΓΩΝΙΣΤΑΙ ΤΟΥ 1821 ΠΟΥ ΕΓΙΝΑΝ ΙΕΡΕΙΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Μεταξύ τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 1821 ἀρκετοὶ ἦσαν ἐκεῖνοι πού ἐγιναν Ἱερεῖς μετὰ τὴν ἐπανάσταση, ὅπως ἀναγράφεται στὰ ἐγγράφα πού τοὺς ἀφοροῦν: «...ὧν τότε λαϊκός», «...νῦν δέ μοναχός» κ.λπ. Θά μνημονεύσω μερικoὺς ἀπ' αὐτοὺς πού ὑπέπεσαν στὴν ἀντίληψή μου κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐρεῦνης μου στὰ Α.Α.

* * *

1. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΙΕΡΕΥΣ: Φ. 830/2826-2829

Ὁ ἀγωνιστής Ἰωάννης Ἀναστασόπουλος κατήγετο ἀπὸ τὴν Βουτιάνα τοῦ Δήμου Σελλασίας τῆς Λακωνίας. Πιστοποιητικό τῆς 20^{ης} Μαρτίου 1846 πού ὑπογράφουν οἱ ὄπλαρχηγοὶ Σωτ. Ζαχαρόπουλος καὶ Ἡλίας Γιατράκος, ἀφοῦ ἀναφέρεται στὴν δράση τοῦ ἀγωνιστοῦ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐπαναστάσεως, καταλήγει: «ὧν τότε λαϊκός».

2. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΙΕΡΕΥΣ:

Ὁ ἀγωνιστής Ἀποστολόπουλος Ἰωάννης κατήγετο ἀπὸ τὸ χωριὸ Κακαλέτρι Ἀνδριτσάινης τῆς Ὀλυμπίας.

Πιστοποιητικό τοῦ ἔτους 1861 γράφει:

«Πιστοποιῶ ὃ ὑποφαινόμενος ὅτι ὁ Ἰωάννης ἀποστολόπουλος νῦν Ἱερεὺς ἐξ' ἀρχῆς τῆς ἐπαναστάσεως ἐδούλευσεν στρατιωτικῶς παρευρεθείς εἰς τὴν Πολιορκίαν τοῦ Λάλα τῆς Τριπόλεως τῶν πατρῶν εἰς τάς κατὰ τοῦ δράμαλη ἐκστρατείας καὶ μάχας κατὰ τοῦ Ἱμπραΐμη.

1861

ὁ πρῶτος ὄπλαρχηγός τῆς ἐπαρχίας Ὀλυμπίας

[] Χριστόπουλος»

Ἡ ἐπιτροπὴ κατέταξε τὸν ἀγωνιστὴ στὴν τάξη τῶν στρατιωτῶν.

3. ΓΟΥΔΑΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ: Κ. 40 Π /62

Ὁ Σταῦρος Γούδας ἀπό τὰ Ἰωάννινα ἔλαβε μέρος στήν ἐπανάσταση καί μετά ἀπ' αὐτήν ἔγινε μοναχός. «...νῦν δέ μοναχός» ὅπως γράφει σχετικό ἔγγραφο τῆς ἐποχῆς.

4. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ ΗΛΙΑΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 44 Ι /10

Ὁ Ἡλίας Δασκαλάκης ἔλαβε μέρος στήν ἐπανάσταση καί μετά τήν ἀποκατάσταση τῆς ἡσυχίας ἔγινε Ἱερεύς. Πιστοποιητικό τοῦ ἔτους 1865 στό ὁποῖο ἐξιστορεῖται ἡ δράση τοῦ ἀγωνιστοῦ γράφει μεταξύ τῶν ἄλλων: «Ὅτι ὁ αἰδεσιμώτατος Ἡλίας Ἱερεύς Δασκαλάκης κάτοικος Καβαλοῦ τοῦ Δήμου [] τῆς ἐπαρχίας Γυθείου ἀνήκει εἰς μίαν ἐκ τῶν καλῶν οἰκογενειῶν τοῦ Δήμου του. Ὑπηρέτησεν πολίτης ὦν κατά τόν ὑπέρ ἀνεξαρτησίας τοῦ ἔθνους ἱερόν ἀγώνα ὑπό τόν...

Ἀθῆναι 31 Μαΐου 1865».

5. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ (ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΗΣ) ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 48 IV

Σέ ἔγγραφο πού φυλάσσεται στά Α.Α. ἀφοῦ γίνεται ἀναφορά στήν δράση τοῦ ἀγωνιστοῦ Ἰωάννου Δημοπούλου κατά τήν ἐπανάσταση, γράφεται καί τό ἐξῆς: «μή ὦν ἱερεύς κατά τόν ἀγώνα».

6. ΚΟΥΣΤΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ (ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΣ) ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 97/70

Ὁ Βασίλειος Κούστας κατήγετο ἀπό τήν Ἀρτοτίνα τῆς Δωριδος. Ἐλαβε μέρος στήν ἐπανάσταση καί μετά ἀπ' αὐτήν ἔγινε Ἱερεύς. Πιστοποιητικό πού τόν ἀφορᾷ, ἀφοῦ ἀναφέρει ἐκτενῶς τήν δράση του κατά τήν ἐπανάσταση καταλήγει: «μέ τήν παρατήρησιν ὅτι εἰς ὄλο τό ἀνωτέρω διάστημα δέν ἦτο Ἱερεύς».

Ἡ ἐπιτροπή ἀγώνων καί θυσιῶν κατέταξε τόν ἀγωνιστή στήν ἐβδόμη τάξη τῶν ἀξιωματικῶν.

7. ΜΑΚΟΥΛΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 116/34

Ἐγγραφο πού ἀφορᾷ τόν Ἰωάννη Μακούλη, ἕναν ἀπό τούς ὑπερασπιστάς τῆς ἱερᾶς πόλεως τοῦ Μεσολογγίου, ἀναφέρει μεταξύ τῶν ἄλλων: «Μακούλης Ἰωάννης ἤδη ἱερεύς κάτοικος Αἰτωλικοῦ συνελήφθη αἰχμάλωτος στήν ἐξοδο τοῦ Μεσολογγίου τό 1826 καί παρέμεινε αἰχμάλωτος ἐπί δύο χρόνια».

8. ΜΕΝΟΥΔΑΚΗΣ ΠΕΤΡΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 127/21

Τό ἔγγραφο πού ἀφορᾷ τόν ἀγωνιστή Πέτρο Μενουδάκη ἀπό τό Οἶτυλο τῆς Λακωνίας, ἀφοῦ ἀναφέρεται στήν δράση του κατά τήν διάρκεια τῆς ἐπαναστάσεως ἀναγράφει: «ὁ ἤδη ἱερεύς Πέτρος Μενουδάκης τότε δέ λαϊκός».

9. ΝΗΦΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 146/70

Ὁ Ἰωάννης Νήφος γεννήθηκε στήν Μηλέα τοῦ Δήμου Λεύκτρου τῆς ἐπαρχίας Οἰτύλου Λακωνίας. Σέ πιστοποιητικό τῆς 10^{ης} Ἰουνίου 1865 στό ὁποῖο ἐξιστορεῖται ἡ δράσις τοῦ ἀγωνιστοῦ ἀναγράφονται καί τά ἐξῆς:

«Νήφος Ἰωάννης ἐκ Μηλέας τοῦ Δήμου Λεύκτρου νῦν Ἱερεύς ἐτῶν 72...».

10. ΝΤΕΝΤΕΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 150/105

Ὁ Ἱερεύς Διονύσιος Ντέντες ἀπό τὰ Σελά τῆς Τριφυλίας ὑπέβαλε στήν ἐπιτροπή ἀγώνων καί θυσιῶν πιστοποιητικό τῆς 16^{ης} Ὀκτωβρίου 1846, πού συνετάγη στήν Κυπαρισσία καί ὑπογράφεται ἀπό δύο καπεταναίους, στο ὁποῖο, ἀφοῦ ἐξιστορεῖται ἡ δράση του κατά τήν διάρκεια τοῦ ἀγῶνος τοῦ 1821 καταλήγει: «Εἰς πίστωσιν τούτων ἐπαφίεται τό παρόν μας εἰς χεῖρας τοῦ εἰρημένου Κυρίου Διονυσίου Δέδε νῦν μέν Ἱερέως τότε δέ λαϊκοῦ».

11. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 156

Ὁ Παναγιώτης Οἰκονομόπουλος γεννήθηκε στήν Λυκούρια Κλειτορίας τοῦ Νομοῦ Ἀχαΐας καί ἔλαβε μέρος στήν ἐπανάσταση τοῦ 1821 ἀκολουθώντας τόν ἀγωνιστή Ἱερέα πατέρα του Οἰκονόμο Σταμάτιο (ἀνωτέρω σελ. 286).

Τό 1865, πού ἐν τῷ μεταξύ ὁ Παναγιώτης Οἰκονομόπουλος εἶχε γίνει Ἱερεῦς, ὑπέβαλε πιστοποιητικό πού ὑπογράφουν οἱ Βασίλειος καί Γκολφῖνος Πετμεζᾶς, γιά τήν ἀναγνώριση τῶν ἀγώνων καί θυσιῶν τοῦ πατέρα του. Τό πιστοποιητικό αὐτό καταλήγει: *«Κατ' αἴτησιν τοῦ υἱοῦ τοῦ Παναγιώτου Ἱερέως Οἰκονομοπούλου, καί τούτου ἔτι τότε μή ἱερωμένου, ὑπέρ πατρίδος ὑφ' ἡμᾶς ἀγωνισθέντος, ἐγένετο τό παρόν καί ἐδώθη εἰς χεῖρας του».*

12. ΣΤΡΑΤΗΓΑΚΟΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ ΙΕΡΕΥΣ: Κ. 201/10

Στά Α.Α. φυλάσσεται πιστοποιητικό τοῦ ἔτους 1840 πού ὑπογράφει ὁ Λιάκος Γιατράκος καί ἄλλοι τρεῖς ὄπλαρχηγοί, στό ὁποῖο ἀναγράφονται μεταξύ τῶν ἄλλων γιά τόν ἀγωνιστή Ἀναγνώστη Στρατηγάκο πού κατά τήν ἐπανάσταση ἦταν σημαιοφόρος, τά ἑξῆς:

«Οἱ ὑποφαινόμενοι πιστοποιοῦμεν ἐπί τῇ ὀριζομένῃ ἀπό τόν ποινικόν Νόμον ποινῇ καί ἐπί τῇ ὑποχρεώσει τῆς ἀνηκούσης πολιτικῆς ἀποζημιώσεως ὅτι ὁ Ἀναγνώστης Στρατηγάκος ἤδη Ἱερεῦς ἐφημέριος Θεολόγου τοῦ Δήμου Σελλασίας...».

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἡ καθοριστική συμβολή τοῦ κλήρου στόν μεγάλο ξεσηκωμό τοῦ Γένους τό 1821 φαίνεται ὄχι μόνον ἀπό τόν μεγάλο ἀριθμό τῶν κληρικῶν ὄλων τῶν βαθμίδων πού ἔλαβαν μέρος σ' αὐτόν, ἀλλά καί ἀπό τόν σπουδαιότατο ρόλο πού διεδραμάτισαν οἱ κληρικοί κατά τήν διάρκεια τοῦ ἀγῶνος εἴτε προτρέποντες καί νουθετοῦντες, εἴτε μαχόμενοι στήν πρώτη γραμμῇ ἢ βοηθοῦντες μέ κάθε τρόπο, τονώνοντας τό ἠθικό τῶν ἀγωνιστῶν καί ψυχώνοντας τίς καρδιές τους. Τίς καρδιές τῶν ἀγωνιστῶν πού ἀκολουθοῦσαν τόν παπά τοῦ χωριοῦ τους μέ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη.

Οἱ Ἱερωμένοι στήν διάρκεια τῆς τουρκοκρατίας ἦσαν πνευματικοί ὀδηγοί τῶν ὑποδούλων Ἑλλήνων καί μέ κάθε μέσον προσπαθοῦσαν νά κρατήσουν ψηλά τό φρόνημα τοῦ λαοῦ. Μέ τήν ἐπανάσταση οἱ βαθύτατα εὐσεβεῖς αὐτοί ἄνθρωποι ἔγιναν γενναῖοι πολεμισταί, γιατί πολεμοῦσαν γιά τήν πίστη τους καί τήν πατρίδα. Στάθηκαν στό πλευρό τοῦ λαοῦ μέ ὅλες τους τίς δυνάμεις, μοιράσθηκαν μέ αὐτόν τίς πίκρες, τίς κακουχίες, τίς ταλαιπωρίες καί τίς χαρές καί ἔζησαν μαζί του ὅλες τίς εὐχάριστες ἀλλά καί τραγικές στιγμές τοῦ μακρόχρονου ἀγῶνος γιά τήν λευτεριά.

Γυμνοί καί ξυπόλητοι, νηστικοί καί βασανισμένοι, ἀλλά μέ ἕνα πανίσχυρο ὄπλο στό χέρι, τόν σταυρό, ξεκίνησαν οἱ παπάδες ἀπό ὅλα τά χωριά καί τίς πόλεις τῆς Ἑλλάδος. Ξεκίνησαν πρῶτοι, ἀκολουθοῦμενοι ἀπό τούς συγγενεῖς καί συγχωριανούς τους μέ σύνθημα ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ἢ ΘΑΝΑΤΟΣ καί πολέμησαν γιά τήν πίστη καί τήν Πατρίδα. Πολέμησαν καί νίκησαν. Νίκησαν γιατί πίστευαν στόν σκοπό πού ἐπεδίωκαν. Πίστευαν στό δίκαιο.

Οἱ αὐτοθυσίες τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 1821 ἦσαν ἀγῶνες ψυχῆς. Τό ψυχικό μεγαλεῖο ἦταν αὐτό πού ὄπλισε τό χέρι τοῦ Κανάρη, πού δάρυσε στήν ἀπόφαση τοῦ Διάκου καί τοῦ Παπαφλέσσα. Ἀσφαλῶς δέν θά ἀντιμετώπιζαν - καί μάλιστα νικηφόρα - τόν Δράμαλη στά Δερεβανάκια ἢ τόν στρατό τοῦ Ἱμπραήμ στό Μέγα Σπήλαιο καί ἄλλοῦ, ἐάν στά βασανισμένα σώματά τους δέν φώλιαζε μιὰ φλογερή ψυχή. Γιά τίς φλογερές αὐτές ψυχές συνέβαλαν ὄχι λίγο, μέ τόν λόγο ἀλλά καί τό

παράδειγμα οί ένθερμοι ύποστηρικταί τής πίστεως και τής πατρίδος, πού ήσαν οί ίερωμένοι, οί όποιοι «δράξαντες στό ένα χέρι τό όπλο και στό άλλο τόν σταυρό, έδραμαν στό πεδίο τής μάχης», όπως γράφουν πολλά από τά έγγραφα αύτου του βιβλίου.

Ό Κολοκοτρώνης, ό Καραϊσκάκης, ό Σισίνης και άλλοι έπιφανείς άγωνισταί του 1821 στίς δύσκολες ώρες άπευθύνοντο για βοήθεια στους Ίερείς (άνωτέρω σελ. 36, 66, 124), γιατί γνώριζαν καλύτερα από τόν κάθε έναν ότι αύτοί ήσαν ίκανοί να έμπνεύσουν και να ξεσηκώσουν τόν λαό. Άλλά και ή Κυβέρνηση κατά τίς δύσκολες ώρες του 1825, όταν ό Ίμπραήμ άποδιβάσθηκε στην Πελοπόννησο, στόν κληρο προσέτρεξε για να ξεσηκώσει τόν λαό. Χαρακτηριστικό είναι έγγραφο τής 3^{ης} Μαΐου 1825 του Ύπουργείου τής Θρησκείας πού ύπογράφει ό Ίπίσκοπος Δαμαλών Ίωνās. Τό έγγραφο γράφει:

«Πρός τόν Θεοφιλέστατον Ίπίσκοπον Χαριουπόλεως Ίπίτροπον τής Ήπαρχίας Λακεδαίμονος Κ. Δανιήλ.

Προσκαλεΐται ή θεοφιλία σου παρά του Ύπουργείου τούτου, ίνα άμα λάβης τήν παρούσαν ταύτην διαταγήν χωρίς άναβολήν καιροϋ, εύθύς να περιέλθης όλην τήν έκτασιν τής έπαρχίας ταύτης, και διά λόγου να παραστήσης προς τούς κατοίκους όλων των χωρίων τόν μέγαν, υπέρ άλλοτε, κίνδυνον τής πατρίδος παρά των έχθρων και καθ' όλους τούς εκκλησιαστικούς τρόπους να παρακινήσης όλους τούς χριστιανούς να λάβωσι τά όπλα και να τρέξωσιν τό όγληγορότερον εις τό στάδιο του ιεροϋ τούτου Ήγώνος· όσοι πιστοί, όσοι εις Χριστόν' εκ τής άμελείας και άκινήσιας μας, έχάθημεν, έχάθημεν, έχάθημεν' και ή πατρίς ήδη απόλλυται.

Τό Ύπουργείον τούτο πεπεισμένον όν εις τήν βαθυτάτην σύνεσίν σου, δέν σοϋ εκτείνεται περισσότερο, είμή μόνον δυνάμει τής περικλεισθείσης εις τό Ήπαρχείον τούτο διακηρύξεως του Ύπουργείου τούτου, έντέλλεται να ενεργήσης τά είκότα.

Έν Ναυπλίω τή 3^η Μαΐου 1825

Ό Ύπουργός τής Θρησκείας

Δαμαλών Ίωνās».

Παρόμοια έγγραφα έστάλησαν και προς άλλους Ίπισκόπους.

Πρωτομάστορας τής λευτεριάς ό κληρικός, τρέχει παντού πρώτος και διδάσκει με τό παράδειγμά του. Σε όλες τίς μάχες πού έδωσαν τά Έλληνικά τμήματα κατά τήν διάρκεια του ιεροϋ άγώνος, από τήν

άρχή έως τό τέλος, συμμετείχαν και κληρικοί. Σε πολλές περιπτώσεις, όπως στην πολιορκία τής Τριπόλεως, των Πατρών, του Ναυπλίου, του Νεοκάστρου, των Σαλώνων, τήν μάχη των Τρικόρφων, τής Άλαμάνας, του Μανιακίου και άλλου, οί κληρικοί ήσαν δύο, τρεις και περισσότεροι. Άλλωστε πολλά πεδία μαχών οί κληρικοί τά πότισαν άφειδώλευτα με τό τίμο αίμα τους.

Όλα τά στοιχεία του βιβλίου τά όποια άφοροϋν τούς κληρικούς πού έλαβαν μέρος στον ξεσηκωμό του 1821 και έδωσαν τά πάντα για τήν λευτεριά τής πατρίδος ενώ πολλοί άπ' αύτους πού επέζησαν «έπτώχευσαν και επείνασαν», τά καταθέτω με ευλάβεια σαν ένα ταπεινό κεράκι εις ΑΙΩΝΙΟΝ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ των τιμημένων ράσων.

